DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

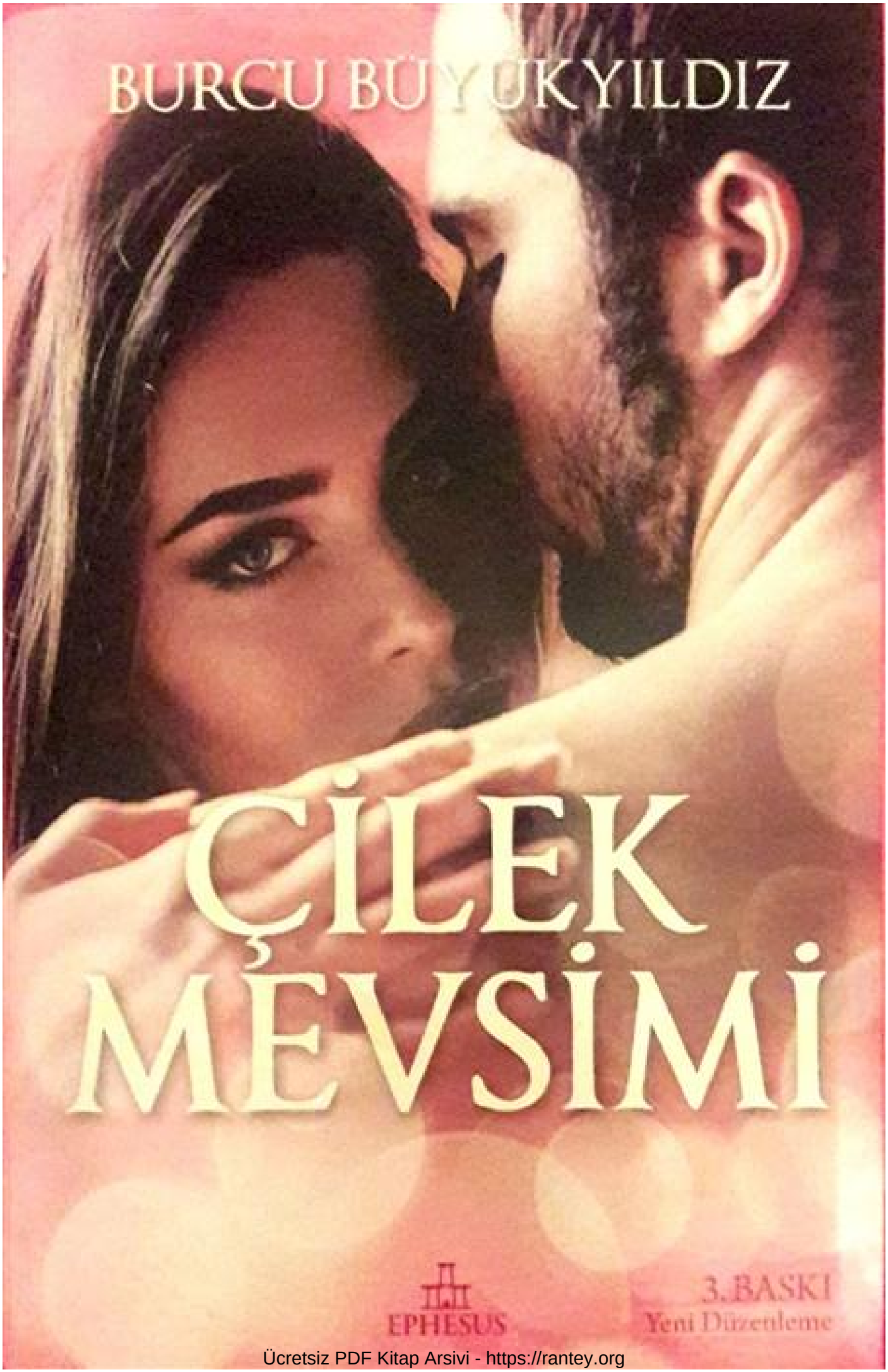
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BURCU BÜYÜKYILDIZ



ÇİLEK MEVSİMİ

EPHESUS

3. BASKI
Yeni Düzenleme

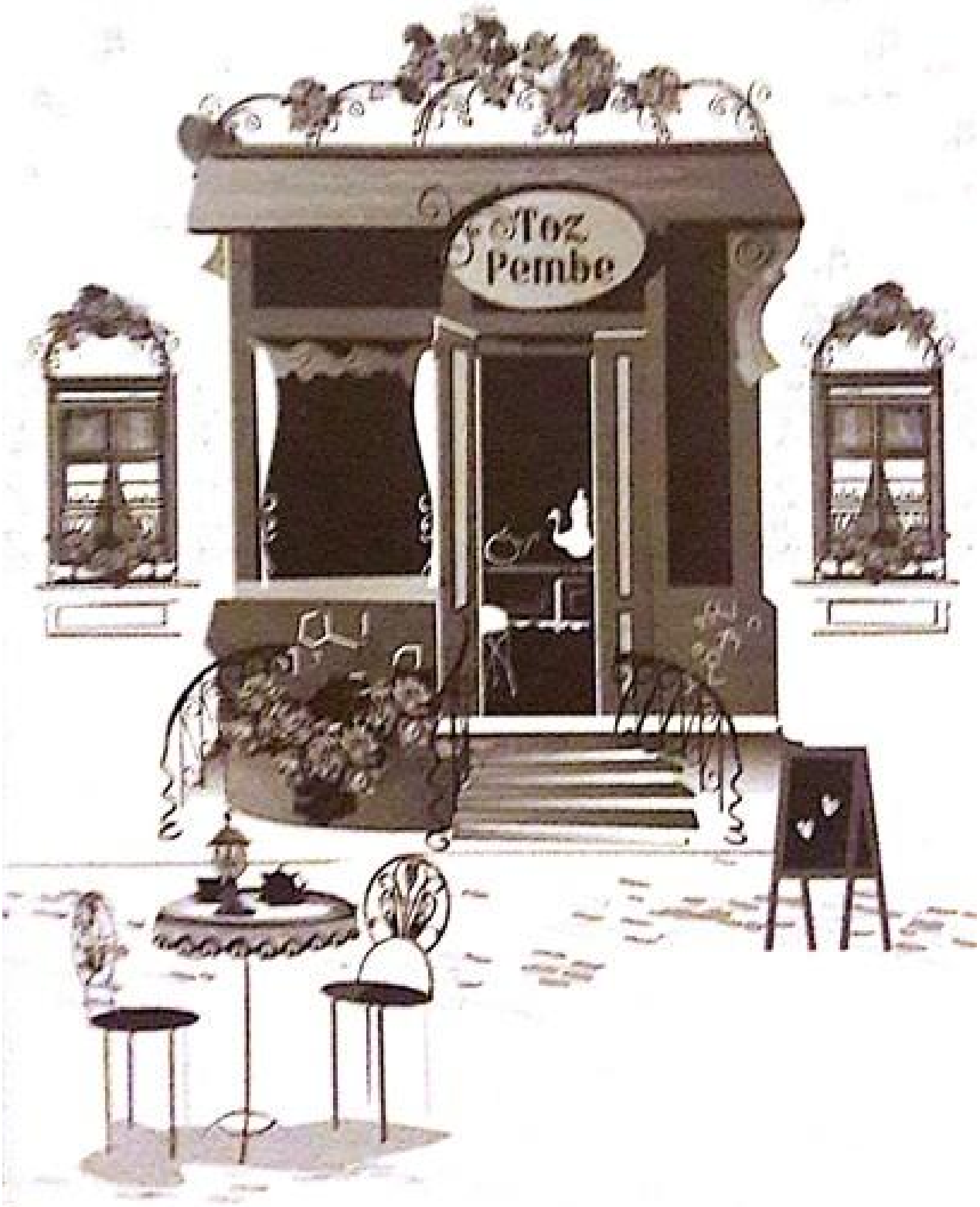
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BURCU BÜYÜKYILDIZ

ÇİLEK MEVSİMİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org



Buika'nın hüzünlü sesi bahçede yankılanırken, geçmişte yaşadıklarına sitem ediyordu. Güneşte açılmış koyu kumral saçları ışık saçıyor, göz kamaştıran dalgalar halinde omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Kısa bir süre öncesine kadar etrafına neşeli parıltılarla bakan mavi gözleriyse, o sevinci artık nadiren yakalıyordu. Çoğunlukla hüzünlü, ama her şeyden öte güçlüydü...

İçinden *Güçlü mü?* diye geçirirken, dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. Gücünü kaybedeli, kolu kanadı kırılalı bir asır geçmiş gibiydi. O artık, her zaman gururlu ve mağrur duruşunu koruyan, tasasız neşesiyle hayata keyifle bakan kız değildi. Bir adam onu yerle bir edip enkaza çevirmiş, aşk dolu kalbini ayaklarının altında çiğneyerek çekip gitmişti.

Nadie vio como yo a ti te quise, como te quiero.

Buika buğulu sesiyle dile geldikçe, müzik ve sözler benliğine işliyor, bağıra çağıra ağlamak istiyordu. Fakat boğazına takılan o kocaman, kupkuru yumruyu atamayacağını biliyordu. Onunla yaşamayı öğrenmişti. Tıpkı kalbindeki bu yakıcı aşkla yaşaması gerektiğini tecrübe ederek öğrendiği gibi...

No habra nadie en el mundo que cure
La herida que dejo tu orgullo,
Yo no comprendo que tu me lastimes
Con todo todo el amor que tu me diste*

---

* Hiç kimse seni nasıl sevdiğimi görmedi, nasıl sevdiğimi seni...
Dünyada kimse yok ki derdime derman olsun
Gururun sayesinde açılan yarama
Şimdi beni nasıl incittiğini anlayamıyorum
Bana bu kadar büyük bir aşkı tattırdıktan sonra

Buika – No Habra Nadie En El Mundo

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözler kalbine dokunurken, gözlerinden süzülen iki damla yaşı sildi. En son bu şarkıda dans etmişlerdi. İkisine ait o evde mutlu ve âşıklardı. Ya da Mira öyle sanmıştı. Daha doğrusu Mira zaten âşıktı; ama o, anlaşılan hiç olmamıştı. Yine de... O anda kulağına fısıldadığı yalan aşkının izlerini hafızasından silmeyi bir türlü başaramamıştı. Benliği her defasında geçmişin anılarıyla dolup taşarken, hatıralar sinir bozucu kahkahalarla beyninde cirit atmıştı. Gözlerini usulca kapattı. Sahi, ne demişti de Mira'nın aklını başından almıştı?

"Şşşt... Gel buraya. Dans et benimle," diye fısıldayıp, kocaman, güçlü kollarıyla onu sıkıca sarmıştı. Ateşli dudakları boynunda gezinirken Mira nefesini tutmuş, buna rağmen ıslak öpücüğünü daha iyi hissedebilmek için iyice genç adama yaslanmıştı.

Sesinin düzgün ve kendinden emin çıkmasını umarak, *"Bu şarkıda mı dans edeceğiz?"* diye sormuştu. Ancak onun dokunuşları karşısında etkilenmekten kendisini alamamış, bedenindeki haz dolu titremeyi saklayamamıştı.

"Evet. Çok güzel bir şarkı, değil mi?" dediğinde, her bakışında kalbini dörtnala koşturan gamzelerine takılıp kalmıştı. Cevap vermeyi unutup, bir erkeğin böyle gülmesinin yasaklanması gerektiğini düşünmüştü. Ve onu tanıdığından beri azıcık kalan aklını da kaybetmemek için, bulunduğu kollara daha çok sokularak fısıldamıştı.

"Çok güzel. Ama çok hüzünlü, Yağız. Bize uymuyor."

Onun umursamazca omuzlarını silkmesine gülümsemiş, gizemli duruşuna olduğu kadar, rahat ve karizmatik hallerine de bayıldığını düşünmüştü.

"İspanyolca bilmediğini farz et. Benim gibi..." demişti Yağız gülerek. *"O zaman, sadece aşk dolu bir şarkı olduğunu düşüneceksin,"* der demez ela gözlerinde kışkırtıcı bir alev yükselmiş, dudaklarını hızla Mira'nın dudaklarıyla birleştirmişti. Ellerinin sert dokunuşlarına, dudaklarının sahiplenircesine öpüşüne tutkuyla karşılık verirken, Mira'nın aklı yine başını terk etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O an şarkının hüzünlü oluşu, dramatik bir aşkı, hatta bir ayrılığı anlatışı zihninden uçup gitmişti. Yalnızca onun varlığı kalmıştı geriye... Kocasıyla yaşayacağı aşk dolu bir ömür düşüncesinin büyüsüne kapılmış, kalbi Yağız'ın esiri haline gelmişti.

Kafede çalan şarkının bitişiyle oluşan sessizliği, minicik ama etkili bir ağlama sesi doldururken düşüncelerinden sıyrıldı. Mira o günleri artık geride bırakmıştı. Şimdi hayatının odak noktası olan çok daha değerli bir şey vardı. Bakışlarını sanki az önce ağlayan o değilmiş gibi gülerek bakan sevimli varlığa çevirdi. İçini aşktan daha farklı, çok daha ezici bir duygu kaplamıştı. Bir annenin evladına duyduğu bu karşılıksız hissi birkaç sözcükle tanımlamak imkânsızdı.

Onu bıraktığı yerin çoktan güneş almaya başladığını görünce adımlarını hızlandırdı. Mama sandalyesinin yanına geldiğinde, minicik ama kıpır kıpır bedenini sımsıkı kucakladı. Kafenin içine doğru yürürken, ellerini pamuk teninde gezdirip başına şefkat dolu bir öpücük bıraktı. Onun yaşındaki bir kadının, anneliği bu kadar kolay benimseyebileceğine kimse inanamazdı. Ancak Mira, tıpkı kafedeki başarısı gibi, annelik konusunda da herkesi şaşırtmıştı.

Toz Pembe adını verdiği bu mekânı açarken, ailesinden gördüğü desteği inkâr edemezdi. Onlar her zaman yanında olup, varlıklarıyla Mira'ya güven vermişlerdi. Ancak kafenin bu noktaya gelmesinde Mira'nın mutfaktaki yeteneği ve insanlarla kurduğu samimiyet fazlasıyla etkiliydi. Yaptığı tatlıların lezzeti insanları kendinden geçiriyor, ağızlarında enfes tatlarla kafeden ayrılıyorlardı. Mönüde en çok neyin beğenildiğini düşünmemeye çalıştı. Mutfağa girip kafenin favori tatlısını yapmadan önce, kollarındaki sevimli yaratığı mıncırmanın moral vereceğine inanıyordu.

"Gel bakalım, tombişim! Artık çalışmaya başlayalım," dedi ve mutfağa girip Erim'i tezgâhın yanındaki diğer mama sandalyesine oturttu. Burnunu yumuşacık gıdısına sürtüp, cennet kokusunu derin derin soludu. Tombul yanağından öptüğünde,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oğlunun içini ısıtan tatlı kıkırdayışını duydu. Bakışlarını üzerinde dolaştırırken, nasıl hızlı büyüdüğünü düşünüyordu. Yaklaşık altı aylık olan Erim, küçük bir adam olma yolunda hızla ilerliyordu. İki tane minicik dişiyle öyle tapılası görünüyordu ki, Mira'nın onu yiyip yutası geliyordu. Ancak bazen öpmeye bile kıyamıyor, kuytularında saklayıp her türlü kötülükten korumak istiyordu. Mira ne yaparsa yapsın bu hissin önüne geçemeyeceğini, ömrünün sonuna kadar Erim'i her şeyin önünde tutacağını biliyordu.

Erim mırıl mırıl, sevimli sesler çıkarmaya başladığında, vakit kaybetmeden çalışmaya başladı. Kafe sabah on bir gibi açılıyordu. Mira sabah erkenden gelip, çalışanların mesaisi başlamadan tatlıları yapıyordu. Böylece hem oğluyla bolca vakit geçiriyor, hem de severek yaptığı işini aksatmıyordu.

Telefonunun çalmasıyla Erim'in diş kaşıyıcısını eline tutuşturdu. Masanın üzerindeki telefonunu alıp hızla yanıtladı. "Efendim, abiciğim?" derken, yüzünde eşsiz bir gülümseme vardı.

"Nasılsın, canım?"

Abisi Sarp'ın gür sesiyle gülüşü genişledi. "Ben iyiyim. Asıl sen nasılsın? Var mı bir gelişme?" diyerek kıkırdadığında, abisinin tatlı sert sesini işitti.

"Geç bakalım dalganı! Gelişme falan yok. Her şey aynı ve ben hâlâ ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum."

Bakışları diş kaşıyıcısının tamamını minicik ağzına sokmaya çalışan Erim'e kaydığında, gülerek onu engelledi. "Eee, onu kızı kaçırıp eve getirmeden önce düşünecektin, zorba efendi!"

"Bir de sen başlama, ufaklık. Bu sözleri ondan yeterince işitiyorum zaten. Zorba, kaba, odun ve akla gelebilecek başka her şey..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mira'nın kahkahaları mutfakta yankılandı. "Senin kötü bir adam olmadığını anlayacaktır. O bakışları tanıyorum, abi. Ve Ela'nın* bakışları çok şey anlatıyor."

"Neyse, canım... Bunları sonra konuşuruz. Erim ne yapıyor?"

"Şu anda diş kaşıyıcısını yemeye çalışıyor," dediğinde abisi de dayanamayıp güldü.

"Tamam o zaman... Sen obur paşayla ilgilen. Akşam seni almaya gelirim. Eve birlikte geçeriz, olur mu?"

"Peki, konuşuruz o halde. Öpüyorum seni."

Telefonu kapatıp Erim'in elinden tükürükleriyle ıslanmış kaşıyıcıyı aldı. "Senin bu oburluğun ne olacak, anneciğim? O yemek için değil ki..." diyerek yanağını okşadı. Ardından çok oyalandığını düşünüp hareketlerini hızlandırdı. Dün akşam kafeden çıkmadan önce pişirmiş olduğu tart tabanını alırken, her sabah olduğu gibi oğluyla konuşmaya devam ediyordu. "Evet... Artık başlayalım bakalım, miniğim. Hazır mısın?"

Gülücükler saçarak kendisini izleyen minik oğluna sevgiyle bakarken, bir yandan da kremayı hazırlamaya başlamıştı. Dakikalar sonra kremayla işini bitirdi. Bu kıvamı tutturmak için günlerce nasıl uğraştığını, kaç lezzetsiz tartı çöpe attığını anımsadı. Doğruyu bulduğu günden beri de tarifini hiç kimseyle paylaşmamıştı.

"Sen de ezberledin bu tartın nasıl yapıldığını, değil mi Erim Paşa?"

Erim tatlı sesler çıkarıp neşeyle kollarını bacaklarını oynatırken, Mira da tart tabanının üzerine kremasını döktü. Ardından güzelce yıkadığı mis kokulu çilekleri önüne aldı. Bu arada sevimli hareketler yaparak oğlunu daha çok güldürmeye çalışıyordu. Yanağında beliren gamzeler genç kadını bir yandan mutlu ederken, diğer yandan kalbine alışık olduğu ince bir sızı yaydı. *Ona* adeta küçük bir minyatürü kadar benzediğini düşünürken, kurtulduğunu sandığı o nefes kesen acıyı

---

* **Sarp & Ela:** Yazarın BİR GÜNAH GİBİ adlı romanının karakterleri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anımsadı. Zaten günlerce, gecelerce sel gibi gözyaşları dökmüşken, unuttuğu yalanına sığınması da anlamsızdı. Ancak bebeğine kalbindeki fırtınayı hissettirmemek en önemli amacıydı.

Hüznünü geceye saklamaya karar vererek derin bir nefes alıp mis kokulu çileklere uzandı. İçlerinden en güzel görüneni ağzına attı. Dilinde hissettiği tatla boğazı düğümlenmiş, gözlerinden iki damla yaş akmıştı.

Çilek kokusu etrafını sararken, oğlu için güçlü görünme çabası aniden yerle bir oldu. Ağlamadan geçireceği bir gün olacak mıydı, merak ediyordu. Ancak tüm gayretine rağmen özünde yalnızca bir kadın olduğunu anımsıyor, kapanmayan yaralarını nasıl saracağını kestiremiyordu. Dilindeki çilek tadı en güzel anlarının bir parçasıyken, hatırlamamasının imkânsız olduğunu düşünüyordu. Taparcasına sevdiği adam tarafından terk edildiğini ise hafızasından asla silemeyeceğini biliyordu.

Erim'in alt dudağını üzgün bir şekilde öne çıkardığını gördüğünde çilekleri tezgâha bıraktı ve ellerini kurulayıp oğlunu kucağına aldı. Küçük bedenini göğsüne sıkıca bastırıp taptığı kokuyu içine çekerken, aklındakileri silmeye çalıştı. Yumuşacık sırtını kıyafetinin üzerinden okşadı. Burnunu yanağına sürterek mırıldandı. "Erim... Buradayım, bebeğim."

Minicik olsa da hüznünü hisseden bebeğini sakinleştirmeye, yanında olduğunu hissettirmeye çabaladı. Ardından bu duruma bir süre daha katlanması gerektiğini düşündü. *Çilek Mevsimi* henüz başlamıştı. Birkaç ay sonra Mira normale dönecek, duygusal patlamalar olmadan, kimsenin görmediği anlarda kendini hüzne boğacaktı.

Oysa hâlâ anlayamadığı bir şey vardı...

Kalbi ona aitken, nefesi nefesine karışıp teni kokusuna bulanmışken, soluk alabildiği her gün aynı mevsimin kollarındaydı. Kulağına fısıldanan aşk dolu sözler, ateşe veren dokunuşlar ve burnuna dolan çilek kokuları dün gibi aklındayken, sonsuza dek sürecek tek bir mevsimde esir kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki yıl önce...



Mayıs ayının parlak güneşi, tenini yakmadan usul usul okşuyordu. Yeni açmış olduğu kafenin çiçekli bahçesinde birkaç masanın dolu olması genç kızı mutlu etmeye yetiyordu. Sonuçta burayı açalı kısa bir süre olmuştu, henüz bilinmemesi doğaldı. Ancak Mira, çok yakında herkesin buradan övgüyle söz edeceğinden emindi.

Bakışlarını bahçede dolaştırdığında, müşterilerin yüzlerinde yedikleri tatlıdan keyif aldıklarını gösteren ifadeyi gördü. Bunun etkisiyle dudakları baş döndürücü bir şekilde kıvrıldı. Mutluydu. Hayatında her şeyin istediği gibi gitmesi onu gülümsetiyordu.

Derin bir nefes alıp duruşunu dikleştirdi. Mutfağa dönecekken, bahçe kapısının önünde duran adamla göz göze geldi. Adamın keskin bakışları, onu inceler gibi yavaşça üzerinde gezindi. Bu bakışlar karşısında tedirgin hissetmemesi imkânsızdı. Hayatında bu kadar cüretkâr bakıp, bu denli sert duran bir adam görmemişti. Bedeni tarifsiz bir elektrik akımına kapılırken, hafifçe kıpırdanmak istese de belli etmedi. Karşısındakinin bir müşteri olduğunu ve her zamanki nezaketiyle hareket etmesi gerektiğini düşünerek, dudaklarına zarif bir gülümseme yerleştirdi.

"Hoş geldiniz."

Genç adam tek kelime etmeden elindeki büyük çantayla içeri girip, bahçeyi uzun ve kararlı adımlarla geçti. Mira onun heybetli bedeninin arkasından bakarken, adam kafenin kapalı olan kısmına ulaşıp cam kenarındaki masaya kuruldu. Genç kız garsonlardan birine seslenmek istedi ancak hepsi dışarıdaki müşterilerle ilgileniyordu. Normalde sipariş almasa da, o anda başka seçeneği yok gibi görünüyordu. Adamın tanınmış biri olabileceğini aklından geçirdi. Yaptığı işle ilgili bu kadar titizlenirken hiçbir konuda eleştirilmemeliydi. Her şeyin kusursuz ve sorunsuz olması şimdilik tek isteğiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adamın oturduğu masaya ulaştığında, çantasından Apple marka dizüstü bilgisayarını çıkardığını, yanına da aynı marka tabletiyle telefonunu koyduğunu fark etti. Bu kadar teknolojinin ne için gerekli olduğunu merak etse de, gülümseyerek "Tekrar hoş geldiniz. Size ne ikram edebiliriz?" diye sordu. Her müşteriye aynı içtenlikle yaklaşmaya çalışsa da, nedense bu sert bakışlı adamın samimiyetin yakınından bile geçmeyeceğini hissetmişti.

"Teşekkürler. Yalnızca filtre kahve... Sütsüz."

Adamın tekdüzeliği ve soğukluğu karşısında duraksadı, ancak ne olursa olsun pes etmemeye kararlıydı. Çünkü Mira'ya göre, buraya gelen herkes memnun kalarak ayrılmalıydı.

Birkaç dakikanın ardından adamın kahvesini hazırladı. Servis etmek için mutfaktan çıkacakken, tezgâhtaki çilekli tart gözüne çarptı. Belki adama ikram edip, gülmeyen yüzünü biraz olsun güldürebilirdi. Müşterilerinin neşeli olup olmamalarıyla daha önce bu kadar ilgilendiğini hatırlamıyordu. Ancak nedense, bu adamı gülümsetme isteğine engel olamamıştı.

Şık bir tabağa bir dilim çilekli tart koyup, kahveyle birlikte tepsiye yerleştirdi. Yanına gittiğinde, adam bilgisayarında bir şeyler yapıyordu. Göz ucuyla bile ona bakmadığını fark ettiğinde derin bir nefes aldı. Tepsiyi masanın ucuna yaslayıp kahvesini masaya bıraktı ve saçlarını tek omzunda topladı. Bu hareketinin, adamın dikkatini çektiğini anlayamamıştı. Tabağı da kahvenin yanına yerleştirip, her şeyin eksiksiz olduğunu düşündüğünde dudakları kıvrıldı. Bu sırada adamın bakışlarının üzerinde olduğunu hissetmiş, başını hafifçe kaldırarak onun yüzüne bakmıştı.

"Yalnızca kahve içmeniz içime sinmedi. Umarım çilekli tartımızı seversiniz," dedi. Ancak adamın yanıt vermeyişi karşısında bütün neşesi uçup gitmişti. "Afiyet olsun," diye fısıldayıp arkasını döndü. Hevesinin kursağında kaldığını hissederken, tanımadığı bir adamın sert bakışlarını neden değiştirmek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istediğini anlamıyordu. Dik ve kendinden emin bir duruşla mutfağa girmek üzereyken, adamın boğuk ve gür sesini işitti.

"Teşekkür ederim."

Dalgalı, uzun saçlarını savurarak hızla döndü ve bakışlarını adamınkilerle birleştirdi. Dudakları hafifçe kıvrılırken, adamın da çarpık bir şekilde gülümsediğini fark etti. Bir an hareket etmeyi bırakıp, kesik bir nefes aldı. Az önce onun gülmesini mi istemişti? Bakışları adamın yanağındaki çukurlara değdiğinde, eli nefes almasını sağlayacakmış gibi istemsizce boğazına gitti. Adamın gülüşünün, kadınların kalp sağlığı için yasaklanması gerektiğini düşündü. Sert bakışları, kusursuz duruşu ve bedeninin giysilerinin üzerinden belli olan heybeti yetmiyormuş gibi, bir de çarpık gülüşle gamzeler eklenmişti.

Mira elini ayağını nereye koyacağını bilemiyor, ne denli etkilendiğini belli etmek istemiyordu. *Rica ederim,* demesi gerektiğini düşünüyor ama kelimeler dudaklarından çıkmıyordu. Adam da bunu anlamış olmalıydı ki, dikkatini Mira'nın üzerinden çekmiş, yine sert bir şekilde bilgisayarına bakıyordu.

Ellerini stresle ovuşturup pembe elbisesinin eteklerini sıkarak arkasına döndü. Bugüne kadar erkekleri peşinden koşturan o değilmiş gibi, iki lafı bir araya getiremediğine, ufacık bir gülüşle bu kadar dağıldığına inanamıyordu. Kuduruk kızlar gibi salya akıttığını düşündükçe, adam gidene kadar saklanmak istiyordu.

Hızlı adımlarla mutfağa girerken, adamın gülümseyerek ona baktığını göremedi. Geride kokusunu bırakarak adamın görüş alanından çıkarken, kaçışın ikisi için de imkânsız olduğunu elbette bilemezdi.

Keskin bakışları, içinde yalnızca kırıntılar kalan tabağa sabitlendi. Kaşları çatılırken, eli gür saçlarının arasında sertçe gezindi. Kahveyi her zaman sütsüz ve sade içer, genel olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tatlıyı da sevmezdi. Peki, neden önündeki çilekli tartın hepsini bitirmişti?

Kendisiyle ilgilenen kızı düşündü. Onu kırmamak için mi önünde ne var ne yoksa silip süpürmüştü? Lezzetli bir tart yediğinin farkındaydı ancak kızın güzelliğinin de epey etkili olduğunu inkâr edemiyordu.

Kolundaki lüks saate bakıp, çizimlerine daha geniş bir alanda devam etmek için kalkması gerektiğini aklından geçirdi. Bilgisayarda yapabilecekleri kısıtlı olduğundan, her zaman gerçek çizimleri tercih ederdi. Buraya da yalnızca kahve içmek için gelmişti. Ancak saatlerdir oturduğu yetmezmiş gibi, bedeni yerinden kalkmak için dahi hareket etmemişti.

Kızın mutfaktan çıkıp yeniden görüş alanına girmesi için beklediğinin farkındaydı. Dudakları çapkın bir şekilde kıvrıldı. Kızı beğendiğini inkâr edecek değildi. Kahvesinden bir yudum daha alıp, o güzel yüzü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Mavi, insanı içine hapseden ışıltılı gözleriyle anlamlı bakışları vardı. Minicik burnu, fildişi rengindeki pürüzsüz yüzü ve dolgun, insanın içinde örseleyerek daha da pembeleştirme isteği uyandıran dudaklarıyla birleştiğinde, ortaya çıkan sonuç kışkırtıcıydı. Üstelik bir de üzerindeki elbisenin açıkta bıraktığı kavisli ve pürüzsüz sırtıyla, düşünceleri çok tehlikeli yerlere kaymıştı. Bedeni hızla sertleştiğinde, oturduğu yerde kıpırdandı. *Kahretsin!* Kızın yüzüne hangi ara bu kadar detaylı bakmıştı? Ve tek bir bakış, damarlarındaki kanı nasıl bu denli hızlandırmıştı?

Bu akşam dairesine döndüğünde, haz dolu birkaç saat geçirmek şarttı. O, böyle bir adamdı. Yüzeysel ilişkiler, yalnızca bedenlerin konuştuğu tek gecelik zevkler tam da onun tarzıydı. Yıllardır bu şekilde yaşamaya alışmıştı. Hayatının her daim ucundan kıyısından kendisini gösterebileceği tehlike bunu gerektiriyordu. Kök salmak, birilerine bağlanmak, daha da önemlisi, hayatının iplerini başka birine bırakmak onun için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

imkânsızdı. Gün gelip ona ellerini uzatabileceklerini unutamaz, olası risklerin varlığını aklından çıkaramazdı.

Aklından geçenler onu yeniden soğuk ve sert olmaya iterken garsondan hesabı istedi. Daha fazla vakit harcamadan buradan gitmeliydi. İlk defa güzel bir kız görmediği gibi, böyle beklentiler ona göre değildi.

Birkaç dakika sonra hesabı seri hareketlerle ve her zamanki gibi nakit olarak ödedi. Yüklü bir bahşiş bırakmayı da ihmal etmedi. Masadaki tüm eşyalarını toplayıp kalktı. Tam masadan uzaklaşıp kapıya doğru ilerleyecekken arkasından yumuşacık bir ses geldi.

"Gidiyor musunuz?"

Derin bir nefes alıp arkasını döndüğünde, gülümseyerek kendisine bakan kızı gördü. Kızda alışkın olduğu şuh bakışlar, göz süzmeler ve o rahatsız edici, yırtıcı dişiliğin olmadığını düşündü. Fazlasıyla kadınsı, kışkırtıcı ve güzel olduğunun farkındaydı. Ancak hareketlerinde nasıl anladığını bilmediği bir masumiyet vardı. Gülümseyişi utangaçtı. Bakışları ürkek ama mutlu ışıltılar saçıyordu. Karşısındaki kız, sahip olduğu kusursuz güzelliği bir erkeği baştan çıkarmak için kullanmıyordu. Genç adam bunun tam tersine alışkın olduğu için şaşırıyor, ancak bu kumral güzelin dikkatini fazlasıyla çektiğini de inkâr etmiyordu.

Bedenindeki sertlik artarken huzursuzca kıpırdandı. "Evet, gidiyorum." Sesi boğuk çıksa da hızla toparlandı. "Kahve ve tart için çok teşekkürler. İkisi de çok lezzetliydi. Yapan kişinin ellerine sağlık."

Kız güldü ve dudakları enfes bir şekilde kıvrıldı. Genç adam derin bir nefes aldı. Bu görüntü, günaha davet edebilecek kadar tehlikeli ve sarsıcıydı. Onun şuh olmaktan uzak olduğunu, erkekleri baştan çıkarmak için çaba harcamadığını düşünmek aptallıktı. Tüm bunlara zaten ihtiyacı yoktu. Tek bir gülüşü ve bakışıyla erkekler dizlerinin dibinden ayrılmaz, kapısında kul köle olurlardı. Bu düşünceyle kaşlarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çattı. Nedense kızın peşinde bir erkek sürüsü olabileceği fikrinden hoşlanmamıştı.

"Tartı ben yaptım, diğer tüm tatlılar gibi."

Kızın bahar esintisinden farksız sesini işittiğinde, içindeki anlık öfke de geldiği gibi gitti. "Çok hoş bir yetenek... Sizin kadar güzel bir kadının mutfakta becerikli olması da aynı oranda şaşırtıcı." Kelimeler dudaklarından çıktığı anda saçmaladığının farkına vardı. Kadınlara karşı takındığı o mesafeli ama nazik tavırları bu kıza neden sergileyemediğini bilmiyordu. Sözlerinin hakaret olarak algılanmadığını ümit ederek ona baktığında, kızın gülümsediğini gördü.

"Bu hakaret miydi, yoksa iltifat mı, anlayamadım. Ama yine de teşekkür ederim. Tartı beğenmenize sevindim. Yine bekleriz."

Kızın, umursamaz görünse de küçük bir laf dokundurmaktan geri kalmayışına güldü. O anda, hayatında ilk defa gördüğü, adını bile bilmediği bu kıza ne kadar çok gülümsediğini düşündü. Herkesi korkutup çekinmelerini sağlayan o sert haline neden bir türlü bürünemediğini gerçekten bilmiyordu. Ancak bu kıza somurtmak olanaksızdı. Bu sevimli kafeye girdiğinden beri, rahatlamasını sağlayan bir şeyler olmuştu.

İç sesi bunun mekânla değil, kızla ilgili olduğunu fısıldadığında kaşları çatıldı. Kızın ona baktığını fark ettiğinde, daha fazla dayanamayıp içten içe istediği şeyi yaptı. "Ben, Yağız..." derken elini uzatmış, gamzelerini ortaya çıkaran gülümsemesini takınmıştı. Gülüşünün kızı nasıl etkilediğini anlayamamış, iri avucuna değen incecik elin temasıyla tüm bedenine tarifsiz bir sıcaklık yayılmıştı.

"Ben de Mira."

"Çok memnun oldum, Mira." Kesik bir soluk aldı. Kızdan yayıldığından emin olmaya başladığı çilek kokusu etrafını sarmışken, burada daha fazla kalması sakıncalıydı. Gitmek zorundaydı. Bunu istemediğini kendisine itiraf ettiği sırada, kızın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sözleri kulağına çalındı. Böylece Yağız'ın orada olabilmek için bahane yaratmasına gerek kalmamıştı.

"Ben de memnun oldum, Yağız. Görüşürüz."

Yağız burukça gülümsedi. "Hoşça kal, Mira," diyerek arkasına döndü ve kafenin çıkışına doğru ilerledi.

Görüşürüz demek, onun nazarında söz vermekle eş değerdi. Ancak Yağız, asla söz vermezdi. Yemin etmez, yüklenemeyeceği sorumlulukların altına girmezdi. Her zaman *hoşça kal* demeyi tercih ederdi; çünkü bu, veda anlamına gelirdi. Oysa Yağız kendisi için yapılan planlardan habersizdi. Bugünden itibaren ayakları onu her defasında bu güzel kıza getirecekti. Üstelik bir gün yemin de edecek, fakat yerine getiremeyeceğini tahmin edemeyecekti. Taşıyamayacağı bir sorumluluğun, kalbini enkaza çevirecek ezici bir yükün altına girecekti. Ve zamanı geldiğinde, *Hoşça kal!* da diyecekti. Otuz iki yıllık yaşamında ilk kez, benliğinde nefret edeceği, içini kavuran bir veda misafir edecekti.

Güneşli bir cumartesi günüydü. Çizimlerini nihayet tamamlayıp kendisini dışarı attığında rahat bir nefes aldı. Bu güzel havada çalışmaktan hoşlanmamıştı. Ancak elindeki işin teslim tarihinin yaklaştığını düşünerek kendisini frenlemiş, sorumluluklarına odaklanmıştı.

İşkolik olduğu söylenemezdi. Mesleğini severek yapıyor, ortaya yepyeni yapılar çıkarmaktan tatmin oluyordu. Ancak mutlu muydu? Tartışılırdı. Bu hayatta Yağız'ı mutlu eden çok az şey vardı. Para, pul ya da kadınlar onun için mutluluk unsuru olmamış, yalnızca zevk almasını sağlayan değersiz birer araç olarak kalmışlardı. Kendi istekleri doğrultusunda yaşamayı seven, dayatmalardan hoşlanmayıp bu uğurda her şeyi geride bırakabilecek kadar gözü kara bir adamdı. Bu sebeple de özgürlük, hayatının vazgeçilmezi sayılırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarını Boğaz'ın berrak maviliğinde gezdirirken, düşüncelerinin kaydığı yer onu huzursuz etmeye yetmişti. Son zamanlarda sıklıkla geçmişe sürüklense de, Yağız artık tüm hayatını canının istediği gibi şekillendirmişti.

Bu gece biraz kendisini rahatlatacaktı. Ama önce midesini şenlendirecekti. Arabasına doğru ilerlerken telefonu çaldı. "Alo?" diyerek telefonu yanıtladığında duyduğu ses onu istemsizce gülümsetti.

"Selam, İlhanlı! Nerelerdesin? İyice koptun buradan."

"Selam, Jamie... Uzun zaman oldu," dedi akıcı İngilizcesiyle. Onunla görüşmelerinin üzerinden ne kadar geçtiğini hatırlamıyordu.

"Evet, hem de çok uzun zaman... Ne zaman geliyorsun buralara? Hemen dönmeyecek miydin?"

"Döneceğim. Yakın zamanda öyle bir planım var gibi. Ama tarihi kafamda netleştiremedim. Siz neler yapıyorsunuz?"

"Pek bir değişiklik yok," dedi telefondaki samimi ses. "Geçenlerde birkaç günlüğüne Miami'deyken senin şu gizemli arkadaşı gördüm. Senden bahsettik. Onu da pek arayıp sormuyormuşsun."

Yağız onun kimden bahsettiğini anladığında ciddileşti. "Evet. Onun nerelerde olduğu belirsizdir," dedi söz konusu kişinin nelerle uğraştığını anımsadığında. "Müsait olduğum bir zamanda arayacağım."

"Pekâlâ! O zaman bekliyoruz seni buralara. Boston'da senden sonra pek bir şey değişmedi gerçi ama belki özlemişsindir."

"Kesinlikle!" dedi Yağız bir yandan arabasını çalıştırırken. "Zaten yakın zamanda bir proje için orada olmam gerekebilir. Henüz kararımı vermedim. Tekrar haberleşiriz seninle," dedikten sonra birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattı. Gazı kökleyip anayola çıktığında, aklında geçmişe dair anılar vardı. Ancak bugün tüm bunlara kafa yormayı reddetmiş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zamanında kendisine yardımcı olan eski dostunu düşünmeyi başka zamana bırakmıştı.

Dakikalar sonra arabasını durdurdu. Başını sağa çevirip, pembe tabelası, beyaz duvarları ve sevimli tasarımıyla kendisine göz kırpan kafeye baktığında kaşları çatıldı. Neden yine buraya geldiğini bilmiyordu. Günlerdir sürekli uğradığı mekâna bakarken, düşüncelerini sıklıkla işgal eden o kızı anımsadı. Ancak onunla ilgili farklılığın ne olduğunu kavrayamıyordu. Her gelişinde onu izlemiş olsa da, bir yanıt bulamıyordu. Çok mu güzeldi, kendisi mi gözünde büyütmüştü, emin değildi. Bir kez daha görmenin aklını boşaltmak ve odağını değiştirmek için iyi olacağına inanıyordu.

Arabadan inip, güneş gökyüzünde alçalırken kafeye doğru ilerledi. Boğaza nazır mekânın çiçeklerle çevrili kapısından geçip bakışlarını bahçede gezdirdi. Aradığı siluet çok geçmeden karşısına çıkmış, saniyeler sonra gözleri nasıl olduklarını unutmadığı mavi gözlerle birleşmişti.

"Merhaba!"

Kız bir an onu gördüğüne şaşırmış gibi baktı. Hemen sonra "Ah! Hoş geldiniz," dedi gülümseyerek. Bir eliyle saçını arkaya doğru atarken, adımlarını Yağız'a doğru hızlandırdı.

Yağız gözlerini onun ince ama kıvrımlı bedeninde dolaştırdı. Üzerinde fazlasıyla güzel bir elbise vardı. Ayağındaki yüksek topuklu şık sandaletlerle, zarif ama tahrik edici dişiliğin somut bir kanıtıydı. "Hoş buldum."

Birkaç seferdir her gelişinde oturduğu masaya doğru ilerlerken, kafenin boş olduğu dikkatini çekse de aldırmadı. Aklında Mira'nın gerçekte nasıl biri olduğu düşüncesi belirmiş, ancak bunu da hızla beyninden uzaklaştırmıştı.

"Size ne ikram edeyim? Kahve mi?"

Geniş koltuğa oturup ona baktı. Tavırları yapmacıklıktan uzak ve alışılmışın dışındaydı. Yağız her zaman kendine güvenen bir adam olmuştu ve dış görünüşünün kadınlar üzerindeki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etkilerinden haberdardı. Bu yönden Mira, yalnızca bedenleriyle ilgilendiği diğer kadınlardan farklıydı. Yağız'ın karşısında basitleşmiyor ve bu durum genç adamın fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Onda sersemletici bir şeyler olduğunu düşünüyor, buraya artık son gelişi olduğunu bilse de onu tanıma isteğine engel olamıyordu. O halde neden anlamsızca direniyordu?

Günlerdir yalnızca uzaktan izleyerek onunla ilgili hiçbir şey öğrenemediğini düşününce, belki kısa bir sohbetin ardından rahatlayıp, onu bir daha görmek istemeyeceğine karar verdi.

"Evet. Sade bir filtre kahve alabilirim." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Aslında geçen seferki tarttan varsa, o da harika olurdu."

Mira gülerek saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Onun karşısında doğal olmak, saçmalamamak için kendisini zorluyordu. "Tabii ki... Hemen getireyim." Hızlı ama bir yandan da kendinden emin olmaya çalışarak arkasına döndü. Mutfağa doğru adım atmıştı ki, bir anda ismi adamın dudaklarından döküldü.

"Mira! Eğer işin yoksa bana eşlik etmenden memnun olurum."

İşittiği cümleyle bir anda sarsıldı. Nabzı yoldan çıkmış, kalbi bedenini terk etmek istercesine hızlanmıştı. Derin bir nefes alarak, titreyen elleriyle elbisesinin kumaşını sıktı. Heyecanını belli etmemek adına gülümseyerek yanıtladı. "Elbette... İsterseniz dışarıya da çıkabilirsiniz. Hava bugün çok güzeldi."

"Olabilir," dedi Yağız elini gür saçlarının arasından geçirerek. "Siz bizli konuşmaktan vazgeçersen, neden olmasın?"

Mira yanıt vermeden, dudaklarının kıyısında kışkırtıcı bir gülümsemeyle mutfağa ilerledi. Dakikalar sonra şık bir tepsiye her şeyi yerleştirmişti. "Allah'ım!" diye inledi elini kalbinin üzerine bastırarak. Kafeye her gelişinde uzaktan uzağa izlediği adamla sohbet edeceğini düşününce soluğu kesiliyordu. Yabancısı olduğu bu hislerle, karnından boğazına doğru

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yükselen bu düğümle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Doğal olmaktan başka çaresi yoktu. Ancak sebepsizce bu sohbetin yalnızca tek seferle sınırlı kalmasını da istemiyordu.

Aslında o geldiğinde tam kafeyi kapatıp eve gitmek üzereydi. Neyse ki eve dönüş saatiyle ilgili herhangi bir söz vermemişti. Aklından çıkaramadığı bu gizemli yabancıyı gördüğünde şaşırmış, kalbi pır pır ederken günün güzel bitmesini dilemişti.

Derin, sakinleştirici soluklar alarak duruşunu dikleştirdi. Mutfaktaki aynaya bakıp iyi göründüğünden emin olduktan sonra yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirdi. Bu kadar çıldırması gereksizdi. İlk defa yakışıklı bir adamla sohbet etmeyecekti. Ancak onun ela gözlerindeki derin ve sert bakışlar, Mira için ilkti.

"İşte kahveniz..." dedi Mira masaya ulaştığında. Adam az önceki konuşmalarının aksine, içeride kalmaya karar vermiş olmalıydı. Tepsidekileri masaya yerleştirdi. Karşısına oturacakken, o keskin bakışların üzerine sabitlendiğinin farkına vardı.

"Resmiyete devam etmemeye karar vermiştik." Yağız kahvesine uzanıp önüne çekti. Ardından hemen yanındaki sandalyeyi masadan uzaklaştırmış, Mira'ya oraya oturmasını beklediğini işaret etmişti. Buyurgan tavırlarının farkında değildi. Yalnızca onunla ilgili bir şeyler öğrenme dürtüsüne yenilmiş, bir saat kadar burada oturup gideceğine ve bir daha da gelmeyeceğine dair kendisini ikna etmişti.

"Pekâlâ! Kafedeki müşterilerimle resmî olmayı tercih etsem de, sanırım bir istisna yapabilirim."

Mira yanına oturunca, Yağız onun sözlerine çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kendimi özel hissetmeliyim o halde." Önündeki tarta uzanıp küçük bir parça kesti. Aslında karnı feci derecede açtı, sabahtan beri bir şey yememişti. Belki bu tart açlığını biraz bastırırdı. "Normalde tatlı sevmiyorum aslında. Ama bundan hoşlandım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendimi özel hissetmeliyim o halde," diye yanıtladı Mira onun sözlerini taklit ederek.

Yağız başını hafifçe sallayarak güldü. Arkasına yaslandığında, Mira yüzünde baş döndüren bir ifadeyle ona bakıyordu. Karşısındaki bu manzara tek seferde Yağız'ın bedenini harekete geçiriyor, damarlarındaki kan alev topuna dönüşüyordu. Kahvesinden bir yudum alarak, düşüncelerini toparlamaya, gözlerinin önünde dolanan hayali görüntüleri silmeye çalıştı. Bu tepkilerinin bir süredir kimseyle birlikte olmamasından kaynaklandığını biliyordu. Aklının tehlikeli sulardan uzaklaşmasını sağlamak adına, "Kafeyi tek başına mı işletiyorsun, Mira?" diye sordu. Böylece aralarındaki sohbet de başlamış oldu.

"Evet... Kısa bir süre önce açtım burayı."

"Memnun musun peki?"

"Hâlâ bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyorum aslında. Çok yeni bir mekân olduğu için bazı şeyler zaman alacak. Ama yine de işimden memnunum."

"Peki, neden işletmecilik? Hep istediğin bir meslek miydi?"

Mira gülümseyerek arkasına yaslandı. Saçlarını geriye doğru atmış, ancak elbisesinin açıkta bıraktığı gerdanının adamın dikkatini çektiğini anlamamıştı. "İşletmeci değilim aslında," diye yanıtladı. Karşısındaki bu adam hakkında isminden ve kahveyi nasıl içtiğinden başka bir şey bilmezken, kendisiyle ilgili neden bu kadar çok konuştuğunu bilmiyordu. Ancak onu tanımak için çıldırdığı gibi, kendisini de anlatmayı arzu ediyor, aralarındaki bu sohbet saatlerce sürsün istiyordu. "En basit tabiriyle, pasta şefiyim ben. Üniversitede Gastronomi okudum."

"Nerede?"

"İspanya'da. Geçen yaz mezun oldum ve hemen sonra burayı açtım."

"Çok güzel bir iş olsa gerek."

"Öyle... Mutfakta olmak benim için bir tutku."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarından dökülen kelimeyi duyduğunda, Yağız'ın bakışlarında bir kıvılcım çaktı. Başka neredeyken tutkulu olabileceğini hayal ederken, saf ve yakıcı bir arzu bedenini ele geçirmeye başladı. Mira uzun ve dalgalı saçlarını geriye doğru atarak, ince ve pürüzsüz boynunu açığa çıkardı. Yağız, gözlerini arsızca genç kızın teninde dolaştırıyor, boynundaki birkaç minik bene bakarken içinden onları öpmek geçiyordu. Üstelik vücudunun başka yerlerinde de o kahverengi noktacıklardan olduğunu düşündükçe, keşfetmenin ne kadar ateşli olabileceğini hayal ediyordu.

"Sen ne iş yapıyorsun?"

Mira'nın sesiyle, etrafını saran şehvetle örülü sis dağıldı. Zorlukla yutkunarak onun meraklı gözlerine baktı. Okyanusu andıran o mavilerdeki ışıltı, Yağız'ı bir anlığına soluksuz bıraktı. "Mimarım," dedi kendine gelmeye çalışarak. Toy delikanlılar gibi kızı yatağa atma hayalleri kurmayı bir an önce bırakmalıydı.

"Bir şirkette mi?"

"Hayır. Kendim için çalışıyorum. Serbest bir mimar olarak çizdiğim projeler var. Genelde yurt dışındaki firmalar için yapıyorum bunu."

"Anladım."

Dakikalar tatlı bir sohbetle geçip gitti. Mira onun önündeki kahveye bakıp, oturduğu yerde kıpırdandı. "Bir kahve daha alır mısın?"

"Aslında almasam iyi olacak," dedi Yağız elini kaya sertliğindeki karnına götürürken. "Sabahtan beri bir şey yemedim." Bir an durup düşündü. "Mönünüzde bu tart kadar lezzetli yemekler de var mıydı?"

Mira başını pişman bir şekilde iki yana salladı. "Maalesef... Yalnızca tatlı. Zaten kafe sadece gündüzleri açık. O nedenle mönüyü çeşitlendirmeye gerek kalmıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İçerisi bu yüzden mi boş?" diye sordu Yağız. Ardından aklına gelenlerle kaşları çatıldı. "Ben geldiğimde kafeyi kapatıp gidecektin o halde."

"Evet." Mira gözlerini onun sert bakışlarından ayırmıyordu. "Konsepti bu şekilde..."

"Neden kapatmak üzere olduğunu söylemedin? Saatlerdir seni burada tutuyorum."

"Önemli değil," diye fısıldadı Mira onun çatık kaşlarının altındaki ela gözleriyle büyülenirken.

"Önemli, Mira. Yetişmen gereken bir yer var mıydı?" Düşündükleriyle içini katıksız bir öfke kapladı. "Belki bir randevun?"

"Yetişmem gereken herhangi bir yer de yok, randevum da. Yalnızca eve gidecektim."

"O halde bana katılarak nazik olmaya çalışıyordun."

"Sohbetinden keyif aldım, Yağız. Nezaket, seninle bu kadar güzel zaman geçirmemin sebebi değil."

Yağız elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Nedense az önce aklından geçen, onun biriyle birlikte olabileceği fikri hoşuna gitmemişti. Ancak onun gibi kusursuz güzellikteki bir kızın uzun süre yalnız bırakılması da mümkün değildi. *Seni neden ilgilendiriyor ki?* diye fısıldadı iç sesi. *Sen birazdan gideceksin ve bir daha da onu görmeyeceksin. O da yoluna devam edecek. Hayatına illaki birileri girecek.* Çenesini gergin bir şekilde sıktığında bakışları Mira'nın soru işaretleriyle dolu gözleriyle birleşti. İçinde tereddütlerle dolu bir dehliz varken, ardında bıraktığı saatleri onunla geçirmekten delice bir haz aldığını inkâr edemezdi. Onunla sohbet ettiğinde merakının dineceğini düşünmekle belli ki hata etmişti.

"O zaman seni bu kadar saat alıkoymamın bir karşılığı olmalı," dedi mantığını bir kenara bırakırken.

"Nasıl bir karşılıkmış bu?"

"Sana güzel bir yemek yedirmeliyim. Başka türlü kendimi affedebileceğimi sanmıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mira onun ciddi olduğunu sanıp yüzüne baktığında, dudaklarının kenarındaki çapkın gülümsemeyi gördü. Yanağında beliren kışkırtıcı gamzede kaybolurken, onunla birkaç saat daha istediğini biliyordu. "Ah! Kendini suçlamanı kesinlikle istemem," dedi onun sahte pişmanlığına kıkırdarken. "Bana güzel bir yemek ısmarlamana izin veriyorum."

"O zaman hemen çıkalım. Çünkü kurt gibi açım."

Mira yavaşça ayaklanıp masadakileri toplamaya başladı. "Şunları mutfağa bırakayım. Sonra çıkabiliriz." Hızlı adımlarla mutfağa yürüyüp elindekileri tezgâha bıraktı. Çalışırken fazlasıyla düzenli olsa da, bulaşıkları toparlarken vakit kaybetmeyi göze alamamıştı.

Makyajını seri hareketlerle tazeleyip aynaya baktığında, yüzünün tatlı bir şekilde ışıldadığını fark etti. Acaba bu Yağız'ın etkisi miydi? Onunla ilgili düşünmeyi yalnız olacağı bir ana bırakırken, çantasını alıp mutfaktan çıktı. Yağız çoktan masadan kalkmış, kapıda bekliyordu. Bir eli koyu renk kot pantolonunun cebinde duruyor, diğeri ensesinde gezinip saçlarına doğru çıkıyordu. Üzerindeki siyah tişört, kaslı ve devasa bedenini enfes bir şekilde sarıyor ve Mira'da onu daha fazla inceleme isteği uyandırıyordu. Her bakışında içinden bir kelebek sürüsü hareket ediyor, kalbi göğüs kafesinden çıkmak istercesine hızlanıyordu.

"Hazırım," dedi ona doğru yürürken. Yağız arkasını dönüp ona baktı, ardından tek kelime etmeden kafeden çıktı. Mira o sırada hızlıca alarmı kurmuş, kapıyı kilitledikten sonra adımlarını hızlandırmıştı.

"Arabam kapının önünde," dedi Yağız bahçe kapısının önünde Mira'ya yol verirken. "Sen nasıl gelmiştin buraya?"

"Ben taksiyle geliyorum her sabah. Evim buraya yakın. Sabah trafiğinde araba kullanmayı sevmiyorum."

Yağız'ın parlak siyah Mercedes'in kapısını açtığını gördü. Bu markanın en lüks modelini kullanıyor olması, işinde gerçekten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

başarılı olduğunu düşündürüyordu. Mira'ya binmesi için yardımcı olurken, genç kız bir anlığına ona sürtündü. Yüzleri beklenmedik bir şekilde yakınlaşmış, Mira'nın nefesi sıklaştırken Yağız'ın bakışları kararmıştı. Genç kız zorlukla yutkundu. Ardından aralarında oluşan yoğun havayı dağıtarak arabaya bindi. Saniyeler sonra Yağız arabayı çalıştırmış, tozu dumana katarak gazı köklemişti.

Yol boyunca konuşmuşlardı. Dakikalar geçip gitmiş, sonunda Boğaz'ın kıyısında şık bir mekânın önünde durmuşlardı. Mira, Yağız'ın ona fikrini sormayışını garip karşılasa da, içten içe kontrolün onda olmasından da hoşlanmıştı.

Nihayet restorana girip, deniz kenarında bir masaya oturdular. Yağız vakit kaybetmeden siparişlerini vermiş ve tüm dikkatini yeniden Mira'ya yöneltmişti. Onu neden yemeğe davet ettiğini bilmiyordu. Yalnızca birkaç saat daha istemişti. Bu akşamın sonunda onu bir daha görmeyecekti. Kimseyle bir ilişki istemediğinden emindi. Mira ise gece yatağına alıp, sabah kurtulduğu kadınlardan değildi. Bu yüzden ondan uzak durmalı, hayatına devam etmeliydi.

Boğaz'ın esintisi tenlerine çarparken Mira, Yağız'dan daha cesurdu. Bakışlarını ondan ayıramıyor, genç adamın rüzgârına kapıldığını hissediyordu. Daha önce birkaç ilişkisi olsa da, hiçbir erkeğin yanında böyle heyecanlanmamıştı. Ancak bu geceden sonra onu bir daha görecek miydi, bu konuda tahmin yürütemiyordu.

Saatler sonra yemeklerini yiyip masadan kalktılar. Kapının önünde valenin arabayı getirmesini beklerken Mira hafifçe çıplak kollarını ovuşturdu. Yağız onun üşüdüğünü fark ettiğinde kaşlarını çattı. "Üşüdün mü?"

"Biraz... Arabaya binince geçer." Bir an adamı kendisini eve bırakmaya mecbur kıldığını düşündü. Yağız onu bir daha görmek istediğine dair tek kelime etmemişken, belki de geceyi burada bitirmek gerekiyordu. "Yağız... Ben taksiyle de gidebilirim." Yağız'ın sessiz kalışıyla morali bozulurken, boğazında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yutamadığı bir yumru oluştu. "Ben... Çok güzel vakit geçirdim ama istersen gece burada bitsin."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden burada bitsin?"

"Bitmesin mi? Sen... Bir şey söylemeyince ben sandım ki..."

Yağız onun hâlâ ara ara ovuşturduğu koluna uzandı. İri elleri çıplak teninde dolaşırken, "Ne sandın?" diye fısıldadı. Mira'nın saçları rüzgârda savrulup dudaklarına yapışıyordu. Yağız elini kaldırıp o ipeksi telleri görüş alanından çekmeye çalıştı. Ancak başparmağı dolgun dudaklarına değdiğinde Mira'nın gözleri kapanmıştı.

"Bilmiyorum."

"Ben de ne yaptığımı bilmiyorum, Mira." Parmağıyla pembe dudaklarını okşayıp araladı. Mira'nın solukları hızlanırken, göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Yağız o dudakları ele geçirmemek, kendi dudakları arasında kıstırıp tadına bakmamak için kendisini zor tutuyordu. Bir an onu bir taksiye bindirip evine göndermenin belki de daha iyi olacağını düşünse de, hemen sonra bundan vazgeçti.

"Yağız..." diye fısıldayan kızın sesi titrekti. Yanakları pembeleşmiş, öpülmeyi bekliyordu. Ancak Yağız ne istediğini bilmiyor, dengesiz hareketleriyle onu allak bullak ediyordu.

"Araba geldi. Hadi, seni evine bırakayım."

Mira soluk soluğa gözlerini açtı. Aralarında daralan tutku çemberi, genç adamın dudaklarından dökülen sözcüklerle dağılmıştı. Saniyeler sonra arabaya bindiğinde, aklında yalnızca Yağız'ın onu neden öpmediği vardı.

Yol boyunca yalnızca evinin adresini söylemek için ağzını açmıştı. Yağız da ona katılarak tek kelime etmemiş, Mira'nın bütün mutluluğunu bozmuştu.

"Sağda durabilirsin. Evim burası."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yağız önünde durdukları ihtişamlı yalıya baktı. **Aras Yalısı** ismini hızla aklına kazıdı. Ardından Mira'ya döndü. Genç kız gözlerini kaçırmıştı. Yağız onu hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı. İçinden sert bir küfür savurup eliyle saçlarını çekiştirdi. "Mira!"

"İyi geceler, Yağız. Bugün için çok teşekkür ederim."

Mira arabadan inmek üzere elini kapıya uzattığında onu durdurdu. Kolunu okşayarak yukarıya çıkan eli incecik boynunda durdu. Genç kızın elinde tuttuğu telefona baktığında, daha iradeli olamadığı için kendisine lanet etti. *İradenin de, muntağın da cam ehemmene!* diye homurdandı içinden. Mira'nın elindeki telefonu kavradı ve onun şaşkınlıkla aralanan dudaklarına bakmamaya çalışarak kendi numarasını tuşladı. Arama tuşuna bastıktan bir saniye sonra direksiyonun yanındaki telefonu çalmaya başlamıştı. "Numaramı kaydet, Mira."

"Neden yapayım bunu?" Mira'nın dudakları seksi bir şekilde kıvrıldı. Bu adam her şeyin onun istediği gibi olmayacağını kavramalıydı.

"Çünkü yeniden görüşeceğiz."

"Sen öyle istiyorsun diye mi? Senin arzularına göre mi hareket etmeliyim?"

"Benim arzularım..." diye fısıldadı Yağız yüzünü onunkine yaklaştırırken. "Şu anda ne arzuladığım hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Ya fikrim olmasını istiyorsam?"

Yağız gözlerini kapatıp açtı. Ardından kızın güzel yüzünü sertçe kavradı. Soluğu dudaklarına çarparken, çilek kokusu etrafını bir büyü gibi sarmıştı. Bir an arabayı yeniden çalıştırıp Mira'yı evine götürmek ve tüm gece teninde kaybolmak istemiş, ancak damarlarında kan yerine akan tutkunun onu ele geçirmesine izin vermemişti.

"Şu anda hâlâ kendimi tutabildiğim için şanslısın. Beni biraz daha kışkırtırsan, fikrin olmasını sağlayacağım." Parmaklarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pürüzsüz yanağında, elmacık kemiklerinde dolaştırdı. "Şimdi evine git, Mira. Seni aradığımda yeniden görüşeceğiz."

Bir süre arabadan inen kızın arkasından baktı. Bu yaptığının delilik olduğunu biliyordu. Hareketlerine yön veren bu tutku sanki pusulasıydı ve yalnızca Mira'yı gösteriyordu. Öfkeyle arabasını çalıştırdı. Geceyi bedenini rahatlatarak geçirmeyi planlamışken, şimdi delicesine arzuladığı tek şey Mira ve onun teninin sıcaklığıydı.



Gözlerini kapatıp başını koltuğa yasladı. Kalbi nefesini kesen bir hızla atarken, "Bitti. Artık bitti," diye fısıldadı. Her şeyin sona ermesiyle, aylardır ilk kez rahat bir nefes alıyordu. Tüm yaşadıklarından sonra, asla geri dönemeyeceğini düşündüğü anlar olmuştu. Ama Yağız tüm planlarını –aksini yansıtmış olsa da– dönebilmek üzerine kurmuştu. Sonunda yaşamını çevreleyen tehlikelerden sıyrılmıştı. Bırakıp geldiği yerde yaşam, alışık olunmayan bir şekilde durulmuştu. Tüm bu zaman boyunca kendi hayatının riskte oluşunu hiç umursamamıştı. Ancak Mira'nın üzerine düşen gölgeler, ona uzanan eller, Yağız'ı hiçbir şeyin beceremediği kadar korkutmuştu.

Başını iki yana sallayıp gözlerini aralarken, bakışlarını özel uçağın camından dışarıya odakladı. O güzeller güzeli yüzü gözlerinin önüne getirdiğinde, gülümsemesine engel olamadı. Onunla ilgili hiçbir şeyi unutmamıştı. Bunun için kendisine asla izin vermemişti. Onu sevmenin acı verdiği, hissettiği özlemin nefesini kestiği anları saymak mümkün değildi. Ancak öyle zamanlar olmuştu ki, Mira bir mahrumiyetten öteye geçmiş, boğazında kocaman, asla yok edemeyeceği kupkuru bir yumru halini almıştı. Kalbinin üzerindeki bu yükle günlerini sürdürmeyi öğrenmişti. Ama Mira'sız geçen her an cehennem ateşini andırırken, bunu *yaşamak* olarak adlandıramamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aylardır sevdiği kadından uzakta nefes alıyordu. Mira'nın ne yaptığını biliyor, ama onsuz nasıl devam ettiğini kestiremiyordu. Sadece, belli aralıklarla aldığı mesajlara dayanarak iyi olduğunu tahmin ediyordu. Bu küçük bilgiler sayesinde hayata tutunmayı başarmıştı. Ve şimdi, sevdiği kadının yanına gidebilmek için doğru zamanı bekleyecek durumda değildi. Artık daha fazla sabredemeyeceğinin farkındaydı.

Uçaktaki görevlilerin kalkış için hazırlandıkları belliydi. Yağız sabırsız bir şekilde uçağın kalkmasını bekliyor, bir an önce Mira'ya kavuşmayı arzu ediyordu.

"Yağız Bey, birazdan kalkacağız. Bir isteğiniz var mıydı?"

Yanında beliren hostese döndü. Keskin ve tok bir sesle "Bir şey istemiyorum. Teşekkürler," dedi.

Ancak hostesin söyleyecekleri bitmemişti. "Müziği açmamı ya da size bir kadeh içki getirmemi ister misiniz? Uçuş stresini atmanıza yardımcı olur."

Normalde kadının kendi kendine yargıya varmasına sinirlenebilecek bir adam olsa da, umursamamaya çalıştı. "Bir kadeh viski olabilir. Müziği de açmanızda sorun yok." Olası sohbeti kesmek adına cebinden telefonunu çıkarıp, birkaç küçük hareketle ekranını açtı. Ekrandaki fotoğrafa baktığında elini koyu renk gür saçlarının arasından geçirmiş, dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Günlerdir karşı karşıya gelecekleri ilk anın nasıl olacağını düşünüyordu. Dinlemeyeceğini, onu görmek istemeyeceğini tahmin ediyordu. Yine de ümit etmekten, affedilmeyi dilemekten kendini alamıyordu. Ancak o bile kendisini affedemezken, bunu Mira'dan beklemenin saçmalık olduğunu da biliyordu.

Mira yaşadığı acıyı asla hak etmemişti. Yağız, Mira'nın o günden sonra her anını ondan nefret ederek geçirdiğine emindi. Ama önemli değildi. Sevdiği kadının her hareketini gönüllü olarak kabul edecekti. Çünkü biliyordu ki, Mira'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalbinin kıyısında köşesinde kalmış olabilecek o muhteşem aşk her şeye değerdi.

Uçağın kalkış anonsundan sonra yumuşacık bir müzik sesi duyuldu. Kulaklarına dolan sözler onu yakın geçmişe sürüklerken, gözlerini yumduğunun farkına varamadan iç çekti. Mira'ya dokunduğu anları, her temasla nasıl yanıp tutuştuğunu aklından geçirdi. Delice severken sevişmenin büyüsü Yağız'ı her defasında doyumsuzlaştırmış, anlamsız bedensel hazlar beyninden silinmişti.

Odalarında *Insatiable** şarkısının tutkulu ezgileri yankılanmıştı. Ona ilk kez sınırlar olmadan, her zaman kollarında olacağını bilerek dokunmanın kışkırtıcılığını tatmıştı. Tıpkı şarkıda söylendiği gibi doyumsuzca sevmişti onu. Sevdiği kadına saatlerce, yorulsa da durmadan, yorsa da kendini durduramadan bedeniyle tapmıştı.

Gözlerinin önünden, çırılçıplak silueti atmak istercesine başını iki yana salladı. Bedeni kısacık bir hayalin etkisiyle bile kaskatı kesilirken, Yağız işinin çok zor olacağını düşünüyordu. Ona dokunmadan önce yaralarını sarması gerektiğini biliyor, büyük bir tutkuyla sevdiği kadın için her türlü fedakârlığı yapacağından şüphe duymuyordu.

Minik bebek mırıldanarak annesinin boynuna sokuldu. Huysuzluğu devam ediyor, başını ve ellerini sürekli oynattığı halde bir türlü istediği pozisyonu bulamıyordu. Küçücük bedeni uykusuzluktan yorgun düşerken, mırıltılar huzursuz iş çekişlere, hatta ağlama nöbetlerine dönüşüyordu. Erim nadiren de olsa, aynı bugün olduğu gibi huzursuzlanıyor, uykusunu alamadığı için de bitkinlikle savaşıyordu. Bir süre sonra durulup uykuya teslim olsa da, Mira kalbinin sıkışmasını engelleyemiyordu.

---

* Darren Hayes - Insatiable

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mira, karnı belli olmaya başladıktan sonra, Erim doğup da birkaç aylık olana kadar kafeyi kuzeninin sorumluluğuna bırakmıştı. Bengi'nin de dans okulunu bir süreliğine dansçı arkadaşlarından birine emanet etmesiyle, bütün vaktini ve sahip olduğu enerjiyi oğluna adamıştı. O zamandan beri de arzu ettiği tek şey, oğlunun sevimli yüzünün hep gülmesini sağlamaktı. Onu nefes alış nedeni sayıyor, bakışlarını üzerinden bir an çekse ellerinden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu. O, bir zamanlar soluğuna ortak olan, canını verecek kadar çok sevdiği adamın parçasıydı. Bu yüzden de üzerine titreyerek onu tüm kötülüklerden korumak istemesi doğal geliyordu.

Erim kucağında az da olsa durulurken kafenin kapısı açıldı ve Bengi gülümseyerek içeri girdi. Geleceğini haber vermese de, Mira onu gördüğüne sevinerek iç çekti. "Hoş geldin, Bengi."

Bengi hızlı adımlarla ona doğru yaklaştı. Yanaklarına iki küçük öpücük bırakıp "Hoş buldum, güzellik," dedi ve tüm ilgisini her zaman olduğu gibi Erim'e verdi. "Ah, benim tombişim de buradaymış!" diyerek yumuşak yanağına art arda öpücük kondurmaya başladı. Başka zaman olsa kıkırdayan bebeğin, annesinin kucağında bitkin bir şekilde durması dikkatini çekmişti. "Nesi var? Hasta mı?" Endişeli bakışlarını Mira'ya çevirirken, elini Erim'in alnında ve boynunda dolaştırdı.

"Hayır canım, değil. Sadece çok uykusu var ve son zamanlarda diş çıkardığı için böyle huysuzlanıyor. Ben arkada Erim'i uyuturken kafeyle ilgilenebilir misin?"

Erim'in iyi olduğunu duymasıyla rahatlayan Bengi, alaycı bir ciddiyetle cevap verdi. "Sen merak etme, patron! Ben hallederim."

Mira gülümseyerek adımlarını arka taraftaki odaya yönlendirdi. "Tamam, anneciğim..." diye fısıldadı kollarında kıpırdayıp, yumuk elleriyle gözlerini ovuşturan bebeğine. "Birazdan uyuyacaksın." Onun tatlı ama yorgun agularıyla odaya girdi. Camın önündeki geniş koltuğa oturarak oğlunu kucağına yatırdı. Üzerindeki bluzu sıyırdığında, Erim kollarını istekle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oynatmaya başladı. "Acıktın mı, bebeğim? Hadi bakalım, gel birazcık süt iç. Sonra doğru uykuya!" diyerek onu kollarında sıkıca sardı. Erim'in dudakları göğsünü bulduğu anda gözleri kapanır gibi oldu ancak inatla gözlerini aralayıp küçük elini annesinin dudaklarına uzattı. Mira, ona duyduğu sevginin tüm kalbini kapladığını hissederek elini saçsız, yuvarlak başında dolaştırdı. Dudaklarını tombul elinde gezdirirken, kalbindeki şefkat oğluna doğru aktı. Her gece söylediği ninni dudaklarından dökülmeye başladıktan bir süre sonra, Erim huzurlu bir uykunun kollarındaydı. Ancak Mira onu dakikalarca sarmış, uykuya iyice daldığından emin olmuştu.

Erim'in solukları düzenli hale gelip pembe dudakları hafifçe aralandığında, gülümseyerek ayağa kalktı. Odada onu pışpışlayarak yavaş adımlarla ilerledi. Ardından oğlunu camın önündeki büyük beşiğe yatırdı. Hafifçe terlemiş başını, beşiğin içindeki yumuşak mendille kuruladı. Emziğini dudaklarının arasına koyup minik parmaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Oğlunun tıpkı o andaki gibi mışıl mışıl uyuyup emziğini emmesini saatlerce sıkılmadan izleyebilirdi. Çünkü Erim, bir sürpriz gibi hayatına girmiş, varlığıyla hayata tutunmasını sağlamıştı.

Derin bir nefes alıp doğruldu ve aklındaki berbat düşünceleri atmaya çalıştı. Kalbinin orta yerinde keskin bir sızı, içinde sebebini bilmediği tarifsiz bir sıkıntı vardı.

Bebek telsizini eline alıp sessizce odadan çıktı. Oda kafenin arka kısmında kaldığından içeri ses gelmiyordu. Erim'in mışıl mışıl uyuyacağını düşünmenin verdiği rahatlıkla bahçeye doğru ilerledi. Yaklaştıkça artan sese şaşırıp, elindeki telsizi masalardan birine bıraktı. Bu saatlerde hiç müşteri olmadığını düşünmüş, Bengi'nin kiminle konuştuğunu merak etmişti. Ancak onun öfkeli bir tavırla bağırmaya başladığını duyduğunda, içindeki sıkıntı ve korku boğazına kadar yükselmişti.

"Git buradan!" diye bağıran kuzeninin sesi kafedeki müziğe karışıyordu. Mira ne olduğunu anlamasa da, kalbi adeta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağzında atıyordu. Elleri titrerken, içinden bir ses bir şeylerin değişmekte olduğunu fısıldıyordu. Tuhaf bir şekilde başka bir sabahı hatırlatıyordu bedenini ele geçiren duygular. Yakıcı dokunuşları hâlâ tüm tazeliğiyle teninde hissederken, yapayalnız uyandığı o anı anımsıyordu.

Nihayet bahçeye ulaştığında, yoldan çıkmış kalbini sakinleştiremeden Bengi'ye baktı. Kuzeninin endişeli gözlerle ona bakmasıyla, zorlukla yutkunarak arkası dönük siluete odaklandı. Gözlerini kesik bir soluk eşliğinde kapatıp açtı. Karşısındaki manzara gerçek olamazdı. Ancak her tarafından tehlike ve güç yayılan o heybetli beden, ne kadar inkâr etse de tanıdıktı.

"Mira nerede?" diye soran adamın sesi kulaklarına dolduğunda sarsıldı. Bu sesi bir kez daha duyabilmek için her şeyini feda edebileceği zamanları hatırladı. Elini göğsüne koydu. Ciğerlerine çektiği soluklar yetmiyor, gözleri akıtmamak için direndiği yaşlarla doluyordu. Ancak o günden sonra kimsenin yanında ağlamamaya yemin ettiğini anımsadı. Hızla toparlanarak duruşunu dikleştirdi. Sıklaşmış soluklarının neredeyse işitildiğinin farkında değildi. Nitekim daha Mira silahlarını kuşanamadan, aşina olduğu ela gözler ona dönerek üzerine sabitlenmişti.

Onun "Mira..." diye fısıldayışıyla irkildi. Önceleri kalbini titreten, şimdiyse içinde katıksız bir öfke uyandıran o bakışları görmeye katlanamıyordu. Bunca zaman sonra neden geldiğini anlayamıyor, bir an önce defolup gitmesini istiyordu.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu. Soğukkanlı duruşunun ardındaki gücün nereden geldiğini bilemiyordu. Bir yandan kalbinin duracağını hissediyor, diğer yandan nasıl olup da sağlam kalabildiğine kendisi bile şaşırıyordu.

"Geri döndüm, Mira. Her şeyi konuşmamız gerek."

Onun yaklaştığını görünce geriye doğru bir adım atarak elini kaldırdı. Dudaklarından dökülen cümlelerin saçmalığı bir yana, onunla daha yakın olmaya katlanamazdı. "Benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seninle konuşacak hiçbir şeyim yok!" dediği anda, tüm gücünün avuçlarının arasından kaydığını hissetti.

"Sana anlatacaklarım var, Mira! Bana izin ver..."

"Yeter!" diye bağırdı. "Git buradan, Yağız! Burada sana ait hiçbir şey yok!" derken hırçınlığı tüm benliğini ele geçirmiş, onun adını yeniden dile getirmenin zorluğuyla sarsılmıştı. Ancak asıl zor olan, içeride her şeyiyle karşısındaki adama benzeyen bir bebek uyurken, kendine güvenini korumaktı.

"Bilmediğin çok şey var, Mira! Ama dinleyeceksin. Kendi isteğimle seni bırakmadığımı anlayacaksın."

"Sus! Tek kelime daha etme!" Sesi bahçede çığlık çığlığa yankılandı. Ellerini iki yanında yumruk yapmış, öfkesi tarafından esir alınmıştı. Kalbindeki acının nefes aldırmadığını hissederken, adamın onun bir nefes uzağına geldiğini anlayamamıştı.

"Mira... Lütfen, dinle beni."

"Sesini bile duymak istemiyorum senin. Bana anlatacağın hiçbir şey olamaz! Sen aramızdaki her şeyi gittiğin gün bitirdin." Onun canını ne denli yaktığını bilemeden alay edercesine güldü. "Ama sen zaten hep giderdin, değil mi? Aksini umut ederek, sana güvenerek aptallık eden bendim."

Yağız'ın ona bir adım daha atıp dokunmak için elini uzattığını gördüğünde, çenesini kaldırarak uzaklaştı. Bakışlarındaki nefrete inat, içinde kabuk tutmuş bir yerler kanıyordu. Kalbi saf bir ümitle *Gitmesin! Bu kez bırakmasın!* diye fısıldıyordu. Ancak Mira hisleriyle hareket eden o kızı geride bıraktığını biliyor, gururunu bir zırh gibi kuşanıyordu.

"Git hadi! Gitsene! Bir daha gelme, sakın karşıma çıkma!"

"Bunların hiçbiri olmayacak, Mira! Çünkü hâlâ benimsin sen. Beni görmeye alışsan iyi edersin."

"Bunca zaman sonra buraya gelip bana emirler yağdıramazsın! Bunu kafana sok! Senin falan değilim ben. Hiçbir zaman da olmayacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yağız kolunu sertçe kavradığında, kapının önünde kulakları sağır eden bir fren sesi duyuldu. Mira onun bir pençeyi andıran ellerinden kurtulmaya çalışsa da, Yağız uzaklaşmasına izin vermedi. "Sen her zaman benimdin!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Tam o sırada arkasında tok bir ses yankılandı ve bakışlarını o yöne çevirdi. "Bırak onu!" diye bağıran Sarp'a baktığında kaşları çatıldı. Onun iki yanında yumruk yaptığı ellerini gördüğünde, önüne çıkan herkesle kavga etmeye hazırdı. Ancak karşısındaki bu adama borçlu olduğunun da farkındaydı.

"Bana engel olabileceğini düşünüyor musun sahiden?"

Sarp'ın önce Mira'ya, sonra yanındaki korumaya baktığını, hemen ardından korumanın Mira'nın yanına doğru ilerlediğini gördü. Mira'yı buradan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

"Engel olabileceğimi biliyorum!" dedi Sarp ve birkaç adım atarak yakınına geldi. Öfkeyle koyulaşmış bakışları, kardeşinin aylarca acı çekmesine neden olan adamın üzerindeydi. Mira'nın görüş alanından uzaklaştığından emin olduğunda dikkatini yeniden Yağız'a verdi. Artık hesaplaşma vakti gelmişti.

Kafenin arka kapısından çıkarılıp apar topar bindirildiği arabanın arka koltuğunda, yanında kuzeni, kollarında oğluyla eve gidiyordu. Kafede neler olup bittiğini deli gibi merak ediyor, içten içe kaçmış olmanın pişmanlığını hissediyordu. Sanki onun hissettirdiklerinden korkmuş gibi davranmayı kendisine yediremiyor, ancak Erim için böyle davranması gerektiğini de biliyordu.

"Abime sen mi haber verdin?" diye sordu Bengi'ye. Titreyen bedenini bir türlü sakinleştiremiyordu.

"Hayır. Fırsat bulamadım. Sanırım zaten yoldaydı."

Mira başını salladı ve abisiyle akşam birlikte dönmek üzere konuştuklarını anımsadı. Onun tam o sırada gelmesine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

minnettardı. Neler olacağını delice merak ediyor olsa da, kollarındaki kıpırtı dikkatini neye vermesi gerektiğini hatırlatıyordu.

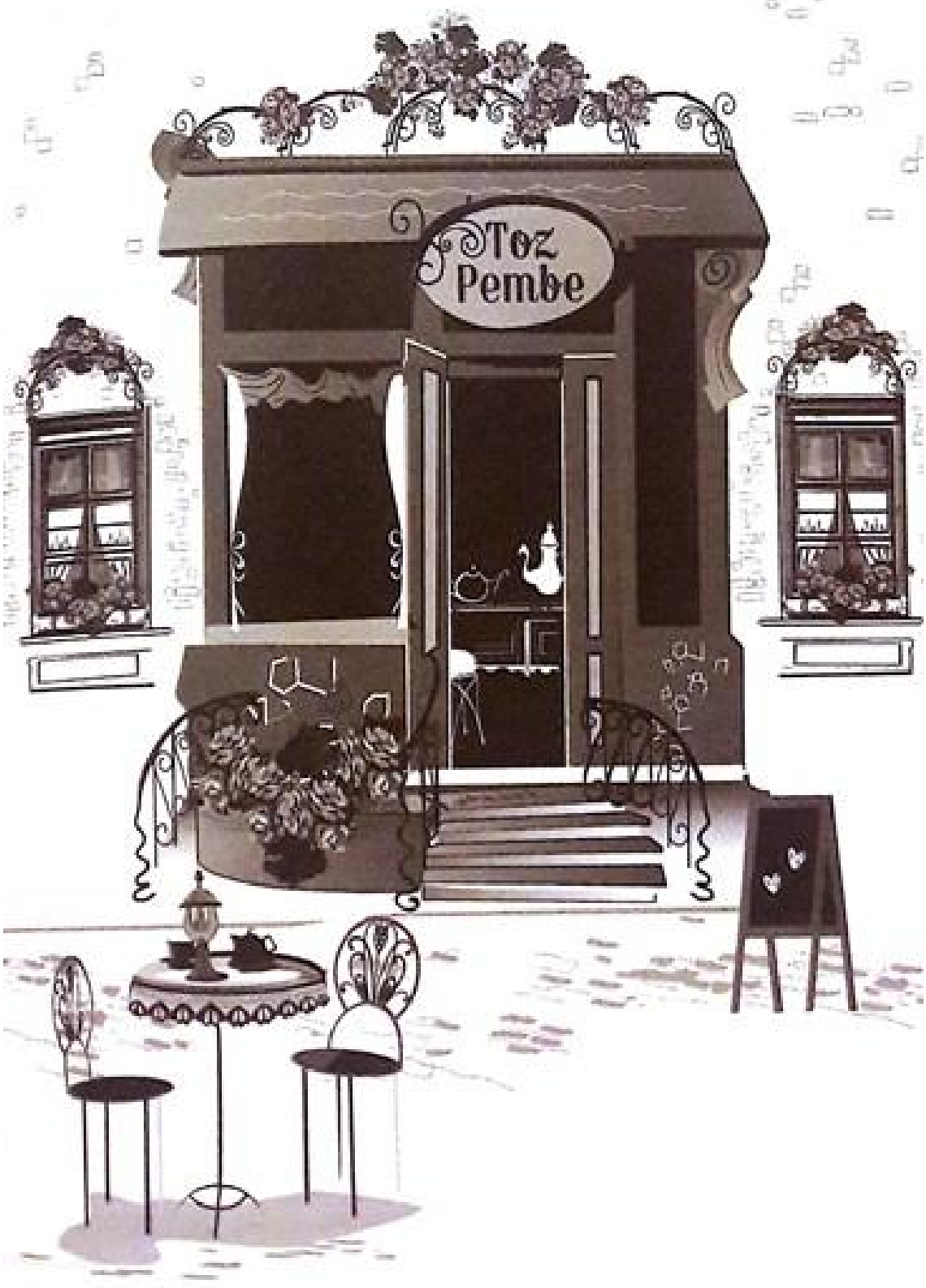
Uykuyla uyanıklık arasında gidip geldiğini belli edercesine kollarını bacaklarını oynatan oğlunu kucağında hafifçe salladı. Kokusunu içine çekerken, görüşü gözlerine biriken, akıtmamak için savaştığı yaşlarla kapanmıştı. Yağız, Erim'in varlığını öğrendiğinde ne olacaktı? Bunca zaman bunu gizlemiş olmasını nasıl karşılayacaktı? Düşündükleriyle kaşları çatıldı. Onun tek bir söz bile söylemeye hakkı yoktu. Terk edip gittiği kadından bir çocuğu olduğunu öğrenmek, muhtemelen onun için bir şey ifade etmeyecekti. Hem Mira onun nerede olduğunu bile bilmezken, ona nasıl haber verecekti ki?

Oğlunun mırıltılarını işittiğinde derin bir nefes aldı. Erim yalnızca ona aitti. Tek başına doğurmuş, her şeye göğüs germişti. Ailesinin bile desteğine tahammül edememişti. Bir hastane köşesinde onun varlığını öğrendiğinde yalnızdı. Kıpırtılarını ilk hissettiğinde, karnında bir tek kendi elleri dolanmıştı. Kalp atışları kulaklarına ilk kez dolduğunda, ona şaşkınlıkla bakan bir kocası yoktu. Erkek olduğunu öğrendiğinde saçlarını okşayıp, dudaklarına küçük bir öpücük bırakacak biri olmamıştı. Çılgın gibi aşerdiğinde, gecenin bir yarısı uyandırıp naz yapacağı birinin varlığını hissedememişti. Ve doğum anında... Tarifsiz sancılarla ve korkuyla kıvranırken, yanında olmasını arzuladığı adam, terlemiş alnından öpüp kulağına onu sevdiğini fısıldamamıştı.

Yapayalnız geçirdiği aylardan sonra, Yağız'ın gerçekten Mira'yla ilgili herhangi bir şeye hakkı var mıydı? Erim'in annesi yanındaydı, babası ise hiç olmamıştı. Bundan sonra da bu düzeni değiştirmeyecek, o adama Erim'in varlığının yarattığı güzelliği asla ama asla tattırmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org



Boston – İstanbul uçağı inişini gerçekleştirdiğinde, Yağız gecenin karanlığında şehre adım attı. Gömleğinin yakasını düzelttikten sonra çantasını kavradı. Bir yandan da kapalı olan telefonunu açmaya çalışıyordu. Birkaç saniyenin ardından ekranında beliren mesajı gördüğünde kaşlarını çattı.

"Evdeyim!"

Saatler sonra şehrin epey dışındaki eve vardığında arabasını durdurdu. Karanlığın içinde tek ışık, biraz ilerisindeki ihtişamlı evden geliyordu. Arabadan inip kapının önündeki korumayı selamladı. İkisinin de ağzından tek kelime çıkmamıştı.

Zili çaldıktan yalnızca saniyeler sonra kapı açıldı. Şimdi karşısında uzun zamandır görüşmediği, hayatında önemli bir yer tutan o adam vardı.

"İlhanlı!" dedi adam yüzünü neredeyse kaplayan sakallarının ardından gülümsemesini göstererek. "Resmen hayırsız çıktın." Yağız içeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattı. "Ben yazmasam, nasıl olduğumu merak edeceğin yok."

"Belayı çekmek istemem, Kuzgun! Beni bilirsin." Yağız koltuklardan birine oturup, bir bacağını diğerinin üzerine rahatça attı.

"Bela ben mi oluyorum bu durumda?"

"Sana bela demek hafif kalır."

"Nankör!" dedi adam sakallarını kaşıyarak.

"Bu sakallar ne böyle? Bir şey mi gizliyorsun?"

"Sayılır," dedi Kuzgun lafı geçiştirerek. "Yarın yola çıkıyorum. Uzun süre buralarda olmayacağım. O yüzden seni görüp, her şey yolunda mı sorayım istedim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her şey yolunda, merak etme." Yağız aslında onun neyi sorduğunu biliyordu. "Olmaması için de bir sebep yok zaten. Oralara yıllardır adımımı atmadım. İsmimi unuttuklarına eminim."

Kuzgun pis pis sırıttı. "İsmini unutmaları imkânsız! Bulunmamak için neler yaptığını bilmeleri de öyle..."

"Yasal olmayan hiçbir şey yok! Bunu söyleyen sendin." Yağız önündeki sehpada duran viski şişesinden kendisine bir kadeh doldurdu. "Üstelik yapılan anlaşmadan sonra benimle alakaları kalmadı."

"Anlaşmalar bozulur." Kuzgun'un bakışları derinleşti. "Ama bu sefer bizimkiler tepelerine kâbus gibi çöker."

"Bunu biliyorlar. Dertleri her zaman çevirdikleri pisliklere devam etmekti. Duyduğuma göre şimdilerde sakin bir hayat sürüyorlarmış."

"Görüşüyor musun?"

"Ayda bir kez telefonla konuşuyoruz. Yalnızca birkaç dakika."

"Peki ya sen? Nasıl gidiyor hayat? İşler?" dedi Kuzgun ve hemen sonra dudakları kıvrıldı. "Kadınlar?"

Yağız elindeki kehribar renkli sıvıdan büyük bir yudum aldı ve alkolün yakıcı etkisi boğazını kavururken gözlerinin önündeki görüntüyü aklından attı. "İşler yolunda. Boston'da bir proje aldım. Uzun soluklu bir şey."

"Orada mı olacaksın?"

"Hayır... Buradan yürüteceğim."

Kuzgun'un kaşları merakla kalktı. "Normalde kontrolün sende olmasını seversin. Projeyi buradan sürdüreceğine göre, asıl kontrol etmek istediğin şey burada olmalı. Yoksa kadın mı demeliyim?"

"Sandığın gibi bir şey yok."

"Neden olmasın? Hayatını yaşamaman için bir sebep göremiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben hayatımı zaten yaşıyorum. Ama herhangi birine bağlanmayı düşünmüyorum."

"Bağlanmayı reddettiğin birisi var yani..."

Yağız onun imalarına kaşlarını çatıp, konuşmayı sonlandırırcasına yanıtladı. "Bunun bir önemi yok! Kimseyi belirsiz bir hayata dâhil edemem."

"Sen hayatına alacağın kadını canın pahasına koruyacak bir adamsın, Yağız. Geçmişi ait olduğu yerde bırakmalısın."

"Neyse..." Yağız oturduğu yerden kalktı. "Sana gideceğin yerde iyi şanslar. Kendine dikkat et." Kapıya kadar ilerledi ve tam çıkmak üzereyken arkasına baktı. "Geçmiş, fırtına öncesi sessizlik gibidir, Kuzgun. Geride bırakılamayacağını en iyi sen bilirsin," dediğinde konuşulacak başka bir şey kalmamıştı.

Sabahın serinliği tenini ürpertirken, Mira üşüdüğünün farkında değildi. Parmaklarını bahçeye kendi elleriyle diktiği pembe şakayıkların üzerinde dolaştırıyor, içindeki sıkıntıyı onlarla paylaşıyordu.

Hâlâ aramamıştı!

İki hafta önceki o muhteşem günden beri, nefesi onunkine karışırken işittiği vaadin gerçekleşmesini bekliyordu. Gözleri sürekli telefonundaydı ancak aramasını umduğu kişiden ses soluk çıkmıyordu.

"Lanet olası!" diye homurdandı kendi kendine. Yaprakları hafifçe sararmış şakayığı okşayıp diplerini suladı. "Beklemekten usandım," dedi çiçeklere doğru. "Sence neden hâlâ ortalarda görünmedi?" Cevap alamayacağını bilse de, konuşacak kimse yoktu. Yağız'ı ve olanları kuzenlerine bile anlatmamıştı. Hoş, bu gidişle anlatacak bir şeyi de olmayacaktı.

"Beklediğin kişi ben miyim?"

"Hih!" Şaşkınlık, biraz da korkuyla arkasına döndü. Günlerdir aramasını beklediği adam, tüm heybetiyle karşısında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duruyordu. Elini göğsüne koydu. Nabzı hissettiği heyecanla yukarılara tırmanıyordu. Adamın ona doğru yaklaştığını sanki bir sis perdesinin ardından izliyordu.

"Korkutmak istememiştim." Yağız yakınında durduğunda kalbi gümbürdedi. "Sorumu yanıtlamadın. Beni mi bekliyordun?"

Mira, adamın arsızca kıvrılan dudaklarını gördüğünde kaşlarını çattı. Bu özgüvenin nereden geldiğini anlamıyordu. Ne sanıyordu ki, her dakika onu düşündüğünü mü? *Pek de yalan sayılmaz!* diyen iç sesini bastırdı ve "Ne münasebet!" diyerek geriye doğru bir adım attı. Adamın bedeninden yayılan sıcaklık yanmasına sebep olsa da, umursamadı. "Sizi beklemem için bir sebep göremiyorum."

"Yine *size* mi döndük?"

"Elbette! Kafedeki müşterilerimle her zaman böyle konuşurum."

Yağız bir adım daha atıp, onu arkasındaki çiçeklerle kendi devasa bedeni arasına sıkıştırdı. "Müşteri mi? Gerçekten mi?" Hemen sonra kaşları alaycılığını bastıracak şekilde çatıldı. "Her müşterinle baş başa yemeğe çıkar mısın?" diye sordu bu düşünceden nefret ederek.

"Her zaman! Bazılarıyla yemeğe çıkmakla kalmam, daha da..."

Yağız parmaklarını sertçe dudaklarına örtüp, devam etmesine engel oldu. Başka adamlarla ilgili tek bir şey bile duymak istemiyordu. "Bu oyuna daha fazla devam etme istersen, Mira!" dedi boğuk ve tehditkâr sesiyle. "Sonuçlarından hoşlanmazsın."

"Ben oyun oynamam!" Mira, onun parmaklarının arzu dolu bir fısıltıyı andıran dokunuşundan sıyrıldı. "Ama benimle oyun oynanmasına da izin vermem. Neden buradasın, Yağız? Kahve içmek için geldiysen, hemen ikram edeyim. İlgilenmem gereken işler var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafenin girişine doğru ilerleyecekken, Yağız kolunu hızla tuttu. Kendisine doğru çevirip, öfkeli bakışlarını üzerine doğrulttu. "Seni aramadığım için mi sinirlisin?"

Mira onun ukalalığına inanamayarak güldü. "Kendini ne kadar fazla önemsiyorsun böyle?"

Yağız onun dikbaşlılığına sinirleniyor, erkeksi yanı boyun eğmesini istiyordu. "Ben kimseye hesap vermem, Mira!"

"Hesap vermeni isteyen yok! Aklıma bile gelmedin doğrusu."

"Yalancı!" diye fısıldadı onu bedenine doğru çekerken. Cevap vermek üzere aralanan dudaklarını hafifçe okşadı. "Yurt dışına çıkmak zorunda kaldım," derken hesap verdiğinin farkına varamadı. "Bir proje için gitmem gerekti. İki haftadır Amerika'daydım."

"Nerede olduğunla ilgilenmiyorum."

"İlgileniyorsun." Derin bir nefes alıp kendini ondan uzaklaştırdı ve ellerini ceplerine soktu. "Seni oradan aramak istedim ama vakit bulduğumda burada çok ters bir saatti."

Mira derin bir nefes alıp, onunla tartışmasının ne kadar anlamsız olduğunu düşündü. Adam ona herhangi bir söz vermemişti, üstelik aralarında hiçbir şey yoktu. "Önemi yok. Kapatalım bu konuyu," dedi rahat bir tavır takınmaya çalışarak. "Kahve içer misin? Kendime de yapacaktım."

Yağız onun umursamazlığı karşısında kaşlarını çatarak başını salladı. "İyi olur," dedikten sonra Mira'nın arkasından içeri girdi.

Dakikalar sonra mutfaktaki masada oturmuş kahvesini yudumluyordu. Mira havadan sudan konuşuyor, yemek yedikleri akşama hiç değinmiyordu. Yağız istediğinin bu olduğunu sanmıştı fakat şimdi bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Aslında onu aramayacaktı, bunun için epey direnmişti. Hatta Amerika'dayken bir daha onu görmeyeceğine kendisini ikna etmişti. Ancak onu aklından çıkaramamış, her gece rüyasına Mira'yı ve teninin tadına varmadığı sıcaklığını misafir etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dün gece birkaç saat uyuduktan sonra da, sabahın kör-ünde buraya gelmişti.

Bir süre Mira'nın tezgâhta bir şeyler yapmasını izledi. Ne kadar öylece oturduğunun farkında bile değildi.

Genç kız hızlı bir hareketle sıcak fırını açıp, içinden etrafına mis kokular yayan küçük tepsiyi çıkardı. "Kruvasan sever misin?" diye sordu tepsidekileri bir tabağa alırken.

"Severim. Kafede yalnızca tatlı şeyler olduğunu sanıyordum."

Mira bakışlarını ondan kaçırarak tabağı masaya koydu. Kahveleri tazeledikten sonra Yağız'ın karşısına oturdu. "Açsındır diye düşündüm. Fena mı etmişim?"

Yağız önündeki kruvasanlardan birini alıp ısırdı. "Çok lezzetli," dedi kahvesini içerken. "Ama ben seni işinden alıkoyuyorum sanırım."

"Alıkoymuyorsun. Ama gitmek istersen seni tutacak değilim."

Yağız onun gözlerine baktı. Son görüştükleri akşamdan beri, o bakışlardaki parlaklık azalmıştı. Arayacağına dair verdiği sözü tutmamış, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Tam bir şey söylemek üzereyken, Mira'nın masanın üzerinde duran telefonu çaldı. Yağız o açmadan ekranda yazan ismi görmüş, genç kız konuşmaya başladığında kaşları çatılmıştı.

"Efendim, Kıvanç."

Yağız bu isimden anında nefret etmişti.

"Dışarıda mısın? Gelsene içeriye."

Bu tekliften de öyle...

Saniyeler sonra kapıdan gelen sesle duruşunu dikleştirdi. Mira gelen adamı karşıladığında, Yağız öfkeli bakışlarını onlara yöneltti.

"Seni akşamki partiye davet etmek için geldim. İspanya'daki kadar sık görüşemiyoruz artık," diyen adamın görüntüsü fazlasıyla dikkat çekiciydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum, haberim var," dedi Mira gülerek. "Bir aksilik olmazsa geleceğim, görüşürüz."

Yağız'ın gözlerinden yakıcı bir ifade geçti. Bu parti de neyin nesiydi? Kıvanç denilen herifin bakışları ona sabitlendiğinde, Mira'nın gülümsemesinin azaldığını fark etti.

"Sizi tanıştırayım. Yağız... Kıvanç..."

Kıvanç bir adım öne çıktı. "Kıvanç Güner. Mira'nın yakın bir arkadaşıyım. Memnun oldum."

Yağız onun hitabına dişlerini sıkıp elini uzattı. "Yağız İlhanlı," dedi yalnızca. Mira'yla bu adam kadar bile yakınlığı yokken, dudaklarından ismi dışında bir şey çıkmamıştı.

Nihayet Kıvanç onları yalnız bırakıp kafeden çıktığında, Yağız elini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. Aklında onun Mira'yla nasıl bir ilişkide olduğu dolansa da, sormaya hakkı olmadığının bilincindeydi. Ancak parçaları birleştirmiş ve onun Mira'nın üniversiteden arkadaşı olabileceğine karar vermişti.

"Ben şimdi çilekli tart yapacağım," dedi Mira masayı toparlarken. Yağız'ın yerinden kalktığını görünce gideceğini anladı. Bir yandan eğer aralarında bir şey olmayacaksa gitmesinin daha iyi olacağını düşünüyor, diğer yandan onunla geçireceği zamanı olabildiğince uzatmaya çalışıyordu. "Bana yardım etmek ister misin?"

Yağız bir an duraksadı. Aklı arzularıyla böylesine çetin bir savaştayken, Mira'yı bir daha görmemek en doğru karar olacaktı. Ancak kendisine sabitlenmiş masmavi gözler ve burnuna dolan koku elini kolunu bağlıyordu. Üstelik az önceki herifin Mira'nın hayatında olduğunu görmek, içindeki anlamsız öfkeyi harlamıştı. Genç kızın, hayallerini ele geçiren güzelliği ve dişiliğini başka birinin tadabileceği düşüncesi, mantığını bir kenara fırlatmasına sebep oldu.

"Olur. Ama bu konularda yetenekli olmadığımı aklından çıkarma."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mira gülümseyerek "Hadi, başlayalım," dedi ve akşamdan pişirdiği tart tabanını aldı. Yağız'ın uzaylı görmüş gibi baktığını gördüğünde kıkırdadı. "Bu, tart tabanı. İstediğim kıvamda olması için akşamdan yapıyorum."

"Anladım. Şimdi kremayı mı yapacaksın?"

Genç kız başını *hayır* anlamında salladı. "Kremayı sen yapacaksın."

Yağız bir an işittiği sözlerle irkildi. "Ben mi? Ben ne anlarım krema yapmaktan?"

"Malzemeleri ben koyacağım, merak etme. Sen sadece karıştıracaksın. Bu kadarını yapabilirsin, değil mi?"

Mira'nın yüzündeki ukala ifadeyi görünce derin bir nefes aldı. Sanki her hareketi, Yağız'ı içine çekmeye çalıştığı tuzağın bir parçasıydı. Kızın kendinden emin tavırları ve dikbaşlılığı, kanını kaynatan güzelliğiyle birleşirken, Yağız'ın pes etmesine ramak kalmıştı.

Mira'nın malzemeleri derin bir tencereye koymasını izledi. Elindeki çırpma teliyle kremayı çırpmaya başladığında anlattıklarına dikkatini veremedi.

"Sürekli çırparsan pürüzsüz bir kremamız olur."

Elini, Mira'nın eline uzattı ve parmaklarıyla tenini okşayarak çırpma telini kavradı. "Böyle mi?" diye fısıldadı bakışları onun dudaklarındayken.

"Hı hı... Evet..." diyen kızın nefesinin sıklaştığı gözünden kaçmadı.

Mira hafifçe ondan uzaklaştı. Kokusu tarafından kuşatılmışken, önündeki işe odaklanması mucizeden farksızdı. Neyse ki birkaç dakika sonra Mira, piştiğine kanaat getirerek kremayı soğumaya bıraktı. Yağız işinin bittiğini sanmıştı ancak yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Mira'nın gülümseyerek önüne koyduğu çilek kâsesine baktı. Kocaman, parlak çilekler gözlerinin önündeyken, neredeyse birbirine yapışan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bedenlerinin yakınlığıyla kalbi göğsünden çıkmak istercesine hızla atmaya başlamıştı.

Mira küçük bıçağı eline aldığında, Yağız'ın ne denli dağıldığının farkında değildi. "Bak! Bu şekilde kesmelisin."

Yağız onun bir şeyler öğretme çabasına gülmeye çalışarak, gösterdiği şekilde çilekleri kesmeye başladı. Kokunun Mira'dan mı, yoksa çileklerden mi geldiğini anlamamıştı. Düşüncelerinde ve etrafını saran eşsiz kokuda boğulurken, genç kız eline en kırmızı ve en parlak olanı aldı. Yağız ne olduğunu anlayamadan dudaklarına yaklaştırılan çileğe şaşkınlıkla bakakalmış, Mira'nın gözlerinde büyülü ışıltılarla söyledikleri iradesini temelinden sarsmıştı.

"Hadi! Isırsana! Çok güzeller."

Yağız çileği zorlukla ısırırken Mira'nın gülümsediğini gördü. "Çok lezzetli, değil mi?" dedikten hemen sonra, onun ısırdığı çileğin diğer yarısını ağzına atıp gözlerini kapattı. Zaten pespembe olan dudakları daha da kızarmıştı. Yağız oksijensiz kalmışçasına derin soluklar aldı. Tam o anda Mira gözlerini açmış, bu kez Yağız'ın karşı koyamayacağı bir ifadeyle bakmıştı. Genç adam o anda iradesinin zincirlerinden boşaldığını hissetmiş, içinden, *Lanet olsun!* diye tıslayarak genç kızın dolgun dudaklarına kapanmıştı.

Önce yudum yudum içti kızın dudaklarını. Tatlı, sıcacık ve daha fazlasını istemesine neden olabilecek kadar kışkırtıcıydı. Bunun etkisiyle derinleşen öpücükle aralarındaki ateş yükselmiş, Yağız'ın elleri ipeksi saçların arasına tutkuyla dalmıştı.

Mira'nın dudaklarını hazla aralayıp, dilini sıcacık diline değdirdi. Bu temasla ikisinin de dudaklarından kaçan iniltiler, aynı şiddetle sertleşmesini sağladı. Saçlarının arasındaki elini Mira'nın boynuna götürdüğünde, yumuşacık teninin parmak uçlarında yarattığı his, asla bastıramayacağı bir açlık gibiydi. Ve Mira'nın elleri de onun saçlarına karışıp, oradan ensesine ve boynuna indiğinde, Yağız sahip olduğu son mantık kırıntılarını da kaybetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mira!" deyişi boğazından gelen bir inilti̇den farksızdı. Ancak verdiği bu kısacık soluk arasından hiç hoşlanmamıştı.

Mira "Yağız!" diye inlediğindeyse, Yağız'ın gözlerinin önünde bambaşka, günaha davet eden bir hayal belirmişti. Bu kez daha talepkâr bir tutkuyla o dolgun dudakları esir aldı. Ardından onu kalçalarından kavrayarak hızla kaldırdı. Tezgâhın üzerindeki çilekleri tek bir el hareketiyle savurduğunda, yere düşüp kırılan kâsedeki çilekler dört bir yana saçılmıştı. Umursamadı. Bir an bile ondan ayrılmadan, tadına doyamadığı dudakları sertçe ısırdı.

"Of, Mira!" diyerek çenesini dişlediğinde, boğazından derin ve şehvetli bir hırıltı çıktı. Kızın uzun bacaklarını aralayıp, ellerini elbisesinin altına kaydırdı. Kalçalarını sertçe sıkarak, kendisini kadınlığının o halde bile hissedebildiği sıcaklığına bastırdı. Mira'nın inilti̇leri kulaklarına dolduğunda, dudakları boynunda duraksadı. Hissetmek için delirdiği, boynundaki o minicik kahverengi beni yaladığında Mira'nın başı arkaya düşmüş, Yağız bedeninde tarifsiz bir zonklamayla kendisini ondan koparmıştı.

"Böyle olacağını biliyordum," diye inlerken, onunla öpüşmenin tam da hayalindeki gibi sarsıcı olduğunu düşünüyordu. Geriye doğru bir adım attı. Elini saçlarının arasından geçirirken bakışlarını Mira'dan alamıyordu. Onun iki yana açılmış bacakları, olduğundan daha seksi gösteren dağılmış saçları, öpülmekten berelenmiş dudakları Yağız'ın beynine berbat sinyaller yolluyordu. Yapmaması gereken bir şey yaptığını düşünüyor, onu bir daha görmemeye kararlı yanı kulağına bunun bir hata olduğunu fısıldıyordu. "Bu..." diye mırıldandı Mira'nın tezgâhtan inişini izlerken.

"Yağız?"

Zorlukla yutkunurken elini hafifçe kaldırdı. Mira'nın, aklını çelen görüntüsüne geçmişin hayaletleri karışıyordu. "Bu olmamalıydı," derken ona karşı koyamadığı için kendisine lanet ediyor, hemen çekip gitmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne demek bu?"

Kızın fısıltısını duyup, hayal kırıklığı yüklenen gözlerine baktığında içinden sessiz bir küfür savurdu. Ancak yapacağı şeyin doğruluğuna inanıyor, onu karmakarışık hayatına alamayacağını biliyordu. "Çok üzgünüm, Mira. Bu... Çok büyük bir hataydı."

Kelimeler acımasızca dudaklarından döküldüğünde, kızın üzerindeki etkisine bakamadı. Onun cevap vermesine olanak tanımadan arkasına dönüp çıktı. Ağzındaki çilek tadından hem kurtulmak, hem de onunla son nefesini vermek istiyordu. Koşar adımlarla kafeden ayrılıp kendisini arabasına attığında, soluklarının ciğerlerine yetmediğini düşünüyordu. Arabayı çalıştırıp gaza bastığında ellerinde hâlâ onun teninin sıcaklığını, yüzünde ılık tatlı nefesini hissediyordu. Saniyeler geçmesine rağmen dilindeki lanet tattan kurtulamıyordu. *Kahretsin!* Yağız'ın kaybettiği yalnızca mantığı ve iradesi değil miydi? Kalbi neden böyle demir pençeler tarafından sarılmış gibi sıkışıyordu?

Saatlerce arabayla dolaşıp, nihayet Boğaz'ın kıyısında durdu. Güneş hafifçe alçalmaya başlamış, gökyüzü kızıla boyanmıştı. Sıcaklık hâlâ kendini hissettirse de, Yağız'ın sıkıntısı bambaşkaydı.

Pişmandı. Onu öptüğü için, öylesine tutkulu anlardan sonra o sözleri söylediği için ve hemen ardından tek başına bıraktığı için deli gibi pişmandı. Ondan uzak durma çabasının boşuna olduğunun farkındaydı. Parmak uçlarında teninin yarattığı his, dudaklarında o enfes tat varken, onu hayatında istememesi kocaman, okkalı bir yalandı. Ancak yine de... Onunla birlikte olması halinde yaşanabilecekleri aklından atamazdı.

Bu yaşına kadar hayatına giren sayısız kadına rağmen, Mira'nın hissettirdiklerine, içinde yarattıklarına inanamıyordu. Benliğindeki bu arzu ona aman vermiyor, gözlerinin önünden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mira'ya sahip olduğu anların hayalini atamıyordu. Bir de sabahki adam vardı onu hırçınlaştıran... Kendisi olmasa bile Mira'nın hayatına birilerinin girebileceğini düşünmek, damarlarında kan yerine kıskançlığın dolaşmasına neden oluyordu.

Derin bir nefes aldı. Mira'ya bir açıklama yapması ve bugünkü sözleri için özür dilemesi gerektiğini düşündü. Sonra da bu saçmalığı tamamen bitirecek, onu bir daha görmemesinin en iyisi olduğunu anlatacaktı. Ona istediği ilişkiyi vermesi imkânsızdı. Yağız, Mira'yı mutlu edecek beyaz atlı prens olamazdı.

Arabasına atlayıp, Mira'nın henüz kapatmamış olduğunu ümit ederek gaza bastı. Dakikalar sonra çiçeklerle çevrili kapının önündeydi. Tereddüt etmeden inerek içeri girdi. Hiç müşteri olmasa da, ilerideki garson dikkatini çekmişti.

"Mira Hanım yok mu?" diye sordu garsonun da onu fark etmesiyle.

"Şey... Mira Hanım..."

Çocuğun yüzündeki o tedirgin ifadeyi gördüğünde kalbi hızlandı. "Ne oldu?"

"Mira Hanım'ın tansiyonu düşmüş biraz."

"Tansiyonu mu düştü? Nerede şimdi?"

"Biz kafeye geldiğimizde dinlenmek için eve gideceğini söyledi. Tam o sırada Kıvanç Abi geldi. O götürdü Mira Hanım'ı."

Yağız o herifin adını işittiğinde dişlerini sıktı. Yumruk yaptığı ellerini ceplerine sokarken, Mira'nın iyi olmadığına odaklanmaya çabaladı. Kim bilir ne kadar değersiz hissetmişti! Gözlerini kapatıp yutkunmaya çalışsa da, pişmanlık zift gibi her yerine bulaşıyordu. Ancak diğer yandan Kıvanç denen adamın hiçbir fırsatı kaçırmadığı aklından çıkmıyor, Mira'yla ilgili ne tür düşünceler içinde olduğunu bilmek istiyordu.

"Tamam, sağ ol!" diyerek kafeden ayrıldı. Arabasına atladığında, nereye gideceğini biliyordu. O herifin de Mira'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evinde olup olmadığını merak ediyor, öyle bir manzara görmesi halinde neler yapacağını kestiremiyordu.

Yol uzadı, dakikalar geçip gitti. İki hafta önce Mira'yı bıraktığı ihtişamlı yalının önünde durduğunda, büyük kapıların açılmasını bekledi. Kapıda korumalar onu karşılamış, ne için geldiğini sormuşlardı.

"Mira Hanım'la görüşeceğim," dedi kendinden emin bir tavırla. Nihayet içeri alındığında, devasa evin önünde arabasını durdurdu. Korumalardan biri anahtarını almış, arabayı park etmeye koyulmuştu.

Tereddüt etmeden evin kapısını çaldı. Hizmetçilerden biri kapıyı açtığında kim olduğunu sorarcasına ona bakıyordu.

"Merhaba..." dedi Yağız bir an önce bu seremoniyi bitirmek istercesine. "Mira Hanım'la görüşecektim."

"Adınız neydi? Mira Hanım'a haber vereyim."

"Mira dinleniyor. Beyefendiyle ben ilgilenirim. Sen gidebilirsin."

Emreden tonlamadaki sesi duyduğunda dikkatini ileriye yöneltti. Bakışlarını kendisinden yalnızca birkaç yaş küçük olduğunu tahmin ettiği adamın üzerinde gezdirdi. Bu adamın Mira'nın abisi olduğundan emindi. O gece Mira'yı bıraktıktan sonra, yalının isminden yola çıkarak bir araştırma yapmış ve ailesiyle ilgili epey detay öğrenmişti.

"Ben, Sarp. Mira'nın abisiyim."

Kendine uzatılan eli emin bir şekilde sıkarak yanıt verdi. "Yağız... Mira'nın arkadaşıyım," derken bunu söylemek çok zor gelmişti. Sıradan bir arkadaş olmak hoşuna gitmese de, ne istediğini bilmeyen oydu.

"Mira kendini iyi hissetmiyordu. Salonda biraz beklersen haber versinler," diyen adamın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Nesi var? Bir doktora göründü mü?" diye sordu belli etmemeye çalıştığı bir endişeyle. Onun kötü halde olması her şeyin önüne geçerken, kararsızlığına lanet ediyordu. Ancak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mira'yı mutsuz ettiği gibi, kalbini onaran kişi de kendisi olmak istiyordu. Başka bir adamın onu teselli edebileceği düşüncesi genç adamı boğuyordu.

Sarp yaşlı bir kadına seslendiğinde, kadın hızlı adımlarla yanlarına geldi. "Hasret Anne! Mira'ya misafiri olduğunu haber ver, hazırlansın. Yağız Bey yukarıya çıkacak."

"Tamam, oğlum."

Kadının telaşla yukarı çıkmasıyla yeniden baş başa kaldılar. Yağız bir an önce Mira'yı görme isteğiyle yanıp tutuşurken, karşısındaki adam konuşmaya başladı.

"Mira sürekli hastalanan, mızmız bir kız değildir. Hatta şimdiye kadar birkaç soğuk algınlığı dışında bir hastalık geçirdiğini de hatırlamıyorum. Gerçekten çok güçlüdür. Ama bugün eve geldiğinde, onu güçsüz düşüren bir şey olduğu belliydi. Ve ilk kez benden gerçeği saklamayı seçip, sadece tansiyonunun düştüğünü söyledi. Ama bunun doğru olmadığından eminiz, öyle değil mi?"

Yağız da karşısındaki adam gibi dürüstçe yanıt verdi. "Onun kırgınlığını tamir etmek için buradayım."

Sarp derin bir nefes aldı ve birkaç saniye bakarak onu tartmaya çalıştı. "Mira sıradan arkadaşlara kırılmaz. Ayrıca senin de yalnızca arkadaş olduğundan şüpheliyim." Bir an yanlış bir şey söylemek istemiyormuş gibi duraksadı. "Sana Mira'nın odasına kadar eşlik etsinler." Yağız'dan ayırmadığı bakışları kararlıydı. "Sende güven veren bir şeyler var, Yağız. Onu bir kez daha kırmayacağına söz verirsen, bu evin kapısı sana her zaman açık olur. Aksi halde, kardeşimle görüşmene izin vereceğimi sanmıyorum."

Alaycı bir gülüşle başını iki yana salladı. Bu adamın kendine güveni, Yağız'ın tahammül sınırının dışındaydı. "Onu bir kez daha kırmamak için elimden geleni yapacağımı biliyorum. Ama sana herhangi bir şey için söz verecek değilim. Sözümü hak eden tek kişinin Mira olduğunu düşünüyorum.

Bu evin kapısının bana açık olup olmasını umursamıyorum." Duruşu dikleşirken geniş omuzları daha da geniş bir hal aldı. "Ve Mira'yı görmek için izin istediğimi de hiç hatırlamıyorum."

"O benim kıymetlim, Yağız. Şimdilik bu özgürlüğünün tadını çıkar. Ama unutma... Yalnızca onun için."

Sarp'a yanıt vermeden yanından geçti ve kendisini bekleyen hizmetçiyi takip ederek yukarıya çıkan merdivenlere yöneldi. Buraya gelirken, Mira'nın ailesinden herhangi biriyle böyle bir konuşma yapacağını düşünemezdi. Arkasında bıraktığı adamın güvenini ve takdirini kazandığını ise asla bilemezdi.

Odasında yalnızdı. Gözlerini kapatmış, üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla yatağında uzanıyordu. Annesiyle konuşmaya ihtiyaç duysa da, babasıyla baş başa tatile çıktıklarını düşününce vazgeçiyordu. Mira'ya kıyamayıp hemen döneceğini biliyor, huzurlarını kaçırmak istemiyordu.

İçindeki çelişki huzur vermiyordu. Gözlerini açık tuttuğunda aniden adamın gözleri ve gülüşü beliriyor, kapattığında ise dokunuşlarını canlıymış gibi hissediyordu. Dudaklarında, boynunda, bedeninde gezinen o temasları yalnızca düşünmekle bile kalbi hızlanıyor, o an nasıl olup da heyecandan bayılmadığına şaşıyordu. Ancak Yağız çekip gidince nasıl şoka girdiğini unutamıyordu. Mira'ya muhteşem bir ilk öpücük yaşatmışken bunun bir hata olduğunu söylemesine hâlâ inanamıyordu. Oysa Mira bunu tekrar yapması için yanıp tutuşuyor, onun kadar tecrübeli bir adamın neden böyle davrandığını anlayamıyordu.

Onunla tanıştığı andan beri, adamın gönderdiği karmaşık sinyallerin farkındaydı. Bir an Mira'ya içini titreten bakışlarla bakıyor, bir an sonra kendini tamamen geri çekiyordu. Mira onun bu hallerini karakterinin bir parçası olarak görse de, bu aptalca belirsizlik canını sıkıyordu.

Hayal kırıklığı ve ufacık bir özgüven kaybının dışında, yaşadığı şoktan sıyrılmıştı. Onun nerede olduğunu merak ediyordu. Yeniden onun tarafından öpülse... Bir kez daha dokunuşlarını hissetse... Belinden tutup kendisine çekse ve dudakları birleştiğinde elleri Mira'nın saçlarının arasına süzülse... Tüm bunları hayal ederken bile bedeninin ateşler içinde kaldığını hissediyordu.

Kapısının hafifçe tıklatılmasıyla daldığı düşünceler kesintiye uğradı.

"Mira! Misafirin var, kızım. Üzerini giy istersen."

Kimin gelmiş olabileceğini düşünerek çamaşırlarının üzerine pembe sabahlığını geçirdi. Birkaç saniye sonra kapısı tıklatıldığında, merakla "Gel!" diye seslendi.

Tam sabahlığının kuşağını sıkmıştı ki kapı açıldı. Arkasına döndüğünde, kapısının önünde tüm heybetiyle dikilen adamı gördü. Gözlerini ayırmadan Mira'ya bakıyordu. Bakışlarında daha önce birkaç kez şahit olduğu o ifade olsa da, sanki bu kez oradaki koyuluğa doğru çekiliyordu.

Elleri gerginlik ve heyecanla titrerken, onun burada, kendisiyle aynı çatı altında olduğuna inanamıyordu. "Yağız..." diye fısıldadığının farkında değildi. Tıpkı yalnızca adını söylediğinde bile adamın üzerinde nasıl bir etki yarattığını bilmediği gibi...

"Seni merak ettim. İyi misin?"

Onun bu soruyu neden sorduğunu anlayamadan baktı. "Evet, iyiyim..."

"Kafedeki garsonlardan biri tansiyonunun düştüğünü söyledi." Yağız yüzünden okunan endişeyle birkaç adımda ona yaklaştı.

Mira kafedekilere söylediği yalanı unuttuğunu fark ederek dudaklarını ısırdı. Adamın yalnızca bu sebepten, onu merak edip buraya gelmiş olması kötü bir şaka gibiydi. Sanki ayaklarını yerden kesen o öpücükten sonra arkasına bakmadan

giden kendisi değilmiş gibi, evine kadar zahmet etmesine inanamıyordu.

"Bir şeyim yok, iyiyim ben," dedi Yağız'ın kapıyı kapatıp fazlasıyla yakınına geldiğini bir hayal gibi izlerken. "Neden geldin, Yağız?"

"Ben... Özür dilemek için geldim."

Duyduklarına inanamıyordu. Bu adam onu öpmenin bu kadar büyük bir hata olduğunu mu düşünüyordu da, durmadan özür diliyordu? "Yine mi? Bugün dilemiştin hatırlarsan."

Yağız, aralarında soluklarının doldurduğu kısacık bir mesafe bıraktı. "Evet, diledim. Seni incittiğimi düşünmüştüm."

"İncittin. Özür diledikten hemen sonra."

"Seni kendimden korumak istemiştim."

Genç kız narin omzunu umursamazca silkti. "Ben kendimi koruyabilirim." Yağız hiçbir şey söylemeyince, içinde tarifsiz bir hayal kırıklığı hissetti ve yakınlığını istemiyormuş gibi kollarını göğsüne birleştirdi. "Gurursuz bir aptal gibi seni ikna etmeye çalıştığıma inanamıyorum." Çenesini havaya dikti. "Kendini sakın baskı altında falan hissetme. Öyle bir amacım yok benim. Alt tarafı öpüştük diye bir şeylere mecbur değilsin. Bunu bir başkasıyla da yaşayabilirdim."

Adam kollarından sımsıkı tutarak bedenini duvara yasladığında irkildi. Onun çıldırtan sıcaklığı bedeninin her yanını kuşatıyordu.

"Alt tarafı, öyle mi? Alt tarafı öpüştük! O *alt tarafı* öpüşme anından sonra benim kendimi toparlayabilmem epey uzun sürdü, Mira. Asıl uzak durmaya çalıştığım da buydu."

Mira titrek bir soluk aldı. Gözleri kapanıyor, işittikleriyle başı dönüyordu. Bu, adamın da en az onun kadar etkilendiği anlamına mı geliyordu?

Yağız, odaya girdiği andan beri onun yörüngesine hapsolduğunu hissediyordu. Geri dönmek isterken Mira'ya doğru çekiliyor, ona sahip olmak isteyen erkek yanı her şeyi boş

vermesini söylüyordu. İradesinden sıyrıldığını düşünürken, arzularıyla hareket etmesinin neler getireceğini görmek istiyordu. "Ben... İçimde yarattığın, bir türlü engel olamadığım bu hisleri istemiyordum. Etrafındaki adamlar gibi değilim, Mira. Senin alıştığının çok dışında bir hayat yaşıyorum," derken, bir yandan her şeyin güzel olabileceğine kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

"Umurumda değil. Ben en ufak darbede kırılacak bir porselen değilim."

Mira'nın kollarını duvara yaslayarak iki yana açtı. Kocaman parmakları narin parmakların arasından geçtiğinde, Mira'nın elleri sanki yuvası orasıymış gibi avuçlarındaydı. Alnını alnına dayarken "Öylesin..." diye fısıldadı. Solukları birbirlerinin tenine çarparken, Yağız'ın aklı ona karşı hissettiği çıldırtan arzu tarafından esir alınmıştı. "Öylesin... Zayıf değilsin belki ama çok narinsin, Mira. Seni incitmekten korkuyorum."

Mira gözlerini usulca kapattı. Kendisini daha fazla küçük düşürmeyecek, ona asla yalvarmayacaktı. İkna olmaya yanaşmayacağı apaçık ortadayken, Mira'nın yapabileceği bir şey kalmamıştı. "Git o zaman!" dedi paramparça bir halde. "Madem beni istemiyorsun, git!"

Yağız onun kırık dökük çıkan sesinin, kalbini bir bıçak gibi oyduğunu hissetti. "Gidemiyorum!" dedi inlercesine. "Denemedim mi sanıyorsun? Beceremiyorum işte! Her seferinde, *Bugün onu görmeyeceğim!* diye ikna ediyorum kendimi. Ama sonra, ne olduğunu anlamadan soluğu yanında alıyorum. Hatta kafede tüm gün seni izliyorum. Yanından her ayrılışımda, *Bu son!* diyorum. Ama yine olmuyor, yapamıyorum. Ne zaman uzaklaşmaya karar versem, aynı hızla, daha da fazla yakınlaşıyorum sana. Ve ne yaparsam yapayım bunun önüne geçemiyorum."

"Geçme o zaman, Yağız. Neden direniyorsun?" Dudaklarını adamınkilere yaklaştırıp, duyduklarından memnun olarak ılık nefesinin adamın yüzüne çarpmasını sağladı. Mira'nın teninin sıcaklığı ve büyüleyen kokusu, adamın zırhlarını bir bir

düşürerek onu çırılçıplak, savunmasız bıraktı. Elleri tatlı sert bir şiddetle genç kızın saçlarına dolandığında, bu his Mira'nın hayal ettiğinden çok daha çarpıcıydı.

"Direncim kırılalı çok oluyor. Bu yakınlık için deliriyorum artık."

Mira, adamın kavurucu dudakları kendininkilere sürtüldüğünde, hazla çevrili enfes bir öpücük başlattı. Onun dudaklarının tadını hissettiğinde, boğazından çıkan inilti kulaklarına doldu. Sırtı duvara, bedeni adamınkine yaslanmış haldeyken, ruhu daha fazlasını arıyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve incecik parmakları yumuşacık dokunuşlarla onun kadifeyi andıran gür saçlarında gezindi. Yağız'ın gücünü, sıcaklığını, bedeninin kaskatı ihtişamını her yerinde hissetmek, onu zevk dolu olduğundan şüphe duymadığı bir zirveye taşıyordu.

Dudakları doyumsuzca ayrıldığında, alnını adamınkine yasladı. Solukları birbirine karışmıştı. Kollarını adamın boynundan çekmeyip tenini parmaklarıyla okşarken, nefes nefese "Bu kez özür dileme," diye fısıldadı. Yağız'ın ela gözleri Mira'ya karşı hissettiği saf tutkuyla koyulaşmışken, birbirlerinden kaçmaları imkânsızdı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Mira onun sorusuyla yutkundu. "Duymak istiyorum." İçten içe buna ihtiyacı olduğunu hissediyor, Yağız'ın dudaklarından dökülecek kararlı sözleri bekliyordu.

Yağız verdiği geçici kararın ağırlığını aklında, kalbinde, tüm benliğinde hissediyordu. "Bu, artık benden bir nefes bile uzağa gidemeyeceğin anlamına geliyor." Dudaklarını onun boynuna bastırıp, sabahlığının açıkta bıraktığı tenini ısırdı. Dokunuşları boynunda gezinirken, genç kızın bir bacağını kaldırıp kendi kalçalarına doladı. Ellerini onun pürüzsüz bacağında dolaştırmak bedenindeki sertliği artırıyordu. Mira'ya bunu hissettirircesine, arzusunun kanıtını onun narin bedenine bastırdı. "Bu, artık senden uzak duramayacağım anlamına geliyor." Kaşları aklına gelenlerle çatılırken, içindeki sahiplenici

hislerin yalnızca Mira'ya özel olduğunu biliyordu. "Bu, hayatında benden başka bir adam olmayacağı anlamına geliyor." Arsızlaşan ellerine engel olmak gittikçe zorlaşıyordu ancak kendisine nerede olduğunu hatırlattı.

Mira, boğuk ve zevk izleri taşıyan sesiyle "Ne olacak peki?" diye sordu. Yağız'ın dudakları şakaklarında geziniyor, bir eli bacağında, diğeri göğsünde ateşten yollar çiziyordu. Mira eriyip ayaklarının dibine yığılmaktan korkuyor, her dokunuşta Yağız onu tutmasa düşeceğinden emin oluyordu.

Yağız, kendisini şehvetle örülü girdaptan kurtarmaya çalışırken, "Ne olacağını bilmiyorum," dedi. Ancak kelimeler dudaklarından çıktığı anda, Mira'nın gözlerinde soğuk bir tedirginlik belirdi. Yağız'ın vazgeçmesini istemediğini bakışlarından anlıyordu. "Ama öğrenmek istiyorum, Mira," dedi onun şüphelerini, korkularını yok etmek ister gibi. "Hayatımdaki tüm belirsizliğe rağmen, bunu seninle yaşamayı deli gibi arzuluyorum." Dudaklarını hafifçe dişledikten sonra, kusursuz güzellikteki yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Çünkü seni incitebileceğimi bilsem de, ilk andan beri beni ele geçiren bu hislerden vazgeçemiyorum."

Dudakları yeniden tutkuyla birleşirken, Yağız'ın elleri genç kızın bedeninde geziniyor, aklını oynatmasına neden olan sıcaklıkla yetinemiyordu. Öpüşmeleri derinleşip onları kavururken, ikisinin de dudaklarından dökülen şiddetli iniltiler duvarlara çarpıyordu. Adamın damarlarında korkuyla karışık, onu kendisinin yapmanın heyecanı kol geziyor; genç kızın içindeyse, kalbini ele geçiren adama ait olmanın mutluluğu kanat çırpıyordu.

Yağız ondan isteksizce ayrıldığında, bir kez daha nerede olduklarını hatırladı. "Gitmem gerek artık," diye fısıldadı. Burada onunla bu kadar yakınlaşmaktan hoşlanmıyordu. Ama ellerini de üzerinden çekemiyor, her saniye ona dokunmak, hatta daha da ileri giderek tüm vücuduna sahip olmak istiyordu.

"Hemen mi?" diye sordu Mira parmaklarını dudaklarına bastırırken.

"Hemen gitsem iyi olacak." Yağız'ın dudakları kıvrıldı. Onun dağılmış saçlarını geriye attı. "Yoksa kendime engel olamayacağım," diyerek dudaklarını yeniden onun kokusunun kaynağına, pürüzsüz boynuna bastırdı.

"Kendine ne için engel olman gerekiyor ki?" Mira onun kendisiyle savaşta olduğunu görebiliyor, o ela gözlerdeki koyuluğun şiddetli bir tutkudan kaynaklandığını biliyordu.

"Bu odada..." Üzerindeki sabahlığı omuzlarından hafifçe sıyırdı. Altından ortaya çıkan çırılçıplak tenine ve o teni örtmeyi başaramayan dantel sutyene baktı. "Şu yatakta..." Dudaklarını sutyeninden taşan göğüslerine sürttüğünde, pantolonundaki sertlik tüm bedenini zorlamaya başladı. "Seni benim yapmamak için..." Şehvetin esiri olsa da umursamadı. Ellerini sabahlığının yakasından içeri sokarak onun göğüslerini hazla avuçladı. Mira'nın başı küçük bir çığlıkla arkaya savrulmuş, tırnaklarını Yağız'ın omuzlarına bastırmıştı. "Bu sesi başka kimsenin duymaması için, kendime engel olmam gerekiyor." Bir adım geri çekilerek karşısındaki çarpıcı, insanı günaha sokabilecek kadar seksi manzaraya baktı. "Tüm gece... Bu görüntünü düşüneceğim. Ve çok... Çok daha fazlasını hayal edeceğimi söylememe gerek yok sanırım."

"O hayaller..." Mira zorlukla yutkundu. Onun bu edepsiz konuşmaları kanını kaynatıyordu. Daha önce kimseyle böyle mahrem anlar yaşamamıştı ama Yağız'a hiç düşünmeden kendisini teslim edeceğini biliyordu. "Bir gün gerçek olur belki..."

"Hayal ettiğimden fazlası olacak." Başparmağıyla onun dudaklarını sertçe okşadı. Bir kez daha onun büyüsüne kapılmadan bu evden çıkmalıydı. "Şimdi gidiyorum. Ama yarın sabah görüşeceğiz. Kafe yarın kapalı, değil mi?"

"Evet..." dedi Mira sabahlığını usulca toparlarken.

"O zaman seni kahvaltıya götüreceğim." Yağız onun çenesinden tutarak bakışlarını birleştirdi. "Bütün gün benimsin." Mira başını salladığında gülümsedi. "Ve Mira..." dedi ondan uzaklaşırken. "O herifin bahsettiği, akşamki partiye gitmeyeceksin. Benim olanı paylaşmayı ve başka heriflerin ona yiyecek gibi bakmasını kabul etmem!" Sertçe söylediği sözlerden sonra, bu kadar sahiplenici konuşmakla hata ettiğini fısıldayan mantığını dinlemedi. En azından bir süreliğine onunla bir ilişki yaşamanın nasıl olduğuna bakacak, fazla ilerlemesine de izin vermeyecekti.

Mira yanıt veremeden, hızlı adımlarla odadan çıktı. Genç kız sırtını bitkin bir halde duvara yaslayıp, elini yerinden fırlayacakmış gibi çırpınan kalbine bastırdı. "Zorba!" diye fısıldadı dudaklarının kenarında beliren eşsiz bir gülümsemeyle. Az önce yaşananlarla, Yağız'ın söylediklerileriyle sarsılmıştı.

O sırada yatağın üzerindeki telefonundan küçük bir bip sesi geldi. Vakit kaybetmeden açtığında, mesajın Yağız'dan geldiğini gördü. Kendisini yatağa bırakıp iç çekti.

"Bir kez tadını aldım, bundan sonra her an sana aç olacağım. Bu gece rahat uyu, Mira. Ben hayalimde az önce yaşananların devamını getirirken, gözümü bile kırpabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerini kapattı. Bu heyecanla nasıl uyuyabilirdi ki?

Mira, kucağında Erim'le birlikte evin kapısından içeri girdiğinde, yüzünde korku, hüzün ve daha da önemlisi öfke saklıydı. Burcu, Hasret Abla'yla birlikte salondan çıkıp kızını karşıladığında, tüm bu duygu geçişlerinin farkına vardı. "Ne oldu?" diye sordu endişeyle. Mira, gözlerinde akıtmamak için direndiği yaşlarla baktığında, onu kollarına çekip tüm acısını kendisine almayı arzulamıştı.

Mira, Erim'i sımsıkı sararak salona girdi. Boğazındaki kupkuru yumru nefesini keserken, "Geri geldi," dedi. "Hiçbir şey olmamış, beni terk edip gitmemiş gibi çıkıp geldi, anne."

Annesinin şaşkınlıkla açılan gözlerini gördüğünde bakışlarını kaçırdı. Sanki kalbinin üzerinde artık taşıyamayacağı kadar ağırlaşan bir yük vardı. Hisleri ona rahat vermiyor, hıçkırıkları dudaklarının ardında özgür kalmayı bekliyordu. "Ama hata bende!" dedi ağlama isteğini hırçınlığıyla bastırırken. "Zamanında neden ona boşanma davası açmadım ki?"

"Kendini sıkma," dedi Burcu ona doğru bir adım atarken. Titreyen bedenini rahatlatmak istercesine saçlarını okşadı. Onu kollarında sımsıkı sarmak istiyordu ama güçsüz görünmemek için direndiğinin de farkındaydı. "Lütfen, Mira... Ne hissediyorsan bırak çıksın dışarıya, bebeğim. Yalnızca kendine zarar veriyorsun."

Mira'nın bakışları bir an için titrese de, kendini çabucak toparladı. "Asla! O duruma bir kez düştüm. Bir daha tekrarı olmayacak," derken aklında o berbat sabahın geride bıraktığı kesif acı vardı.

"Bir şey söyledi mi? Neden gelmiş?"

"Hiçbir şey söylemedi. Daha doğrusu, söylediklerini dikkate bile almadım. Sebepleri varmış, anlatmak istiyormuş."

"Dinlemeyecek misin? Eminim konuşmak istemiştir."

Mira alay edercesine güldü. "İstedi elbette. Ama anlatacak neyi var ki? Ondan bir kez yalan bir aşk masalı dinledim ben. Bir daha aynı aptallığı yapmaya niyetim yok," derken dilinden dökülenler kalbinin fısıldadıklarıyla çelişiyordu. Bir yandan bırakıp gittiği için ona acı çektirmek, hemen sonra kendi acısını onun kollarında dindirmek istiyordu.

"Peki ya Erim?"

Annesinin sorusuyla düşüncelerinden sıyrıldı. Titreyen ellerini oğlunun başında dolaştırdı. Kendisini boğan fırtınanın sebebi olan adama, zerre kadar bile mutluluk yaşatmamaya

kararlıydı. "Onu öğrenmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden hemen gitmeliyim."

"Kaçacaksın yani!" dedi Burcu onun damarına basarak. Mira'nın korkak olarak görülmeye asla tahammülü yoktu. Bunun bilinciyle ona yaklaşmaya çalışıyor, işe yaramasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu.

"Kaçmıyorum, sadece oğlumu koruyorum."

"Bu, korumak değil! Erim, babasını tanımayı hak ediyor. Yağız da öyle..."

"O benim oğlum!" diye bağırdı Mira. Hemen sonra Erim'in huysuzlanmasıyla salonda dolaşmaya başladı. Dudaklarını onun boynuna bastırıp derin bir nefes aldı. Yağız bir kez daha onu çaresiz bırakmayı başarmıştı.

"Öyle mi, küçük hanım? Bu yumurcağın tek başına yapılmadığını senden iyi biliyorum. O yüzden bu evden dışarıya adımını atmayı aklından bile geçirme!"

Mira kızgınca annesine baktı. "Bana karşı onu mu koruyorsun? Yaşadıklarımı bile bile!"

"Hayır, Mira... Kimseyi korumuyorum. Yalnızca bu kez tek başına kararlar almana izin vermiyorum. Çünkü kucağında tuttuğun o varlığa sahip olduğundan beri yalnız değilsin. Kendinden önce onu düşünmek zorundasın." Odadan çıkarken, yaptığı şeyden emindi. Mira'nın Erim'e hamile olduğunu öğrendiğinde, Yağız'a söylemesi için diretmişti. Ancak Demir ve Sarp, Yağız'ın nerede olduğunu araştırmamaya niyetlilerdi. Bu nedenle o zaman Mira'nın kafasına göre hareket etmesine izin vermişti.

Bu kez Mira, iplerin kendi elinde olmadığını görerek tedirgin olmalıydı. Yağız'ın elini kolunu sallayarak buraya gireme-yeceğini bilmesine gerek yoktu. O genç adamın, Mira'dan önce tüm aileyi kendisine inandırması gerekiyordu. Onun Mira'ya nasıl derin ve aşkla baktığını hatırlıyor, gidişinin ardında bilmedikleri, bambaşka şeyler olduğuna yürekten inanıyordu.

"Bitti mi?"

Yağız, işittiği soruyla karşısındaki adama baktı. Yerinde bir başkası olsa, onun sözlerinin ardındaki anlamı kavrayamazdı. Ancak o, Yağız'ın boğuştuğu bir şeyler olduğunu başından beri anlamıştı. Aylar önce yaptıkları o ilk ve son konuşmadan sonra hiç haberleşmemişlerdi. Sarp buna rağmen belli aralıklarla Mira'nın sağlığının iyi olduğunu paylaştığı kısa e-postalar atmıştı.

"Bitti, Sarp. Bu kez tamamen bitti."

"Neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi o halde."

"Önce Mira'yla konuşacağım."

"Mira eve gitti. Sen bana onu neden bıraktığını tüm detaylarıyla anlatmadan, konuşmanıza izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Senden izin istemiyorum! Hiçbir zaman buna gerek duymadığımı çok iyi biliyorsun."

Sarp'ın alaycı gülüşünü gördüğünde, Yağız onun suratına sert bir yumruk geçirme isteğini bastırdı. Mira'yla tek kelime konuşamamışken, sakince olanları anlatmasını beklediğine inanamıyordu.

"Peki, Mira'nın seni dinleyeceğini düşündüren ne? Ya da seni hâlâ sevdiğini?"

Yağız aniden, sanki somut bir darbe almışçasına sarsıldı. Ellerini iki yanında yumruk yapıp, göğsündeki acıyı yok saymaya çalıştı. Gittiği günden beri, Mira'nın onu unutacağı, hatta ona karşı hissettiklerini bir başkası için hissedeceği korkusuyla yaşamıştı. Tüm bunlar kâbuslarının konusu olduğunda delirmiş, bir an önce ona ait olan kadına dönmeyi arzulamıştı.

"Sen hiç umut etmedin mi?"

Sarp'ın ifadesinin değişip, bakışlarının hüzünle çevrelendiğini fark ettiğinde gülümsedi. Onun aklından neler geçtiğini bilmese de, ortak bir noktalarının olduğunu bilmek iyi gelmişti.

"Ettim. Ama ikimizin durumu birbirinden çok farklı."

"Nesi farklı?"

"Ben hiç sahip olmadığım bir kadını istiyorum. Sense bir zamanlar senin olan kadın tarafından affedilmeyi."

"Sonuçta ikimiz de âşık olduğumuz kadınlarla ilgili bir şeyler istiyoruz. Gerisinin önemi yok." Dişlerini sinirle sıktı. "Anlatacaklarımı sonuna kadar dinleyeceksen, konuşacağım. Ama yargılayacaksan, seninle paylaşacak tek kelimem olamaz!"

"Buna kendim karar veririm, Yağız! Her şeyi bildiğimi ve bunların yeterli olduğunu düşünmeden, Mira'yı görmene izin vermeyeceğimi kafana sok!"

Yağız birkaç adımda onun yakınına gelip, öfkeyle yakasından tuttu. "O BENİM KARIM!" diye bağırırken, bakışları önüne çıkan herkesi yok edecek kadar büyük bir güçle doluydu. "Anlıyor musun? Onun için savaşmama, onu geri almama kimse engel olamaz!"

Sarp, onun ellerini yakasından hızla çekip uzaklaştı. İçinde Yağız'a haddini bildirmek için kaynayan bir hırs olsa da, yalnızca Mira'nın mutluluğu için anlayışlı olması gerektiğinin farkındaydı. "Keşke onu terk ederken de karın olduğunu hatırlasaydın."

"Aklımdan çıkardığımı mı sanıyorsun?" Yağız ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Şundan emin ol! Onu zaten karım olduğu için bıraktım. Mira kendi canımdan bile değerli olmasaydı, kılını bile kıpırdatmazdım."

Yağız'ın sebepleri kafasında şekillenmeye başlarken, Sarp adımlarını kapının önündeki arabasına doğru hızlandırdı. Adamlarından birine "Kafeyi kapatın!" dedi emreder bir tonlamayla. Ardından Yağız'a dönüp, "Arabayla mı geldin?" diye sordu.

"Biraz ileriye park ettim."

"Tek başına mısın?"

"Hayır, adamlarım var. Ama buraya yalnız geldim."

"Bebek'te sessiz bir mekân var. Orada rahat konuşabiliriz," dedi Sarp arabasına binerken.

Yağız, "Tamam, takip ediyorum," diyerek ilerledi. Mira'sız geçen zamanlara aylarca katlanmıştı, birkaç saat daha idare edebilirdi.

Elinde tuttuğu kadehi birkaç kez çevirdi. Ardından az önce işittiklerinin etkisini geçirmek istercesine büyük bir yudum içti. Yağız'ın başına gelenlere inanamıyordu. Hayatının bu denli büyük bir tehlikede olabileceğine, canına kastedilebileceğine ihtimal veremiyordu. Ama karşısındaki adamın sözlerinin doğruluğundan da zerre kadar şüphe duymuyordu. Yağız'ın yaşadıkları, güçlü olduğunu düşünen birinin dahi dayanamayacağı kadar zordu. Ancak onu en çok zorlayanın, Mira'dan uzak kalmak olduğunu sözlerinden anlayabiliyordu.

"Gittiğin gün seni aradığımda, bir şeyler döndüğünü anlamıştım." Zorlukla yutkundu. "Mira'nın hayatta kalabilmesi için onu senden uzak tutmam gerektiğini söylediğinde, isteyerek gitmediğinden emin olmuştum. Sırf bu yüzden, bizimkilerin seninle ilgili araştırma yapmasına izin vermedim. 'Ben araştırdım, bir şey bulamadım,' diyerek geçiştirdim. Zaten Mira da... Seninle ilgili bir şey öğrenmek istemiyordu. Yine de... Bu kadarını tahmin etmemiştim."

"İlk tanıştığımızda... Ona çok direndim." Yağız gülümseyerek başını iki yana salladı. "Uzak durmaya, hayatımın belirsizliğine onu dâhil etmemeye çalıştım. Ama başaramadım. Gün gelir de onu koruyamazsam diye düşünmekten deliriyordum. Buna rağmen bir türlü ondan vazgeçemiyordum. Sonra... Mecbur kaldım."

Yağız konuşmaya devam ederken, Sarp onun yalnızca Mira'yı geride bırakmadığını düşünüyordu. Yağız'ın bunu öğrendiğindeki tepkisini merak ediyor, her şeyi anlatmak istiyordu. Ama kardeşinin çektiklerini de küçümseyemiyor, onun

tükenmiş hallerini unutamıyordu. Bu yüzden de bunu anlatmanın Mira'nın hakkı olduğuna inanıyordu.

Ancak Mira'nın Yağız'ı dinleyeceğinden emin değildi. Eğer düşündüğü gibi olursa, her ikisinin de mutluluğu için kardeşini buna zorlaması gerekecekti.

"Onu her şeyden uzak tuttuğun için minnettarım. Bana arada sırada da olsa onun iyi olduğu haberini verdiğin için de..."

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum aslında. Şüphelerim temelsiz olsa da, sanırım o zaman bile sana güveniyordum." Kapıdaki korumalara arabayı hazırlamalarını belli edercesine işaret etti. "Hadi, gidelim."

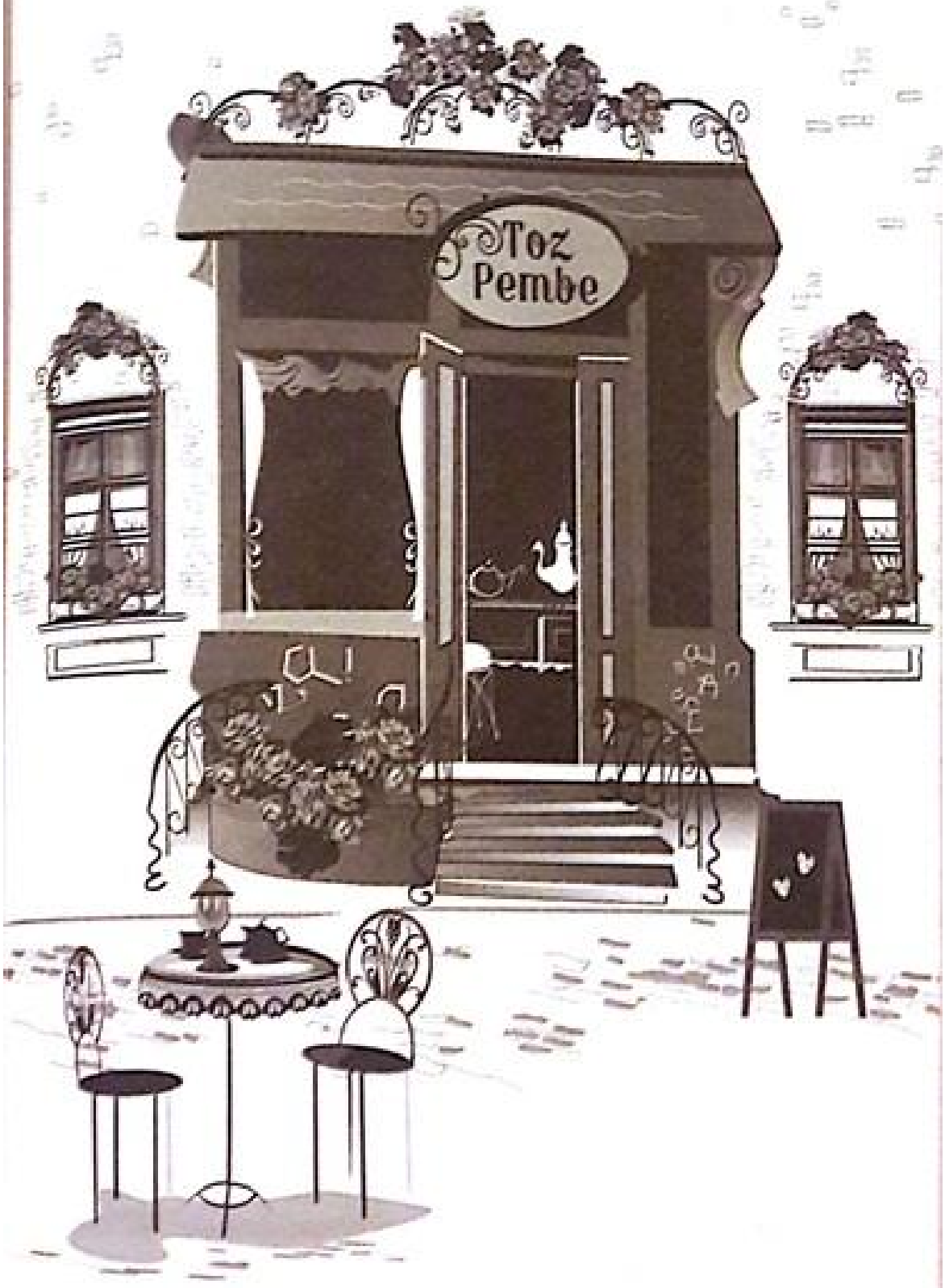
"Mira'ya mı?" diye sordu Yağız yerinden kalkarken. Heyecanı içinde bir düğüm olurken, kalbindeki hız nefesini kesiyordu. Aşkın insanı mantığından soyutladığını bilse de, onu ikna etmek için her türlü boşluğundan saldırması gerektiğini aklından çıkarmıyordu.

"Evet. Ama onun inadına kendini hazırla. Çoktan şaşkınlığını üzerinden atmış, zırhını kuşanmıştır. Kolay olmayacağından eminim." Yağız'ın gülüşü genişlediğinde, Sarp onda Erim'in gelecekteki halini gördüğünü düşündü. Mira'nın Erim her kahkahalara boğulduğunda neden hüzünlendiğini şimdi anlıyordu.

"Kolay olmasını bekleyen kim? Bir tepki versin de, kafamı patlatmasına bile razıyım."

Yalıya giden yol boyunca Yağız'ın gerginliği zirveye tırmanmıştı. Mira'nın onu dinlemek istemeyeceğini biliyor, buna rağmen ikna edebilecek güce sahip olduğuna inanıyordu. Direksiyonu hafifçe sıkıp arabayı hızlandırırken, Mira'nın güzel yüzünü düşündü. Ona yeniden aşkla, gözlerinde ışıltılarla bakması için tüm varlığını feda edebilirdi.

Üçüncü Bölüm





"Nihayet indi. Birazdan burada olur."

Mira, heyecanına gözlerini deviren kuzenine baktı. Onun tavırları karşısında sinirlenmiş, somurtarak kaşlarını çatmıştı.

"Hiç çatma öyle kaşlarını! Haklı olduğumu biliyorsun."

"Bana göre haksızsın. Her erkeğin farklı olabileceğini anlamıyorsun."

Bengi, onu kırmak istemediğini düşündü. Ama aklındakileri söylemezse içinin rahat etmeyeceğini biliyor, Mira'nın canının yanmasına engel olmak istiyordu. "Elbette her erkek farklıdır. Ama kendisini bu kadar dış dünyadan soyutlaması ve seninle insan içine karışmaması sence de garip değil mi? Kafanda hiç mi soru işareti oluşmadı aylardır?"

"Oluşmadı, Bengi. Onu olduğu gibi kabul etmeyi öğrendim. Konuşmak istemediği şeyler var, farkındayım. Ama o anlatmadığı sürece zorlamayacağım. Ayrıca davet konusunu da yarın konuşacağım. Beni kırmayacaktır."

"Sen ne zaman bu kadar anlayışlı oldun? Mükemmeliyetçi kızımız, ketumlukta çığır açmış adamımızı öylece kabul ediyor. Şaşılacak şey!"

Mira gözlerinde parıltılarla kuzenine baktı. "Mükemmeli değil, onu istiyorum, Bengi. Çok... Çok istiyorum hem de."

"Peki, o seni ne kadar istiyor?"

"İlk tanıştığımızda bir ilişki istemiyordu. Ama bak, aylardır birlikteyiz. Ayrıca..." Yanakları pembeleştiğinde sustu. "Neyse... Edepsiz ayrıntılara girmek istemiyorum."

"Ne? Böyle başlayıp yarım bırakamazsın! Devamını getireceksin!" Bengi'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Seviştiniz mi yoksa?"

"Sesini biraz alçalt!" diye fısıldadı Mira mahcup bir şekilde etrafına bakarken. "Hayır, sevişmedik. Ama ellerimizi birbirimizin üzerinden çekemediğimizi saklayacak değilim."

"O daha fazlasını isterse ne yapacaksın?"

Mira omuzlarını silkti. Elini kalbinin üzerine koyduğunda, iki haftalık yurtdışı seyahatine çıkmadan önce Yağız'ın onu her kuytu köşede sıkıştırması aklına geldi. "Ben de daha fazlasını istiyorum. O yüzden engel olacağımı sanmıyorum."

"Resmen kuduruksun!" dedi Bengi duyduklarına inanamayarak.

"Hayır, canım..." Mira'nın bakışları derinleşirken, dudaklarının kenarında küçücük bir gülümseme belirdi. Ardından hissettikleriyle vücudu titredi. "Sadece ona deli gibi âşık oldum," derken bunu kendisine bile daha önce itiraf etmediğini düşünmüş, dudaklarından dökülen kelimeler içini ürpertmişti.

Bengi onu sorgulayamadan etraflarındaki kalabalık arttı. Herkes dış hatlar kapısından çıkacak yakınlarını bekliyordu. Mira heyecandan yerinde duramıyor, Yağız'ın bir an önce gelmesini diliyordu. Diğer yandan az önce itiraf ettiği duygunun ağırlığını dört bir yanında hissediyor, ancak paniklemek yerine bundan mutluluk duyuyordu.

Dakikalar geçip gittikten sonra otomatik kapı bir kez daha açıldı. Üzerindeki koyu renk kot pantolonu ve tehlikeli havasını daha da arttıran deri ceketiyle, beklediği adam tam karşısındaydı. Bir adım öne çıktı. Yağız dikkatini telefonundan çekmiş, bakışlarını tam karşıya odaklamıştı. Mira dudaklarını gergin bir şekilde ısırdı. Bir tepki vermesini bekliyor, hatta ona doğru koşarak kucağına atlamak istiyordu.

Yağız ise yorgundu. Uçuş boyunca çektiği uykusuzluğu hemen gidermek istiyordu. Ama önce Mira'nın sesini duymaya

ihtiyacı vardı. İki hafta boyunca ondan ayrı kalmak işkenceden farksızdı. Aslında seyahate çıkarken onu da yanında götürmek istemişti fakat bunun mümkün olmadığını bildiğinden vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Elindeki telefona baktı. Ardından vazgeçip, şu kalabalıktan kurtulduktan sonra onu aramak üzere cebine attı. Bakışlarını tam karşısına çevirip birkaç adım ilerideki silueti fark ettiğinde, kalbi göğsünü sertçe dövmeye başladı. Sanki bu bir hayalmiş gibi başını iki yana salladı. Az önce hissettiği yorgunluk onu gördüğü anda uçup gitmiş, geriye yalnızca bir an önce kollarına alma arzusu kalmıştı.

Upuzun bacaklarını ve ince ama kıvrımlı kalçalarını saran daracık bir pantolon giymişti. Her zaman dişiliğini ön planda tutmayı seven genç kız, topuklu ayakkabılarıyla ne kadar seksi olduğunun farkında değildi. Yağız'ın gözleri bluzunun enfes bir şekilde sardığı dolgun göğüslerine sabitlendi. Ona her bakışında olduğu gibi ağzı sulanmış, damarlarındaki tutku alevlenmişti.

İçindeki cinsel açlığı bastırmaya çalıştı. "Mira!" dedi kalabalığı yararak ilerlerken. Nihayet Mira'nın beklediği daha tenha olan kısma ulaşıp bavulunu elinden bıraktı. Günlerdir özlemini çektiği yüzü yudum yudum içerken, elini uzatarak incecik belini sıkıca kavradı. Kokusuna deli olduğu ten, artık bir dokunuş kadar yakınındaydı. "Mira..." diye fısıldadı. Genç kız hafifçe yükselip ona sımsıkı sarıldı. Dudaklarından küçük bir öpücük çaldığında ise sıcaklığı her zamanki gibi kanını kaynatmıştı.

"Beni gördüğüne sevinmiş gibisin," dedi Mira ondan hafifçe uzaklaşsa da kollarından sıyrılmadan. Kirli sakalıyla nefes kesici görünen yakışıklı yüzünü okşadı. Günlerdir onunla yalnızca telefonda konuşmak yetmemiş, bir an önce görmek için çıldırmıştı. Bu yüzden de Yağız'ın haberi olmadan onu karşılamaya gelmiş, nihayet iki haftalık ayrılığı sonlandırmıştı.

"Çok sevindim. Geleceğini düşünmemiştim."

"İstemiş miydin peki?" diye sordu Mira bakışlarında sonsuz bir ümit, pembe dudaklarında kışkırtıcı bir kıvrımla.

"Seni kollarıma alana dek bunun için delirdiğimin farkında değildim. İyi ki geldin. Sabaha kadar bekleyemezmişim." Yağız parmak uçlarını onun boynunda dolaştırdı. Dudaklarının kenarına ıslak, Mira'nın daha fazlasını istemesine neden olan bir öpücük bıraktı. "Ama hata ettin. Artık hep böyle karşılanmak isteyeceğim."

Yanlarındaki kıpırtıyla, ikisini saran o korunaklı büyü bir anlığına kayboldu. Mira, tanıştırılmayı bekleyen kuzenini hatırlayınca güldü. "Yağız... Seni kuzenim Bengi'yle tanıştırayım."

"Merhaba," dedi Yağız hafifçe gülümseyerek. "Memnun oldum, Bengi."

"Ben de memnun oldum, Yağız. Hoş geldin."

"Hoş buldum." Belini sarıp, sıcaklığını hissetmeyi sürdürürken Mira'ya baktı. "Çok hoş buldum."

"Çıkalım mı artık?" diye sordu Mira onun tutkuyla kararan bakışlarının etkisiyle dizleri titrerken.

"Vaktimiz var mı? Hemen dönmek zorunda mısın?"

"Aslında... Bengi'de kalacaktım. Evdekilere öyle söyledim."

Yağız, bu durum hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çattı. Onunla yalnız kalmaya, seyahatteyken tüm benliğini kuşatan bu duygulara bir anlam aramaya ihtiyacı vardı. "Benimle gel," dedi arsızca. "Geç vakit seni bırakırım."

Mira ne yapacağını bilemez bir halde Bengi'ye baktı. Saat zaten geç olmuştu. Evdekiler Bengi'de olduğunu sanıyordu. Hiç kimsenin onları kontrol etmeyeceğini bilse de, tedirginliğini engelleyemiyordu.

"Hadi git. Anahtarın var nasılsa. Gece geleceğin zaman bana haber verirsin," diyen Bengi, bu iki âşığın baş başa kalması gerektiğini biliyordu. Yağız'ın Mira'ya bakışlarını görebiliyor, oradaki sahiplenici tavırlarla şüphelerinin bir kısmının silindiğini hissediyordu. Karşısındaki bu adam, kesinlikle

kuzenine değer veriyor, her an yanında olmayı arzuluyordu. "Hoşça kal, Yağız," diyerek elini uzattı. "Birkaç gün sonraki organizasyonda görüşürüz umarım," dediğinde Mira'nın gözleri uyarırcasına açıldı. Bengi pot kırdığını fark etmiş, neyse ki Mira'nın sarılmasıyla konu arada kaynamıştı.

Bengi onlardan uzaklaştıktan sonra Yağız merakla baktı. "Ne organizasyonundan bahsetti?"

"Önemli bir şey değil. Sonra konuşuruz," dedi o anda bunu konuşmak istemediğini düşünerek. Saniyeler sonra Yağız elini sıkıca kavradığında tüm gerginliğinden kurtulmuştu.

Yağız onun neden telaşlandığını anlayamadan, "Pekâlâ! Baş başa olabileceğimiz bir yere gidelim hadi!" dedi. Çantasını alarak Mira'yla birlikte havaalanından çıktı. Elinde onun narin elinin sıcaklığı varken, bu hissi hayatı boyunca istediği gerçeğini inkâr edemiyordu.

Ekim ayının serinliği üzerine vururken, az önce Mira'nın söylediklerini düşünüyordu. Aylardır zaman zaman huzurlu ama çoğunlukla çekişmeli bir ilişkiyi devam ettiriyorlardı. Yazın başından beri her anları birlikte geçmişti ve Yağız bunu sürdürmek istiyordu.

Bu süre içinde Mira'nın karşısındakini yormayan, kimsenin hayatında zorla var olmayan bir kız olduğundan emin olmuştu. Yağız'ı hiçbir şeye zorlamamış, bıktıracak isteklerde bulunmamıştı. Genç adam bu ilişkiye fazla kapıldığını her düşündüğünde, kendisini Mira'ya daha deli divane halde bulmuştu. Ne yapacağını bilmiyordu. Nereye kadar süreceğini kestiremiyordu. Mira artık onu hayatına daha fazla dâhil etmek istiyordu fakat Yağız bu isteği karşılayabileceği konusunda endişe duyuyordu.

Az önceki teklifini de bu yüzden kabul etmemişti. Geride bıraktıkları aylar boyunca Mira'nın hiçbir arkadaşıyla tanışmamış, onunla kafe dışında kalabalık bir ortamda bulunmamıştı.

Sürekli birlikte olmalarına rağmen sessiz ve özel mekânları tercih etmiş, onu dış dünyanın etkilerinden sakındığını sanmıştı.

Derin bir *of* çekerek elindeki kahve fincanını daha sıkı sardı ve hızlı adımlarla içeri girdi. Mira'nın, arkadaşının doğum günü organizasyonuna birlikte katılma isteğini kabul etmeli miydi? Emin olamayarak kafenin en kuytusunda kalan ve her yeri çok net bir şekilde görmesini sağlayan masasına geçti. Artık kafedekiler onu tanıyor, saygıyla yaklaşıyorlardı. Garsonlar erkek işi olan her konuda Mira'ya değil, ona danışıyorlardı. Mira için de bu kadar değerli olduğunu hissederken, elini kolunu bağlayan kuşkulardan neden kurtulamadığını anlayamıyordu. Ancak onun çok daha fazlasını hak ettiğini fısıldayan iç sesini duymazdan gelemiyor, Mira'yı kaybetmesi halinde asla eskisi gibi olamayacağını düşünüyordu.

Mira ise mutfakta hiçbir şey yapmadan öylece dikiliyordu. Çenesi az önce yaptığı konuşmanın etkisiyle titriyor, buna rağmen inatla dik durmaya çalışıyordu. Berbat hissediyordu. Yağız'la geçirdiği, muhteşem olduğunu sandığı aylardan, özellikle de Yağız'ın dün akşamki özlem dolu tepkisinden sonra, bir arpa boyu yol alamadığı gerçeği yüzüne tokat gibi çarpıyordu.

Oysa bunu kabullenmek istememişti. Bengi'nin sözlerini her zaman duymazlıktan gelmiş, Yağız'ın ona gerçekten değer verdiğine, hatta âşık bile olduğuna inanmıştı. Ancak kuzeninin de dediği gibi, adam onunla insan içine bile karışmazken, bunun adına *aşk* demek imkânsızdı.

"Keşke kendini neden bu kadar geride tuttuğunu anlatsa..." diye fısıldadı camdan dışarıya doğru. Yağız'ın ailesiyle ilgili hiç konuşmadığını düşündü. İnsanlarla arasına ördüğü duvarın sebebi, ailesiymiş gibi geliyordu. Bir gün laf arasında onları kaybettiğini söylediği için bu konuyu açamıyor, davranışlarının nedenlerini temellendiremiyordu.

Dün gece ne kadar da güzeldi. Yağız uçaktan indiğinde, saat farkının yarattığı bitkinliğe rağmen Mira'yla olmak istemişti. Ellerini ondan çekememiş, her öpüşüyle, dokunuşuyla

Mira'ya onu nasıl özlediğini göstermişti. Ama şimdi görüyordu ki, bu özlem baş başa oldukları anlara özeldi. Çünkü anladığı kadarıyla Yağız, herkesten uzakta, yalnızca ikisinin var olduğu gizli bir ilişki sürdürme niyetindeydi.

En kötüyü fısıldayan iç sesini zihninin bir köşesine kilitledi. Yağız'la ilgili böyle düşünmemeliydi. İlişkilerinin başladığı günden beri Mira'ya kendisini her zaman özel hissettirmiş, aksini düşünmesi için bir sebep vermemişti. Ancak Mira ne kadar anlayışlı olmaya çalışsa da, daha fazlasını isteyen kadın yanını engelleyemiyordu.

Yağız'la bir kez daha konuşmak, ona kendisini anlatmak için mutfaktan çıktı. Masalarından kalkan birkaç müşteriye selam verdi. Tam Yağız'ın masasına doğru ilerleyecekken, "Merhaba," diyen sesle duraksadı. Karşısındaki müşteriye nazikçe gülümsemeyi denese de, üzerine değen talepkâr bakışlardan hiç hoşlanmamıştı.

"Merhaba. Bir sorun mu vardı?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Aslında... Evet, bir şey var. Ama ben buna sorun demezdim," dedi adam gözlerini Mira'nın bedeninde gezdirirken. "Günlerdir sizi izliyorum ve güzelliğiniz karşısında büyülendiğimi itiraf etmeliyim."

Mira, adamın cüretkârlığıyla kaşlarını çattı. Geriye doğru bir adım atıp, adamdan uzaklaştı. Az önceki heyecanı uçup gitmiş, geriye anlamsız bir tedirginlik kalmıştı. "Siz... Ne..." Ne diyeceğini bilemez bir halde kendisini toparlamaya çalıştı. Ancak Yağız birkaç adım ilerisinde, onları görebilecek mesafede otururken, gergin olmaması imkânsızdı.

"Bana vakit ayırırsanız, sizinle tanışmak isterim. Eminim güzel birkaç saat geçirebiliriz."

"Öyle bir şey olmayacak!"

Tok ve kendinden emin o sesi duyduğunda başını hızla çevirdi. Yağız'ın kaşları çatılmış, gözleri kararmış, yüzü kasılmıştı. Onun her zamanki kendinden emin duruşunun yerini

kıpkırmızı bir öfkenin aldığını görmek, genç kızı baştan ayağa sarsmıştı.

"Beyefendiye çıkışa kadar eşlik edin!"

Daha da sertleşen sesi içeride yankılandığında, Mira ona yaklaştı. "Yağız... Lütfen..." diye fısıldadı titrekçe. Onu sakinleştirmeye çalışırken, ateş saçan bakışların kendisine çevrilmesiyle duraksadı. Tek kelime etmeden, bir bakışla susturulmak, Mira'nın doğasına aykırıydı. Ancak o anda... Yağız'ın böyle saçma bir tartışma içine girmesi fazlasıyla anlamsızdı. O nedenle bu maço davranışını onunla daha sonra konuşacaktı.

Adam, Yağız'a doğru telaşlı bir öfkeyle, "Kim eşlik edecek bana çıkışa kadar?" diye bağırdı. "Ayrıca sen kim oluyorsun da..." dese de sözlerine devam edemedi.

Mira, Yağız'ın bir adım atıp adamın yakasına yapıştığını gördüğünde korkuyla titredi. Bakışlarını çaresizlikle etrafında dolaştırdı. Tüm müşteriler gözlerini dikmiş onlara bakıyor, kafenin çalışanları Yağız'ın yanında duruyordu.

"Güzelliğiyle büyülendiğin kızın sevgilisiyim!" diye tısladı Yağız dişlerinin arasından. Ancak adamın konuşmak için ağzını açtığını fark ettiğinde, yakasındaki ellerinin tutuşunu sıkılaştırdı. Adamın iri sayılabilecek bedenini sarsarak, kıyameti andıran bir sesle sözlerini tamamladı. "Ve sen şimdi yumruğu yemeden, tek parça olduğuna dua ederek buradan gidiyorsun. Bir daha bu kafeye adım attığını görürsem, işte o zaman bizzat ben, *güzel birkaç saat* geçirdiğinden emin olurum."

Adamın yakasını onu savururcasına bırakıp garsonlardan birine baktı. Yağız'ın bakışı anlaşılmış olmalı ki, garson hızla müşterinin yanına geldi ve kolundan tutup kafeden çıkardı. Kapıdan içeriye sert bir esinti girerken, Mira gözlerini tedirginlikle Yağız'a odakladı. Ancak onun soğuk bakışlarını, kaya gibi sert yüzünü görüp, ifadesiz sesini duyduğunda kalbi bedeninden çıkmak ister gibi atmaya başladı.

"Üzerini giy! Çıkıyoruz!" diyen adamın sesinde az önceki öfkenin kalıntıları vardı. İtiraz etmek üzereyken Yağız onun çantası ve ceketini almış, Mira daha ne olduğunu anlayamadan dışarı çıkarılmıştı.

"Nereye gidiyoruz, Yağız? Kafeyle kim ilgilenecek?" dedi sinirle. Ancak sorusu yanıtsız kalmış, Yağız onu yaka paça arabaya bindirmişti. "Yağız, lütfen benimle konuşur musun? Az önce gördüğün olay..." diye bağırsa da duraksamak zorunda kaldı. Hemen yanına oturan adamın gür sesi, lüks arabanın motorundan daha yüksek çıkmıştı.

"Az önceki olay bitti! Bu konuyla ilgili tek kelime daha etmeyeceğiz!" dedi boğazından çıkan bir hırıltıyla. Arabanın gazını kökledi. Boş caddede hızını artırırken, yanındaki kıza bir kez bile dönmedi.

Mira "O zaman bu halin ne?" diye sordu. Onun davranışları yüzünden çıldıracağını düşünüyordu. "Yağız! Lanet olsun! Konuşsana!" diye bağırdı bir kez daha. Tırnaklarını avuçlarının içine geçiriyor, Yağız'ın buzdağını andıran tepkisizliği canını yakıyordu. Partiyle ilgili davetine olumlu yanıt vermeyişine bir de bu hali ekleniyor, ona yaklaştığını düşünüp her defasında koca bir duvarla karşılaşmak genç kızın kalbini kırıyordu. "Adama yüz vermişim gibi suçluyorsun beni! Onun davranışının benimle ne ilgisi var?" diyerek arabanın torpido gözüne avucunun içiyle vurdu. Tam o sırada araba sert bir frenle durdu ve Yağız'ın yakıcı bir öfkeyle dolu bakışları genç kıza çevrildi.

"Sus! Sen zaten başka bir adama yüz veremezsin!" diye kükredi. Bir elini Mira'nın sağına, diğerini ön tarafa koyarak onu hapsetti. Şaşkınlıkla aralanmış pembe dudaklar bir nefes ötesindeydi. Başka birinin onu arzuladığını, kanını kaynatan bedenine istekle baktığını bilmek, Yağız'ı delirtmişti. Her gece onun sıcaklığını hayal ederken, o herifin de aynı şeyleri düşündüğünü görmek, kararsızlıklarının üzerine vahşi bir balta gibi inmişti.

"Susmuyorum işte!" dedi Mira başını dikleştirerek. Onun birkaç milim uzağında olmasından etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı. Oysa Yağız'ın devasa bedenindeki ısıyla her tarafını ateş basmıştı. "Bıktım senin dengesizliklerinden!" Onun kaşlarının çatıldığını görse de durmadı. "Ben senin istediğinde yakın olup, istemediğinde uzağına itebileceğin bir süs bebeği değilim!"

"Seni süs bebeği olarak gördüğümü mü düşünüyorsun?" dedi Yağız ona biraz daha yaklaşırken.

"Ne olarak görüyor olabilirsin başka? Sana her adım atışımda uzaklaşmıyor musun? Seni hayatıma dâhil etme çabalarımı geri çevirmiyor musun? Gizli kapaklı bir ilişki istiyorsan, bu işte ben yokum! Beni hayatının her anında, her yerde isteyen bir adamı hak ediyorum. Sen bunu kabul etmiyorsan, kabul edecek birini bulmakta zorlanacağımı da sanmıyorum."

"Kes sesini!" dedi Yağız bir eliyle onun çenesini kavrarken. "Bir daha başka bir adamla birlikte olabileceğini ima bile etme! Asla izin vermem buna!"

"Sana ne? Senin için *hiçbir şey*ken, başka birisi için *her şey* olabilme ihtimalim seni neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Yağız, onun geri adım atmayan tavrıyla delirdi. Kollarını bir pençe gibi kavrayıp onu kendisine doğru çekti. Dudaklarını öfkeyle esir aldığında çıldırmış, bu tadın yalnızca kendisine ait olmasını istemişti.

Dilini sıcacık ağzına kaydırmadan önce alt dudağını sertçe dişledi. Elleri dolgun göğüslerini avuçladığında ikisinin de şiddetli inleyişi aralarındaki ateşi harladı. Mira'nın kolları boynuna dolanırken, bu yakınlık Yağız'a yetmiyordu. Dudaklarını onunkilerden ayırmadan, koltuğunu hızla arkaya çekti. Hemen ardından Mira'yı kollarına almış, seri ve usta bir hareketle incecik bacakları iki yanını saracak şekilde kucağına hapsetmişti.

Yeniden, bu kez daha yakıcı bir arzuyla dudaklarına kapanmadan önce, elini Mira'nın dolgun saçlarına daldırdı. "Çünkü benimsin..." diye fısıldadı. "Aklımın her köşesinde sen ve çıldırtan güzelliğin varken, başka bir adamın hiçbir şeyi olmayacaksın!" Pantolonunun üzerinden onun sıkı kalçalarını avuçladı. Mira sürtünerek kendisini sertleşmiş erkekliğine bastırdığında, boğazının derinliklerinden bir hırıltı fırladı. "Bir tek benim kollarımda böyle ateş parçasına dönüşebilirsin!" dedi öfkeyle. "Başka ihtimalleri kafandan at!"

"Başka ihtimallerle zaten ilgilenmiyorum," dedi Mira dudaklarındaki tadı diliyle yalarken. "Başkasını değil, seninle daha fazlasını istiyorum." Onun kucağında hafifçe kıpırdandı. Birilerinin onları bu halde görebileceğini umursamıyordu. Yağız da onun hareketinin etkisiyle inleyerek başını arkaya yaslamış, kendini Mira'ya doğru iyice iterek devasa sertliğini daha fazla hissetmesini sağlamıştı.

"Daha fazlasını istemenden hoşlanmıyorum," dedi Yağız dudaklarından dökülenlerin farkında olamadan. "Her şey gayet güzel giderken, neden şikâyetçi oluyorsun?"

"Arkadaşlarımla tanışmanı, bir ilişki yaşadığımızı herkesin bilmesini istemem neden bir şikâyet gibi geliyor sana? Dün akşamdan sonra, şu anki halimize inanamıyorum," diye isyan etti Mira.

Yağız, bir eli genç kızın sırtında, diğeri kalçasındayken alaycı bir bakışla baktı. Onun ümit dolu bakışlarının farkına varamadı. Daha fazlası olduğunda neler yaşanabileceğini düşünmek, onu yeniden berbat geçmişine taşıyordu. "Dün akşam beni karşılamaya gelmenin sebebi bu muydu? Üzerimdeki etkini kullanıp, beni ikna etmeyi mi planladın?"

Mira, onun dudaklarından dökülenleri duyduğunda irkildi. Bakışlarındaki parlaklık sönmüş, Yağız tek bir sözle içinde kaynayan ateşi buza çevirmişti. "Lanet olsun sana!" diye bağırdı. "Bu kadar kör olduğun için lanet olsun!"

Yağız'ın bir anlık boşluğundan yararlanarak kollarından sıyrıldı ve yan koltuğa geçti. Gözleri onun yanında akıtmak istemediği yaşlarla grileşmişti. Elini kapıya atıp çıkacakken Yağız onu hışımla kendisine çevirdi.

"Yalan mı? Amacın bu konuyu dün akşam açmak değil miydi? Kuzeninin de ağzından kaçırdığı şey buydu demek ki? Emin ol kör değilim, Mira. Her şeyi görebiliyorum." Yağız onun sararan yüzüne baktı. Söylemek istedikleri bunlar değilken, içine şeytan girmiş gibi davranıyordu. Ailesindeki kadınların yaşadıkları felaketler gözlerinin önünde belirirken, en büyük korkusu tarafından esir alınıyordu. Bir yandan istediği her şeyi ayaklarına sermeyi diliyor, diğer yandan yalnızca tüm kötülüklerden korumak istiyordu.

"Körsün işte, körsün!" diye bağırdı Mira güçsüz yumruklarını onun göğsüne indirirken. "Neler hissettiğimi göremeyecek kadar körsün!" Genç adamı hışımla itti. "Sana âşık olduğumu anlamayacak kadar aptalsın!" dediğinde çenesini gururla kaldırdı. Benliğinden taşan hisleri dile getirmekten bir an bile utanmadı. "Sırf bu yüzden daha fazlasını istiyorum işte! Ama sen her geri adım atışınla beni kanatıyorsun. Gizlenmesi gereken kirli bir sır olduğumu sanıyorsan, yanılıyorsun, Yağız İlhanlı!" Çantasıyla ceketini alarak kapıyı açtı. Yağız'ın tek kelime etmesine fırsat vermeden dışarı fırladı.

"Arabaya bin, Mira!"

Onun kükreyen sesini umursamadı. "Binmiyorum! Git, kendine verdiklerinle yetinecek birini bul! Anlaşılan, ben o kişi değilim." Kapıyı sertçe kapatıp hızlandı. Birkaç metre sonra daha geniş bir yola geldiğinde, arkasından gelen kimse yoktu. Kalbi hayal kırıklığıyla sıkışırken arkasına bakmadı. Başını dikleştirerek ilk gördüğü taksiyi durdurdu. Arabaya bindiği anda gözyaşlarını serbest bırakmıştı.

Ağır, kristal şişeyi sertçe kavrayıp, önündeki kadehi bir kez daha doldurdu. Aklı alkolden bulanık haldeyken, gözlerinin önünde Mira'nın görüntüsü dolanıyor, kulaklarında sözleri yankılanıyordu. Dudaklarından çıkan sözlerden sonra gitmesine izin verdiği için, öfkesinin hedefinde bu kez kendisi duruyordu.

Onun o cesur tavırlarını, tereddütsüzce söylediklerini hatırlayınca dudakları kıvrıldı. Nasıl da hırçındı. Yağız'a cevap hakkı tanımadan çekip gitmiş, onu şaşkınlığı, yakıcı öfkesi ve *aşk* diye fısıldayan benliğiyle baş başa bırakmıştı.

Viskisinden bir yudum daha aldı. Hemen yanı başında duran telefonuna bakıp, son aradığı numarayı açtı. Kelimeleri toparlayamayacak kadar dağılmış durumda olsa da, sesini duymak zorundaydı.

Telefon birkaç saniyenin ardından açıldığında, "Efendim!" diyen sesi işitti. Ancak bu, Mira değildi.

"Mira'yla görüşecektim!" dedi dilinin dolandığının farkında olmadan.

"Mira duşta. Ben Bengi. Bir notun varsa ileteyim, Yağız."

Yağız bir elini kararsızca saçlarının arasından geçirdi. "Tekrar ararım," dedi gözlerini kapatıp başını arkasına yaslarken.

"Onun gönlünü almak için mi?"

Yağız onun hesap sorar gibi konuşmasından hoşlanmadı. "Öyle planlıyorum."

"Partiye gelecek misin peki?"

"Sanmıyorum."

Bengi'nin derin bir soluk aldığını duydu.

"Parti yarın akşam saat sekizde, Yağız. Ortaköy'deki yeni açılan otelin terasında. Mira oraya sen olmadan gidecek. Aklında olsun. Duştan çıktığında seni aramasını söylerim."

Telefon kapandığında oturduğu koltuktan kalktı ve elinde içkisiyle yatağına uzandı. Gözleri kapalı olsa da, sanki Mira

hemen ilerisinde, dokunabilecek kadar yakınındaydı. Parmak uçları onu ilk gördüğü andan beri alışık olduğu yoksunlukla sızlıyordu. Mira'nın arabadaki hallerini, kucağında hazla kıvranışını, kendisini ona bastırışını aklından atamıyordu. Hırçınken nasıl bir ateş parçasına dönüştüğünü biliyor, ona duyduğu gün geçtikçe artan ihtiyaç bedenini kavuruyordu.

Sarhoşken bu kadar hızlı tahrik olmasına inanamadan ayağa fırladı. Üzerindeki kıyafetlerden kurtulup kendisini duşa attı. Acısını tüm hücrelerinde hissedebileceği kadar sertleşmişti. Arzuladığı, yatağında hayal ettiği tek kadın Mira'ydı ve söz konusu o olduğunda, bunun yalnızca fiziksel bir ihtiyaç olmadığını anlamıştı.

"Mira? Hazır mısın, bebeğim?"

Annesinin sesini duyduğunda aynanın karşısından çekildi. Sahte bir gülümsemeyle duruşunu dikleştirdi. "Hazırım." Fazlasıyla güzel göründüğünün farkında olsa da, o an bundan zevk alacak durumda değildi.

"Muhteşem olmuşsun," diyen kadın, gözlerinde gurur dolu ışıltılarla yakınına geldi.

"Beğendin mi?"

"Beğenmek ne kelime, bayıldım. Çok... Çok güzelsin, bebeğim. Herkesin nefesini keseceksin."

"Yok canım! O kadar da değil! Kimsenin nefesi falan kesilmez," dedi Mira önündeki küçük bavula gece Bengi'de giymek üzere birkaç parça eşya koyarken.

"Seni gördüğünde nefesi kesilecek birisi vardır bence. Ya da senin etkilemek istediğin..."

Mira başını kaldırdığında annesinin imalı bakışlarını fark etti. Ona Yağız'dan bahsetmemişti. Bugünden sonra anlatmayı planlamıştı ancak Yağız gelmeyeceğine göre, anlatacak bir ilişkilerinin olmadığına karar vermişti. Belki kendisini biraz toparlayıp, bu berbat ruh halinden sıyrıldığında annesine

çıtlatabilirdi. "Hayır," dedi ayağına siyah, yüksek topuklu, *Christian Louboutin* marka stilettolarını giyerken. "Etkilemek istediğim kimse yok."

Burcu bir an onun durgun halini süzdü. Bir şeyler yaşadığını, içinde kopan fırtınalar olduğunu bir süredir görebiliyordu. Ama Mira'nın anlatmasını bekliyor, onu zorlamak, üzerinde baskı kurmak istemiyordu. Son birkaç gündür moralsiz olduğu da gözlerinden kaçmamıştı. Kızını üzen şeyin ne olduğunu merak ediyordu. "Bengi'de kalacak olsan da, çok geç kalma lütfen, Mira. Aklım sende kalıyor, biliyorsun."

"Biliyorum, annem," dedi Mira onun güzel yüzüne birkaç öpücük bırakırken. "Merak etme, çok geç ayrılmayacağım."

"Ohooooo! Ne oluyor burada?" diyen sesi duyduğunda, dudaklarında eşsiz bir gülümsemeyle kapıda duran babasına döndü. Ancak Demir,* onun üzerindeki elbiseyi gördüğü anda, yüzündeki tüm neşe söndü. "Bu... Üzerindeki ne?" diye sordu. Burcu'nun, tam karşısında sert bakışlar attığını görünce çenesini sıktı. "Biraz... Fazla olmamış mı, Mira?" dedi karısının sessiz uyarılarını umursamadan. Küçük kızının bu halini kıskanmaması imkânsızdı.

"Fazla falan değil, Demir!" dedi Burcu, Mira'nın eline küçük bavulu tutuştururken. "Hadi! Geç kalmadan çık artık, Mira. Gece Bengi'ye gittiğinde bana haber ver."

"Bir de Bengi'de mi kalınacak?" diye homurdandı Demir kaşlarını çatarak.

Mira tüm eşyalarını toplayıp, her şeyinin eksiksiz olduğuna karar verince kapıya doğru ilerledi. "Görüşürüz, babacığım," dedi onu yanaklarından sulu sulu öperken. Ardından annesine döndü. "Teşekkür ederim, anne. Haberleşiriz." Babasının kızgın ama kıyamayan bakışlarına aldırmadan odadan

* **Burcu & Demir Aras:** Yazarın AŞK HER ŞEYİ AFFEDER Mİ? adlı romanının karakterleri.

çıktı. Aklında bu geceyi bir an önce bitirmek, yeniden hayal kırıklıklarıyla dolu düşüncelerine dönmek vardı.

Karısı ona sokulduğunda Demir hâlâ şaşkındı. "İşte bu çok fazlaydı, küçüğüm," dedi kızının arkasından bakarken.

"Büyüdü, Demir. Bunu kabullensen iyi olur. Yakında yuvadan uçmaya hazırlanacak."

"O ne demek? Ne uçması?" Şüpheli bakışlarını karısına odakladı. "Sen bir şey mi biliyorsun? Birisi mi varmış yoksa?"

"Bir şey bilmiyorum. Sadece hayatın gerçeklerini hatırlatıyorum."

"Hayatın gerçekleri benim kızım için geçerli olamaz!"

Burcu ona aşkla sokuldu. "Bunu düşünmeyi sonraya bırakalım istersen." Dudaklarından usulca öptü. "Hadi! Bahçeye inelim."

"Hangi bahçeye?" Dudakları yaşına rağmen arsız ve çapkın bir şekilde kıvrıldı. "Şu en sevdiğim gül bahçesine mi?"

Burcu onun imasıyla kaşlarını çatmaya çalışsa da beceremedi. "Azgın terbiyesiz!" diyerek odadan çıkarken, Demir'in hâlâ içini titretmeyi başaran kahkahasını işitmişti.

Gece, Boğaz'ın ışıltılı sularında hayat buluyor, olduğundan daha büyüleyici görünüyordu. Mira'nın bakışları, etrafı ve üzeri tamamen camla kaplı terastan dışarıya odaklanıyor, ay ışığıyla parlayan deniz bile genç kızı boğuyordu. İspanya'da birlikte okuduğu arkadaşı İlayda'nın doğum günündeydi ancak kendini bu kusursuz organizasyona veremiyor, yalnızca Yağız'ı düşünüyordu.

"Nerelere daldın böyle?"

Arkasından gelen sese doğru döndü. Kıvanç, elinde iki kadeh şampanyayla karşısında duruyordu. Bu kez Mira'nın anlamını bildiği bir gülümsemeyle bakıyor, genç kız isteksizliğine rağmen onu geri çevirmiyordu. Bir yanı bu yaptığının

yanlış olduğunu, Yağız'ın bundan hiç hoşlanmayacağını fısıldıyor, fakat içindeki öfke ve hırs hareketlerine yön veriyordu. Yağız yanında yoktu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Onu bir parça bile sahiplenemeyen o adam, Mira'nın içindeki aidiyet duygusunu hak etmiyordu.

"Hiç... Düşünüyordum." Adamın elindeki kadehlerden birine uzandı. "Teşekkürler. Bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı."

Kıvanç, dudaklarında çapkın bir kıvrılmaya onu inceledi. Üzerindeki elbise, dalgalı saçları ve yüzünün kusursuz güzelliğiyle nefes kesiciydi. Şimdiye kadar bir türlü hislerini açıklama cesaretini kendisinde bulamamış, her defasında dilinin ucuna gelen sözleri engellemişti. "Bu gece farklısın," dedi daha fazla duygularına ket vurmadan. "Sanki... Daha umursamaz gibisin."

"Öyle mi?" Mira kadehi dudaklarına götürüp bir yudum alırken, bakışlarını ondan ayırmadı. "Belki de öyle hissettiğim içindir. Bir şeyleri gereğinden fazla umursamanın anlamsız olduğunu düşünüyorum artık."

Kıvanç'ın kaşları çatıldı. Genç kızın gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. "Bunun o gün kafede gördüğüm adamla ilgisi var mı? Aranızda bir şeyler olduğunu sanmıştım."

"Ben de..." diye fısıldadı Mira duyulmadığını sanarak. Şampanyasından bir yudum daha içti. "Hadi, dans edelim," dedi kadehini masaya bırakırken.

Kıvanç, Mira'nın elini tutmuş, insanların kendinden geçtiği dans pistine yönlendirmişti. Oysa Mira kendinden geçemiyordu. Dans ettiği kişinin Yağız olması gerektiğini düşünüyor ancak adamın bir geceliğine bile onun istediğini yapmamış olması canını yakıyordu. Başını iki yana sallayıp, bir daha Yağız yüzünden üzülmeyeceğine kendisini ikna etti. Dikkatini tamamen müziğe ve dansa verirken, kollarını kaldırıp gözlerini kapattı. Kalçalarını müziğin kışkırtıcı ritmine göre hareket ettirirken, beline dolanan eli, kendisine sürtünen bedeni

hissedemiyordu. Daracık elbisesinin sardığı ince vücudunu kıvırıp, gülümseyerek müziğe eşlik etti.

Dakikalar sonra soluk soluğa gözlerini açtığında, kapının önünde durmuş ona bakan silueti fark etti. Adamın saklı bir öfkeyle parlayan bakışları adeta onu delip geçiyordu.

Kıvanç, genç kızın hareketlerinin yavaşladığını ve arkasında bir yere baktığını hissetmişti. Başını çevirdiğinde kafedeki o adamı gördü ve bu durum hiç hoşuna gitmedi. Dişlerini sıkarak Mira'nın beline sarıldı. Genç kızı kendine doğru çekip, müziğin hareketlerine yön vermesini bekledi. Ancak Mira sanki onun kollarında değildi. Kıvanç'ı kendinden uzaklaştırıp dansı sonlandırdığında, genç adamın öfkesi iyice yükselmişti.

"Ben... Yağız'ın yanına gitmeliyim," dedi Mira kollarında olduğu adamdan uzaklaşarak. Tedirginlikle ona doğru yürüdü. Partideki kızlardan birkaçı Yağız'ı süzüyorlardı. Aralarında fısıldaşıyorlar, içkilerini dudaklarına götürürken cilveli bakışlarla adama bakıyorlardı. Mira kaşlarını çattı. Ancak hemen sonra, az önceki dansı izlerken Yağız'ın ne düşünebileceği aklına gelmiş ve yaptığı şeyden pişman olmuştu. Genç adamın önünde durduğunda, bakışlarını onun ela gözleriyle birleştirdi. "Geldin," dedi bir tepki vermesini bekleyerek.

"Geldim. Ama anlaşılan gelmemeliymişim." Yağız, yumruk yaptığı elleri ceplerindeyken ona bakıyor, gözlerini uzun kollu, siyah elbisesinde dolaştırıyordu. Elbise kısacıktı. Ayağındaki ölümcül dişilikteki ayakkabılar, Mira'nın uzun, ince bacaklarının güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Bu da yetmezmiş gibi, parıltılarla işlenmiş elbisenin göğsündeki derin açıklık, enfes teninin başrolde olduğu karşı konulmaz bir manzara yaratmıştı.

"Yağız... Az önceki şeyi..."

Yağız onun sözünü kesti. "Bu partide içki yok mu?" dedi alaycı bakışlarla. Ardından yanlarından geçen garsonun tepsisinden kendine bir kadeh viski aldı. "Sen de içecek bir şey ister misin? Yoksa dans partnerin sana yine içki getirecek mi?"

"Sen... Başından beri burada mıydın?"

Yağız kadehi elinde sertçe sıktı. "Buradaydım. Her şeyi izledim. Sormak istediğin buysa..."

Kapının önünden çekilerek kuytu bir köşeye ilerledi. Mira da her şeyi konuşmak isteyerek onun arkasından gitti. "O zaman neden kendini belli etmedin?" diye sordu. "Ben... Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Gelmeyeceğimi sandığın ortada." Yağız ona sertçe baktı. Tek bir hareket bile yapmıyordu. Bir eli cebindeydi, diğeriyle kadehini tutuyordu. Az önce dans ederken, bedenine başka bir adamın o denli yaklaşmasına izin verdiği için onu hırpalamak istiyordu. "Hiç vakit kaybetmemişsin," dedi onun canını sözleriyle yakmayı hedefleyerek.

"Yağız, lütfen..."

Yağız'ın dudakları kıvrıldı. Buna tezat olarak sanki gözlerinin önünde bir buz dağı vardı. "Daha fazlasını hak ettiğini söylemiştin." Bakışlarını küçümsercesine genç kızın bedeninde dolaştırdı. "Az önceki gösteriden mi bahsediyordun? Hak ettiğini düşündüğün muamele bu muydu?"

"Pişman olacağın şeyler söyleme!" dedi Mira gözlerine sakladığı sert fırtınayla. "Beni buraya yalnız gönderen, yanımda olmayan sensin."

"Bu da sana başka adamların kollarına atılmak için fırsat mı yaratmış oldu?"

"Ben..." Mira, çenesinin titrediğini, gözlerinin yandığını hissettiğinde duruşunu dikleştirdi. "Bunu daha fazla devam ettirmeyeceğim, Yağız. Eğer hakaret edeceksen, gitsen iyi olur," dedikten sonra arkasını dönüp lavaboya doğru ilerledi. Elleri titriyor, bacakları ise tutmuyordu sanki. İçeri girdiğinde bakışlarını aynadaki aksine çevirdi. Yağız'ın sözleri, canını acıtan sert bir tokat gibiydi. Ancak o danstan sonra bir yanı adama hak vermeden edememiş, diğer yanı onu bu saçmalığı yapmak zorunda bıraktığı için lanet etmişti.

Kendisini toparladıktan sonra, bir an önce buradan kurtulmak üzere dışarı çıktı. Kapının önünde onu bekleyen adamı gördüğünde yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. "Kıvanç, hiç vaktim yok. Birazdan gideceğim."

Adam ona doğru bir adım attı. Kollarından tutarak onu yan taraftaki görünmez aralığa itti.

Mira, "Ne yapıyorsun?" diye sordu titrek sesiyle. Etrafına bakınsa da, neredeyse herkesin görüş alanının dışında kalmıştı. "Çekil, Kıvanç! Ne yaptığını sanıyorsun?" diyerek onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama üzerine eğilmiş iri bedene etki etmesi olanaksızdı.

"Bunca zamandır gizlemeye çalıştığım hislerimi dile getirmek için kendime fırsat yaratıyorum."

Mira gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Bu şekilde mi? Böyle kuytu köşede beni sıkıştırarak mı?"

"Seni sıkıştırmıyorum. Benimle dans eden, kollarımda salınan sendin."

"Sarhoşsun sen, bırak!" Mira onu iterek kalabalığa karışmak istese de, kolu sertçe tutuldu.

"Üniversitede tanıştığımızdan beri sana nasıl âşık olduğumu anlamıyor musun gerçekten?" Mira'nın dili tutulmuşçasına öylece kaldığını gördüğünde, cesaret alarak devam etti. "Senin için çıldırıyorum. Sana yakın olmaya, arkadaşlığımızı ikimizi de mutlu edecek bir ilişkiye dönüştürmeye çalışıyorum. Seninle bir zamanlar harika vakit geçirdiğimiz o ülkede, birlikte olma hayalleri kuruyorum. Ama sen tüm bunlara rağmen o kadar uzaksın ki bana."

"Sana hiçbir zaman yakın olmadım ki!" diye bağırdı Mira. Ancak sesi müziğe karışarak kayboldu. "Sen benim için normal bir arkadaştan farksızdın. Daha farklı bir şey hissetmiyorum sana karşı."

"O herife karşı mı hissediyorsun?"

Mira, kolunu pençe gibi kavrayan ele baktı. Kıvanç onun canını acıtmayı umursamıyordu. Gözlerinde genç kızı şaşkına çeviren öfkeli bir ateş yanıyordu. Mira bu geceye kadar adama cesaret verecek tek bir hareket bile yapmadığını düşündü. "Bu seni hiç ilgilendirmez!"

"İlgilendirir! Madem ona karşı bir şeyler hissediyorsun, neden burada bana gülüyor, benimle dans ediyor, vücudunu bana sürtüyorsun? Seni nasıl deli gibi istediğimi görmüyor musun? Yoksa bu, onu kıskandırmak için oynadığın bir oyun muydu?"

"Saçmalıyorsun! Çekil!" diye bağırarak tutuşundan kurtulmaya çalıştı. Ancak Kıvanç iki eliyle kollarını kavramış ve onu kendisine bakmaya zorlamıştı.

"Madem onu kıskandırmak istiyorsun, şu işi doğru yap o zaman," dedi Kıvanç gözü dönmüşçesine. Elleriyle genç kızın çenesini kavradı. Tek istediği onun tadına bakmaktı. Bu an için o kadar çok beklemişti ki, kızın kollarında çırpınmasına aldırmadı. Tam Mira'nın dudaklarını ele geçirmek üzereydi ki, bir el onu arkasından tutup, adeta karşıdaki duvara fırlattı.

Yağız'ı gördüğü anda Mira'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ellerini dudaklarının üzerine kapatarak, hızla onun yanına gitti. Bedenindeki titreme onu neredeyse esir almış, hemen yanında beliren kuzeni Bengi'nin farkına varamamıştı. Yağız'ın ellerini yumruk yaparak Kıvanç'a doğru ilerlediğini gördüğünde, korkuyla önüne atıldı. Kollarını ona dolayıp, yüzünü göğsüne gömdü. "Yağız... Lütfen... Lütfen yapma... Gidelim buradan. Daha fazla rezil olmadan gidelim, ne olur."

Yağız onu kendinden uzaklaştırıp, karşısındaki adama yaklaştı. "Seni bir daha... Onun bir metre yakınında görürsem, bu kadar ucuz kurtulamazsın!" dedi kükreyerek. "Benim olana, bir daha parmağının ucuyla bile dokunursan, yemin ederim seni öldürürüm!" Mira'ya dönerek yüzüne bile bakmadan elini tuttu. Öfkesi heybetli bedeninden taşıyor, hıncını alamamış olmayı kendine yediremiyordu. O herifin teşebbüs ettiği şeyi

gözlerinin önünden silemese de, burada daha fazla olay çıkaramayacağını biliyordu.

Mira mekândan çıkmak üzereyken, ayaküstü İlayda'yla konuşup olayı anlattı. Neyse ki kimse olanlara şahit olmamıştı.

"Nasıl geldin buraya?" diye sordu Yağız dışarı çıktıklarında.

"Arabamla. Gece Bengi'ye gidecektim." Mira titreyen parmaklarıyla genç adamın elini daha sıkı tuttu. Ona bakmasını istiyordu. Ancak Yağız'ın ne denli öfkeli olduğu, sıktığı çenesinden, şakağında belirginleşen damardan belli oluyordu.

"Bengi'ye gitmeyeceksin. Arabanda bir şeyin varsa yanına al. Anahtarını da Bengi'ye ver. Bu gece benimle kalacaksın."

Bir an arkalarından koşturan Bengi'ye baktı. Onun başını salladığını fark ettiğinde Yağız'a arabasının nerede olduğunu tarif etti. Park alanına geldiklerinde çantasını bagajdan alıp, anahtarı Bengi'ye teslim etti.

Yalnızca yarım saat kadar sonra Yağız'ın arabasındaydılar. Mira'nın bedenindeki titreme bir türlü geçmiyor, Yağız konuşmadıkça korkusu boğazına kadar yükseliyordu. Kıvanç'ın yapmaya çalıştığı şeyi anımsıyor, Yağız'ın bunu gördüğünü düşündükçe kendinden nefret ediyordu.

"Yağız?" dedi başını ona çevirerek. Ancak karşılığında gördüğü, onun küllenmemiş öfkesiydi.

"Sakın konuşma!"

Mira dudaklarını ısırarak önüne döndü. İçindeki pişmanlık nefesini kesiyordu. Bir an önce onunla konuşmak, kendini anlatmak istiyordu. Yağız'ın nasıl tepki vereceğini ise bilmiyordu.

Lüks bir rezidansın otoparkına girdiklerinde, genç adamın evine geldiklerini anladı. Yağız arabayı park edip indi ve bagajdan Mira'nın eşyalarının olduğu çantayı alıp asansöre doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada arabadan inmiş olan Mira, Yağız'ın gözünün ucuyla bile ona bakmayışına içerlemiş, ancak peşinden gitmekten başka bir yol görememişti.

Asansörle çatı dairesine vardıklarında, Yağız cebinden çıkardığı kartla kilidi açıp içeri girdi ve elindeki çantayı bir köşeye fırlattı. Mira'nın kapıda öylece durduğunu görünce, bukun bir şekilde onu kolundan sertçe tutup içeri doğru çekti.

"Yavaş! Canımı acıtıyorsun!" diye bağırdı Mira genç adamın bir barbar gibi hareket etmesiyle.

"Canını acıtıyorum öyle mi?" diye hırladı Yağız. Ardından kapıyı hışımla kapatıp, genç kızın kollarını kavradı. Mira'yı karşıdaki duvara sertçe yasladığında, gözlerinin önünde başka bir adamın kollarında olduğu an vardı. "O adam sana dokunduğunda da acıyor muydu canın?" Elleri kollarının etrafında sıkılaştı. "Yoksa zevk mi alıyordun onun yakınlığından?"

"Haddini aşıyorsun, Yağız!" Mira kollarını ondan kurtarmaya çalıştı. Ancak o kadar sıkı tutuyordu ki başaramadı. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, beni aylardır hiç tanıyamamışsın demektir."

Yağız onun haklıymış gibi üste çıkmaya çalışmasına daha fazla katlanamadı. "O adamın kollarındaydın!" dedi kıyamet gibi bir sesle. "Kalçalarını ona sürtüyordun!" Çenesini sıkıca kavrayıp, genç kızı kendisine bakmaya zorladı. "Üstelik bu dokunuşlardan memnun görünüyordun. Doğrusu bunların hepsini bir araya getirince, seni hiç tanıyamadığımı anlıyorum."

"O zaman bırak beni!" diye bağırdı Mira. "Neden getirdin beni buraya? Hakaret etmek için mi?"

"Bunların hiçbiri hakaret değil. Gerçekler... Senin izin verdiğin, gözümün içine bakarak ortaya serdiğin gerçekler."

Mira onun göğsüne sertçe vurdu. Ancak bunun Yağız'ın heybetli bedenine hiçbir etkisi olmadığını göremiyordu. "Gidiyorum ben! Bunlara daha fazla katlanmayacağım!" diye bağırırken, bir yandan da Yağız'ın, gönlünü alacak bir şeyler söylemesini diliyordu. Onun ayıplayan bakışlarını görmeye katlanamıyor, canını yakan sözlerine kulaklarını tıkamak istiyordu.

"Buradan gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Senden izin alan yok!" dedi Mira hırçın bir şekilde. "İlişkimizi insanların bilmesini bile istemezken, üzerimde bu şekilde hak iddia edemezsin!"

Mira'nın bedenini duvarla kendi bedeni arasına sıkıştırırken bakışları iyice kardı. "Üzerinde istediğim gibi hak iddia ederim. Göstermemi ister misin?"

Mira onun kollarında çırpınarak kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni! İşine geldiği gibi davranan bir adamla kalmayacağım."

Mira'nın karşı koymak için sarf ettiği her söz, Yağız'ın dizginlemeye çalıştığı arzusunu tetikliyordu. Hissettiği öfke, üzerindeki giysileri parçalayıp, dudaklarından kendi adı dökülene kadar ona sahip olmak istemesine sebep oluyordu. Bakışlarını dolgun göğüslerini ortaya seren elbisesinde dolaştırdı. "Asla!" dediğinde sesi hiç olmadığı kadar kararlıydı. "Asla bırakmam!" dedi iki kolunu da sertçe tutup onu kendisine bastırırken. "Sen sadece benimsin. Bir daha başka bir adama yakın olmayı aklından bile geçirme!"

"Senin falan değilim!"

Yağız dişlerini sıkarak "Benimsin!" diye hırladı. Hemen sonra Mira'nın dudaklarını yakalayıp, tüm çabalarına rağmen onu kollarına hapsetti.

Mira dudaklarını talan eden dudaklara engel olmaya çalıştı. Tırnaklarını adamın kollarına, omuzlarına geçiriyor, kendini ondan koparmak istiyordu. Ancak Yağız'ın güçlü tutuşu bir an bile etkisini yitirmiyordu. Mira saniyeler geçtikçe o dudakların esaretinde eriyeceğini hissediyordu. Yağız, dudaklarını aralayıp dilini içeri kaydırdığında dayanamayarak inledi. Adamın bir eli saçlarını avuçlamış, başını arkaya doğru hoyratça eğmişti.

Yağız, bedenini ateşe veren bir tutkuyla "Söyle!" diye tıslayıp alt dudağını ısırdı. Mira buğulu gözlerini aralarken, göğüsleri bir körük gibi inip kalkıyordu. Yağız, istediği sözleri

ondan duymak için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Artık bunun basit bir sahiplenme isteği olmadığından emindi.

"Neyi?" diye sordu Mira. Bakışlarını onun kapkara olmuş gözleriyle birleştirirken soluk soluğaydı.

"Kime ait olduğunu..."

"Hiç kimseye ait değilim," dedi inatla. Yağız yeniden hırpalarcasına dudaklarına kapandığında kendinden geçti. Tüm inkârlarına rağmen, kollarında olduğu, kalbini çoktan ellerine bıraktığı adama aitti.

"Söyle! Kime aitsin!" dedi Yağız boynuna küçük aşk ısırıkları bırakırken. Mira'nın kıvrımlı bedeninde dolaşan elleri sertleşmiş, talepkâr bir şekilde elbisesini sıyırmaya başlamıştı.

"Hiç..."

Yağız, bir kez daha itiraz etmesine izin vermeden, hızlı bir hamleyle onu kucağına aldı. Boğazının derinliklerinden boğuk ve vahşi hırıltılar geliyor, Mira'nın iniltileri ise dudaklarında kayboluyordu. Genç kız sırtı arkasındaki duvara dayalıyken, kollarında hazla kıvranıyordu. Yağız onun incecik, biçimli bacaklarını kalçalarına doladı. Bir eli elbisesinin altından içeri daldığında, kalçalarını örten hiçbir şeyin olmadığını fark etti. Kendini bu enfes histe kaybederken, parmakları kalçalarının arasından geçen ipe dokundu. Onun minicik bir tanga giymiş olduğunu anladığında sesli bir küfür savurdu. "Siktir! Altında sadece bu mu var?" dedi dişlerinin arasından. Neredeyse bir kaya kadar sertleşmiş erkekliğini Mira'ya sürterken, onun sıcaklığında kaybolmak için deliriyordu.

"Yağız..."

Mira'nın inleyişini duyduğunda dudaklarını yeniden kavradı. Bu gece bildiği her şey temelinden sarsılıyor, Mira ona tüm ezberini bozduruyordu. Öpüşmelerine ara verip kollarındaki kızı iyice sararak yatak odasına doğru yürüdü. İkisinin de gürültülü solukları duvarlara çarparken, Yağız genç kızın gözlerinde tek bir itiraz belirtisi bile göremiyordu.

Geniş, bir duvarı boydan boya cam olup İstanbul'a tepeden bakan yatak odasına girdi. Mira'yı devasa yatağın üzerine bıraktı. Elbisesi beline kadar sıyrılmış halde yatağın kenarına otururken, Yağız gözlerini ondan alamıyordu. Canını acıtacak kadar güzeldi. Yağız'a şüphelerini unutturuyor, geriye yalnızca tüm ömrünü onunla geçirme isteği kalıyordu. "Bu gece... Bu odadan çıkamazsın!" dedi boğuk sesiyle. Vahşi bir panter gibi ona yaklaşırken, bir yandan da gömleğinin kollarını çözüyordu.

"Neden?" diye sordu Mira ağzının kuruduğunu hissederken.

"Çünkü hâlâ benim olduğunu kabul etmedin."

"Tek sebep bu mu? Kabul edince gidebilecek miyim?"

Öfkesi biraz olsun sönmeye başlayan Yağız'ın dudakları çapkın bir şekilde kıvrıldı. Gömleğinin göğsündeki birkaç düğmeyi açtı. Ardından bu yavaşlıktan nefret edip, gömleği tek hamlede belinden sıyırarak başının üzerinden çıkardı. "Kabul ettiğinde, sen de buradan çıkmak istemeyeceksin."

Mira, gözlerinin önüne serilen vücudu gördüğünde zorlukla yutkundu. Kocamandı. *Her anlamda...* Bakışları geniş omuzlarında, sert göğsünde ve kaslarla bezeli karnında dolaştı. Göğsündeki yumuşak, koyu renk tüyler incelerek aşağıya iniyor, karnındaki V şeklinin ortasında son bularak pantolonunun içinde kayboluyordu. Mira onu tamamen görebilmek, tenini teninde hissedebilmek için çıldırıyor, bu gecenin nasıl devam edeceğini merak ediyordu. Kaslı kollarındaki belirgin damarlar, içinde tutkuyla çevrili bir fırtına yaratıyordu. "Kendine çok güveniyorsun," derken, hafifçe yaladığı dudaklarının Yağız'ın üzerindeki etkisini görebiliyordu.

"Güveniyorum," dedi Yağız ona doğru adım atarken. "Bu odada, çığlık çığlığa adımı haykıracağını biliyorum."

Mira onun sözleriyle titredi. Tecrübesizliğini düşünmemeye çalışarak, başını kaldırıp önünde duran adama baktı.

Yağız daha fazla beklemeden üzerine doğru eğilmiş, bir eli çenesini tutarken, diğeri saçlarının arasına dalmıştı.

"Sen..." dedi Mira onun nefesini teninde hissederken. "Sen de benim adımı söyleyecek misin? Benim olduğunu kabul edecek misin?" Karnı hissettiği tutkuyla kasılırken gözlerini kapatmış, onun söyleyeceklerine dikkat kesilmişti. Yağız'dan duyacakları bundan sonrası için önemliydi.

"Her dokunuşumda..." diye fısıldadı Yağız dudaklarını onunkilere sürterken. Genç kızın çenesini kavrayan elini sırtına götürüp, elbisesinin fermuarını usta bir hamleyle açtı. Sabrı kalmamıştı. Elbiseyi omuzlarından hışımla sıyırırken, dudaklarını boynuyla omzunun arasındaki o yumuşacık noktaya bastırdı. Öpücüklerini köprücük kemiğine bırakırken, Mira elbisesinin kollarından hızlı bir şekilde kurtuldu. Onun da kendisi kadar istekli olduğunu görmek, Yağız'ın sertliğini daha da artırıyordu.

Yağız onun kalçalarını hafifçe kaldırarak elbiseyi tamamen çıkardı. Mira tenini örtmeyi başaramayan minicik, dantel bir külotla tam karşısındaydı. Pespembe uçları sivrileşmiş göğüsleri çırılçıplak kalmıştı. Narin elleri yatağın örtüsünü avuçlarken, sıklaşmış solukları dudaklarının arasından kaçarak sesini Yağız'a duyuruyordu. Genç adam onun heyecanının farkındaydı. Vakit kaybetmeden elini pantolonunun kemerine götürüp açtı. Düğmelerini de çözdüğünde, bakışlarını Mira'nın ışıltılı gözlerinden ayırmadan pantolonunu çıkardı. Üzerinde yalnızca siyah, kalçalarını sarıp, arzuyla sertleşmiş parçasını daha da ortaya seren boxer'ıyla kaldı. Mira'nın gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüğünde kaşlarını çattı. "Utanıyor musun?" diye sordu tüm heybetiyle ayakta dikilirken.

Mira yutkunarak başını iki yana salladı. "Garip bir şekilde utanmıyorum," dedi kendisine şaşırarak. "Ama... Belki de utanmadığım için utanmalıyım."

Yağız onun bacağına uzanıp kaldırdı. "Utanma," dedi Mira'nın içini titreten bir fısıltıyla. "O kadar güzelsin ki." Ellerini onun

uzun, ince bacaklarında dolaştırıp ayak bileklerine indi. İnce cik topuklu ayakkabılarıyla harika görünen bilekler, dudaklarına bir nefeslik mesafedeydi. Tabanı kıpkırmızı olan ayakkabının sivri topuğunu tutarak çıkardı. "Ama bu gece... Senin vücudunu saran elbiseni daha da seksi gösteren bu ayakkabılardan nefret ettim," dedi onları bir köşeye fırlatıp atarken.

"Nazik olsana! Özel yapım Louboutin onlar!" diye mırıldandı Mira yalancı ve saçma bir itirazla.

"Louboutin mi? Onların adının *'Seviş Benimle Ayakkabıları'* olduğuna adım gibi eminim." Yağız dudaklarını onun incecik bileklerine bastırdı. Ardından topuklarına inerek aynı şeyi tekrarladı. Mira'nın yanaklarının pembeye boyandığını gördüğünde, içi erkeksi bir gururla dolup taştı.

"Ayakkabılarım asla öyle bir şey ima etmiyor."

Yağız onun, saçlarını arkaya doğru savuruşunu izledi. Bakışlarındaki tutkulu parlaklık, sanki mümkünmüş gibi erkekliğini daha da sertleştirdi. "Gözlerin ediyor ama," dedi onu ellerinden tutup hızla ayağa kaldırırken. Sertçe arkasına çevirip başını öne eğdi, dudaklarını tanga külotun ipine değdirdi. "Gözlerin seni kendime ait kılmamı söylüyor." Külotu seri bir hareketle Mira'nın kalçalarından sıyırıp çıkardı.

Mira soluk soluğa, kalbi ağzında atarken, "Yap o zaman... Ne bekliyorsun?" diye fısıldadı. Bu gecenin bitmesini istemiyordu. Kalbi zaten Yağız'a aitken, bedenini de teslim etmekten şüphe duymuyordu.

"Beklemeye niyetim yok," dedi Yağız çıldırtan bir yavaşlıkla onun bedenini okşarken. Islak dudaklarını belindeki çukurlara bastırıp, parmaklarıyla kadınlığına dokundu. "Kahretsin!" diye kükredi onun ıslaklığını hissettiği anda. "Sıcacıksın. Sırılsıklamsın."

"Yağız..." diye inledi Mira başını arkaya doğru atarken. "Böyle... Böyle mi konuşacaksın benimle?"

Yağız onun bu kez utangaç, titrek sesini duyduğunda güldü. "Neden? Hoşuna gitmiyor mu?"

"Sadece..." Mira bir anda arkasını dönüp yatağın kenarına oturdu. Ellerini yüzüne kapatmıştı, bedeni titriyordu. Az önce kendine güvenini takınıp Yağız'a arsız yanıtlar verirken, şimdiyse bu konuda hiçbir tecrübesi olmayışı su yüzüne çıkmıştı.

"Mira?" diye fısıldadı Yağız. Dizlerinin önüne çöküp, Mira'nın başını ellerinin arasına aldı. "Ne olduğunu söyle bana?" diye sordu içinde daha önce kimseye karşı hissetmediği bir şefkatle. "İstemiyor musun?"

"İstiyorum!" diye haykırdı Mira onun kendisinden uzaklaşmasından korkarak. "Çok istiyorum. Ama..." Yutkundu. Yağız'ın parmakları dudaklarında, yanaklarında dolaşıyordu. Mira gözlerini açık tutamıyor, içindeki korkuya rağmen kendini çoktan onun ellerine bıraktığını biliyordu. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sen... Kulağıma öyle şeyler fısıldarken, ben ne söyleyeceğim? Bana öyle dokunurken, ben... Kendimi bile unutuyorum. Adımı bile unutturuyorsun bana. Böyle... Böyle olursa, sana nasıl zevk verebilirim?"

Yağız başını iki yana sallayarak gülümsedi. Bu güzellik, elindeki gücün farkında değildi. Dudaklarını onunkilere yaklaştırıp hafifçe dişledi. Dilini üst dudağında gezdirdi. "Hiçbir şey yapmasan da, delicesine zevk alıyorum ben." Ayağa kalktı. Onun incecik elini tutup, boxer'ının üzerinden bile büyüklüğü belli olan erkekliğine götürdü. Dokunuşuyla arasında incecik bir kumaş da olsa, avuçlarının sıcaklığı Yağız'ın dört bir yanını yakıyordu. "Hissediyor musun? Beni nasıl etkilediğini, yalnızca bakarak bile nasıl sertleştirdiğini..."

Mira dudaklarını ısırarak başını salladı. Elinin altındaki sertlik, tahmininden çok daha fazlasıydı. Tamamen içgüdüleriyle hareket ederek hafifçe okşadı. Çok büyük ve kalındı. Mira onunla sevişmeye, onu içinde hissetmeye hazır mıydı? Peki ya Yağız? Bunun Mira için ilk olduğunun farkında mıydı? Onun gözlerini kısıp, Mira'nın dokunuşunun etkisiyle başını

arkaya attığını gördüğünde bir elini kaslı göğsünde dolaştırdı. "Bu... Bu benim için ilk, Yağız... Daha önce kimseyle böyle yakınlaşmadım."

Yağız'ın gözlerinden vahşi bir parıltı geçti. Onu tek hamlede kucaklayıp yatağın ortasına atarcasına bıraktı. "Aksini asla düşünmedim!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Eğer... Senin için ilk olmasaydı... Bu beni delirtirdi."

"Bu kadar önemli mi senin için?"

"Daha önce hiç önemli değildi. Hiç kimse, bekâretini umursayacağım kadar özel olmadı benim için."

"Ben özel miyim?" diye sordu Mira kalbi beklentiyle coşarken. "Ben neyim senin için, Yağız?"

Yağız dizini yatağa yaslayarak onun üzerinde yükseldi. "Ben... Kelimelerin adamı değilim, Mira. Benden istediğin o kalp çalan cümleleri daha önce kimseye söylemedim."

"Cümlelerinle kalbimi çalmana gerek yok ki. Onu zaten ellerine bıraktım ben. Sen istemesen de..."

Yağız dudaklarını onun alnına bastırdı. Elleri boynunda, pürüzsüz gerdanında dolaştı. "Bunu istemediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı parmakları göğüslerine ulaştığında. Başparmağını pembe göğüs uçlarının etrafına sürdü. Soluğu dişlerinin arasından zorlukla çıkıyordu. Yağız onu okşamaya doyamıyor, vücudunun her zerresinin tadına bakmayı arzuluyordu. "Aslında..." dedi onun yanıt vermesini beklemeden. "Ben de aşk istemediğimi düşünüyordum. Ta ki sen arabada bunu bir tokat gibi yüzüme çarpana kadar..."

"Yalancı... Bunu duymaktan hiç hoşlanmadın."

"Aksine..." diye inledi Yağız dudaklarını onun göğsüne kapatırken. Mira'nın küçük çığlığını duyduğunda arsızca gülümsedi. Bir eli dudaklarının oyununu destekleyerek diğer göğsünü avuçlamıştı, öbür eli ise kadınlığının üzerindeydi. "Aşkın başka birine ait olsaydı, asıl bundan hiç hoşlanmazdım."

"Peki ya sen?" diye sordu Mira incecik parmakları onun gür saçlarının arasına girerken. İstemsizce Yağız'ı kendine doğru çekti. Onun sıcak, devasa bedenini kendi incecik vücudunun üzerinde hissetmek eşsizdi. "Bana istediğimi verecek misin?"

"Ne istiyorsun?" Yağız, alevler yükselen bakışlarını onun bir okyanusu andıran gözleriyle birleştirdi. Elleri incecik belinde, göğüslerinde, dümdüz karnında dolaşmaya devam ediyordu. Boxer'ının üzerinden bile onun ıslak sıcaklığını hissedebiliyor, derinliklerinde kaybolmamak için kendini zorlukla tutuyordu.

"Seni..." diye inledi Mira dudaklarını onunkilere sürterken. "İstediğim başka hiçbir şey yok."

"Başka isteklerin olduğunu biliyorum."

"Bekleyebilirim," dedi Mira utançla bakışlarını kaçırarak. Onu zorlamak istemiyor, talepleriyle kendinden soğutmayı göze alamıyordu. Oysa Yağız'ın hislerinin ne kadar güçlü olduğunun, hiçbir şeyin onu Mira'dan uzaklaştıramayacağının farkına varamıyordu.

"İstediklerini vermeye hazır olmadığımı sanıyordum." Yağız parmaklarını onun biçimli elmacık kemiklerinde, minik burnunda, kızarmış dudaklarında gezdirdi. "Daha önce bir ilişkim olmadı, Mira. Bugüne kadar hep tek gecelik şeyler yaşadım. Önemsiz, değersiz birliktelikler..." Onun kaşlarının çatıldığını gördüğünde gülümsedi. "Sen ilksin. Hiç kimseye bu kadar kapıldığımı hatırlamıyorum."

Mira gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı. "Sen bana kapıldın mı?"

Yağız kendisine engel olamayarak kahkahasını serbest bıraktı. "Kapılmak... Bunun hislerimi anlatmak için yeterli bir kelime olduğunu sanmıyorum." Onun bakışlarındaki soru işaretlerini gördüğünde alnını alnına dayadı. Şimdiye kadar hiçbir kadınla çıplak haldeyken böyle bir konuşma yapmamıştı. "Çok uzun zamandır senden başka bir şey düşünemiyorum.

Başka bir adamın sana bakmasına, dokunmasına, seni arzulamasına katlanamıyorum. Kıskançlık, aşina olduğum bir duygu değil. Ama söz konusu sen olduğunda, beni esir alıyor sanki." Zorlukla yutkundu. Gözlerinin önüne Mira'nın ondan başkasıyla olabileceği görüntüler geldiğinde, buna asla izin vermeyeceğini düşündü. "Her an sana dokunmak, seni benim yapmak istiyorum. Yatağımda hayal ediyorum seni. Kollarımda..." Boynuna bastırdığı dudakları, mis kokulu tenini bırakmadı. "Yalnızca benim olduğunu bilmek istiyorum."

Mira derin bir nefes alarak ona daha çok sokuldu. Kalçalarını oynatarak Yağız'a sürtündü. "Beni öptüğün ilk andan beri sadece senin olduğumu göremiyor musun?"

Yağız ona cevap vermedi. Altında kıpırdayan bedenini hissettiği anda aklı başını terk etmişti. Önce onun hevesli, dolgun dudaklarını esir alarak sertçe örseledi. Dilleri birbirine karışıyor, dişleri çarpışıyordu. Yağız onun tadına doyamadığını hissederken, Mira'dan uzaklaştıramadığı gözleri açlıkla parlıyordu. Dudaklarını önce boynunda gezdirdi, ardından göğüslerine indi. Dilini o pembelikte dolaştırırken, Mira'nın şiddetli inleyişini işitti. Sıcak nefesi, göğüslerinde bıraktığı ıslaklığın üzerine vurarak tenini okşuyordu.

Onunla dakikalarca oynayıp, dilini, dudaklarını, dişlerini her yerinde gezdirdikten sonra usulca aşağıya indi. Göbek deliğinin üzerini emip ısırdığında, saçlarının arasında Mira'nın ellerini hissetti. Başını hafifçe kaldırıp ona baktığında, Mira'nın dağılmış saçları yastığının üzerindeydi. Aralanmış dudaklarının arasından hızlı bir şekilde aldığı solukların sesi küçük iniltilerine karışıyordu. "Yağız..." diye fısıldadı genç kız hazla. O kadar güzel, o kadar kendisine ait görünüyordu ki, Yağız'ın kalbi ağrıyordu.

Dümdüz göbeğinden aşağılara inerken Mira'nın inleyişleri şiddetlendi. Elleri Yağız'ın saçlarına sıkıca yapışıp çekiştirdi. Belini, vücudunu yay gibi kıvırıyor, her hareketiyle Yağız'ı zevk dolu bir uçurumun kenarına sürüklüyordu. Genç adam onun

içten karşılıklarıyla çıldırıyor, masumiyetine karışan tutkuyla mest oluyordu. Her dokunuşunda Mira'ya olan açlığı artıyor, ona bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Genç kızın üzerinden hafifçe kalkıp uzaklaştı. Mira gözlerini usulca açmış, neler olduğunu anlamak ister gibi bakıyordu. Yağız yakıcı bir tutkuyla kararan bakışlarını ondan bir an bile ayırmadan üzerindeki boxer'ı sıyırdı. Bu gece, içindeki bu arzuyu dindiremeyeceğini, ona zaman vermesi gerektiğini bilse de, Mira'nın sıcaklığı tenini yakmalıydı. Onun hissettirmemeye çalıştığı bir panikle yutkunduğunu görse de durakşamadı. Boxer'ı kalçalarından sıyırıp attığında, erkekliği tüm ihtişamıyla Mira'nın karşısındaydı. "Korkma..." diye fısıldadı zevkten boğuklaşan sesiyle. "Seni asla incitmem."

"Ben..."

"Şşşt!" diyerek onu susturdu. Başparmağını onun dudaklarının üzerine kapattı. "Hiçbir şey olmayacak. Bu gece... Sadece birbirimizi hissedeceğiz, Mira. Daha ötesi olmayacak."

"Ama... Ben... Hazırım, Yağız."

"Hazır değilsin," dedi Yağız onun bu masum haliyle kalbi sıkışırken. "Üstelik... Seni bu eve bunun için getirmedim. Ama sen öyle güzelsin, öyle benimsin ki, biraz daha sıcaklığını hissetmezsem öleceğim."

Mira hafifçe gülümsedi. "Seninim," dedi bakışlarını onun yakışıklı yüzünden, bedenini ateş gibi yakan bedeninden ayırmadan. "Ve ben de seni hissetmek istiyorum, Yağız."

"Hissedeceksin," dedi Yağız elini erkekliğine götürürken. Gözleri Mira'nın üzerinde dolaşıyordu. Eliyle sert parçasını sıkıyor, ona yalnızca bakarak bile içinde doğan patlama isteğinin önüne geçiyordu.

Mira ise gözlerini ondan ayıramıyordu. Yağız'ın sert uzunluğunu haşin hareketlerle sıvazlayışına bakıyor, bu görüntünün içinde yarattığı sarsıntıya inanamıyordu. Yağız bu haliyle öyle vahşi, öyle erkeksi görünüyordu ki, Mira'nın içinden kendisini

alması için ona yalvarmak geçiyordu. Ama hazır olmadığını, anlık bir dürtüyle hareket edemeyeceğini de biliyordu.

Yağız hızla onu kollarına alıp üzerine uzandı. Dakikalardır yaptığı gibi, dudaklarıyla enfes bir oyuna başladı yeniden. Mira kollarında kıvrılıyor, onun her mahrem hareketiyle çığlık atıyor, inleyişlerine engel olamıyordu. Yağız erkekliğini onun kaygan kadınlığına sürtüyor, kendisine neden bu işkenceyi çektirdiğini anlamasa da, bundan zevk alıyordu.

Genç adam teninin her noktasına ıslak öpücüklerini, ısırıklarını bırakarak kadınlığına kadar indi. Parmaklarını ıslaklığında gezdirdi. "Çok ıslanmışsın," diye inledi Yağız içindeki canavarı frenlemeye çalışarak. "Benim için..." dedikten sonra bacağının iç kısmındaki pürüzsüz teni dişledi.

"Senin..." Mira başını arkaya attı. Ancak Yağız'ın dudakları kadınlığına yapışıp esir aldığında, o zamana dek hissettiklerinin önemsiz olduğunu anladı. "Seninim!" diye bağırdı aldığı zevk yüzünden son nefesini vereceğini hissederken.

"Benim... Benimsin." Yağız dili ve dudaklarıyla Mira'yı doyuma ulaştıracak hareketlerine başladı. "Mira'm..." diye inledi ilk kez kısacık soluk arasında. Kendinden geçmiş gibiydi. Yağız her zaman yatakta bencil herifin teki olmuştu ancak o anda kollarındaki kadının zevkten çıldırıyor olması ona yetiyordu. Hızlı ve arsız parmakları, dili ve dudaklarıyla birleşiyor, Mira'nın aldığı zevki katlanması imkânsız bir noktaya taşıyordu. Ancak buna rağmen Yağız asla durmuyor, onun titreyerek adını haykırmasını bekliyordu.

"Yağız!" diye bağırdı Mira gözleri şaşkınlıkla açılırken. İçinde yabancı olduğu bir şeyler yükseliyordu. Bunun bir an önce bitmesini mi, yoksa sonsuza dek sürmesini mi istediğini bilmiyordu. "Bir... Bir şey oluyor."

"Kendini bırak! Bırak tadına varayım." Yağız hırlayarak parmağını yavaşça içine doğru iterken onun kasılmalarını hissetti. Dudaklarıyla en hassas noktasını emmeye, hafifçe dişlemeye devam ediyordu. Bu noktadan bile onun sıkılığını

parmağında enfes bir şekilde duyumsarken, içinde olduğu takdirde nasıl çıldıracağını aklından geçirdi. Elini zonklayan erkekliğine götürüp kendini sertçe okşadı. Mira çığlık çığlığa, "Yağız! Dayanamıyorum!" diye haykırarak o zevk dolu uçurumdan düştüğünde onu sımsıkı tuttu. Kendi homurtuları kulaklarına doluyor, sırtından aşağıya nasıl zorlandığını gösteren ter damlaları süzülüyordu. Mira'nın titreyerek kendine gelmeye çalıştığını fark ettiğinde, patlayamamış olmanın verdiği acıyı bir kenara itip onu kollarına aldı. "İşte şimdi tamamen benimsin," diye fısıldadı. Saçlarına küçük bir öpücük bırakırken, ellerini onun parlak teninde dolaştırdı.

"Bu... Dehşet vericiydi."

Yağız onun şaşkınlığına güldü. "Öyle miydi?"

"Hı hı... Ama... Ben bunu yaşamadan önce de senindim, Yağız."

Yağız'ın kaşları çatıldı. Bir süredir zihninin kuytu köşesine ittiği öfkesini hatırladı. "Ben aşk nedir bilmiyorum, Mira," dediğinde onun hüzün yüklenen gözlerine baktı. "Ama seni kafede gördüğüm ilk andan beri, başka bir kadına dokunmadım. Sen tek bir bakışınla bildiğim her şeyi unutturdun. Koskoca adam, masum bir kızın peşinde deli divane oldum. Bunun adını koyamıyorum. Hislerimi üç harflik, kısacık bir kelimeye de sığdıramıyorum. Tek bildiğim... Senden başkasına gözümün ucuyla dahi bakmıyorum. Ve senden de aynı şeyi bekliyorum."

"Yağız... Ben de asla yapmam bunu," dedi Mira panikle yatakta doğrulurken. Yağız onun dolgun göğüslerine açlıkla baktığında, elleriyle çıplaklığını örtmeye çalıştı. Her şeyi konuşmalı, bir suçu olmadığını anlatmalıydı. "Senden başka kimseyi istemiyorum ben. Sadece... Beni yalnız bıraktığın, beni birlikte insan içine çıkacak kadar önemsemediğin için çok kızgındım, kırgındım."

"Bu bir açıklama değil," dedi Yağız taviz vermeyen ses tonuyla. "Seni yine kızdıracağım. Hatta belki kırıp, üzeceğim.

Bunun önüne geçemem. Ama yaşayacağımız her şeye rağmen, tenimde bir tek benim kokum olacak, Mira. Tıpkı şu anda olduğu gibi." Yağız elini onun göğsünü örtmeye çalıştığı ellerine uzattı. "Bu gece yaşadıklarımız sadece bana özel. Bakışların, gülüşün, dokunuşun yalnızca benim. Bir gün... Eğer geri dönüşü imkânsız bir şekilde kırarsam seni, yine de bir tek bana ait olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Sadece seninim, Yağız," diye fısıldadı. Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Söz ver bana."

"Söz!" dedi Mira kollarını sımsıkı onun boynuna dolarken. "Söz veriyorum. Son nefesime kadar sadece sana ait olacağım."

"Ne olursa olsun?"

"Her ne olursa... Bir gün... Bitse de... Bana senden başkası dokunmayacak."

"Bitmeyecek!" diye inledi onun tenine doğru. Kalbinde müthiş bir sıkışma, benliğinde anlamını bilmediği bir dolu luk vardı. Nefesi hissettikleriyle kesilirken, artık Mira olmadan yapamayacağının farkındaydı. "Ve bundan sonra... Bana ait olduğunu da herkes bilecek." Onu kollarına çekip, örtünün altına girmesini sağladı.

Mira mırıldanarak kollarına sokulmuş, başını geniş göğsünün üzerine bırakmıştı. Bir an bile düşünmeden, "Seni seviyorum. Ben sana çok âşık oldum, Yağız," diye fısıldadı. Bu kadar dürüst olması belki yanlıştı ama umursamadı. Yağız'ın duygularının yoğunluğuna, kendisine bağlandığına artık inanmıştı. "Ve sen de bana delicesine âşık olacaksın. Şuramda hissediyorum."

"Ah be Mira'm!" diye fısıldadı Yağız onu kendine doğru çekip kalbine bastırdığı elini avuçlarına alırken. "Seni içimde saklamak, herkesten korumak istiyorum. En çok da kendimden."

"Neden?"

"Çünkü ben, beyaz atlı prens değilim. Ama hani o gerçekleşmesini beklediğin duygular var ya... İçimde onlardan çok daha güçlü, çok daha yakıcı bir şeyler olduğuna eminim."

Mira gözleri kapanırken bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Ben bunu biliyorum artık, Yağız," dedi dudaklarını adamın tenine bastırırken. "Senin de kabullenmeni bekliyorum."

Genç kız hafifçe esnedi. Yağız gülerek başını iki yana sallamış, elleri belinde dolaşırken dudaklarını alnına değdirmişti. "Kalbim çoktan kabul etti sanırım," dedi sessizce. İlk kez koynuna alıp yatağına misafir ettiği bu çilek kokulu kadın, geride Yağız'dan bir şey kalmayacak kadar içine sızmıştı. Kalbi göğüs kafesinde sert bir takla attı. Yağız ansızın, kollarındaki kadının çıplaklığı ruhunu yakarken gerçeği kavradı. İşte bu, tamamen ayvayı yediğinin kanıtıydı.

Yağız bedenine değen enfes yumuşaklıkla uyandı. Gözlerini açtığında, kollarının arasında dün gecenin anılarını zihnine dolduran bir melek vardı. Kıvrımlı sırtında duran elini kaldırıp saçlarına uzattı ve ipeksi telleri okşayarak arkaya attı. Mira uykusunda mırıldanarak Yağız'a daha çok sokuldu. "Uyuyan güzel," diye fısıldadı dudaklarını onun dudaklarına sürterken.

"Hmmm..." Mira usulca gözlerini araladığında, kendisini izleyen adamı gördü. Dudakları kıvrılırken, elini onun dün gece içini hazla dolduran bedeninde gezdirdi. Yaşadıkları bir rüya değildi. Yağız bir nefes kadar yakınındaydı ve tutkuyla bakan gözleri gerçekti. "Günaydın," dedi dudaklarını hafifçe ısırarak.

"Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Çok... Senin kollarında çok iyi uyudum."

Mira'nın bundan böyle hep onunla uyuması gerektiğini düşünürken kaşları çatıldı. Mira'nın yeri, Yağız'ın kollarının arasıydı. Bu düşünceden içten içe hoşlanırken, bir süredir ona uğramayan mantığını umursamadı. "Sık sık bu evde benimle uyumalısın o halde."

Mira bir an düşündü, ardından ona kızgınlıkla baktı. "Ev konusunda seninle hemfikir olduğumu sanmıyorum. Kastettiğim şey seninle uyumaktı. Ama bu ev..." Memnuniyetsiz bir şekilde bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Hiç de ev gibi değil," dedi fazlasıyla lüks ama sıcaklıktan uzak mekâna bakarken.

"Nasıl yani?"

"Ev gibi değil işte... Yuva gibi hissettirmiyor. Her şey çok lüks, çok teknolojik... Ama daha çok bir otel gibi..."

"Demek böyle modern evlerden hoşlanmıyorsun," dedi Yağız onun fikrini açık bir şekilde dile getirmesinden hoşlanarak.

"Ih!" Omzunu silkti. "Tarzım değil."

"Tarzınız neymiş, Prenses Mira?"

Mira kıkırdayarak dudaklarını Yağız'ınkilere dokundurdu. Küçük bir öpücük bırakıp, sakallarını okşadı. "Bilmem. Daha romantik, beyaz ağırlıklı bir şeyler işte."

"Pekâlâ! Bu çok hoş ve kadınsı bir zevk tabii... Ama ben bir erkeğim ve burası tüm ihtiyaçlarımı karşılıyor."

"Sen memnunsan..." Mira bir an düşündü. Hemen sonra yavaşça doğrulup, çarşafla çıplak vücudunu kapattı. Yağız ona yiyecek gibi bakarken, kendisini zorlukla toparladı. "Ayrıca... Başka kadınlarla seviştiğin eve bir daha gelmek isteyeceğimi de sanmıyorum."

Yağız kahkahasını serbest bıraktı. Onu hızla kendine doğru çekip altına aldı. Aralarındaki çarşafı tek hamlede fırlatıp attığında, Mira'nın kusursuz bedeni ellerinin altındaydı. "Burada seviştiğim tek kadın sensin." Mira'nın çok da inanmamış gibi tek kaşını şüpheyle kaldırmasına güldü. "Uyandığımda ismini bile unuttuğum kadınların kokusunu yatağımda istemem, Mira."

"Ama sen... O zaman... Nerede?"

Yağız başını iki yana sallayıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Alt dudağını hafifçe kıstırıp emdi, ardından boynuna doğru kaydı. "Bunun bir önemi yok. Artık yok," diye

fısıldadıktan sonra Mira'yı yeniden esir almış, dün gece yaşadıkları cenneti bir kez daha tattırmayı amaçlamıştı.

Saatler sonra, Mira aynanın karşısındaydı. Çantasındaki yedek çamaşırlarını giymişti. Üzerinde ise Yağız'ın dün akşamki gömleği vardı. Gülümsedi. Onun beyaz gömleğinin içindeki pembe dantel iç çamaşırlarının ortaya koyduğu manzara dudak uçuklatıcıydı. Saçlarını savurdu. Yağız'ın dün geceki halleri hâlâ tüm canlılığıyla aklındayken, onu azıcık tahrik etmenin ne zararı vardı?

Emin adımlarla mutfağa gitti. İçeri girer girmez Yağız'a kahve yapmak için tezgâha geçti. Dışarıda kahvaltıyı etmeye karar vermişlerdi. Ama belki Yağız duştan çıktıktan sonra kahvesini içmek isterdi.

Dakikaların nasıl geçtiğini anlamadan kahvenin olmasını beklemeye koyuldu. Bu sırada tezgâhı toparlamaya çalışıyordu. Diline bir şarkı takılmıştı, farkında olmadan gülümseyerek onu söylüyordu.

Yağız ise çoktan duştan çıkmıştı. Beline sardığı beyaz bir havluyla mutfağın kapısında dikiliyordu. Karşısındaki manzara ağzını sulandırırken, en son ne zaman bu kadar mutlu ve huzurlu hissettiğini anımsayamıyordu.

Bakması ne zormuş alı o güzel yüzüne
Toplamış yine bütün güneşi üstüne
Kamaşıyor gözlerim, bebeğim
Öyle gülmek olur mu, gözünü seveyim?
Cennet dudaklarınmış, öp de öleyim

Mira'nın, kalçalarını sallayarak tezgâhta bir şeyler yapmasını izlerken gülümsedi. Omzunu kapının kenarına yaslayıp, şarkıya devam etmesini bekledi. Mira onun gömleğini giymişti. Kusursuz olduğunu artık tüm detaylarıyla bildiği bedeni, gömleğin içinde kaybolmuş gibiydi. Üstelik kokusunun hâlâ Mira'nın üzerinde olduğunu düşündüğünde, az önce aldığı soğuk duş etkisini yitirmişti.

Aşkınız adı, nereden bileyim
Böyle zulüm olur mu, gözünü seveyim
Adını sorsan söyleyemem, yemin ederim

Yağız şarkının devamını işittiğinde, aç bakışları kararda Onun duyguları konusunda bu denli cesur olmasına inana muyordu. Çok manalıydı. Ancak Yağız, kendi düşüncelerini masum olarak adlandıramıyordu. Mira'nın dudaklarından aşk sözcüğünü her duyuşunda, onu kollarına çekmek ve tek bir dokunuşla yaratacağı ateşle ikisini de yakmak istiyordu.

Tam ona doğru bir adım atmıştı ki, şarkının bitmediğini fark etti. Ancak sözler gülümsemesine neden olmuştu.

Ah, ellerim titriyor
Of, bir ateş basıyor
Özlemek bu, dokunmakla geçmiyor
Ah, öyle sev ki beni
Mey diye içeyim
*Kalbim tekliyor ah gel hasta gibiyim**

Son cümleyle kahkahasına engel olamadı. "Doktorun olmaya gönüllüyüm."

Mira onun sesini duyduğu anda telaşla arkasına döndü. Gözleri mahcup bir şekilde parlarken, yanakları pembeye boyanmıştı. "Geldiğini duymadım," dedi ellerini nereye koyacağını bilemeden. Gözlerini Yağız'ın belinden düşecekmiş gibi duran havludan, kaslı, geniş göğsünden süzülen su damlalarından alamıyordu. "Ben... Sana kahve yapıyordum. Kendimi şarkıya kaptırmışım."

"Fark ettim." Yağız avına yaklaşan yırtıcı bir kaplan gibi adımlarını ona doğru attı. Bir nefes yakınına geldiğinde belini sertçe yakalayıp, bedenini onunkine bastırdı. "Şarkıyı sevdim. Nasıldı?" Mira'nın üzerindeki gömleği haşin bir hareketle omuzlarından sıyırdı. "Ateş mi basıyor demiştin?" Dudaklarını

* Model'in *Mey* adlı parçasından.

çıplak tenine değdirip emdiğinde, Mira inleyerek başını arkaya attı. Kollarındaki ateş parçasının dokunuşuna verdiği içten karşılık, Yağız için benzersiz, derin bir hazdı. "O ateşi söndürecek birkaç numara biliyorum."

"Hmmm... Nasıl numaralar?"

"Mesela böyle..." diye fısıldayarak, bacaklarını kavrayıp kalçalarına dolanmasını sağladı. Ardından elini gömleğin içine daldırarak sıcacık, çırılçıplak tenini okşadı. "Ya da böyle..." Onun yuvarlak, narin omzunu hafifçe ısırdı. Dudaklarının çıldırtan yavaşlıktaki oyununa dili de katıldığında, Mira mırıltılarına engel olamadı.

"Bu... Ateşi söndürmek değil, Yağız. Sen beni her dokunuşunla daha çok yakıyorsun."

Yağız, bakışlarında karanlık bir tutkuyla onun saçlarını avuçladı. Dürüstlüğüyle sarsılıyor, nefes aldığı sürece ona sahip olmayı arzuluyordu. Duygularının derinliğinde boğulurken, onsuz geçireceği her saatten daha şimdiden nefret ediyordu. "Kollarımda yanmanı seviyorum," dedi açık bir itirafla. "Aramızdaki bu tutkulu ateş asla sönmeyecek. Her an, her yerde, tek bir dokunuşumla kavrulacaksın." Mira'nın gömleğin içine giydiği seksi çamaşırlara baktığında sabırsızca çenesini sıktı. "Tabii ben bu minicik şeyler yüzünden kalp krizi geçirmezsem..." Elini pembe dantelin üzerinde dolaştırdı. "Bu kadar tatlı bir rengin, bu denli karşı konulmaz görüneceğini kim bilebilirdi?"

"Beğendin mi?"

"Hımm... Ne kadar beğendiğimi göstermemi ister misin?"

"Şimdi olmaz. Kahvaltıya gideceğiz."

"Seni tıka basa doyurabilirdim. Çok başka yöntemlerle..."

"Çok arsızsın, Yağız!" dedi Mira tatlı sert bir şekilde onun göğsüne vururken. "Hem neden böyle ıslak ıslak geldin buraya? Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Becerebiliyor muyum?"

"Bu işte kuruyken de yeterince iyisiniz, Yağız İlhanlı. Ama ıslak halinizi de sevdim."

Yağız dudakları arsız bir şekilde kıvrılırken, onun boynunu hafifçe emdi. "Ben de senin ıslak halini seviyorum. Ipıslak... Ateş gibi sıcak..."

"Yağmuzzzzz!" diye bağırdı Mira. Onun imasıyla utanarak yüzünü göğsüne gömdü. Yağız'ın gülmekten omuzlarının sarsıldığını hissettiğinde başını kaldırdı. Adamın gözleri mutlulukla küçülmüş, kenarlarında sevimli çizgiler oluşmuştu. Dudaklarının kenarında beliren çukurlara bakarken, o anın sona ermemesi için dua ediyordu. "Dün gece yaşadıklarımız... Rüya değildi, değil mi?" diye sordu.

"Rüyamda gördüğüm hiçbir şeyin o kadar ateşli olabileceğini sanmıyorum."

"Peki ya söylediklerin... Onlar da gerçek miydi?"

"Her kelimesi. Ama eğer unuttuysan, zevkle hatırlatabilirim. Hem sözlerimi... Hem de yaptıklarımı..."

Mira kıkırdayarak ona sığındı. Boynuna doladığı kollarını gevşetip, bir elini çıplak göğsünde, diğerini sakallarının gölgelediği yakışıklı yüzünde dolaştırdı. "Benim hafızam biraz zayıftır," dedi oyunbaz bir gülüşle. "Gerçek olduğunu bana sık sık hatırlatmalısın."

Yağız "Seve seve," diye fısıldadıktan sonra, onun muhteşem güzellikteki yüzüne baktı. Hafifçe pembeleşmiş yanakları, dün gecenin etkisiyle örselenmiş dudakları ve kendi gömleğiyle örtmeye çalıştığı bedeniyle, Yağız'ın yanmaya gönüllü olduğu bir ateş parçasıydı. "Peki ya sen?" diye sordu dudaklarını hafifçe dişledikten sonra. "Sen gerçek misin?"

Mira'nın duruşu aniden değişti. Yağız'ın artık anlamının aşk olduğunu bildiği o bakışlar, genç adamın gözlerine sabitlendi. "Gerçeğim, Yağız," dedi nefesi dudaklarını yalayıp geçerken. "Sen beni yanında istediğin sürece... Ben senin gerçeğinim," dediği anda Yağız onun dudaklarını esir almış, içinden Mira'yla dolu bir hayat dileyen yanını engelleyememişti.

Dördüncü Bölüm





Yağız'ın arabası yalının ana kapısından biraz uzakta durunca Mira derin bir nefes aldı. Birlikte Boğaz'da güzel bir kahvaltı ettikten sonra, üzerini değiştirmek için eve gelmişti. Akşam yeniden görüşeceklerdi.

Rezidanstan çıktıklarında Mira panik haldeydi. Gece annesine haber vermediği aklına gelmiş, telaşla Bengi'yi aramıştı. Annesi gece telefon etmiş, ama kuzeni ona Mira'nın uyuyakaldığına dair bir şeyler uydurmuştu. Yine de tedirgindi. Daha önce hiçbir konuda annesine yalan söylememişti.

"İyi misin?" Yağız'ın bakışları onun endişeli yüzünde dolandı.

"Evet. Sadece biraz gerginim. Anneme yalan söylemek istemiyorum."

"Söyleme o zaman," dedi Yağız rahat bir tavırla. "Benimle olduğunu anlat. Bu saklanması gereken bir şey mi?"

Mira bakışlarını kucağındaki ellerine sabitledi. "Seninle kaldığımı öyle rahatça söyleyemem, Yağız."

Yağız elini onun çenesine uzatıp başını kaldırdı. Mira'nın evinin yakınında olduklarını, birinin onları görebileceğini umursamadı. Yüzünü ona yaklaştırıp, parmaklarıyla dudaklarını okşadı. "Bir sorun olursa, beni hemen aramanı istiyorum."

Mira onun sahiplenici tavırlarına gülümsedi. "Bir sorun olmayacak, merak etme."

"Bana yine de haber vermeni istiyorum. Gerekirse akşam seni almaya geldiğimde bir çaresine bakacağım," dedi kararlı bir şekilde. Bu sorumluluğu almaktan çekinmediğine şaşırıyordu.

Genç kız onun sakallarını okşadı. "Tamam. Konuşuruz."

Yağız gözlerini sıkıntıyla kapatarak derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında bakışlarını dolgun dudaklara odaklayıp, elini ipeksi saçlara daldırdı. "Gitmeni istememem normal değil!" dedikten sonra, alt dudağını hafifçe ısırıp emdi. Mira'nın işiltili bakışları, ıslak dudakları bu kadar yakınındayken, onu eve bırakmaktan nefret etmişti.

"Ben de gitmek istemiyorum. Ama akşam görüşeceğiz."

"Pekâlâ! Seni almaya geleceğim zaman arayacağım."

Mira onun dudaklarına küçük bir öpücük bırakıp, "Görüşürüz, sevgilim," diye fısıldadı.

Tek bir sözcüğün Yağız'ın üzerinde yarattığı etki inanılmazdı. Genç kız arabadan inip koşar adımlarla uzaklaşırken, Yağız şimdiden saatleri saymaya başlamıştı.

Burcu dudaklarını kemirip, mutfağın camından apaçık görünen manzaraya baktı. Dün akşam Mira'yla konuşmamış olmalarını aklından atamamış, neredeyse bütün gece hiç uyumamıştı. İçindeki fırtınayı Demir'e belli etmemeye çalışırken zorlanmıştı. Ve şimdi gördükleri, bir gün olacağını bilse de onu sarsmıştı.

"Gül güzelim..."

Hasret Abla'nın anlayışlı sesini duyduğunda elini kaldırdı. "Bir şey söyleme, Hasret Abla. Dün gece Bengi'nin telefonda kıvranışından belliydi bir şeyler çevirdikleri."

"Belki gece Bengi'de kalmıştır, sabah buluşmuştur o arabadaki adamla."

Burcu kaşlarını ukala bir tavırla kaldırdı. "Sen beni bir sabah Demir'in evinde, henüz evli değilken tanıdın. Sence ben yer miyim bu numaraları?"

"Kendinden mi biliyorsun yani?"

Yaşlı kadına kaşlarını çattı. "Çok ayıp, Hasret Abla. O ne demek öyle?"

"Aynı yollardan sen de geçtin demeye çalışıyorum."

"Söz konusu insanın kendi kızı olunca, o kadar anlayışla bakılamıyor buna."

"Kıza ters bir şey söyleme sakın. Bazen ne sivri dilli olduğunu ben bilirim. Mira yanlış bir şey yapmamıştır."

"Merak etme," dedi Burcu mutfaktan hızlı adımlarla çıkarken. "Sadece neler yaşadığını öğrenmek istiyorum."

Mutfaktan çıkıp antreye ulaştığında evin kapısı açıldı. Anlaşılan Mira, eve kendi anahtarıyla, kimselere sesini duyurmadan girmeyi amaçlamıştı. "Hoş geldin," dedi Burcu kollarını göğsünde bağlarken. Bu hareketinin, Mira'yı strese sokacağının farkındaydı.

"Anne?" Mira şaşkınca baktı. "Şey... Hoş buldum. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"İyi... Hemen bir duşa gireceğim. Akşam yine çıkacağım çünkü."

Burcu kaşlarını çattı. Kızının neden eve gelir gelmez duşa girdiğini düşünmeyi reddetti. Mira'nın koşar adımlarla yukarıya çıkışını izlerken boğazı düğümlenmişti. Ne olursa olsun, Mira her şeyi anlatmadan bu akşam evden çıkmayacaktı.

Dakikalar geçip gittikten sonra, elinde bol köpüklü Türk kahveleriyle yukarıya çıktı. Kapıyı çalmaya gerek duymadan Mira'nın odasına girdiğinde, onu üzerinde bornozuyla telefonda bir şeyler yaparken buldu. Muhtemelen mesajlaşıyordu.

Mira onun tıkırtılarını duyar duymaz başını kaldırdı. Bakışları annesininkilerle karşılaştığında, tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi suçlu gözlerle bakmıştı.

"Anne kız kahve keyfi yaparız diye düşündüm." Burcu camın önündeki koltuklara ilerledi.

"İyi ettin, anneciğim."

Kadın rahat bir tavırla koltuklardan birine oturdu. Onun bornozundan görünen boynunu hafifçe süzdü. Herhangi bir iz

görünmüyordu. Ama Burcu bunu düşünmekten kendini alamıyor, dün gece gerçekten nerede olduğunu anlatmasını istiyordu. "Dünkü parti nasıldı?"

"Güzeldi," dedi Mira titrek bir sesle. "Eğlenceli geçti."

"Sarhoş olmadınız inşallah!"

"Yok canım! Ne sarhoşu? Bir kadeh içtim ben."

"Hımm... O zaman dans etmekten yoruldun."

"O da nereden çıktı?"

"E Bengi senin erkenden uyuduğunu söyledi ya... Ondan şey ettim."

"Ah! Evet... Çok yorulmuşum."

Burcu kaşlarını çatarak hafifçe eğilip onun ayaklarına baktı. "Dur bakayım, ayağını da kaldırıyor musun?"

"Ne? Ne ayağı?" Mira başını kırmızı ojeli çıplak ayaklarına doğru eğdi.

"Yalan söylerken diyorum... Küçükken yaptığın gibi, hâlâ tek ayağını kaldırıyor musun?"

"Anne..." diye fısıldadı Mira dudağını hafifçe dişlerken. "Şey..." Yalan söylemek konusunda berbattı. Dürüstlük bu evde uygulanan ilk kuraldı. Mira içten içe farklı bir sebebi olduğunu hissetse de, annesinin her ne olursa olsun doğru söylemelerini isteyişini unutmazdı.

"Anlat bakalım!" Burcu kahvesini de alarak Mira'nın yatağına geçti. Mira da her zamanki ritüellerini gerçekleştirmek üzere peşinden gitti. Kızı bornozunu toplayıp, başını kucağına koyduğunda Burcu gülümsedi. Mira'nın içindeki yalanları birkaç dakika bile tutamayacağını bilirdi.

"Ben dün gece Bengi'de kalmadım," dedi Mira annesinin narin ellerini saçlarında hissederken. Onun konuşmasını bölmeyeceğini biliyordu. "Birisi var. Bir adam..." Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Kalbi göğsünde bir kuş gibi kanatlanıyordu. "İsmi, Yağız. Kafede tanıştık ve bir süredir de birlikteyiz."

Saçlarını okşayan ellerin duraksadığını hissettiğinde telaşla kalkıp annesinin yüzüne baktı. "Ben aslında sana anlatacaktım. Gizlemek istememiştim. Ama partiden önce kavga etmiştik. Anlatacak bir ilişkimin olmadığını düşündüm. Biraz toparlandıktan sonra konuşacaktım." Annesi kaşlarını bilmiş bir tavırla kaldırdı. "Onun öncesinde de emin değildim, anne. Sana nasıl anlatacağımı bilemedim."

"Neden? Bu kadar zor bir şey mi?"

"Anlatması değil, anlatacağım adam zor." Başını önüne eğip, Yağız'la ilgili her şeyi anlatmaya başladı. Onun otuz iki yaşında olduğundan, mesleğinden, karakterinden bahsetti. Yaşadıklarının üzerinden yüzeysel bir şekilde geçti. Ne kadar olgun ve gizemli bir adam olduğunu söylemeyi de ihmal etmedi.

Burcu bir an düşünüp, onun güzeller güzeli yüzüne, kendisininkilere benzeyen gözlerine baktı. Miniği âşık olmuştu. Bunun bir gün olacağını bilse de, sindirmekte zorlanıyordu. Onun kalbini kırmak istemiyor, ama kendinden örnek vererek yol göstermesi gerektiğine inanıyordu. "Biz babanla bazı şeyleri çok erken ve hızlı yaşamıştık. Birbirimizi yaralamamız da şiddetli olmuştu." Derin bir nefes aldı. "Ama aramızdaki bağ, bizi bir arada tutmaya yetti. Bunun adına aşk diyebiliriz."

"Peki... Sen babamı ilk gördüğün anda anlamış mıydın? Onun doğru adam olduğunu... Yoksa bunun için zaman geçmesine mi ihtiyaç duymuştun?"

"İlişkilerin zaman algısı farklıdır, bebeğim. Hiç kimsenin kalbinde yaşadığı fırtına, bir diğeriyle aynı olamaz. Önemli olan senin ne hissettiğin."

"Ben..." Elini yüzüne kapattı. Bunu annesiyle konuşmak tuhaf gelse de, o her zaman en yakınıydı. "Ona çok âşık oldum, anne. Görür görmez, bir anda... Bu kötü bir şey mi?"

Burcu elindeki fincanı komodine bırakıp, Mira'yı kollarına aldı. Onun mis kokusunu içine çekip kulağına fısıldadı. "Sen de tıpkı benim gibisin. Senin için hiçbir duygunun sınırı yok.

Ya sıcacık bir güneşsin, ya da şiddetli bir fırtına. Ya hep, ya hiç..." Dudaklarını onun alnına bastırdı şefkat ve sonsuz bir sevgiyle. "Ama sakın unutma! Hızlı yükselişlerin düşüşü de aynı hızda ve sertlikte olur. Bu yüzden dikkatli olmanı istiyorum. Her anlamda..."

"Ben... Bir şey olmadı, anne. Gerçekten..." dedi dün gece yaşananları anlatamayacağını bilerek.

Burcu ona gülümsedi. Elbette saf değildi. Ancak tek yapabildiği, onun incinmemesi için dua etmekti. Mira'yı hapsedemeyeceğini bildiği gibi, aşkın iki kişiyle yaşandığından da emindi. Ve evladı düştüğünde, canı daha az acısın diye kucağını daima açık tutmak bir anne olarak onun göreviydi.



Demir, oturduğu yerden tüm heybetiyle kalkarak kızının yanına geldi. Mira her zaman cesur ve ne istediğini bilen bir kız olmuştu. Ancak yaşadıkları onu değiştirmiş, mutluluğunun yarattığı boşluğu hırçınlığı doldurmuştu.

"Bu yaptığın doğru değil, Mira! Erim, ne olursa olsun babasını tanıyacak!" diyerek ona doğru yolu göstermeye çalıştı. Ancak Mira da tıpkı annesi gibi, söz konusu çocuğu olduğunda dişi bir aslandan farksızdı.

"Ona bu mutluluğu asla tattırmayacağım! Bu benim kararım, baba. Saygı duymanızı bekliyorum."

Burcu, kocasının çenesinin kasıldığını gördüğünde elini tutarak sakinleştirmeye çalıştı. "Lütfen anlayışlı olmaya çalış, Demir. Erim'in bir de sizin tartışmanızdan etkilenmesini istemiyorum." Demir duraksadığında, Burcu torununu kullanmakla iyi yaptığını anladı. Erim, Demir'in en önemli zaaflarından biriydi ve Burcu biliyordu ki, onun için öfkesine hâkim olacaktı.

Mira, ailesinin kendisine karşı olduğuna inanamıyordu. İçlerinden biri bile ona destek olmuyor, tüm o berbat zamanları yaşamamış gibi, Yağız'la konuşması gerektiğini düşünüyorlardı.

Bakışlarını Bengi'nin kucağındaki Erim'e çevirdi. Gözleri oğlunun üzerinde şefkatle gezinse de, yeniden o katı tavrına büründü. Asla yumuşamayacak, Erim'i ona anlatmayacaktı. Açıklama yapması gereken biri varsa, o da Yağız'dı. Hoş, konuşmasına izin verir miydi, bilemiyordu.

Hasret Anne telaşla yanlarına geldi. Annesi ona uyaran bakışlar atsa da, Mira aptal değildi. "Ne oluyor?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Şimdi güvenlikten arayıp haber verdiler." Hasret Anne, Burcu'nun bakışlarıyla yutkundu. Ancak ellerinde büyüyen Mira'nın isteğini yerine getirmekten başka bir şey yapamıyordu. Onu ve Sarp'ı kendi torunları gibi seven bir kadın olarak, yalnızca mutlu olmalarıyla ilgileniyordu. "Sarp ve Yağız birlikte gelmişler."

Mira gözlerini şaşkınlıkla açarak, duyduklarını anlamaya çalıştı. Abisi hiçbir şey olmamış gibi Yağız'ın buraya gelmesine izin mi vermişti? Ellerini iki yanında yumruk yapıp, salonda sinir harbiyle dolaşmaya başladı. Yaralı bir kuş gibi çırpındığını göremiyor, aslında ilacı olabilecek adamın bir adım uzağında olduğunu kavrayamuyordu. Hızlı bir kararla Bengi'ye baktı. Yağız ona başka yol bırakmamıştı. "Erim'i hemen yukarı çıkar, Bengi!"

Bengi itiraz eder gibi başını iki yana salladı. Ancak yakıcı ve acı dolu bakışlarla kendisine bakan kuzeni fazlasıyla kararlıydı.

"Senden tek bir şey istiyorum, Bengi. Erim'i yukarıya çıkar ve o gidene kadar indirmeyi aklından bile geçirme!" Yeniden etrafına bakındı. Annesi, babası, Bengi'nin ailesi olan amcası ve teyzesi, son olarak da abisinin misafiri olan Ela aynı odadaydılar. Onların tedirgin bakışları altında başını hırçın bir şekilde kaldırdı. "Yağız, Erim'i bilmeyecek. Yoksa yemin ederim, hiç kimse yüzümüzü göremez."

Bengi, Erim'i korkuyla sımsıkı sardı. Küçük bebek olacakların farkındaymış gibi huysuzlanmıştı. Başına küçük bir öpücük bırakıp, giysilerinin üzerinden sırtını okşadı. Onu

sakinleştirmeye çalışarak, "Tamam, teyzeciğim... Yok bir şey," diye fısıldadı. Yapacak bir şeyi kalmamıştı. Erim'le birlikte merdivenlere doğru yöneldiğinde, ailesine çaresiz bakışlar attı. Burcu teyzesi başını iki yana sallasa da, Mira'dan daha öncelikli kimse yoktu. Ela da yanına gelip kendisine eşlik ettiğinde, bunun geri dönüşü olmadığını biliyordu.

"Hasret Anne! Sen de Bengi ve Ela'yla birlikte çıkıp, Erim'le ilgilenir misin?"

Yaşlı kadın başını sallayıp onlarla birlikte yukarı çıktığında, Mira sakin olmaya çalışarak kollarını göğsünde birleştirdi. Solukları sıklaşıyor, birazdan gerçekleşecek olan karşılaşmaya kendisini hazırlamaya çalışıyordu. Ama etrafına ördüğü duvarı güçlendirmeye çalışsa da, yeterince soğukkanlı davranamayacağının farkına varıyordu. Kalbi yenilgiye hazırdı ve elinde beyaz bayrağıyla teslim olmayı bekliyordu. Ancak gururu kılıcını kuşanmış, son nefesine kadar savaşacağını haykırıyordu. Mira, kendisini hem her şeyi yenebilecek kadar güçlü, hem de en ufak sarsıntıda yerle bir olabilecek kadar zayıf hissediyordu.

İçindeki duygular karmakarışıktı. Onu yeniden gördüğü birkaç dakikada, kollarına atılıp hıçkıra hıçkıra ağlamakla, kendisini bıraktığı için lanetler yağdırmak arasında sıkışıp kalmıştı. Şimdi en doğru tepkiyi nasıl verecek, onu umursamadığını nasıl kanıtlayacaktı? Dünyanın en berbat yalanı olsa da, onu unuttuğunu göstermeli, hissettiği nefesini kesen aşkı belli ederek ona zafer yaşatmamalıydı. Hayat ne büyük bir yalandı. Bir zamanlar dile getirmekten asla utanmadığı aşkı, şimdi gözlerinin ardına saklamak zorundaydı.

İçindeki fırtınayla savaşırken, "Merhaba," diyen sese hazırlıksız yakalandı. Ateş saçan bakışlarını abisine sabitlediğinde, onun buna izin verdiğine inanamadı. Ardından Yağız görüş alanına girmiş, Mira'nın bedeni sıtmaya tutulmuşçasına titremeye başlamıştı.

"Biz içerideyiz, Mira."

Annesinin sözlerini duyduğunda irkildi. Onunla yalnız kalmak istemiyor, karşısında zayıf düşmeyi reddediyordu. "Kimsenin bir yere gitmesine gerek yok!" dedi sertçe. Ancak amcası ve teyzesi çoktan dışarı çıkmışlardı.

"Ama kızım..."

"Hayır, anne! Onunla konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum. Ama kendisi buraya kadar zahmet ettiğine göre, söyleyecekleri olmalı." Bakışları bu kez Yağız'ın gözlerine değdiğinde canı yandı. O ela gözlerde gördükleri yalan olmalıydı. Buna rağmen pişmanlık olduğunu sandığı o duygulara inanmaya hazır, aptal bir kalbi vardı. Başını çevirdi. Tek bir bakışta yine Mira'yı esir almış, nefesini kesmeyi başarmıştı.

"Senden yalnızca dinlemeni istiyorum, Mira. İzin ver, nedenlerimi anlatayım. O zaman her şeyi anlayacaksın."

Duydukları, önünde yükselttiği duvarı yerle bir ederken, hışımla birkaç adımda adamın yanına geldi. "Ne nedeni, lanet olası? Ne?" diye bağırdı. Yaşadıkları, birkaç saat konuşup sebeplerden bahsetmeyle geçecek kadar kolay mıydı? "Hayatında bu kadar önemli ne vardı? Beni o yatakta bırakıp gitmeni aklayabilecek, ne kadar büyük bir sebebin olabilirdi?" Adamın göğsüne attığı yumrukların da, onun bir nefes yakınında olduğunun da farkında değildi. Yalnızca içindeki nefret ve öfkeyle onu cezalandırmak istiyor ancak sözlerinin ikisine özel anlardan ibaret olduğunu göremiyordu.

Yağız onun bileğini nazikçe kavrayarak kendisine çekti. Elini özlemiyle yanıp tutuştuğu ipek saçlara uzattı. "Sen! Hayatımdaki en önemli şey sendin!" derken, Mira'dan yayılan bilindik koku etrafını sardı. Bu kokuyu tekrar duyabilmek için her şeyi feda edebileceği zamanları anımsadı. Aylarca arafta kalmışçasına sıkışmıştı. Bir yanda ona duyduğu özlem, diğer yanda onu koruyor olmanın bir türlü veremediği rahatlama hissi, pişmanlık, öfke, tutku, aşk... Hepsi birbirine karışmıştı. "Tek amacım seni korumaktı. Senin güvende ve hayatta

olmanı sağlamaktı. Gitmek zorundaydım. Sana zarar vermemeleri için bu şarttı."

Mira ondan hafifçe uzaklaştı. Yağız onun kafasının karıştığını anlamıştı. Hafızasında aylarca taptaze sakladığı görüntünün hayal olmadığından emin olmak için bakışlarını ondan ayırmadı. Sanki daha fazlası mümkünmüş gibi, çok daha güzel ve karşı konulmazdı. İfadesinde çok şey değişmiş, bir zamanlar ışıltılar saçan okyanus gözleri şimdi hüzünle kaplanmıştı.

Mira'nın bir anlık suskunluğundan cesaret alarak ona yaklaştı. Konuşulmayan hiçbir şey kalmadığında, buradan onunla birlikte ayrılacaktı. "Sana her şeyi anlatacağım. İsteyerek gitmediğime inanacaksın. Sana yemin ederim..."

Mira, avuçlarını sertçe göğsüne vurup onu itti. "Yemin ediyorsun, öyle mi? Düğünümüzde beni mutlu edeceğine yemin ettiğin gibi mi? Bana verdiğin sözler gibi mi? Ne yemini, Yağız? Yeminlerinin zerre kadar bile değeri yok benim için!" diye bağırdı. Saklı tutmak istediği hıçkırıkları boğazına kadar tırmandı. Bu karşılaşmadan nefret edip bir an önce gitmesini dilese de, ona her bakışında kalbini sıkıştıran aşk tüm ruhunu kaplıyordu. "Git buradan! Aramızdakiler çok uzun zaman önce bitti!" dedi soğuk bir sesle. "Artık burada olduğuna göre, boşanma davasını açabiliriz."

Sözleri içerideki havayı bir bıçak gibi kesti. Yağız'ın bakışları sertleşirken, öfkesini belli eden şakağındaki damar belirginleşti. "Boşanmak söz konusu bile değil! Derhal at bunu kafandan!" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Sana fikrini sormuyorum. Nasılsa sıkılıp tekrar gidersin. Hazır buradayken, kâğıt üzerindeki bu saçmalığı sonlandırmanın en iyisi olacağını düşünüyorum. Böylece ben de hayatıma kaldığım yerden, hiçbir engel olmadan devam edebilirim."

"Yeter!" dedi sinirle onun koluna uzanırken. Tenini bir pençe gibi kavrayarak onu kendine çekti.

"Bırak beni!"

Mira'nın sesiyle Demir öne çıkmış, "Yağız!" diye kükremişti. Fakat tam o sırada merdivenin başında tiz bir ses yankılanmış, evin ortasına gerçeklerle örülü bir bomba atılmıştı.

Yağız bir an şaşkınlıkla duraksadı. Mira'nın elleri Yağız'ın tutuşundan kurtulup, dudaklarının üzerine kapandı. Genç adam onun ifadesindeki korkuyu ve acıyı görmüş, heybetli bedeni beyninde yankılananlarla sarsılmıştı.

Minik bebek ortalığı yıkıp, canı acıyormuş gibi çığlık çığlığa ağlarken, Bengi mahcup bakışlarla merdivenlerin başında durdu. "Susturamadım, Mira," dedi. Odadaki herkesin şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Üstelik bakışları bebeğe değil, tepkisini ölçmek istercesine Yağız'a çevrilmişti.

Oysa o anda Yağız'ın gözlerini alamadığı tek bir şey vardı. Mira'ya ve hızla kucağına alıp, sıkıca sarmaladığı minik bebeğe odaklanmıştı.

Mira iç çekerek gözlerini yumdu. "Oğlum... Erim... Tamam, bebeğim... Bak! Anne burada," diye fısıldadı bebeğe doğru. Dudaklarını, avutmak ister gibi bebeğin narin teninde gezdiriyor, bir eli sırtında dolanırken, küçük hareketlerle kucağında sallıyordu. Bebek ise az önceki yaygarayı koparan o değilmiş gibi sürekli mırıldanıyordu. Ağzına soktuğu minik ve tombul eli, tertemiz tükürükleriyle sırılsıklam olmuştu. Gözlerini her kırpışı, bakışlarını Mira'nın üzerinden ayırmayıp ıslak elini yanağına değdirişi, Yağız'ın içini titretiyordu.

Farkında bile olmadan usulca onlara doğru ilerledi. Tıpkı kalbinin, benliğinin çoktan o tarafa kaymış olduğu gibi... Soru işaretleriyle dolu bakışlarını Mira'ya çevirdi. Ancak anlaşılan karısı, kucağında tuttuğu mucizeye rağmen kelimelerini ondan esirgeyecekti.

"Mira! Bu... *Gerçek* de bana! Hayal görmediğimi söyle!" dedi kelimelerini zar zor toparlayarak. Yaşadığı şok, dünyasını tepetaklak etmişti. Daha birkaç saniye önce Mira'nın sözlerine delice öfkeliyken, şimdi kendisine lanet ediyordu.

Mira aylar sonra ilk kez, başkasının yanında gözyaşlarını özgür bıraktı. "Gerçek... Gördüklerin gerçek," diye inledi. Boğazında kocaman, kupkuru bir yumru belirirken, hissettiği çaresizlik nefesini kesti.

Yağız'ın bakışları, yağmur biriktiren bulutlar gibi pusluydu. Mira'nın kollarındaki bebeğin, kendisine ait olduğundan bir an bile şüphe duymuyordu. Ellerini yumuk parmaklara doğru uzattığında, bebek sanki bunu bekler gibi işaret parmağını ufacık eliyle tuttu. Yutkunmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Gözlerinin önünde geçmişe dair görüntüler geziniyor, ardında yalnızca sevdiği kadını bırakmadığını görmek onu mahvediyordu.

Kaşları çatılıp kalbi pişmanlıkla sıkışırken, bebeğin pespembe dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunun etkisiyle Yağız aniden duraksamış, kendisininkinin tıpatıp aynısı olan o gülüşü görmek onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Üstelik o tombul yanaklarda beliren çukurlarla sersemlemiş, dudaklarından çıkan sevimli mırıltılarla dağılmıştı.

"Gerçek," diye fısıldadı kolları ona doğru uzanırken. O minicik bedeni kucakladığı anda içindeki sıcaklık dev bir alev haline geldi. Gözlerini kapatarak taze bir nefesi andıran kokusunu soludu. Göğsüne sığınan, bir elini ufacık ağzına sokup diğerini sakallarına değdiren bu varlık, Yağız'a verilmiş bir ödüldü. "İnanamıyorum," dediğinde, Mira'nın hıçkırığını duydu. Bakışlarını kucağındaki rüyadan zorlukla çekip, Mira'nın ıslak gözlerine odakladı. Oğlunu tutmayı sürdürürken, bir elini karısına doğru uzattı ve belinden tutup onu kendine doğru çekti. Dudakları alnına değdiğinde kalbinin tam ortasındaki ateş harlanmış, aylardır yaşadığı kâbusu tek hamlede aklından silmişti.

Mira, dudakları bir nefes uzağındayken, "İsmi, Erim..." dedi. Parmaklarını istemsizce Yağız'ın kaslı, kalın koluna geçirdiğinde, bedenindeki titreyiş arttı. Yağız "Erim..." diye

fısıldadığında ise, gözlerinden akan yaşlar boynuna süzülmüş, belini sıkıca saran iri el yüzüne uzanmıştı.

"O senin oğ..."

"Şşşt! Biliyorum." Yağız onun devam etmesine izin vermeden hızla susturdu. Dudakları, Mira'nın gerginlikle ısırdığı dudaklara kapandı. Mira ağzına doğru şiddetle inlediğinde, Yağız o anda yaşadıklarına, kollarında tuttuklarına inanamadı. Nefes nefese ondan ayrılıp alnını alnına dayadı. Dudaklarını usul usul yanaklarına, şakaklarına değdirirken, "Ağlama," diye fısıldadı. Ancak o sırada kollarındaki sıkılgan kıpırdamayı hissetmiş, Erim'den gelen aguları duyduğunda, göğsü patlayacak kadar şefkatle dolup taşmıştı.

Evliliklerinin ilk anlarına, ortak yaşamlarına adım atarken, kucağında en değerli varlığını taşımıştı. Ancak şimdi kollarındaki minik bebek, onun bir parçasıydı. Hissettikleri, Mira'ya duyduğu yakıcı aşktan çok daha farklıydı. Görüp sıcaklığını hissedeli yalnızca birkaç dakika olmuştu ama içi güç, şefkat ve sevgiyle kaynamaya başlamıştı.

Bakışları o tatlı suratta dolaştı. Yanakları sağlıklı olduğunu belli edercesine kırmızı, kendisininkilere benzeyen gözleri ışıl ışıldı. Ellerini kollarını durmadan oynatıyor, uzanıp Yağız'ın yüzüne dokunuyordu. Genç adam etraftan soyutlanmıştı. Gözlerini oğlundan ayıramıyor, her hareketini aklına kazımaya çalışıyordu. Dudaklarını hafifçe boğum boğum kollarına bastırdı. Yumuk ellerinden başlayarak, sıcaklığını içine çektiği öpücükler bıraktı. Tombul, kırmızı yanaklara ise karşı koyamadı. Onun tertemiz kokusuyla kaplı boynunu öptüğünde, bulundukları oda oğlunun kıkırtılarıyla dolup taştı. "Bu kadar tatlı olduğuna inanamıyorum." Dikkatini Mira'ya verdiğinde, onun bakışlarının hüzün dolu olduğunu fark etti. O gözlerde görmüş kaskatı kesilmiş, kalbinde ağırlığı gittikçe artan bir yükle elinden tutup onu kendine doğru çekmişti.

Odada yalnız kalmalarının rahatlığıyla, kollarında Erim, yanında Mira'yla koltuklardan birine oturdu. Ancak Mira ona bakmıyor, yalnızca Erim'le ilgileniyordu. Onun tepkisizliğini ve suskunluğunu anlayışla karşılamaktan başka seçeneği yoktu. Hiç kolay olmayacağını, elinden gelenin fazlasını yapması gerektiğini biliyordu. "Bu... Nasıl oldu?" diye sordu konuşmaları gerektiğini düşünerek.

Mira kaşlarını çatarak baktı. "Gerçekten Erim'in nasıl olduğunu mu soruyorsun?" dedi içindeki fırtınayı gizlemeye çalışarak. Gözlerinin önündeki, hayallerinden bile daha güzel olan bu görüntüye bakmaya dayanamıyordu. Erim, Yağız'ın kollarında o kadar yuvasındaymış gibi duruyordu ki, Mira hıçkırıklarını tutmakta zorlanıyordu.

"Nasıl olduğunu biliyorum. Ama biz korunuyorduk," dedi Yağız dudakları arsızca kıvrılırken. Gözlerini onun kusursuz bedeninde gezdirdi. Annelik şüphesiz onu değiştirmişti. Kafede karşılaştıklarında gözlerine bakmaktan, az da olsa dolgunlaşan hatlarına dikkat etmemişti. "Yoksa yaşadıklarımızın her dakikasını, her detayını dünmüş gibi hatırlıyorum," dediğinde Mira neredeyse burnundan solumaya başlamıştı. Yağız ise onun güzelliğiyle nefesinin kesildiğini hissediyordu.

"Seninle burada kalmayacağım!"

Mira hışımla ayaklanınca, Yağız onun kolunu sertçe tuttu ve yanına çekerek oturmaya zorladı. Erim sanki olan bitenin farkında değilmiş gibi, minik yumruğunu emmeye devam ediyordu. "Kalacaksın! Sana anlatmam gereken çok şey var. Aynı şekilde senin de bana... Beni dinlemek istemediğini biliyorum. Ama..."

"Bunu biliyor olman da bir marifet!"

Onun hırçınlığına güldü. "Ama dinleyeceksin!" dedi sertçe. "Anlatacaklarım çok önemli. Sana yaşattıklarımın farkındayım. Her şey konuşulduğunda, sen de göreceksin."

Mira gözlerinde çarpışan öfkeyle, "Farkındasın, öyle mi?" diye bağırdı. "Benim yaşadıklarımı anlıyorsun yani. Tek başına üstesinden gelmeye çalıştıklarımı biliyorsun."

"Bunu anlamam elbette imkânsız," dedi Yağız sakin olmaya çalışarak. "Yaptığım şey yüzünden kendimden ne kadar nefret ettiğimi tahmin edemezsin. Ama telafi edeceğim."

"Ne kadar süreyle? Sıkılana kadar mı? Özgürlük istediğini yeniden anlayana kadar mı?"

"Mira!" Yağız onu öfkeli bir tonlamayla uyardı. Devam edecekken kollarındaki kıpırtıyla duraksadı. Erim iç çekerek ağlamaya, hatta çırpınmaya başlamıştı. Yağız kendince onu avutmaya çalıştı. Saçsız kafasını okşayıp, küçük öpücükler bıraktı. Küçük bebek hafifçe gevşemiş olsa da, huzursuz mırıltıları sonlanmamıştı.

"Tamam, oğlum..." diye fısıldayan Mira, oğlunu Yağız'ın kollarından usulca aldı. Erim küçük yumruklarıyla kızarmış gözlerini ovuşturuyor, uykusunun geldiğini belli ediyordu. "Birazdan uyuyacağız."

Mira ona bakmadan yukarı çıkan merdivenlere yönelince, Yağız elini saçlarının arasından geçirip arkasından ilerledi. Mira bunu fark ettiğinde ona dönüp sert bir şekilde "Sen nereye geliyorsun?" dedi.

"Oğlumu uyurken izlemek istiyorum." Mira'nın cevap vermeyişiyle başını iki yana salladı. İşi gerçekten çok zor olacaktı.

Dakikalar sonra Mira'nın odasındaydılar. Tanıdık olan bu mekân, içeriden açılan kapıyla başka bir yere bağlanmıştı. Bunun Erim'in odası olduğunu anlamakta zorlanmadı. Onların arkasından küçük odaya girdiğinde, gördüğü mavi detaylar bakışlarını özlemle kararttı.

Erim'in her şeyini kaçırmıştı. Varlığından haberi olmamış, onun hiçbir anını görememişti. Ancak telafi edeceğinin, canını dişine takarak onlar için savaşacağının farkındaydı. Buraya gelirken istediği tek şey Mira'ydı. Ama şimdi çok daha

fazlası vardı. Ona bahşedilen zenginliğe şaşırmış, bir aileye sahip olmak Yağız'ı hiçbir şeyin beceremediği kadar sarsmıştı.

Oğlunun, ağzında emzik, annesinin parmağına yapışmış halini izlerken, boğazında kupkuru bir yumruyla gülümsemeye çalıştı. Birkaç dakika geçtikten sonra Erim hızla uykuya dalmıştı. Mira'nın gözlerinden taşan sevgiyle oğluna bakışı Yağız'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Çok yorulmuş olmalı."

Mira, yaşadığı bu anlara inanamasa da başını hafifçe salladı. "Evet... Bu ara diş çıkardığı için zorlanıyor."

Yağız, Erim'i izlerken nefes bile almıyordu. İşaret parmağını tıpkı Mira'nın yaptığı gibi onun diğer eline uzattı. Erim sıkıca parmağını tutmuş, mırıldanarak kaldığı yerden emziğiyle olan ilişkisine devam etmişti. Onu şefkat ve derin bir pişmanlıkla izlerken, bakışları ara ara Mira'ya çevriliyordu. Boğazında artık en yakın dostu olan o yumru vardı. Yağız nasıl onu ardında bırakabilecek kadar güçlü olduğunu anımsayamıyordu. Üstelik onu Erim'le birlikte bir başına bıraktığını düşündükçe, tüm bunları yaşamalarına neden olan herkese lanet ediyordu.

"Her şeyini kaçırdım," diye fısıldadı Yağız bakışlarını oğlundan ayırmadan. "Ama bir şekilde unutturacağım."

Mira duruşunu dikleştirdi. Yağız'ın hatırladığı gibi tutku dolu bir aşkla değil, üzerine nefretin gölgesi sinmiş bir öfkeyle bakıyordu. Yağız kendini nasıl affettireceğini bilemese de, birlikte olmaktan başka yol göremiyordu. Bağırsın, çağırsın, ağlasın, ama sığındığı yer onun kolları olsun istiyordu.

"Erim, hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar küçük. Babasının eksikliğini hissettiğini sanmıyorum." Mira, Yağız'ın bakışlarının kardığını fark ettiğinde duraksamadı. Amacı onun canını yakmak, bunca zamanlık yalnızlığının acısını çıkarmaktı. "Ona unutturacağın herhangi bir şey olamaz. Yaşananları geri alman imkânsız. Bizi hiç görmemiş gibi, arkana

bakmadan gitmen en iyisi. Böylece Erim, her an gitmeye hazır bir babanın varlığına alışmaz."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye tısladı Yağız dişlerinin arasından. Öfke ve sıkıntıyla Erim'e baktığında onun uyuduğunu gördü. Hemen sonra yerinden kalkarak Mira'nın başına dikildi. "Kalk!" dedi emreden bir tonlamayla."

"Sen bana emir veremezsin!"

"Erim'in uyanmasını istemiyorsan, kalk!" dedi Yağız bir kez daha, bu kez ciddi bir uyarıyla.

Mira sinirle odadan çıktı. Yağız'ın, arkasından gelip kapıyı kapattığını duydu. Erim'in onları duymasını istemiyordu. Az önce Yağız'ın kollarında kendinden geçercesine ağladığını aklından çıkaramıyor, bir daha bu zayıflığı tekrarlamamak için öfkesine sığınıyordu. "Bir an önce git, Yağız. Konuşacak bir şey yok. Sebeplerinle ilgilenmiyorum."

"İlgileneceksin! Kulaklarını açıp beni dinleyeceksin."

Mira arkasına dönüp alevler saçan bakışlarını onun üzerine dikti. "Karşında küçük, uysal bir kız yok senin. Bir anda ortaya çıkıp, emirlerini uygulamamı bekleyemezsin."

Yağız'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. Ona doğru hızlı bir adım atarak kollarını yakaladı. "Uysal olmadığının fazlasıyla farkındayım," diye fısıldadı kulağına doğru. Onun, dokunuşuyla hafifçe titrediğini fark ettiğinde gözlerini kapattı. "Ama dinlemelisin. Çünkü benim de yaşadıklarım hiç kolay değildi, Mira'm."

Mira, duyduğu o vurucu kelimeyle yeniden hırçınlaştı. Yağız'ı tüm gücüyle iterek uzaklaştırmaya çalıştı. Gözlerinden okunabilen bir öfkeyle bağırdı. "Sakın! Sakın bana *Mira'm* deme! Sen o sahipliği uzun zaman önce kaybettin." Derin bir nefes aldı. Sözler bir yumru gibi boğazının ortasındaydı. "Gittiğin gün, geride bıraktıklarını kaybetmeyi göze almış olmalıydın, Yağız. Şimdi bunu bile bile, neyi konuşmak istediğini anlayamıyorum. Gerçekten aylarca nerede gününü gün ettiğin bile belli değilken, senin yalanlarına inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Lanet olsun! Mecburdum. Söz konusu senin hayatınken ne yapmamı bekliyordun?"

Mira'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Yağız bunun yerine, bir zamanlar aklını başından alıp, her şeyi unutturan o içten gülümsemeyi görmek isterdi. Oysa o kızın geçmişte kalmasına neden olan kişi kendisiydi.

"Bunları öğrenmem neyi değiştirecek? Seni affedip, her şeyi unutacak mıyım? Peki, sen yalnız başıma yaşamak zorunda kaldığım günleri telafi edebilecek misin? Hangisi olacak söylesene?"

Yağız onu sertçe tutup, arkasındaki duvara yasladı. Aniden bu eve ilk adım attığı günü, tam da bu duvarda Mira'yı nasıl tutkuyla öptüğünü anımsadı. O günlerin tümü geride kalmıştı. Belki de Mira, Yağız'ı kalbinden çoktan söküp atmıştı. Bunu yalnızca düşünmekle bile sertleşen hareketlerine engel olamadı. Onun çenesini kavrayıp kendisine bakmaya zorladı. "Geçmişte yaşanan hiçbir şeyi değiştiremem. İstesem de zamanı geri alıp o güne dönemem. Üstelik aynı şeyi şu an tekrar yaşıyor olsak, seni korumak için, kılına zarar gelmesin diye gitmekte yine tereddüt etmem, Mira." Dudaklarını onun şakaklarına dayayıp fısıldadı. "Seni delice sevdiğim halde bırakmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Ve seni hâlâ aynı aşkla, aynı tutkuyla severken..."

Mira'nın dudaklarından şiddetli bir kahkaha çıktı. Sesi onu terk edip, kahkahalar içine akan gözyaşlarına dönüşene kadar güldü. Gülerken gözlerinin nasıl saf bir acıyla baktığını bilemiyordu. Tıpkı sözlerinin Yağız'ın canını nasıl yaktığını bilmediği gibi. "Sevdin demek? Hâlâ seviyorsun, öyle mi?" dedi alay edercesine. "Bu cümleyi beni terk edip de, aylar sonra döndüğünde söylemen ne kadar acıklı? Beni sevdiğini duymak için her şeyi yapan o kız değilim artık! Bana bir bak, Yağız!" diye bağırdı. Kendini durduramıyor, onun canını acıtmak için tüm silahlarını kuşanıyordu. "Bak ve ne gördüğünü söyle! O eski Mira'dan geriye hiçbir şey kalmadı. Artık

o iki kelime bana aşkı ve mutluluğu değil, acıyı, mutsuzluğu ve senin beni terk edişini hatırlatıyor."

Yağız onun dudaklarından dökülen her kelimeyi hak ettiğini biliyordu. Ancak bunu derin bir yara almış gibi sızlayan bedenine anlatamıyor, bir zamanlar kollarında eriyen o kadını bir kez daha hissetmek istiyordu. Sert bir hareketle boynunu kavrayıp, elini saçlarının arasına daldırdı. Onu kendine doğru çektiği sırada Mira tüm gücüyle direniyor, Yağız'ı itip uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bırak, Allahın cezası!"

Yağız onun bağırışını umursamadı. Bir an bile düşünmeden, tutku, özlem ve öfkeyle dudaklarına kapandı. Sözler, kavgalar, yaşananlar bir anlığına unutulurken, dünya sanki dönmeyi bıraktı. Mira'nın dilinin, dudaklarının tadı, Yağız'ınkine karıştı. Genç adam onun ağzının içine doğru hazla inlerken, boştaki eliyle belini kavradı. Vücudunu ona bastırıp kendine çektirdiği işkenceye devam ederken, aklında Mira'dan ve onun teninden başka bir şey kalmamıştı.

Yağız onun dudaklarındaki talepkâr baskısını arttırdığında, Mira'nın dokunuşları vahşileşti. Son bir güçle adamın güçlü bedenini itti. Kendini ondan kopardığında, dudaklarını öfkeyle sildi.

Yağız onun bu hareketine öfkelenmeden edemedi. Onu korumak uğruna canını ortaya koymuşken, öpüşüne tahammül edemiyormuş gibi davranmasına katlanamazdı. "Ben seni hep sevdim. Dile getirmeyi beceremesem, hatta kendime bile itiraf edemesem de, ilk gördüğüm andan beri sevdim." Çenesini sertçe tutup kaldırdı. "Hissettiklerim o kadar büyüktü ki, gün geçtikçe devleşip bana kendimi bile unutturdu. Ve sen benim için o kadar önemliydin ki, verdiğim kararı bir an bile düşünmedim." Dişlerini sinirle sıktı. "Sayamadığım kadar uzun bir zaman senden ayrı kaldım. Yalnızca sen acı çekmedin, sadece sen özlemedin, Mira."

"Özlediğimi de nereden çıkardın?" dedi Mira ondan uzaklaşırken. Dudaklarından dökülenler hissettikleri olmasa da, kendini korumak için başka bir yol göremiyordu.

"Özlemedin mi? Önemi yok!" Yağız ellerini vücudunun iki yanında yumruk yaptı. "Ben ikimize yetecek kadar özledim seni. İşte bu yüzden beni dinleyeceksin. Ve eninde sonunda affedeceksin." Mira'nın kaşlarının çatıldığını gördüğünde ona yaklaştı. Bu kadının inadına, hırçınlığına, tutkusuna ilk andan beri deli oluyordu. "Ama bugün seni daha fazla yormayacağım. Yarın akşam buraya geleceğim ve her şeyi en başından konuşacağız. Bunun için ne gerekiyorsa yaparım, Mira!" dedi uyaran bir ses tonuyla. "Ne gerekiyorsa!"

"Seni gerçekten dinleyeceğimi, saçmalıklarını duymak için burada öylece bekleyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Yağız başını iki yana sallayarak güldü. Ondan gelebilecek her şeye razıyken, öfkenin de bir tepki olduğunu biliyordu. "Bunu düşünmedim bile. Ne kadar hırçın olduğunu biliyorum. Senden başka türlü bir hareket beklemiyordum." Onun saçını parmaklarıyla hafifçe okşadı. "İstediğin yere kaçabilirsin, Mira'm." Sesi Mira'yı tedirgin edecek kadar tehditkârdı. "Ama nereye gidersen git, seni bulurum. Ensende nefesimi hissetmediğin bir günün bile geçmez. Bunu bil, ona göre hareket et." Arkasına dönüp kapıya doğru ilerledi. Dışarı çıkmadan önce yeniden ona baktı. "Yarın akşam saat tam sekizde buradayım. Öncesinde babanla ve Sarp'la konuşacağım. Eğer saçma bir şey yaptığını hissedersem, bu kadar sakin olmayacağım."

Mira onun tehditlerini dinledikten sonra, kapıyı açıp dışarı çıkmasını izledi. Dudaklarından tek bir ses bile çıkmamıştı. Bedeni sinirden, hayal kırıklığından titrer bir halde, camın önünde öylece ayakta kaldı. Yağız'ın dakikalar sonra arabasına binip yalıdan uzaklaştığını gördüğünde, odasının kapısı açıldı. Önce Hasret Anne içeri girdi ve Erim'in odasına geçip kapıyı yeniden kapattı. Ardından Mira annesini gördü. Burcu ona doğru adım attığında, genç kadın içinde yükselen bir fırtınayla arkasına dönüp şifonyere doğru ilerledi. Beyaz ahşabın

kenarlarına sıkıca tutundu. Başını önüne eğmişti, kalbi bedenini delip dışarı çıkmak ister gibi atıyordu. "Lanet olsun!" diye fısıldadı acı dolu sesiyle. Başını kaldırıp aynadaki aksine baktı. Tam arkasında annesinin üzüntüyle bakan yansımasını gördüğünde, buna daha fazla dayanamadı. Boğazından tutamadığı bir hıçkırık yükselirken, ellerini şifonyerin üzerindekilere uzattı ve delirmişçesine her şeyi yere fırlatmaya başladı.

"Lanet olsun sana, Yağız!" diye bağırdı canhıraş bir sesle. Saniyeler sonra, etrafa dağılmış eşyaların arasında diz çöktü. Tırnaklarını avuçlarının içine geçiriyor, çenesi kilitlenmiş bir halde öylece titreyerek sallanıyordu. Boğazından canını acıtan hıçkırıklar yükselse de, saatler önce o adamın yanında utanmazca dökülen yaşlar bu kez akmıyordu. En çok hangisinin kalbini sızlattığını ise bilmiyordu. Terk ediliş mi, aşk mı, hayal kırıklığı mı? Sanki hepsi birbirine karışmış, Mira'yı boğuyordu.

Dakikalar boyu öylece titreyerek oturduğunu anlayamadı. Saçlarındaki narin dokunuşla, kendisini sıkmaktan kırmızıya kesmiş gözlerini açtı. Bir kez daha başucunda annesi vardı. Aynı o gün olduğu gibi, acısına ortak olmak istercesine bakıyor, "Geçecek," diye fısıldıyordu. Oysa annesinin şefkatli dokunuşu, sevgiyle okşayışı bile üşümüş bedenini ısıtamıyor, ruhunda açılan yaraları saramıyordu. Yarası da, ilacı da tek bir kişiydi ve Mira onun dönüşüyle çığlık çığlığa bağıran kalbini nasıl susturacağını bilmiyordu. Tıpkı geri geldiğinde ne yapacağını bilemediği gibi...



"Yağız? Nasılsın?"

Uzun zamandır duymadığı sesin sahibi olan ablasının eşine gülümsemeye çalıştı. Telefon kulağındayken tezgâhtan kahvesini alarak çalışma odasına doğru ilerledi. "İyiyim, Cihan Abi," dedi içeri girip çizimlerinin başına geçtiğinde. "Ne var ne yok? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda, Yağız. Sen ne yapıyorsun?"

"Bildiğin gibi... Projeler, seyahatler... Ablam iyi mi?"

"İyi iyi... Seni özlüyor, biliyorsun. Onun dışında bir yaramazlık yok."

"Peki ya abim?" Cihan'ın bir anlık duraksamasıyla irkildi. Bir şeyler olduğu, bu berbat sessizlikten belliydi. "Ne oldu?" diye sordu onun konuyu kapatmasına fırsat vermeden.

"Bir şey olduğu yok. Sadece geçen gün ufak bir pürüz yaşadık. Amcam... Sevkiyatla ilgili abini ikna etmeye çalıştı. Kabul etmeyince de huzursuzluk çıkardı. Ama hallettik. Zaten buna izin vermeyeceklerini o da biliyordu. Şansını denedi aklınca."

"Abim ne diyor bu işe?"

"Abin anlaşmaya göre hareket ediyor, Yağız. Yasadışı hiçbir şeye elinin ucuyla bile dokunmuyor. Tıpkı sana söz verdiği gibi. Sorun çıkaranın kim olduğunu biliyorsun. Ama istediğini elde edemeyecek."

"Pekâlâ! Bir sorun olursa haberim olsun."

"Sen bunları düşünme. Kendi hayatına bak."

"Öyle yapıyorum zaten."

"Yapmıyorsun, Yağız. Burayı geride bıraktığını söylesen de, gerçek bu değil. Sürekli tetiktesin, kontrol ediyorsun. Ve sırf bu yüzden gizli kapaklı yaşamaya devam ediyorsun."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Her şeyin tekrar etmesine izin mi vereyim?"

"Hiçbir şey tekrar etmeyecek. Bunlar senin kuruntuların. İstediklerini elde edemeyecekler. İplerin tümü abinde olduğu sürece, her şey yolunda devam edecek. Sen de burayı unut artık. Unut ve kendi hayatına bak."

Yağız ciğerlerini derin, biraz da rahat bir nefesle doldurdu. Bu konuşulanlar, soru işaretlerinin bir kısmını gideriyordu. Belki de bu, bundan sonra gerçekten oradan tamamen soyutlanabileceğini gösteriyordu. Elini saçlarının arasında dolaştırdı. "Merak etme, Cihan Abi. Bundan sonra senin de dediğin gibi,

kendi hayatımla ilgilenmem en iyisi olacak," dediğinde kararını vermiş, yıllardan beri ilk kez kendisini tam anlamıyla huzura kavuşturacak çözümü bulmuştu.

Gecenin zifiri karanlığı üzerindeyken, soluk soluğa uykusundan uyandı. Heybetli bedeni incecik bir terle kaplanmıştı. Bakışlarını odanın içinde dolaştırıp, eliyle sakallarını ovuşturdu. Kalbi göğüs kafesinde yorucu bir hızla atarken, az önceki kâbusu neden gördüğünü anlamlandıramıyordu.

Yıllar olmuştu. O kazayı, ölümün soğukluğuna teslim ettiği annesinin o halini unutmuştu. Ablasını da kaybetmesine ramak kaldığını hatırlamamaya çalışıyordu. Bu zamana kadar her şeyi sürekli kontrol etse de, o lanet yerdeki hayatı bir an bile düşünmeden geride bırakmıştı. Oysa şimdi, gördüğü rüyada biri daha vardı. Mira'nın avuçlarından akan kıpkırmızı kanı görmek, genç adamın canını hiçbir kaybın beceremediği kadar yakmıştı.

Titreyen elini başucundaki telefonuna uzattı. Saat sabahın dördüydü. Ancak bu bile Mira'yı aramasına engel değildi. Telefon uzun çalışlardan sonra açıldığında, Mira'nın uyku mahmurluğuyla boğuklaşan sesini işitti.

"Yağız? İyi misin, sevgilim?"

Onun endişeli sesini duyunca zorlukla yutkundu. Yataktan hışımla kalkıp, camın önüne doğru yürüdü. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Bembeyaz kar taneleri geceyi aydınlatıyor, ancak Yağız'ın karanlık ruhuna iyi gelmiyordu. Genç adamı iyileştiren tek bir şey vardı ve şu anda onun telefondan yankılanan sesini duyuyordu. "İyiyim," diye fısıldadı onu daha fazla korkutmamak için. "Uyandım. Bir daha uyuyamayınca sesini duymak istedim."

"Seni özledim," diye inledi Mira. Uykusundan uyanmış olmayı umursamadı. "Yarın nihayet görüşeceğiz."

Yağız günlerdir görüşememelerine neden olan şeyi düşündü. Mira bir haftalık kış izni yapmaya karar vermiş, ancak babası bu süre boyunca dışarıda olmasına veto koymuştu. Bunun sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. Babası Mira'nın Yağız'la telefon konuşmasını duymuştu. O günden sonra Mira'yla tek kelime konuşmadığı gibi, onun akşamları çıkmasına da izin vermemişti. Genç kızın dediğine göre, onu kendisinden her şeyi gizlediği için cezalandırıyordu. Fakat bu tavrı, kızın tüm canlılığını yitirecek kadar üzülmesine neden oluyordu.

"Evet." Çenesini öfkeyle sıktı. "Çok daha önce görüşmüş olabilirdik. Babanla konuşabileceğimi söylemiştim sana."

"Çok sinirliydi, Yağız. Bir krizi daha kaldıramayacaktım." Derin bir iç çekti. "Hem konuşunca bir şey değişmeyecekti. Bir erkek arkadaşım olduğunu sindirmesi kolay olmayacak."

"Erkek arkadaş!" diye tısladı dişlerinin arasından. Bu sıfattan nefret ediyordu. Aralarındaki ilişkiyi anlatmak için yetersiz kaldığını düşünüyordu. Son zamanlarda gözlerinin önünde Mira'yla bir hayatın hayali görüntüleri belirerek aklını çeliyor, ancak mantıklı tarafını dinlemeyi tercih ediyordu.

"Merak etme. Artık müdahale edemeyecek. En azından kafede başıma adam dikmeyeceğini umuyorum."

"İsterse baban kendisi de karşıma dikilebilir, Mira. Yarın her türlü görüşeceğiz."

"Hmmm... Demek bu kadar sabırsızlanıyorsun? İlişkilerde özlemek iyidir denmez mi?"

"Bana iyi gelmediğine eminim," diye homurdandı sinirle. "O gecenin üzerinden bir aydan fazla geçti ama bu lanet yatakta hâlâ kokun varmış gibi hissediyorum."

"Yağız... Böyle şeyler söyleme."

"Neden? O geceyi sen de düşünmüyor musun?"

"Düşünüyorum," dedi kısık bir sesle. "Ama sonra düşündüğüm için utanıyorum."

"Daha fazlasını istediğin için utanıyor olmayasın sakın?" dedi Yağız gülerek. Az önceki berbat ruh halinden sıyrılmaya çalışıyordu.

"Daha fazlasını istemem hoşuna gitmiyor. O yüzden elimdekiyle yetiniyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" Kaşlarını çattı. Mira'nın sözlerinden hoşlanmamıştı. "Yaşadıklarımız sana az mı geliyor?" dediğinde aslında bu sorunun kendisindeki yanıtını biliyordu.

"Şikâyet etmiyorum, Yağız. Sadece yetinemiyorum işte. Üstelik sen ne istiyorsun bilmiyorum ama benim isteklerim bedensel zevklerden ibaret değil. Seninle yakın olmaktan, seni hissetmekten hoşlandığımı inkâr etmiyorum. Hoşlanmaktan fazlası hatta... Ama ben seninle yaşadığım her anı seviyorum."

Yağız alnını cama yasladı. Kızın dudaklarından dökülenler, adeta kendi hislerinin yansımasıydı. "Ben de..." dedi açıkça. "Ben de seninle yaşadığım her anı seviyorum. Seni deli gibi arzuladığımı biliyorsun. Bunu her fırsatta belli ediyorum zaten. Ama... Hissettiğim şey sadece arzu değil."

Mira sesindeki hayal kırıklığıyla fısıldadı. "Umarım hislerini bir gün bana daha açık bir şekilde söylersin."

"Mira..." dedi inlercesine. Bunun adını koyamıyordu. İsimlendiremediği duyguları dile getirmesi zorlaşıyor, ancak her anını onunla geçirmek istediğini biliyordu. Oysa Mira'nın çok daha fazlasını hak ettiğini biliyor, bunu ona vermesi gerektiğini düşünüyordu.

"Neyse... Gecenin bu saatinde konuşmayalım bunları. Yarın sabah erken mi gelirsin?"

"Evet. Sabah evden çıkarken haber ver bana. Ben de aynı saatte kafede olurum."

"Tamam o zaman. Yarın görüşürüz, Yağız."

Yağız bıkkın bir nefes aldı. Tüm bu olanlara, benliğini esir alan duygulara yabancıydı. Sahip olma isteği, onu her şeyden koruma kaygısına karışmış, onsuz geçireceği tek bir ana bile

tahammülü kalmamıştı. Buna bir çare bulması gerektiğini düşünerek, "Tatlı rüyalar, Mira'm..." diye fısıldadı. Bu sözcük, birlikte geçirdikleri geceden sonra ilk kez dudaklarından çıkmıştı. Mira'nın kendisinden başkasına ait olamayacağını aklından geçirirken, geçmişe dair her şeyi bir kenara bıraktı.

Hayatları normal düzenine girmiş, Yağız yeniden Mira'yı her gün görmeye başlamıştı. Genç kız babasıyla arasındaki sorunu düzeltmiş, daha doğrusu Yağız'a bu şekilde yansıtmıştı. Ancak akşam görüşme konusu hâlâ eski haline dönememişti ve bu durum Yağız'ın sinirini bozuyordu.

Yurt dışındaki müşterisiyle saatler süren konferans aramasından sonra, elindeki büyük projenin teslimini gerçekleştirmişti. Yakın zamanda Boston'a gitmesi gerekecek, proje ekibiyle yapacağı toplantıdan sonra çizimleri hayata geçecekti.

Ara ara kar yağışlarıyla kendini gösteren İstanbul soğuğunda, siyah, kalın paltosunun yakalarını kaldırdı. Ellerini ovuşturarak kafeden içeriye girdiğinde, sıcak bir hava dalgası yüzüne çarptı. Kafenin kokusu tanıdıktı. Çilek ve vanilyanın karışımı olan bu koku, Yağız'a Mira'nın tart hamuru ve çileğe bulanmış ellerini anımsatıyordu.

Mira'nın cıvıltılı sesini duyduğunda mutfağa doğru ilerledi. İçeri girdiği anda karşısında beliren görüntüyle duraksamak zorunda kaldı. Dudaklarındaki gülümseme yavaşça soldu. Mira, kollarında mırıldanarak konuşan ufacık bir kız çocuğu tutuyordu. Başını iki yana sallayıp zorlukla yutkundu. Ancak Mira'nın kıkırtılar eşliğinde mutfakta dolaşması, küçük kıza söylediği bir şeye birlikte gülmeleri Yağız'ı bir deprem gibi sarsıyordu.

"Yağız?"

Ne kadar süre bu görüntüye dalıp gittiğinin farkına varamadan, Mira'nın sesiyle kendine geldi. Onun güzel yüzünün yanındaki minik surata baktığında elinde olmadan gülümsedi.

"Bu da kim?" dedi az önceki sersemliğinden sıyrılıp yanlarına giderken.

Mira, önce Yağız'ın dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı. Yağız daha fazlasını istese de, küçük kızla ikisini tanıştırmaya koyuldu. "Bu minik prensesin ismi, Tuana. En büyük kuzenimin kızı."

"Merhaba, Tuana..." diyerek elini onun tombul yanaklarına değdirdi. Parlak, kahverengi bakışlar ona çevrilmiş, Yağız'ın gözlerinin önünde bambaşka bir hayal belirmişti. Çenesini sıktı gergince. Mira'nın neler söylediğini anlayamadan başını salladı. Sandalyelerden birine oturup onları izlemeye başladığında, aklında az önce saniyelik bir düş gibi izlediği görüntü vardı.

O düşte de küçük bir kız Mira'nın kucağındaydı. Gözleri Mira'nınkiler gibi masmavi, gülüşü onunkinin aynısıydı. İkisinin de saçları birbirine karışıyor, Mira'nın saçlarının nerede bittiği, küçük kızınkilerin nerede başladığı anlaşılmıyordu.

Yutkundu. Elleriyle saçlarını çekiştirip, o ana dönmeye çalıştı. Ancak ne kadar çabalasa da, aklını çelen bu hayalden kaçamıyordu. Mira'nın küçük bir kızın annesi olduğunu düşündüğünde, anlamını bildiği ama kabul edemediği hisler tarafından sarılıyordu. Ve tüm inkârlarına rağmen, o ailede, Mira'nın kocası sıfatına başka bir adamı yerleştiremiyordu.

Aklına gelen düşünceyle ellerini yumruk yaptı. Mira, kendisinden başkasının olamazdı. Yabancı bir adam ona parmağının ucuyla dahi dokunamazdı. Peki, ne olacaktı? Mira'dan ayrı olmayı bile düşünemeyen Yağız, hayatın getireceklerine hazır mıydı?

"Yağız? Nerelere daldın?"

Silkinerek dikkatini Mira'ya verdi. "Hiç... Düşünüyordum öyle." Onu kolundan tutup kucağına çekti. Elini saçlarının arasına daldırdığında, etraflarında Tuana'nın sesi yankılanıyordu. Yağız bu anın yarattığı huzura inanamıyor, Mira'nın her şeyine sahip olmak istiyordu.

Mira hafifçe gülümsedi. "Tuana'yı annesine bırakmamız gerekecek," dedi dudaklarını adamın şakağına sürterken.

"Annesi nerede?"

"Evinde. İpek Abla'mla Fırat Abi'min yarın evlilik yıldönümleriymiş. Alışveriş yapması gerekiyormuş. Tuana'nın bakıcısı da izinde olunca, bana getirdi ilgilenmem için."

"Anladım. Götürelim o halde."

Dakikalar sonra kafeyi kapatıp çıktılar. Yağız'ın arabasıyla kısa bir sürede Beykoz'daki lüks villaya varmışlardı. Mira, Tuana'yı alıp inince, Yağız arabayı park etti. Ardından o da inip, Mira'nın peşinden ilerledi. Kapı çoktan güzel bir kadın tarafından açılmıştı.

"Hoş geldin, Miracığım," diyen kadının bakışları hızla Yağız'a döndü. "Merhaba," dedi gülümseyerek.

"Sizi tanıştırayım, İpek Abla. Yağız... Benim erkek arkadaşım. Yağız, İpek Abla da dayımın kızı..."

"Çok memnun oldum."

Birkaç dakikalık ayaküstü tanışmadan sonra, İpek'in zoruyla içeri girdiler. Birer kahve içip gideceklerdi. İpek, ikinci bebeğine hamileydi. Karnı epeyce dikkat çekiyordu. Ancak Yağız bakışlarını Tuana'yla bıcır bıcır konuşan Mira'dan alamıyor, bu manzaradan hâlâ ilk anda olduğu gibi etkileniyordu.

Kahvelerini içerken Yağız, İpek ve eşinin de mimar olduklarını öğrendi. Tam rahatlayıp sohbete daha içten bir şekilde dâhil olmaya başlamıştı ki kapı çaldı. İpek hemen açmaya gitti. Mira da kucağında Tuana'yla birlikte onu takip etti. Ancak kapıdan gelen sesler Yağız'ın kaşlarını çatmasına sebep olmuş, gürültüye anlam verememişti.

Yerinden hızla kalkıp kapıya doğru ilerledi. Karşısında yalnızca İpek'in eşini görmeyi beklerken, fazladan iki kişinin daha olması genç adamı şaşırtmıştı. Mira'ya döndüğünde onun mahcup bakışlarını gördü. Kırlaşmış saçlarıyla fazlasıyla

karizmatik ve heybetli duran adamla göz göze geldiğinde ise, Mira'nın babasının karşısında durduğunu anlamıştı.

"Mira'nın bizi neden panik bir suratla karşıladığı şimdi anlaşıldı." Adamın sesindeki öfke hissedilebiliyordu.

"Baba, lütfen..."

Adam Mira'ya kaşlarını çattı. "Tanıştırmayı düşünmüyorsun sanırım," diyerek Yağız'a yaklaştı.

"Demir... Sakin olur musun?" diyen kadın ise Mira'nın annesi olmalıydı. Mira'nın yıllar sonra en az onun kadar güzel olacağını anlamak zor olmamıştı.

"Sakinim ben! Kızım kafelerden, aile üyelerinin evinde görüşme aşamasına geçmiş. Ne kadar sakin olunabilirse o kadar sakinim!"

Yağız adamın daha fazla sinirlenmesine olanak tanımadan bir adım attı. "Merhaba," dedi. Sakin olmaya çalışarak çenesini sıktı. Mira'nın suçlanmasına tahammül edemediği ortadaydı. "Yağız İlhanlı."

Demir'in kaşları gözlerini örtecek kadar çatıldı. "Demir Aras," dedi sertçe.

Yağız, Mira'nın annesi ve İpek'in eşi Fırat'la da tanıştı. Hemen sonra salona geçtiklerinde, içeride gergin bir ortam vardı. Demir, Yağız'la tek kelime bile etmiyor, kızgın bakışlarını diğerlerine, özellikle de Mira'ya yönlendiriyordu. Burcu, Yağız'la samimi bir sohbet kurmaya çalışsa da, kocasının bundan hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

Söylediklerine göre, Fırat işle ilgili bir konuda Demir'e danışmak istemiş, o yüzden birlikte eve gelmişlerdi. Mira bu olaydan bihaberdi. Ancak tedirgin bir halde Yağız'a bakıyor, onun tepkisini gözlemliyordu. Kucağından bırakamadığı Tuana'dan güç aldığını hissetse de, babasının gerdiği ortamın havası bir türlü sakinleşmiyordu.

"Pekâlâ, İlhanlı! Adam akıllı tanışmanın zamanı geldi sanırım." Demir, karısının kızgın bakışlarını umursamadı. "Kimsin?

Ne iş yapıyorsun? Nerelisin? Kızımı ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordu tehdit eden bir tonlamayla.

Yağız rahat bir tavırla Mira'ya baktı. Onun özür diler gibi duruşu canını sıktı. "Gördüğünüz adamdan çok farklı değilim. Mimarım. Yurt dışında belirli müşterilerime projeler yapıyorum."

"Nerede okudun?"

"Harvard'dan mezunum. Uzun yıllar Boston'da yaşadım. O yüzden projelerimi genelde Amerika'daki müşterilerime yapıyorum."

"Peki ya ailen?" diye sordu Demir nereli olduğunu, ailesinin nerede olduğunu öğrenmeye çalışarak.

Yağız bir an duraksadı, ardından derin bir nefes aldı. "Annem ve babam uzun yıllar önce vefat ettiler. Mardinliyim. Orada doğdum. Lise için ayrılıp Ankara'ya gittim. Sonra da Amerika... Bir daha da dönmedim. Abim ve ablam hâlâ orada yaşıyorlar."

Demir daha fazla irdelemeyerek kısa kesti. Ailesiyle görüşmediği sıkıntılı halinden belliydi. "Mira'yla nerede tanıştınız?" diye sordu kızına bakarak.

"Mira'nın kafesinde tanıştık."

"Biz de kızımız kafe işletiyor, pastalar yapıyor falan sanıyoruz," diye homurdandı Demir.

Yağız tam yanıt vermek için ağzını açmıştı ki, Mira küçük kızı kullanarak telaşla konuyu değiştirdi. "Ay ben bu pamuk prensesten nasıl ayrılacağım, İpek Abla? Birazdan gideceğim ama kucağımdan bırakamıyorum," diye cıvıldadı yapmacık bir tavırla. Bu gerginliğin bir an önce bitmesini diliyor, soğuk terler döküyordu.

İpek gülümsedi. "Benim kızımı sahiplenme. Evlendiğinde kendin yaparsın bir tane, hiç ayırmazsın kucağından."

Mira onun kırdığı potu duyduğunda gözlerini şaşkınlıkla açtı. Ardından Yağız'a ve babasına baktı. Babası çoktan

tek bir sözcüğü çekip çıkarmış, hesap sorma merasimi yeniden başlamıştı.

"Ne evliliği? Öyle bir planınız falan mı var?"

Mira yine farkında olmadan Yağız'ın yanıt verme teşebbüsünü yarıda kesti. "Yok öyle bir şey, baba. Nereden çıkarıyorsun bunu?"

"Bilemem. Genelde her şeyi en son ben öğreniyorum. Burada böyle gizli buluşmalar olduğuna göre..."

"Hayır, baba! Evlilik falan yok. İpek Ablam öylesine söyledi. Hangi devirde yaşıyoruz, Allah aşkına?" dedi umursamaz gibi görünüp, Yağız'ı rahatlatmaya çalışarak. "Bu devirde her ilişki evlilikle mi sonuçlanıyor?"

Hemen sonra Tuana'yı annesine teslim ederek ayaklandı. Yağız'ın öfkeli bakışlarının farkına varamadı. Oysa bu bakışlar Demir ve Burcu'nun dikkatinden kaçmadı. Anlaşılan Yağız, kızlarının verdiği yanıttan hoşlanmamıştı.

İpek'in sözleriyle ikisi de durdular. "Tabii canım, her ilişki evlilikle sonuçlanmıyor. Siz birbirinizi tanımaya bakın."

Fırat bilmiş bir kahkaha atarak karısına yanıt verdi. "Zaten aksi halde Mira'nın hayranları hiç mutlu olmayacaklardır."

"Ne hayranı? Hayranlarım falan yok benim! Ay siz nereden çıkarıyorsunuz bunları ya?" diye isyan etti Mira.

"Pek de yalan sayılmaz," dedi Burcu bakışlarını çaktırmadan Yağız'a yöneltirken. Yeni tanımış olsa da, onun kıskanç bir adam olduğunu anlamıştı. Tepkisini görmek için, hiç çekinmeden sohbete katıldı. "Düzenlenen her davette babanla abinin başı az ağrımıyor."

"Kapatın bu konuyu!" Demir sert bakışlarını hepsinin üzerinde dolaştırdı. Karşısında kızının görüştüğü herif varken, bir de bu saçmalıkların konuşulmasına katlanamazdı. Tabii Yağız'ın da öfkeyle yerinde duramadığının farkındaydı. Bir an kendi gençliğini görür gibi olsa da, sinirlenerek bu düşünceyi kafasından attı.

"Bence de..." dedi Mira babasını onaylayarak. "Neyse... Biz gidelim artık."

Demir uyarırcasına sordu. "Eve mi?"

"Evet, baba! Eve..." Mira kızgın bir şekilde annesini öptü. Bu berbat karşılaşmanın yaşandığına hâlâ inanamıyordu. Yağız'ın ne düşündüğünü bilemiyor, yine onu plan yapmakla suçlamasından korkuyordu.

Yağız ayağa kalkarak herkesle vedalaştı. En son Demir'in yanına geldiğinde, bakışlarını adamın gözlerinden ayırmadı. "Merak etmeyin," dedi kendinden emin bir halde. "Mira'yı eve bırakacağım." Tokalaşmak için elini uzattı. "Mira, kafede çok iyi işler çıkarıyor. Orada tanışmamız bir tesadüftü. Tıpkı buraya gelişimiz gibi... Yani kimsenin evini buluşmak için kullanmıyoruz." Demir'in kaşlarının çatıldığını görse de durmadı. "Size saygım sonsuz... Ancak otuz iki yaşındayım ve kimseden gizleyeceğimiz bir şey yapmadığımıza inanıyorum. Çok değerli bir kız yetiştirmişsiniz. Bunun için size teşekkür ediyorum. Umarım bir gün kafanızdaki soru işaretlerinin tümünü yanıtlayabilirim."

"Neden olmasın?" dedi Demir tok sesiyle. Aldığı yanıttan memnun olsa da belli etmedi. "O günün çok yakın olacağına dair bir his var içimde."

Mira ve Yağız evden çıkıp hızla arabaya bindiler. Mira, bunu organize etmediğini söylemek istiyor ancak adamın suskunluğu onu durduruyordu.

Oysa Yağız'ın aklı bambaşka bir konuyla meşguldü. Mira'nın evlilikle ilgili söylediklerini düşünüyordu. Genç kızın bu kadar kesin ve istemiyormuş gibi cevap vermesi onu öfkelendirmişti. Ancak asıl garip olan, kendisinin bu düşünceden zerre kadar çekinmemesiydi. Bir de bahsedilen şu hayranlar vardı içini öfkeyle dolduran. Kendine ait olan kızın sahipsizmiş gibi görülmesi canını sıkıyordu.

"Bu hayranlar konusu ne böyle?" diye sordu arabanın gazını köklerken. İşin aslını ondan duymak istiyordu.

"Öyle bir konu yok, Yağız. Abartıyorlar."

"Yalan söyleme! Neden durup dururken açıldı bu konu? Demek ki seninle birlikte olmak için tetikte bekleyen bir kurtlar sofrası var!"

"Kurtlar sofrası mı? Sen de abartıyorsun bence. Kimsenin tetikte beklediği falan yok."

Yağız sinyal vermeden hızla şerit değiştirdi. Gözü dönmüş bir halde saçlarını çekiştirdi. "Olduğuna eminim! Önce kafedeki müşteri, sonra o Kıvanç denen herif! Daha bilmediğim neler var kim bilir?" Kırmızı ışıkta durup öfkeyle Mira'ya baktı. "Ama şunu bil ki, sana benim gözümle bakan o kurt sürüsünü yerin dibine gömerim!"

Mira onun kükreyişine şaşkınlıkla baktı. "Coştun iyice! Babamla karşılaştığın için mi bu tepkilerin? Bunu da planladığımı mı düşünüyorsun?" Bir anda aklına gelenlerle sinirlendi. "Yemin ederim, beni böyle bir şeyle suçlarsan seni mahvederim, Yağız! Orada olacaklarından haberim yoktu. Hele o evlilik konusu falan... Tamamen benim isteğim dışında, saçma bir şekilde açıldı."

"O konuyu da konuşacağız!" dedi Yağız çenesini sıkarak. Onun evlenme fikrinden bu denli uzakta olması, içindeki deli bozuk şiddeti ortaya çıkarıyordu.

Tam yalının önünde durduklarında Yağız'ın telefonu çaldı. Ekranda 'Jamie' yazıyordu. Telefonu hızla cevaplarken, Mira'nın gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu.

Mira gördüğü isimle kaşlarını çatmıştı. Bu Jamie, erkek miydi kız mıydı? Birkaç saniye sonra, telefondan hafifçe duyduğu sesin bir dişiye ait olduğunu anlamıştı.

Kısa süren konuşmada Yağız'ın Boston'a gideceğini öğrendi. Ancak bunu o şekilde duymaktan nefret ettiği gibi,

Jamie denen kızla görüşmek üzere telefonu kapatmaları hiç hoşuna gitmemişti.

"Kim bu Jamie?" diye sordu kollarını göğsünde bağlarken.

"Boston'dan bir arkadaş." Yağız'ın öfkesi, damarlarında fokurdayan kıskançlığı dinmemişti.

"Nasıl bir arkadaş? Bildiğimiz arkadaşlardan mı?"

"Bilmediğimiz arkadaşlık türleri de mi var?"

"Benim bilmediğim arkadaşlıklar var." Mira kıvılcımlar saçan bakışlarını ona dikti. Ancak Yağız'ın gözlerinde de Mira'yı tutuşturacak kadar şiddetli alevler yükselmişti. "Mesela yatak arkadaşlıkları... Senin bu türü çok iyi bildiğine eminim!"

Yağız kaşlarını çattı. "Şimdi konuyu kendine mi çeviriyorsun?"

"Konuyu çevirdiğim falan yok! Madem kurtlardan bahsediyorduk, o sofradaki dişi kurtları da konuşalım." Mira telefonunun titrediğini hissettiğinde bıkkın bir şekilde ekrana baktı. "Babam arıyor," dedi sıkıntılı bir nefes alırken. "Kesin kontrol edecek."

"Hadi git! Sonra konuşuruz."

Adamın buz gibi tavrıyla duraksadı. Yağız Bey bugün için onu suçlarsa, Mira kesinlikle hiçbir açıklama yapmayacaktı. "Hoşça kal!" dedi dişlerinin arasından ve başka tek kelime etmeden arabadan indi. Yağız'ın direksiyona defalarca vurduğunu göremedi. Soğuk havada söylenerek eve girdi. Dakikalar sonra, "Allah'ın odunu, ne olacak!" diyerek kendini yatağına attığında, Yağız'ın özür dilemek için aramasını dilemişti.

Yağız onu saatlerce aramadı. Bomboş, Mira'nın deyimiyle yuvayı andırmayan rezidansına girdiğinde canı sıkkındı. Yol boyunca aklını kemirip duran düşünce, genç adama rahat nefes aldırmıyordu. Mira için yanıp tutuşan iç sesi, *Ya her şey yolunda giderse?* diye fısıldıyordu kulağına. Üstelik Yağız onunla

bir hayatın büyüsüne çoktan kapıldığını hissediyor, ancak bir türlü son kararını veremiyordu.

Çalışma odasındaki deri koltuğa uzandı. Mira'ya gidip, hissettiklerini dile getirmek için deliriyordu. Bakışlarını duvara sabitlerken dakikalar geçip gidiyor ancak yerinden kımıldayamıyordu.

Tüm geceyi gözünü bile kırpmadan geçirmişti. Gün aydınlanmak üzereyken yerinden kalktı. İlk gördüğü andan beri Mira'yı aklından çıkaramazken, artık hiçbir şey yapmadan duramazdı. Telefonunu eline alıp Mira'yı aradı.

Birkaç çalışın ardından, "Efendim," diyen sesini duydu.

"Günaydın..." dedikten sonra Mira'nın tepkisi irkilmesine neden oldu.

"Günaydın mı? Ne günaydını, Yağız? Bütün gece beni aramadın! Şimdi kalkmış, hiçbir şey olmamış gibi günaydın mı diyorsun?"

"Birazdan geleceğim, Mira. Artık her şeyi konuşacağız."

"Ben biliyorum senin ne konuşacağını!" diye bağırdı Mira. Telefonda hissedilen öfkesinin yanında, Yağız onun titreyen sesinin de farkındaydı. "Dün olan bitenden nasıl rahatsız olduğunu, seni bir daha öyle bir duruma sokmamamı söyleyeceksin bana! Tanıyorum seni artık. Bir kez bile aramayışından belli neler düşündüğün."

"Ne düşünüyormuşum?" dedi Yağız onun sözleriyle dişlerini sıkarak.

"Bir ilişkiye hazır değilsin sen!" Mira'nın sesi azaldı. "Hiçbir zaman da hazır olmayacaksın. Dün bunu yeterince belli ettin, Yağız."

"Saçmalama!"

"Ben buna daha fazla devam edemem. Senden bir şey isterken bile kendimi frenlemek zorunda kalıyorum. Acaba yanlış anlar mı diye düşünüyorum. Dün babamları görmekten

hoşlanmadığını daha açıkça anlatamazdın. Ama bunu ben planlamadım. Senin bana verdiklerinle yetinmeye çalıştım."

Mira bir an duraksadıktan sonra burnunu çekti. Yağız aniden onun ağlıyor olabileceğini fark edip fırtına gibi odadan çıktı. Mira'nın gözlerinden akan yaşların sebebi olduğunu bilmek genç adamı mahvetmişti.

"Birazdan orada olacağım, Mira. Bunları telefonda konuşmayacağız."

"Gelme, Yağız." Mira kendisini tutamadan hıçkırdı. "Yüzüme söyleyeceklerini kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Delirdin mi sen? Ne söyleyeceğimi sanıyorsun?" diye kükredi.

"Bilmiyorum. Ama dün kendini bir kez daha geri çektin. Yine uzaklaştın benden."

Yağız saniyeler sonra otoparka inip arabasına atladı. "Geliyorum, Mira. Neler hissettiğimi yüz yüzeyken anlatacağım." Telefonu kapatıp yola çıktı. Kulaklarında onun üzgün sesi varken mantığını umursamıyordu. Düne dair hissettiği ne varsa hepsini anlatmak istiyor, onu kaybetmeye dayanamayacağını biliyordu.

Yalının önünde durduğunda dışarıda kar yağıyordu. Yağız içinde kanını kaynatan bir heyecan hissediyor, her şeyin değişmekte olduğunu biliyordu. Kar tanelerinin saçlarına, paltosuna düşmesine aldırmadan arabadan indi. Telefonunu çıkarıp Mira'yı aradığında, saat sabahın yedisiydi.

"Aşağıya in!" dedi emreden bir tonlamayla. Bakışlarını yalının camlarına çevirdiğinde, hangisinin Mira'nın odası olduğunu bilememişti.

Mira'nın ise elleri titriyordu. Yağız aşağıya inmesini söylediğinde, yattığı yataktan fırlayıp cama koştu. Bembeyaz karların içinde onun heybetli bedenini gördüğü anda yutkundu. Gece boyunca hiç uyumamış, Yağız'ın davranışlarını düşünmüştü. Onun bir kez daha aralarına duvar ördüğüne inanmış

kendisini tutamayarak hıçkırıklara boğulmuştu. Ve şimdi ona bakarken, buraya ayrılmak istediğini söylemek için gelmediğini umuyordu.

Telefonunun bir kez daha çalmasıyla irkildi. Onu aşağıda daha fazla bekletemezdi. Telefonu meşgule verip, dün eve geldiğinde giydiği siyah tayt ve kazağının üzerine kalın kabanını geçirdi. Yeniden cama doğru yürüyüp Yağız'a baktı. Adam elleriyle saçlarını silkeliyor, hemen sonra saçları yeniden kar taneleriyle kaplanıyordu. Bu görüntüyü aklına kazırken, koşarak odasından çıktı. Merdivenleri hızla indi. Kapının önünde babası ve annesine yakalandığında bunu önemsemedi.

"Bu saatte nereye?" diye soran babasına cevap vermeden içi tüylü botlarını giydi. Kalbi ağzında atarken dışarıya çıktı. Arkasında neler olduğunu anlamaya çalışan ailesini bırakıp, onu bekleyen adama doğru ilerledi.

Demir sert bakışlarını karısına yönlendirdi. "Nereye gitti şimdi?"

"Bilmiyorum, Demir," dedi Burcu caddeye bakan salonun camına ilerlerken. Gördüğü siluet onu şaşırttı. "Yağız gelmiş. Kapıda."

"Sabahın köründe mi?" diye kükredi Demir karısının yanında dururken. "O herife bu saatte kapıya dayanmaması gerektiğini öğretmek gerekiyor sanırım."

Tam arkasını dönüp gitmek üzereyken, Burcu kolundan tutup onu durdurdu. "Bekle! Konuşacakları şeyler var demek ki."

"Gündüzler çuvala mı girdi? Hava bile tam aydınlanmadı, ne konuşması bu?"

"Âşıkken saatleri umursar mı insan?" diye sordu Burcu gözlerini onun keskin bakışlarına dikerken. "Biz önemsiyor muyduk?"

"O benim kızım! Benden bu kadar anlayışlı olmamı bekleyemezsin."

"Bir kez deneyebilirsin, Demir. Dün Yağız'ın bakışlarını sen de gördün. Tıpkı senin bana baktığın gibi bakıyordu Mira'ya."

Demir zorlukla yutkunarak bakışlarını kaçırdı. Küçük meleğinin bu kadar büyümüş olmasını sindiremiyordu. Kucağına nazla sokulduğu anlar dün gibi aklındayken, kalbini bir adama kaptırmış olmasını kabullenemiyordu.

Dışarıdaki manzarayı görmemek için camın önünden uzaklaştı. Bahçeye açılan kapıya yürüyüp önünde duraksadı. Saniyeler sonra beline dolanan kollarla gözlerini kapatmış, sırtına yaslanan başı hissettiğinde karısının narin ellerini kocaman avuçlarının arasına almıştı.

Elleri ceplerinde, sabırsız bir bekleyişin içindeydi. Bakışlarını ayırmadığı yalının dış kapısı açıldığında duruşunu dikleştirdi. Üzerindeki pembe kabana sıkıca sarılıp etrafına merakla bakınan kızı gördüğünde, aklındaki tüm şüpheler uçup gitti. Tereddüt, bir uçurumun üzerinde ipte yürümek gibiydi. Ancak Yağız'ın tüm benliği sonsuz bir cesaretle sarılmış, o dipsiz uçuruma düştüğü anda paramparça olacağını önemsememişti.

Bir adım attı ona doğru. Ardından koşar adımlarla caddenin karşısına geçti. Mira'nın da yürüyüşü hızlandığında, Yağız çoktan mesafeleri kapatarak bir soluk kadar yakınına gelmişti.

Hiç düşünmeden ona uzandı. Masmavi bakışlarındaki hüznü ve kararsızlığı silmeye kararlıydı. Minicik burnuna düşen kar tanesini başparmağıyla sildiği anda, daha fazla kendisine engel olamadan dolgun dudaklarını yakaladı. Titreyen, narin bedenini sımsıkı sarıp ısıtmaya çalıştı. Kar yüzünden hava pusluydu, hâlâ tam olarak aydınlanmamıştı. Şafak vaktinde bir sokak lambasının altındayken, kollarının arasında vazgeçemediği kokusu burnuna dolan kız vardı.

Soluk soluğa dudaklarını onunkilerden kopardığında, hafifçe kızarmış gözlerini fark etti. "Ağlamışsın," dedi ellerini yanaklarından çekmeden.

"Ağlamadım."

"Gözlerin kızarmış."

Mira omzunu silkti. "Sabahın köründe bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır..." diye fısıldadı Yağız dudaklarını onun dudaklarına sürterken. "Söyleyeceğim çok şey var. Ama bu, onlardan biri değil."

"Söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim." Mira titreyen sesine lanet etti. "Özellikle de dün olanlarla ilgiliyse..."

"Ama dinleyeceksin!" dedi Yağız sertçe. Derin bir nefesle onun küçük yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Dün olanlar, konuşulanlar beni delirtti. Tahammül edemedim."

Mira sözlerini yanlış anlayarak kollarında çırpınmaya başladı. "Benimle ilgili hiçbir şeye tahammül edemiyorsan neden geldin o zaman? Ayrılalım, bitsin. Neden uzatıyorsun?" diye bağırdı.

Genç kızın dudaklarından çıkanları duyduğu anda Yağız'ın bakışları karardı. Bir eliyle onu kendine bastırırken, diğer elini saçlarının arasına daldırdı. "Ayrılmak mı?" diye hırladı öfkeyle. "Senin için bunu dile getirmek ne kadar kolay!" Mira tam cevap verecekken, Yağız parmaklarını onun dudaklarına örttü. "Tek kelime etmeden beni dinleyeceksin!" diye emretti. Artık bekleyemezdi. "Ben dünden beri ne yapacağımı şaşırmışken, bir kez daha ayrılıktan bahsetmeyeceksin!"

"Neden şaşırıyorsun ki? Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Herhangi bir sorumluluk altında değilsin, Yağız. Ailemi de bir daha görmezsin, olur biter. Ben senden hiçbir şey beklemiyorum."

"Neden? Neden Allahın cezası, neden?" diye bağırdı. Onu omuzlarından tutup öfkeyle sarstı. "Neden beklemiyorsun? Evlilik konusu açıldığı anda neden telaşla kapatıyorsun? Beni nasıl delirttiğini göremiyor musun?"

Mira gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı. "Ne-ne diyorsun sen, Yağız?" diye sordu kekeleyerek. Yağız'ın yanıtı beklentilerinin dışındaydı.

"Ailene yaşadıklarımızın sıradan bir ilişkiden ibaret olduğunu ima ettiğinde çıldırdım. Peşindeki hayranları, başka bir adamın sana parmağının ucuyla bile dokunacağını düşünmeye tahammül edemedim. Ve evlilik konusu açıldığında, bunu asla istemiyormuş gibi davranman beni delirtti."

"A-ama... Sen de istemiyorsun ki?" dedi Mira gözlerini kırpıştırarak. Yağız'ın ne demeye çalıştığını anlayamıyordu. Aklında bir şeyler belirse de, hayal kırıklığına uğramaktan delicesine korkuyordu.

"Nereden biliyorsun istemediğimi?"

"Ben... Bilmiyorum." Mira derin bir nefes aldı. "Yağız? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Yağız onu biraz daha kendine çekti. Dudaklarının arasında kısacık bir mesafe kalmıştı. Bakışları güzel yüzündeydi. "Başka bir adam sana dokunamaz, gözünün ucuyla bile bakamaz, sana sahip olamaz!" diye haykırdı. Çenesini tutup kaldırdı. "Hiç kimse, yaşadıklarımızın sıradan olduğunu sanamaz!" Parmaklarıyla dudaklarını okşadı. Kalbi göğsünü sertçe döverken, duygularının çizdiği yola geri dönüşü imkânsız bir adım attı. "Ben seni böyle delicesine, hayatımın her anında isterken... Evimde, yatağımda, kollarımda düşlerken... Ve şimdiye dek düşünmeyi bile reddettiğim evliliği, hayatımda ilk kez seninle hayal ederken... Hissettiklerim asla sıradan olamaz!" Derin bir nefes aldıktan sonra, elleriyle onun yüzünü kavradı. Aralanmış dudakları, şaşkın bakışları, sıklaşmış soluklarıyla Mira, tapılası görünüyordu. "İşte... Bunları söylemeye çalışıyorum."

"Ben..."

Yağız onun konuşmasına izin vermedi. Hayatında ilk kez duygularının sesini dinledi. "Evlen benimle!" dedi tek nefeste.

Alt dudağını hafifçe dişleyerek enfes tadını içine çekti. "Yalnızca benim ol."

Mira'nın soluğu ciğerlerinde hapsoldu. "Sen... Ciddi misin, Yağız?" diye sordu dudaklarından küçük bir hıçkırık çıkarken.

Yağız gözlerini kapatıp kokusunu içine çekti. Ardından dudaklarını alnına değdirdi. "Süslü lafların adamı değilim. Ama hayatta hiçbir şeyi, seni istediğim kadar istemedim."

Mira gözlerinden tertemiz yaşlar akarken, onun sert sakalların çevrelediği yüzünü okşadı. Kollarına iyice sokulup, gözlerini kapatarak başını yanağına yasladı. Bir rüyanın içinde gibiydi ama umursamadı.

"Sen ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkaramadığım, gözlerimin önünden hayalini kovamadığım ve tüm çabalarıma rağmen bir adım bile uzaklaşamadığım çilek kokulu kadınsın." Yağız onun saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. "Benimsin. Dün arabada... Başka dişiler demiştin ya hani... İçimi kavuran bir tutkuyla arzuladığım tek kadın sensin."

Mira dudaklarına süzülen yaşları yalayıp muzipçe gülümsedi. "Ben de bahsettiğin kurt sürüsüyle ilgilenmiyorum." Yüzünü kendinden geçmişçesine onun kokusunun kaynağına, boynuna sürttü. "Bir tek seni istiyorum, Yağız. Sadece seni."

"O zaman evlen benimle. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapmama izin ver," diye fısıldadı kopkoyu bakışlarla. Yağız tüm ruhunu onun teninde, sıcaklığında kaybetmek için yanıyordu. O böyle bakarken her şey önemini yitiriyor, geriye yalnızca onun tek bir gülüşle yaşattığı mutluluk kalıyordu.

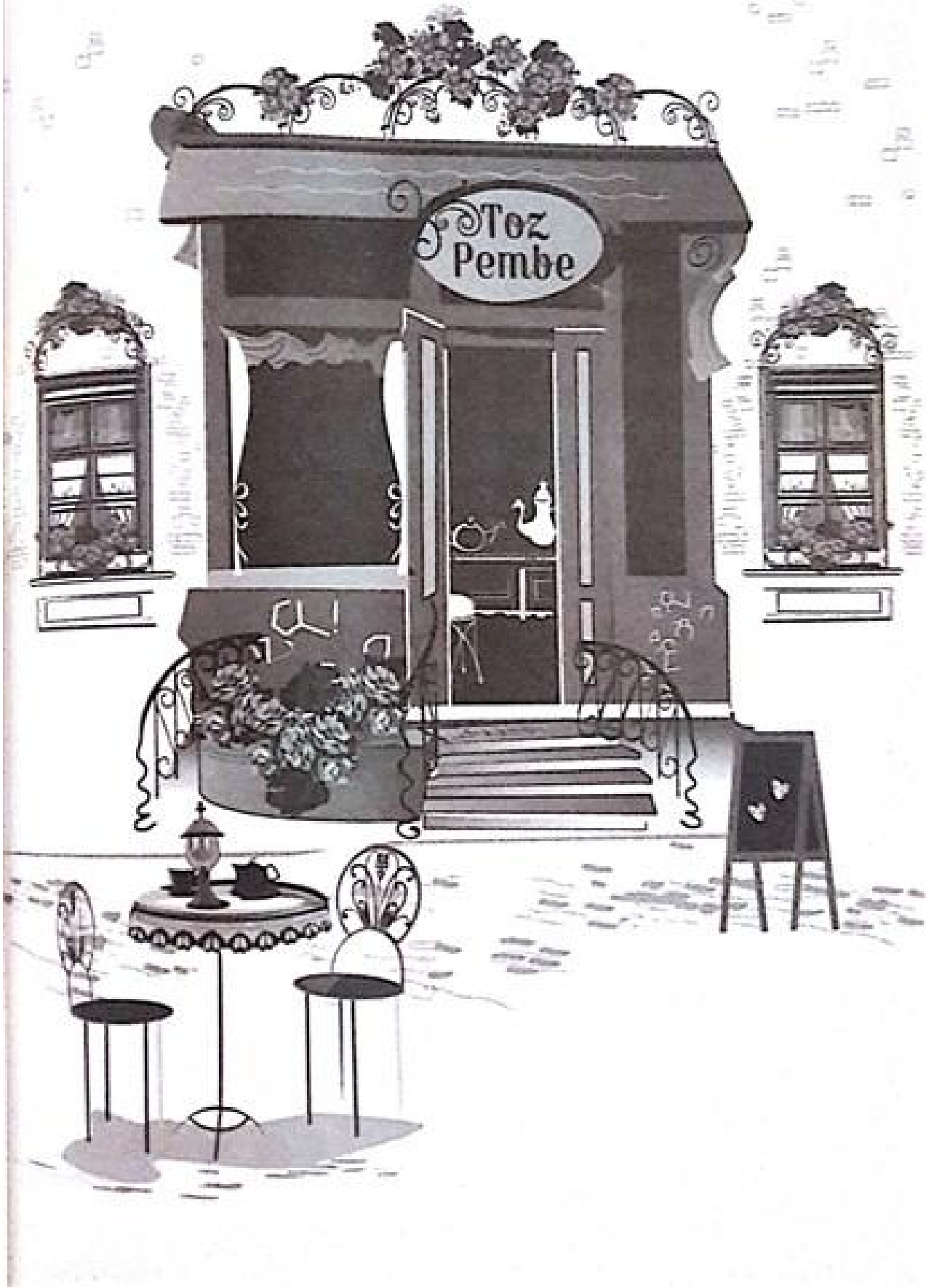
Mira, Yağız'ın bu vahşiliğiyle ağzının kuruduğunu hissetti. Buz kesmiş ellerini adamın erkeksi dudaklarına değdirdi. "Evlen benimle derken bile emrediyor gibisin," dedi Yağız'ın kalbine sızan nazlı sesiyle. "Herhangi bir şey sormadığın için, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

Yağız onun cilveli tavrına gülümsedi. "Benimle evlenir misin?" diye sordu tıpkı Mira'nın istediği gibi. "Sevgilim, karım, her şeyim olur musun, Mira'm?"

Mira bir kez daha hıçkırarak sevdiği adamın kollarına atıldı. Boynuna sarıldığı anda Yağız onu kucaklayarak kaldırdı. Üstlerine bembeyaz karlar yağarken, genç adam onun bedenini sımsıkı sarıp kendi etraflarında hızla döndürmeye başladı. "Evlenirim!" diye bağırdı Mira gözlerinden akan yaşlar kahkahalarına karışırken. "Sevgilin, karın, her şeyin olurum." Yağız onu gamzelerini ortaya çıkaran bir gülüşle yere bıraktığında nefesleri birbirine çarptı. "Sen ne olmamı istersen, ben hepsine *evet* derim, Yağız."

Ansızın Yağız'ın gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Boğazından gelen şiddetli bir iniltiyle Mira'nın dudaklarına kapandı. İçinde uçsuz bucaksız bir sevinç hissederken, geçmişi geride bıraktı. "Mira'm..." diye fısıldadı verdiği kısacık arada. O andan itibaren tek gerçeği Mira'ydı. Dudakları yumuşacık tenini bulduğunda, ömrünün sonuna kadar ona sahip olmaktan başka isteği kalmamıştı.

Beşinci Bölüm





Yağız, telefonunun ekranındaki yabancı numaraya baktı. Normalde cevaplamazdı ancak bu kez beklediği bir telefon vardı. O olabileceğini düşünerek hızla açtı. "Efendim," dedi karşı tarafın sesini duymayı bekleyerek.

"Yana yakıla beni aramışsın, dostum. Dayanamadım, geri dönüş yapayım dedim."

"Zevzekleşme!" dedi Yağız onun serseri tavırlarına gülerek. "Sadece bir kez arayıp not bıraktım. Kendini çok önemseme."

"Tamam tamam. Bir şey demiyorum."

"Nerelerdesin yine? İyi misin?"

"İyiyim. Küba'dayım."

"Sana Kuzgun değil, Karabatak denmeliymiş. Ortadan kaybolduğunda nereden çıkacağın belli olmuyor."

Kuzgun rahat bir tavırla gülümsedi. "Sen beni bırak şimdi," dedi dudakları arsızca kıvrılırken. "Demek evleniyorsun? Vay be!"

Yağız elindeki viskiden bir yudum aldı. "Evleniyorum. Şaşırtıcı, değil mi?"

"Hem de nasıl! Hiç beklemiyordum. Ama sen bu kararı verdiysen, gerçekten hak eden biriyle karşılaştın demektir."

"Evet..." dedi Yağız. Hâlâ ara ara kendini hatırlatan endişeleri, Mira'yı düşündüğünde yok oluyordu. "Kesinlikle her şeye değecek biri."

"Yapmamı istediğin bir şey var mı? Mardin ne durumda?"

"En son konuştuğumda bir şey yoktu. Artık ilgilenmiyorum. Sadece evleneceğimi haber vereceğim." Derin bir nefes

alıp birkaç gündür aklını kurcalayan fikri dile getirdi. "Hem belki... Mira kabul ederse, Amerika'ya yerleşebiliriz."

"Olabilir. Çuvalla paran var, çalışmasanız bile lüks içinde yaşarsınız," dedi alayla. "Peki... Kim bu Mira? Nereden?"

"İstanbul'da sahibi olduğu kafede tanıştık." Yağız asıl konuya gelerek devam etti. "Babası Demir Aras... Abisi Sarp Aras... Aras Holding'in sahipleri. Tanıyor musun?"

"İsimlerini duydum. Sarp Aras'ı da, kuzenlerini de bilirim. Bir arkadaşım tanıyor." Kuzgun merakla sordu. "Bunlar seni araştırabilecek bir aile. Önlemini aldın mı?"

"Önlem alacak bir şey yok. Nereli olduğumu saklamadım. Ancak soyadı değişikliği sayesinde hangi aileden olduğumu bildiklerini sanmıyorum."

"Pekâlâ! Ben yine de birkaç bağlantıma haber salayım. Bilmemeye devam etmeleri en iyisi. Zaten bütün bağını koparmadın mı? Öğrenmelerine gerek yok. Sen yeni hayatına odaklan." Kuzgun bir an duraksadı. "Yanında birkaç adam tut, Yağız. Artık yalnız değilsin."

"Hallettim o işi, merak etme. İki adam var yanımızda. Mira'ya şoför olduklarını söyledim."

"Güzel... Ben yine de birini yollayacağım. İsmi, Onur. Mardin'le ilgili her şeyi bilen biri. Ona her konuda güvenebilirsin."

"Tamamdır," dedi Yağız tok sesiyle. Her şey sakin görünse de, önlem almaktan zarar gelmeyeceğini biliyordu. "Beni iyi olup olmadığın konusunda haberdar et."

"Ben her zaman iyi olurum. Kötüye bir şey olmaz, bilmiyor musun?" dedi alayla. Ardından sesi ciddileşti. "Uzun bir süre ulaşılamayabilirim yalnızca."

"Kendine dikkat et, Kuzgun!"

"Merak etme! Bir dostum yıllar önce hayatımı kurtarmıştı. O zamandan beri yaşamaya gayret ediyorum."

"Lafı bile olmaz, dostum," dedi Yağız yıllar önce onu kurtardığı anı düşünürken. "Lafı bile olmaz."

Aylar sonra...

"Ünlü iş adamı Demir Aras ve eşi Burcu Aras'ın biricik kızları Mira, aile arasında kıyılan gizli bir nikâhla dünya evine girdi. Nikâhın neden gizli tutulduğu büyük merak konusu..."

Mira kaşlarını çatarak Bengi'ye baktı. "Dalga geçip durma!" dedi onun magazinci edasıyla, alay edercesine söylediklerine kızarak.

Bengi ise ona aldırmadı. Sinirle homurdanarak Mira'nın makyajını inceledi. Ona göre, en sevdiği ve aynı zamanda en yakın arkadaşlarından biri olan kuzeni, yeni hayatına kusursuz bir düğünle başlamalıydı. Böyle gizli kapaklı, yalnızca aile arasında olmamalıydı. Çünkü biliyordu ki, Mira'nın muhteşem, kabarık bir gelinlik giymek gibi hayalleri vardı. Ancak bunların hiçbiri olmamıştı. Bedenini ikinci bir deri gibi saran dantel gelinliğinin içinde yine enfes bir güzellik sergilese de, hayallerinden çok uzaktaydı.

"Dalga geçmiyorum, canım," dedi onun saçlarını hafifçe arkaya atarken. "Düpedüz laf sokuyorum. Yıllar boyunca hatırlayabileceğin muhteşem bir düğünün olabilirdi, Mira. Neden bu kadarıyla yetindiğini anlayamıyorum."

"Çünkü bu, o kadar da önemli değil."

Mira'nın umursamazlığı, Yağız'a olan öfkesini daha da artırıyordu. "Ne demek önemli değil? Kabarık gelinlikler, duvaklar senin hayalin değil miydi? Peki ya o her aşamasını özenle organize etmek istediğin düğün? Biz seninle hep bunları konuşmamış mıydık?" Dudaklarını hüzünle ısırdı. "Şu parmağındaki basit alyansa bak! Gerçekten bunu mu hak ettiğine inanıyorsun?"

"Hayaller değişebilir," dedi aldırmamaya çalışarak. Bengi'nin onu nasıl sevdiğini, tüm bu tavırlarının bundan kaynaklandığını biliyordu. "Şimdi tek bir hayalim var. O da, Yağız'la bir ömür geçirmek."

Bengi kapının tıklatıldığını duymazlıktan geldi. Son lafını söylemeyi atlayacak değildi. "Yağız Bey odun, gizemli herifin teki diye, maruz kaldığın şu duruma inanamıyorum. Onun gözlerden uzak olma isteği uğruna, sade, tatavasız bir düğün!"

"Kızlar! Yağız geldi. Hazır mısınız?"

Mira, Beliz Teyze'sinin sesini duyduğunda hızla ayağa kalktı. "Bengi! Lütfen bugün bana destek ol. Senden istediğim tek şey bu. Düğünümün ne kadar berbat olduğunu daha sonra hatırlatırsın."

Bengi'nin bakışları şefkatle yumuşadı. Kardeşinden farksız gördüğü kuzenine sımsıkı sarılıp, "İçinde senin olduğun hiçbir şey berbat olamaz," diye fısıldadı. Onun parlak, dalgalı saçlarını okşayarak gülümsemeye çalıştı. Bu davranışlarının tek sebebi, Mira'nın her şeyin en güzelini hak ettiğine inanmasıydı. "Çok çok çok mutlu ol. Ve seni çok sevdiğimi sakın unutma."

Mira parmağını onun güzel güzünde gezdirdi. "Ben de seni seviyorum, başımın belası," dedi gülümseyerek. "İçin rahat olsun. Ben çok mutluyum. Hiçbir şey içimde kalmadı. Aile arasında bir düğünümün olması dünyanın sonu değil."

Kapı bir kez daha tıklatılınca, Mira kuzeninden ayrıldı. Derin bir nefes alıp, "Gelin," dedi. Elini daracık gelinliğinin sardığı karnına bastırırken çok heyecanlıydı. Kalbi ağzında atıyor, Yağız'ın vereceği tepkiyi merak ediyordu. Bengi'nin odadan çıkışını izlerken, arkasında belirecek silueti görmeyi bekliyordu.

Yağız, kalbi göğüs kafesinde sert bir takla atarken kapıyı araladı. Hızlı bir adımla içeri girdiğinde, karşısındaki manzarayla nefesi kesildi. Keskin bir nefes çekti içine. Gördüğü ilk andan beri aklını, duygularını, benliğini esir alan Mira, hayal ettiği güzellikten çok daha fazlasıydı.

Elini kalbinin üzerine bastırıp, bakışlarını genç kızda dolaştırdı. Mira, bedenini sımsıkı saran, nefes kesen kıvrımlarını belli eden dantel bir gelinlik giymişti. Gelinlik dizlerinden itibaren hafifçe bollaşarak, deniz kızı görüntüsü veriyordu. Dalgalı saçlarını tek omzunun üzerinde toplamıştı ve kendini duvakla saklamak yerine, küçük pırlantalarla süslü, incecik bir taç takmıştı. Hafif bir makyajla hazırlığını tamamlamış, tahrik edici doğallığını ortaya çıkarmıştı. Güzel demek az kalırdı. Ancak Yağız, Mira'nın onda yarattığı etkiyi dile getirebilecek bir kelime olmadığını biliyordu.

Yağız'ın sessizliğine daha fazla dayanamayan Mira, sabırsızca "Beğendin mi?" diye sordu.

Yağız'ın dudakları arsızca kıvrılırken ona doğru yürüdü. Elinden tutup kollarına çekti. "Çok... Çok güzelsin," dedi tutkulu bir fısıltıyla. "Hayallerimden bile daha güzelsin."

Mira hafifçe kıkırdadı. Gözlerini onun smokinle daha da baştan çıkarıcı görünen heybetli bedeninden alamıyordu. "Hayallerini süslediğimi bilmek güzel," dedi elini genç adamın papyonunda, ipek gömleğinde dolaştırırken.

Yağız, onun ellerini tutup dudaklarına götürdü. Bir eşi de kendi parmağında olan alyansı gözlerini kapatarak öptü. Bu yüzük, Mira'nın yalnızca kendisine ait olduğunu gösteriyordu. "Masum hayaller kurmadığımı iyi biliyorsun."

"Biliyorum." Mira hafifçe başını eğdi. "Ve o hayalleri gerçek yapmayı senin kadar çok istiyorum."

Yağız onu dizginleyemediği bir arzuyla kollarına aldı. Kopkoyu bakışlarında, birkaç saat sonrasını düşündüren vaatler saklıydı. "Yemin ederim, benimle evlendiğine pişman olmayacaksın," dedi kararlı bir tavırla. "Hayal ettiğin her şeyi gerçek yapacağım. Söz veriyorum." Onun makyajını bozmayı umursamadan dudaklarına kapandı. Elleri kalçalarında ve göğüslerinde dolanırken, bu akşamın bir an önce bitmesini dilemeden yapamadı.

Saatler sonra, yalının ihtişamlı bir şekilde süslenmiş bahçesinde, Mira kollarındaydı. Nikâh çoktan kıyılmıştı. Kokusu burnuna dolan, damarlarındaki kanı ateşe veren kadın artık karısıydı. Ancak Yağız'ın aklı birkaç gün önce yaptığı konuşmadaydı.

Enişteşine evleneceği haberini verdiği anı anımsadı. Abisinin arabasının frenleriyle oynandığını ama herhangi bir şey olmadan atlatıldığını öğrenmişti. Bu olay kafasını meşgul etse de, şimdi sırası değildi. Tüm dikkatini kollarındaki güzelliğe ve onunla yaşayacaklarına vermeliydi.

Mira kollarında müziğe uyum sağlayarak salınırken, onun kulağına yumuşacık bir sesle fısıldadı. "Mutlu musun?"

Genç kız başını kaldırdı. Dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme ve gözlerinde ışıltılarla baktı. "Hem de çok... Sen?" Yağız'ın dudakları alnına yakıcı bir öpücükle dokundu. Oradan şakağına süzüldüğünde, Mira gözlerini istemsizce kapattı. Yağız'ın ufacık bir dokunuşuyla bile kendini kaybediyor, bedenindeki titremeye engel olamıyordu.

"Ben de mutluyum. Sonunda yalnızca benim olduğunu düşününce, dünyanın en mutlu adamı oluyorum." Yağız onu kollarında nazikçe döndürüp kendisine çekti. Dudaklarını onunkilere sürterken, etraflarında onları izleyen kalabalık umurunda değildi. Mira artık karısıydı ve hiç kimse ona özgürce dokunmasını engelleyemezdi. "Karımsın!" dedi onun aralanmış dudaklarına doğru.

"Hımm... Bununla ilgili planların var mı?"

Onun dudaklarını ısırarak sorduğu soruyla bakışları kararadı. "Elbette!" diye yanıtladı onu kendine bastırarak. "Ama neler planladığımı konuşmak yerine, göstermeyi tercih edeceğim."

"Bu vaatleri yerine getirmeni bekliyorum o halde," dedi Mira gülerek. Ardından başını Yağız'ın omzuna yasladı. Erkeksi kokusunu içine çekerken, tamamen ona ait olmanın mutluluğuyla sarılmıştı.

Yağız artık düğünü sonlandırmaları gerektiğini düşünürken, yanlarına gelen adamı görerek duraksadı. Adamın bakışlarını saygıyla karşıladı. Kızıyla evlenmesi konusunda zor ikna ettiği kayınpederini karşısına almayı istemiyordu.

"Kızımı bir süreliğine alabilirim sanırım," diyen Demir'in bakışları belli etmemeye çalışsa da pusluydu. Gözlerini kusursuz güzelliğiyle herkesi büyüleyen kızından ayıramıyordu.

"Elbette!" diye yanıtladı Yağız yanlarından usulca uzaklaşırken. Baba kızın kısa bir süre de olsa baş başa olmaları gerektiğini düşünüyordu.

Mira'nın tüm kuzenlerinden ve ailenin kalanından oluşan kalabalığa doğru ilerleyip aralarında durdu.

"Onu üzersen başına neler geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını yanındaki sesin sahibine çevirdi. Çarpık bir gülüş ve yüksek bir kendine güvenle bakan adama gülümsedi. "Biliyorum," dedi hiç düşünmeden. "Ama onu üzersem, ben bundan daha fazla etkileneceğim."

Sarp bakışlarını babasıyla dans eden kardeşine odakladı. Mira, küçücük bir kızken düştüğünde yerden kaldırdığı, kanayan dizlerini öpüp iyileştirmeye çalıştığı, canının en değerli parçasıydı. Ve onun üzülmesine asla katlanamazdı. "Bu benim için yeterli bir söz değil!" dedi katı bir şekilde.

"Onu hiç üzmeyeceğim diyemem. Bu çok büyük ve imkânsız bir söz. Ama bunun olmaması için her şeyi yapacağım." Yağız, kardeşine olan korumacı tavrını takdir ettiği adama baktı. "Ancak bir gün... Onun ağlayışının sebebi olursam, bunu isteyerek yapmadığımı ve gözlerinden akan her yaşta azar azar öldüğümü bil."

Sarp bir an duraksadı. Yağız'ın gözlerinde gördüklerinden memnundu. Bu adamın kardeşini bilerek incitmeyeceğinden emin oluyordu. Ve doğduğu andan beri kardeşini her yerden korumaya çalışan bir abi olarak, Mira'nın doğru adamı seçtiğini artık biliyordu.

Arabayı kullanırken, yanında sessizce oturan karısına bakmadan edemiyordu. Yalıdan ayrılırken duygulandığını biliyor, ancak stresli olup olmadığını anlayamıyordu. "İyi misin?" diye sordu kaşları hafifçe çatılırken. Onun cıvıl cıvıl konuşmalarını duymak istiyor, suskunluğuna alışık olmadığını fark ediyordu.

Mira gülümseyerek ona döndü. İçi içine sığmıyordu. Ailesinden ayrıldığı için hüzünlü olsa da, Yağız'ın karısı olmak her şeyin önüne geçiyordu. Elini onun yüzüne uzatıp sakallarını okşadı. "İyiyim. Kötü gibi mi görünüyorum oradan?"

"Sessizsin yalnızca," diye yanıtladı Yağız elini tutup avucunun içine dudaklarını bastırırken. "Konuşmalarına alışmışım."

Mira sahte bir öfkeyle kaşlarını çattı. "Daha ilk günden bana dırdırcı mı demeye çalışıyorsun, Yağız?" dedi yüzünü ona yaklaştırarak.

Yağız kahkahasını tutamadan, onun dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "İstediğin kadar dırdırcı olabilirsin. Şikâyetçi olacağımı sanmıyorum," dedi evlerinin geniş demir kapısından içeri girip nihayet durduklarında.

"İltifat konusunda berbatsınız, Yağız İlhanlı." Mira arabanın durmasıyla etrafına bakındı. Kenarları ağaçlarla çevrili, taşlarla döşenmiş yol muhteşem bir eve ulaşıyordu. Mira gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdığında Yağız çoktan kapısını açıp elini uzatmıştı.

"İltifat konusundaki hünerlerimi birazdan göstereceğim," dedi Yağız bakışlarını onun güzel yüzünden çekmeden. "Evinize hoş geldiniz, Mira İlhanlı."

Mira gözlerini Fransız stili balkonuyla tam hayallerindeki gibi görünen bembeyaz evden zorlukla çekti. Gelinliğini toparlayarak arabadan indi. Yağız, arka koltuktan aldığı beyaz, içi kürklü şık pelerini omuzlarına bıraktığında, genç kız kırdayışını engelleyemedi. "İnanamıyorum!" dedi coşkuyla. "Bu ev... Tam hayallerimdeki gibi. Günlerdir bunu mu saklıyordun benden?"

Yağız gülerek yaklaştı ve belinden tutup onu kendisine çekti. Pelerini iyice bedenine sararken, havanın soğukluğunu hissetmesini istemiyordu. "İltifat konusunda berbat olsam da, sürprizlerde iyiyim sanırım. Evimizi beğendin mi?"

Mira ona heyecanla bakıp kollarına sokuldu. "Evimiz..." diye fısıldadı. "Çok beğendim, Yağız."

Yağız onun dudaklarına ufacık bir öpücük bırakmak istedi. Ancak tadını aldığı anda, aralarında her defasında artan o tutku kendini gösterdi. Hâlâ evin bahçesinde durdukları ve adamlarının etrafta olabilecekleri aklına gelince soluk soluğa çekildi. "Daha fazlası için yanıp tutuşsam da, kimsenin izlemesine tahammülüm yok," dedi sertçe. Herhangi birinin Mira'nın başrolde olduğu görüntüleri izlemesine izin veremezdi.

Genç kızın elini tutup eve doğru ilerledi. Elindeki anahtarla kapıyı açıp hafifçe itti. Görevlendirdiği çalışanların her şeyi isteği doğrultusunda hazırlayıp çıktıklarını biliyordu. Bundan sonra kendileri için çalışacak olsalar da, Yağız ilk gecelerinde yabancı birinin varlığını istemiyordu.

Eve girdiğinde, Mira'nın öylece durduğunu gördü. Gözleri sanki bir şeyler bekler gibi bakıyordu. Dudaklarında ise biraz şımarık, çokça şuh ve her şeyden öte muzip bir gülümseme saklıyordu.

Mira kapının önünde beklerken, Yağız'ın soru işaretleriyle dolu bakışlarını fark etti. "Bir şey eksik değil mi?" diye sordu dudaklarını ısırarak.

Yağız bir an düşündü. "Ne eksik?" diye sorduğu anda, yüzüne arsız bir gülüş yayıldı. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen, gelinliğinin içinde hâlâ kusursuz görünen karısına yaklaştı. "Kucağa alınmak istiyorsun demek!" diye fısıldadı dudaklarını boynuna sürterken.

Mira başını sallayıp, Yağız'ın vereceği tepkiyi bekledi. Ancak kendisini aniden adamın güçlü kollarında bulduğunda, dudaklarından şaşkın bir çığlık çıktı. "Ayy!"

Yağız kucağında en kıymetli varlığını taşıdığını bilerek, evlerine ilk adımını attı. "Evimize, yeni hayatımıza hoş geldin, Mira'm," diye inledi onun kulağına dolan kıkırtılarına gülümserken.

Mira, Yağız'ın kollarına daha çok sokularak dudaklarını boynuna bastırdı. Yukarıya çıkan merdivenleri onun sıcağında tırmanırken, yolun sonunda nereye ulaşacaklarının farkındaydı. İçinde hâlâ bir parça korku olsa da, fazlasıyla heyecanlıydı. Birlikte geçirdikleri o ateş gibi gece, geride hâlâ sönmemiş bir yangın bırakmıştı.

Geniş bir kapıdan geçerek odaya adım attıklarında loş bir ışıkla karşılaştılar. Mira, kocasının kollarından ona sürtünerek indi. Tam Mira'nın tarzında, pastel renklerde döşenen oda çok güzeldi. Etrafında kalın, ahşap sütunlar olan yatak, bembeyaz tüllerle çevrilmişti. Tuvalet aynasının yanındaki kapıdan görünen banyo ise heyecanını zirveye yükseltti. Modern bir jakuzinin de bulunduğu geniş banyonun tam ortasına, tamamen keyif yapmak için tasarlanmış, eski zamanlara ait gümüş ayaklı bir küvet yerleştirilmişti.

"Tüm bunları ne zaman düşündün?" diye sordu Mira büyülenmiş gibi. Yatağın yanı başında duran pembe renkli şampanya ve taptaze çilekler, bu gece için hayal edebileceklerinin üzerindeydi. Yağız onu elinden tutup yatağa götürdüğünde nefesi sıklaştı.

"Sen nasıl bir ev hayal ettiğini söylediğinde kafamda böyle bir yer canlandı," dedi Yağız onun boynundaki kahverengi benin üzerine yakıcı bir öpücük bırakırken. Yatağın kenarına oturup, Mira'yı da belinden tutarak kucağına çekti. Ardından kenardaki kumandayı alıp, odada kısık sesli bir müziğin yankılanmasını sağladı. "Balayından dönünce, istediğin değişiklikleri yaparsın," dedi tutkulu şarkı kulaklarına dolarken.

"Hiçbir değişikliğe gerek yok, Yağız," diye inledi Mira. Adamın ıslak dudakları boynunda dolanıyordu. "Yaptığın her şeye bayıldım."

"Ben de sana bayılıyorum," dedi Yağız boğazının derinlerinden gelen boğuk sesiyle. "Kokuna..." Mira'nın dalgalı saçları ipeksi yığınlar halinde omuzlarından aşağıya dökülüyor, onlardan yayılan koku Yağız'ı mest ediyordu. "Tenine..." Elleri yanaklarında ve boynunda dolaştırıp seksi gerdanına indi. "Her şeyine..." Hızlanan solukları, bir körük gibi kalkıp inen göğüsleri aklını başından alıyordu. Onun için ilk olacağını bilse de, yaşadıkları o tutkulu geceyi düşündüğünde kendini tutması zorlaşıyordu.

"Yağız..." diye inledi Mira başını hazla arkaya atarken. Daha üzerindeki gelinlik bile çıkmadan sersemlediğini hissediyordu. "Ben çok heyecanlıyım," dedi dürüstçe. Yağız onu kucağından hızla kaldırıp kendisi de ayaklandığında, Mira ne yapacağını bilemedi.

"Görebiliyorum." Yağız onu arkasına döndürüp ellerini sıkıca tuttu. Avuçlarının arasına aldığı narin elleri kenardaki sütunun üzerine koydu. "Titriyorsun," diye fısıldadığında, dudaklarını sırtında, açıkta kalan teninde dolaştırıyordu. "Ama heyecandan mı, yoksa korkudan mı, anlayamıyorum."

Mira başını arkaya eğdi. "Korkmalı mıyım?" dedi zar zor çıkan sesiyle.

"Şu anda neler yapmak istediğimi bilsen, eminim korkardın."

"Ne?" Yağız'ın parmaklarının gelinliğin fermuarında gezindiğini hissettiğinde yutkundu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Önce bu gelinlikten kurtulmak istiyorum," dedi fermuarını aşağıya indirirken. Gelinliğin dantel askılarını Mira'nın kollarından sıyırdı. Ardından ellerini yeniden sütuna dayamasını sağladı. Bembeyaz gelinlik, genç kızın ayaklarının dibine yumuşacık bir bulut gibi yığılırken, Yağız'ın karşısında bu masumiyete tezat bir görüntü vardı.

Mira gelinliğinin altına beyaz, dantel bir iç çamaşırı giymişti. Ancak Yağız'ı çıldırtan bu değildi. Altındaki minicik tanga, bir jartiyerle dizlerinin üzerine kadar uzanan, kenarları

dantelli çoraba bağlanıyordu. İncecik belini jartiyerin kemeri sarıyor, Yağız'ın gözlerinin önünde kanını ateşleyen görüntü ler dolanıyordu.

Mira'nın ayaklarının dibindeki gelinliğin dışına çıkmasını sağlayıp, kendi ceketinden kurtuldu. Boynundaki papyonun bağını çözerken, Mira başını arkaya çevirip ona baktı. Yağız'ın dudakları bu bakışı gördüğü anda arsızca kıvrıldı. Gömleğinin üstten birkaç düğmesini açıp Mira'ya yaklaştığında, genç kız yüzünü ona dönerek elini kol düğmelerine uzattı.

Yağız, Mira'nın titreyen parmaklarıyla kol düğmelerini çözmesini izledi. Ardından o parmaklar göğsündeki düğmelere kaymış, ancak öncesinde boynunda ve kollarında gezinmişti.

Mira sabırsız görünmemeye çalışarak adamın düğmelerini çözdü. Gömleği kenarlara doğru usulca açtığında, Yağız'ın geniş, kaslı göğsü karşısında duruyordu. Ellerini yumuşacık tüylerle çevrili tenine uzattı. Sıcacıktı. Ona dokunmaya doyamıyormuşçasına ellerini göğsünde dolaştırdı. Hemen sonra dudaklarını sol tarafına, kalbinin üzerine bastırdığında, Yağız'ın boğazından Mira'nın zevk dolu olduğundan şüphe duymadığı bir hırlayış çıktı.

"Sen beni öldüreceksin!" dedi onu tek hamlede kendinden uzaklaştırırken. Mira'nın incecik bedenini hızla kucaklayıp devasa yatağın üzerine bıraktı. Önce gömleğini bir çırpıda attı, ardından elini kemerine götürüp pantolonunu çıkarmaya başladı. Tam karşısında duran Mira, seksi iç çamaşırlarının içinde karşı konulmazdı. Ayağındaki bilekten bağlı yüksek topuklu ayakkabılar ise, Yağız'ın bu gece asla kurtulmak istemedikleri arasındaydı.

Tamamen çırılçıplak kaldığında, Mira'nın hafifçe yutkunduğunu gördü. Genç kız tüm masumiyetine rağmen izlemekten kaçınmıyordu ve Yağız onun bu tutkulu hallerine tapıyordu. "Şimdi sıra sende," dedi boğuk bir sesle. Mira'nın gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüğünde güldü.

"Kendim mi soyunacağım?"

"Evet. Sakıncası mı var?"

Mira başını iki yana salladı ancak ne yapacağını bilemiyordu. Saçlarını hafifçe arkaya atıp başındaki ince tacı çıkardı.

Yağız onun güzelliğine bakarken kalbi sıkıştı. Bedenindeki sertlik iyice artmış, delircesine arzuladığı kadına kavuşmak için can atıyordu. Ancak bu geceyi ağırdan almak istiyor, Mira'nın nefesini kesip ona unutulmaz bir gece yaşatmayı amaçlıyordu.

Onun önünde diz çöküp yüzüne baktı. Çenesinden nazikçe tutup kaldırarak gözlerini onunkilere odakladı. "Nereden başlaman gerektiğini göstermemi ister misin?" diye sordu erotik bir sesle.

"Evet..."

Yağız elini beyaz sutyeninden hafifçe taşan göğüslerine uzattı. "Mesela bundan başlayabilirsin," diye fısıldayıp parmaklarını dolgun göğüslerinin üst kısmında dolaştırdı.

Mira saçlarını arkaya savurup inledi. "Bana işkence mi çektireceksin?" dedi adamın elini tutup, göğüslerinden çekmesine izin vermeden.

"Ateşli bir işkence bu... Dayanabilirsin."

Mira onun sözünü dinleyerek ellerini sutyeninin ön tarafında bulunan kopçaya uzattı. Bu parça özel yapımdı. Adeta bir erkeğe zevk vermek için yaratılmıştı. Açılan kopçanın ortaya serdiği dolgun göğüslerini gördüğünde, Yağız inleyerek tenine kapandı.

"Ahh!" diye hırladı göğüs uçlarını dudaklarının arasında kıstırırken. "Tek bir hareketle beni mahvediyorsun!"

Mira onun dudaklarının oyunuyla titrerken, "Devam edeyim mi?" diye sordu.

"Et!" dedi Yağız emir verircesine. Dişlerini zorlukla sıktı. Kendisini tutmaya çalışsa da, Mira bu kadar güzelken tüm çabası boşunaydı.

Mira ellerini jartiyerin dantel kemerine indirdi. "Şimdi bunu mu çıkarayım?"

"Hayır! Külotunu çıkar."

Genç kız onu ikiletmedi. Kalçalarını oturduğu yerde hafifçe oynatıp, jartiyerin kopçalarını çıkararak külotu üzerinden sıyırdı.

"Gerisi kalsın!" dedi Yağız bakışlarını onun tertemiz kadınlığından, kıvrımlı vücudundan alamadan.

"Nasıl yani? Diğerleri?"

"Onlar çıkmayacak. Böyle nasıl kusursuz göründüğünün farkında mısın?"

"Değilim." Mira adamın kaslı göğsünü arsızca okşadı. "Öğret bana. Sana nasıl zevk vereceğimi göster."

Yağız gülerek başını iki yana salladı. "Bunu öğrenmeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Mira'm."

"Neden?"

"Çünkü bundan daha fazla zevk almamı sağlarsan, son nefesimi verebilirim." Mira'nın kirpiklerini kırpıştırarak ona baktığını gördüğünde, incecik, uzun bacaklarını araladı. "Şimdi sıra yeniden bende." İri elleriyle bacaklarını okşadı. Bileklerinden başlayıp, küçük ıslak öpücüklerle yukarıya tırmandı. Kasıklarına geldiğinde tenini hafifçe dişlemiş, beklemeden dudaklarını ıslak kadınlığına gömdüğünde Mira'nın çığlığı odada yankılanmıştı.

"Yağız!" Bağırarak adamın saçlarına yapıştı. Başı arkaya düşmüş, solukları hızlanmıştı. Yağız dili ve dudaklarının oyununa devam ederken, Mira'nın aklında onun arsız öpüşlerinden başka bir şey kalmamıştı.

Yağız, Mira'yı defalarca zevkin kıyısına götürüp kendini geri çekti. Teninde dokunmadığı, okşayıp yalamadığı yer kalmamıştı. Mira'nın yalvarışları, haykırışları adamı mest ediyordu. Bir an önce daracık sıcaklığıyla buluşmak için çıldırsa da, gece boyu karısını derin bir haz denizinde yüzdürmeyi bildi.

Mira, bir kez daha rahatlamasına izin vermeden geri çekilen adama baktı. Üzerinde ilkel ve heybetli bir savaşçı gibi yükselirken gözlerini ondan alamıyordu. Yağız'ın incecik bir terle kaplanmış esmer, kaslı vücudunu izlerken dudaklarını hafifçe yaladı. Yanakları kızarmış, gözleri buğulanmış, saçları ipek yığını halinde yatağın üzerine dağılmıştı.

Genç adam çekmeceye uzanıp, birkaç gün önce yerleştirdiği prezervatif kutusunu komodine koydu. İçinden bir tanesini alacakken Mira onun kolunu tutup durdurdu.

"Yağız..." diye fısıldadı sessizce. "Ben... Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Öyle mi?"

"Hı hı... İki ay önce başladım. Bu gece seni tamamen hissetmek istiyorum. Senin için unutulmaz olmasını istiyorum."

Yağız onun çıplaklığına arzuyla bakarken, hızla uzanıp yatağın ortasına yatmasını sağladı. Üzerinde kalan parçaları ve topuklu ayakkabılarını bir çırpıda çıkarıp attı. Titreyen bedenini hissetse de durmadı. Artık Mira'nın korkmadığının farkındaydı. Gözleri açlıkla parlarken, elini kaya gibi sertleşen erkekliğine uzattı. "Bu gece... İkimiz için de unutulmaz," dedi kalın parçasını sıvazlarken. Dizini yatağın kenarına yaslayıp, Mira'nın elini tuttu. Ve kendi yaptığı şeyi tekrarlaması için ona yol gösterdi.

Mira avucunun içinde hissettiği sertliğe baktı. Kadife bir tenle örülü çeliği andırıyordu. Bakışlarını Yağız'ın yüz ifadesine sabitleyip, elini aşağı yukarı oynattı. Adamın başını arkaya attığını gördüğünde sanki zafer kazanmıştı. Elinin hareketlerini hızlandırıp, başparmağıyla ucundan sızan zevk sıvısını yaydığında, Yağız vahşi bir hamleyle üzerine tırmandı.

"Yeter!" diye hırladı şakağındaki damar belirginleşirken. "Yoksa patlayacağım!" Mira'nın bacaklarını aralayıp yerini aldı. Alt dudağını hafifçe kıstırıp dilini ağzının içine kaydırdı. Bir eli dolgun göğüslerini okşayıp çekiştiriyor, diğer eli sertliğini

ıslak kadınlığına sürtüyordu. Mira hazırdı. Yağız'ın ona sahip olmasını bekliyordu. "Gözlerime bak!" diye emretti Yağız onun güzel yüzünü süzerken.

Mira ellerini onun boğum boğum kaslarla çevrili kalın kollarına uzattı. Adamın kollarını, sırtını okşayarak, teninin parmak uçlarında bıraktığı hissin tadını çıkardı. Korkmuyordu. Yağız ona saatlerdir öyle şeyler yaşatıyordu ki, bundan sonrasının çok daha kusursuz olacağını biliyordu. En kuytularına bastırılan devasa sertlik, ona hiç açılmamış bir kapının ardındaki cenneti vadediyordu. Dudaklarını kocasının dudaklarına sürtüp, solukları birbirine karışırken fısıldadı. "Seninim, Yağız. Hadi! Bekletme artık beni!"

"Benimsin!" Yağız çıldırtan bir yavaşlıkla okşayışlarına devam ederken, erkekliğinin ateş gibi yanan geniş başını onun sıcaklığına doğru itti. Mira'nın, kaşlarını hafifçe çatıp gözlerini yumduğunu gördüğünde dudaklarını alnına değdirdi. "Gözlerini kapatma, Mira'm!" diye uyardı karısını. Mira'nın laciverte kesmiş gözleri, kendisinin koyulaşmış elalarıyla birleşti. Ona tek hamlede, bir an bile beklemeden sahip olduğunda, küçük çığlığını duymuş, hissettiği daracık ıslaklık nefesini kesmişti. "Siktir!" diye kükredi parmaklarını Mira'nın incecik parmaklarının arasından geçirirken. Karısının narin omzunu sertçe dişledi. "Çok sıkısın!"

"Yağız!" diye bağırdı Mira. Bir anlık hissettiği acı hızla kaybolup, yerini müthiş bir doluluğa bıraktı. Yağız'ın her hamlesinin ardında bıraktığı zevk inanılmazdı. Yağız içine hoyratça girip çıkarken, Mira kendinden geçtiğini hissediyordu. Haz kokan çığlıkları onun hırıltılarına çarpıyor, iki âşık ruh adeta birbirine karışıyordu.

Mira'nın bir kitap gibi okunan duygularına rağmen, Yağız hissettiklerinin farkına varamıyordu. Elinden geldiğince ona sahip olduğu anları uzatmaya çalışıyor, bunu yaşamaya asla doyamayacağını anlıyordu. "Mira'm! Çilek kokulu karım!" diye inledi dudaklarını onun göğüslerine bastırıp pembe uçlarını

emerken. Mira bir uyuşturucu gibi kanına karışırken, bunun bir ilacı olmadığını artık biliyordu.

Dakikalar sonra ikisi de haz dolu bir uçurumdan aşağıya düşerken Yağız, Mira'yı sımsıkı sardı. Bedenlerinin sarsılışı devam ederken, dudakları tenini bırakmadı. "Mira..." diye fısıldadı. Yüzünü onun miş kokulu göğüslerine yaslamıştı. Onun artçı bir depremi andıran titreyişini hissettiğinde, yana doğru kayıp Mira'yı kollarına çekti. "İyi misin?" diye sordu solukları düzelmemişken.

"İyiyim, Yağız." Mira kocasına sokulup başını boynuna gömdü. Hâlâ nefes nefeseydi. "Ben... Bu kadar muhteşem olacağını düşünmemiştim."

"Ben artık her seferinde çok daha fazlası olacağına eminim." Yağız onun saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. Ardından aklına gelen şeyle yavaşça ayaklandı.

"Nereye?"

"Burada bekle," dedi Yağız dudaklarında çapkın bir kıvrılmayla. Çırılçıplak bir halde banyoya yürüdü. Mira'yı hayal ederek yaptırdığı, gümüş ayaklı antika küvetin üzerindeki musluğu açtı. Küvet dolduğunda içine biraz banyo köpüğü döktü. İşte şimdi karısını alabilirdi.

Yeniden yatağa döndüğünde Mira çarşafa sarınmıştı. Şaşkın bakışlarla Yağız'ın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. "Gel bakalım!" dedi Yağız çarşafı yere atıp, seri bir hareketle Mira'yı kucağına alırken. Çarşafa bulaşan hafif pembelikteki kanı gördü. "Banyoya gidiyoruz," dedi içi erkeksi bir gururla sarsılırken. Banyoya ulaştıklarında onun narin bedenini su ve köpükle dolu küvetin içine bıraktı.

Mira sıcacık suyun içine gömülürken, Yağız'ın yüzüne teşekkür edercesine baktı. "Sen gelmeyecek misin?" diye sordu onun hâlâ ayakta olduğuna takılarak.

"Yapmam gereken son bir şey daha var." Yağız içeriye girdi ve birkaç dakika sonra alçak bir servis arabasıyla döndü.

Üzerinde bir şişe şampanyayla çilekler duruyordu. Şampanyayı açıp, kristal kadehlere doldurdu. Bir kadehi Mira'nın eline verdi. Hemen ardından küvete girip tam arkasına oturdu. Uzun, kaslı bacaklarını açıp arasına Mira'nın incecik bedenini aldı. "Rahat mısın?" diye sordu dudaklarını omzuna bastırırken.

"Çok rahatım." Mira şampanyasından küçük bir yudum aldı. Ardından sehpadaki parlak çileklerden birini alıp adamın dudaklarına uzattı.

Yağız onun bacaklarının arasını yumuşacık dokunuşlarla temizlemekle meşguldü. Ardından arsız elini Mira'nın göğüslerinde dolaştırırken, dudaklarına uzatılan çileğin yarısını ısırdı. Mira'nın elindeki şampanyadan büyük bir yudum aldı. "Çok... Çok güzeldin, Mira!" diye inledi aklı dakikalar önce yaşadıklarına giderken. "Aklımı başımdan aldığını biliyorsun, değil mi?"

"Aldım mı?" diye sordu Mira. Sırtını adamın korunaklı göğsüne yaslayıp, başını geriye attı. Onun kıvılcımlar saçan gözlerine baktı. "Sen de benimkini aldın, Yağız. Ama bu gece değil. Çok uzun zaman önce."

Yağız, Mira'nın elindeki yarım çileği kavrayıp onun dudaklarının arasına bıraktı. Tıpkı ilk öpüşmelerinde olduğu gibi, hızla dudaklarına kapandı. Çilek tadı kendi diline damağına karışırken, o dolgun dudakları tutkuyla ısırdı. Sanki ilk andan beri Mira'ya bağımlıydı. Ellerini onun hassas kuytularında dolaştırırken, Mira'nın kollarında inleyerek kıvranışı onun yanında hiç dinmeyen sertliğini artırdı. O andan itibaren aralarındaki tutkulu dakikalar tüm büyüsüyle başa sarılmıştı.

Keskin bakışlarını turkuaz rengi okyanusta gençliği, enerjisi ve dişiliğiyle salınan, kahkahaları ıssız koyda yankılanan karısına çevirdi. Endişeyle "Hadi çık artık, Mira! Güneş neredeyse battı, üşüyeceksin!" diye seslendi. Evlerinde iki gece kaldıktan sonra, balayı için Bora Bora adasına gelmişlerdi. Ve

yaklaşık iki haftadır tüm zamanlarını bu doğaüstü adada, birbirlerinin tadını çıkararak geçirmişlerdi. Fakat birkaç gün sonra dönmeleri gerekiyordu.

Bulundukları mekânın tüm güzelliğine rağmen, Yağız içinde anlamlandıramadığı bir sıkıntı hissediyordu. Huzurlu olup yalnızca balayına odaklanması gerekirken, aklındaki düşünceler genç adama rahat vermiyordu. Sebeplerini bilmiyordu. Fikir yürütemiyordu. Ancak Mira'ya yalnızca bakarken bile kalbi sıkışıyor, hayatında ilk kez temelsiz bir korkuyla sarılıyordu.

Bir de kıskançlık vardı önüne geçemediği... Kendilerine tahsis edilen özel koya belirli saatlerde gelen görevlilere bile katlanamıyor, Mira'nın güzelliğini herkesten saklamak istiyordu.

Mira, ıslak saçları sırtından aşağıya dökülürken denizden çıktı. Üzerinden sular süzülen kusursuz bedeni tatlı bir bronzluk kazanmıştı. Giydiği siyah bikini güzelliğini ortaya sererken, Yağız'ın tüm vücudu yine arzuyla dolup taşmıştı.

Tek bakış yetiyordu. Yağız her sevişmelerinde aralarındaki tutku fırtınasının biraz olsun sakinleşmesini bekliyor, ancak parmağının ucuyla onun tenine dokunduğu anda yanıldığını anlıyordu.

Mira koşarak bembeyaz kumlarla kaplı sahilin tam ortasında konumlanmış, etrafı tüllerle çevrili yatak şeklindeki büyük locaya geldi. Yağız'ın teninin sıcaklığına aldırmadan, ıslak vücudunu adamın kollarına bıraktı. Kollarını boynuna dolarken, Yağız adeta hırlayarak, dolgun, pürüzsüz alt dudağını hafifçe kıstırdı. Mira'nın dudaklarından sızan kısık inleyişi duyup, incecik ellerini saçlarının arasında hissetmek, Yağız'ı bir anlığına da olsa sıkıntılarından soyutladı.

Genç kadın yumuşacık yatağın üzerindeki yerini aldığında kıkırdadı. "Beni özledin mi yoksa?" diye fısıldadı. Üzerine doğru vahşice eğilen Yağız'a uzanıp, kendisini güçlü erkekliğine bastırdı. Kocasını artık nasıl çılgına çevireceğini bilen bir kadın olarak, istediğini elde etmesi çok vaktini almadı.

Yağız boğuk sesiyle onun kalçalarını avuçladı. "Ben seni yanımdayken de özlüyorum," dedikten hemen sonra genç kadının üzerindeki bikiniyi parçalarcasına çıkardı. Nasıl olduğunu anlamadan nefeslerini kesen o haz dolu yolculuğa çıkarken, güneş biraz ileride gökyüzünü kızıla boyamıştı.

Dakikalar sonra birbirlerinin soluklarında yeniden var olurken, Mira kocasının kollarına sokuldu. Onun koynunda, sıcacık göğsünün kozasında dinlenmeye çalıştı. İçinde nedenini bildiği bir burukluk vardı. Birkaç gün sonra İstanbul'a döneceklerini düşünmek, Mira'nın tüm hevesini kaçırıyordu. Her an Yağız'la olmaya o kadar alışmıştı ki, döndüklerinde başlayacakları normal hayat onu istemsizce korkutuyordu.

Yağız'ın yatağın üzerindeki telefonunu alarak kamerasını açtı. Buraya geldiklerinden beri onlarca fotoğraf çekmişti. Bazıları kendi telefonunda, bazıları Yağız'ınkinde kayıtlıydı. Kamerayı uzaklaştırıp tatlı bir kare çekmeye çalışırken, Yağız kadraja bakmak yerine dudaklarını onun şakağına bastırmıştı. Ortaya harika bir fotoğraf çıkmıştı. Yağız gözlerini kapatarak onu öpüyor, Mira ise gülerek bakıyordu. Az önce dönmek konusunda hissettikleri yeniden tüm benliğini sardı. "Eve dönmeyi hiç istemiyorum. Keşke hep burada, böyle baş başa kalabilsek," diye mırıldandı. Yağız'ın, bedenini saran kolları sıkılaştığında ona yaklaşmaya çalıştı. Dokunuşunu teninde her hissedişinde daha fazlasını arzu ediyor, talepkâr tutkusuna engel olamıyordu.

"Ben de dönmek istemiyorum. Ama döndüğümüzde de hiçbir şey değişmeyecek, biliyorsun," dedi Yağız. Karısından çok, kendisini ikna etmeye çalışıyordu. İçindeki sıkıntı bir anlığına uzaklaşsa bile yeniden beliriyor, bir şey olacakmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

Mira onun kollarında hafifçe döndü ve ellerini göğsüne bırakıp çenesini yasladı. Yağız'ı tanıdığından beri her şeyi uçlarda yaşamaya alışmıştı. Genç adam aşkını kelimelere dökmese de, Mira bunu tüm ruhunda hissediyordu. Onun tatilde daha da

uzayan sakallarını okşadı. Yağız'ın içini çekerek gözlerini kapatmasıyla içinde bir şeyler kanatlandı. Yağız'ın her hareketi, dokunuşu, öpüşü, bakışı Mira için bir ispattı. Aşkın gerçekten sözlere ihtiyacı var mıydı? Yine de biraz şımararak onun kucağına tırmandı. Yağız'ın kararan bakışlarını gördüğünde kıkırdadı. "Neymiş o değişmeyecek olan şey?" diye sordu onun hızla sertleşen erkekliğinin üzerinde kalçalarını oynatırken.

Yağız, karşısındaki ateş parçası kucağında kıvranırken konuşamadı. Bir eli kalçasını avuçlarken, diğeri çıplak göğüslerine uzandı. "Bilmiyorum." Arsızca kendini ona doğru itti. "Şu an adımı bile söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Yağız'ın okşayışları daha tutkulu hale gelip, Mira'yı kendi oyununa çekti. "Ben hatırlatayım sana," diye inledi uzun saçlarını savururken. "Bana olan aşkın mesela... Değişmeyecek, değil mi?"

Yağız onu tek hamlede yatağa yatırıp altına aldı. Aklını teninde kaybetmeden önce, aylardır farkına varamadığı şey dudaklarından çıkıp Mira'nın ruhuna aktı. "Asla!" diye hırladı kalbinde sakladıkları ilk kez söze dökülürken. *Asla değişmeyecek!* diyerek içinden devam ettirdiğinde, o andan itibaren dünya dönmeyi kesmiş, adamın dudaklarıyla yarattığı ateş ikisini de içine almıştı.

Dudaklarını stresle ısırırken, bakışlarını kolundaki şık saate odakladı. "Saat sekiz oldu işte," diye mırıldandı kendi kendine. Sabahtan beri evde zorla tutulduğu yetmiyormuş gibi, bir de onu beklediğine inanamıyordu. Dün gece çok zor saatler geçirmiş, günün nasıl aydınlandığını bilememişti. Kendi ruh haline Erim'in huzursuzluğu da eklenince tükenmişti.

Oğlu tüm üzüntüsünü, stresini hissediyor gibiydi. Onunla aralarındaki bağ her şeyden öteydi. Minicik varlığıyla Mira'ya verdiği güç, hiçbir şeyle boy ölçüşemezdi. Hayatına bir hediye

gibi gelen Erim, en kötü zamanlarında bile tatlılığıyla genç kadının gülümsemesini sağlamıştı. Onun mutluluğu ve huzuru için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Eğer Yağız'ı dinlemesi gerekiyorsa, bunu da yerine getirecekti.

Fakat ona bir şans daha vermeyi kesinlikle düşünmüyordu. Mira onun gidişiyle öyle yıkılmıştı ki, paramparça olan benliğini nasıl bir araya getireceğini bilmiyordu. Yağız'ın neler anlatacağını kestiremiyor, ancak ne olursa olsun fikrini değiştireceğini hiç sanmıyordu.

"İyi misin, canım?"

Annesinin sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp, tüm hırçınlığıyla yanıtladı. "Hayır, değilim! Ama eğer evden çıkarsam olacağım. Sabahtan beri beni burada tuttuğunuz yeter!"

Burcu kaşlarını çatarak kızına baktı. "Sabah da söylediğim gibi, hiçbir yere gidemezsin. Erim'i de yanına alıp, tüm bu karmaşayı ona yaşatmana izin vermeyeceğim, Mira. Bu kez bildiğini okuyamazsın."

Bakışlarını bir ümit babasına çevirdi. Biricik babası onu kırmaz, bir dediğini iki etmezdi. "Baba, sen bir şey söyle bari. Hani sen de ona kızgındın? Onu dinlemek istemiyorum, görmüyor musunuz? Buna izin mi vereceksin?"

Demir neler hissettiğini belli etmemeye çalışarak bakışlarını kızının yüzünde dolaştırdı. Yağız bugün sabah saatlerinde holdinge gelmişti. Demir ve Sarp saatlerce oturup, Yağız'ın anlattıklarını dinlemişlerdi. Sarsılmış haldeydi. Onun başına gelenleri, tüm olan biteni öğrenmek, belki de ilk kez Demir'i ne yapacağını bilemez hale getirmişti.

"Benim hiçbir şeye izin verdiğim yok, Mira," dedi onun buğulanmış gözlerine bakarken. "Sen benim kızımsan, şurada her şeyden habersiz oynayan bebek de torunum. Onun yıpranmasını istemiyorum." Kızının tepkisini öğrenmek istercesine, nabız yoklar gibi devam etti. "Hem henüz gelmedi, değil mi? Belki de hiç gelmeyecek."

Mira ansızın irkildi. Gözlerini esir alan hüzün bulutları başka söze gerek bırakmıyordu. Demir, bu ani duygu değişimi karşısında kızının hissettiklerinin yoğunluğunu koruduğuna emin olmuştu.

"Doğru. Belki de gelmez."

Oturduğu yerden kalkıp, evdeki hizmetçilerden birinin ilgilendiği oğluna yöneldi. Sesindeki o üzgün tonun hissedilmesine engel olamadığını fark etmişti. Gözlerinde birikip, akmak için ısrar eden berrak yaşlara direndi. Dün gece herkes uyurken yeterince ağlamış, onun için fazlasıyla gözyaşı dökmüştü. Bir daha asla onun karşısında zayıf davranmayacaktı. Erim'e ellerini uzatarak kendisine çağırdı. Küçük bebek tatlı suratını annesine çevirip, kocaman gülümsedi. Annesini ikiletmeden minik bedenini kollarına bırakması ise Mira'nın içini müthiş bir şefkat duygusuyla doldurmaya yetmişti.

Oğlunun temiz kokusunu içine çekti. Yüzünü yumuşacık boynuna gömerek, sanki tüm acısını, hüznünü alabilecekmiş gibi, içine sokarcasına sardı. Küçücük bebeği bunca zamandır sığındığı liman olmuştu ve Mira onun varlığına minnettardı. Şimdi Yağız'ın gelmeyeceğini, vazgeçmiş olabileceğini düşündüğünde, içinin daha fazla acıması imkânsızdı. Hayal kırıklığının en büyüğünü daha önce yaşamıştı. Onu hiçbir şey bundan daha fazla yaralayamazdı. Ama yine de... Göğsünde çırpınan akılsız kalbini sıkan demirden pençeler hâlâ oradaydı.

Oğluna sarılmak ilk kez yetmiyordu. İhtiyacının farklı olduğunu biliyordu. Bunca zaman sonra, gerçek bir kadın gibi hissetmek isteyen tarafı su yüzüne çıkıyor, sevdiği adam tarafından delicesine sevilmeyi arzuluyordu. Ancak böyle zamanlarda gururu öyle devleşiyordu ki, içindeki aşka yer bırakmıyordu. O yüzden de direnmeye, tüm gücüyle karşı koymaya devam ediyordu.

Arkasındaki hareketlenmeyle duraksadı. Oğlunun başına küçük bir öpücük bırakıp arkasına baktı. Onu görmeyi beklemiyordu. Kendisini gelmeyeceğine alıştırmaya başlamıştı.

Ancak o anda karşısında tüm heybetiyle duran adam, ruhunu tek bakışıyla titretmeyi başarmıştı.

"Kusura bakmayın, geç kaldım," dedi Yağız tok sesiyle. "Ancak çok fazla vaktimiz yok. Mira'yla Erim'i hemen götürmeliyim." Genç adamın Mira'dan ayırmadığı bakışlarında yoğun bir öfke, yüz ifadesinde koyu bir bilinmezlik vardı.

Mira onun neden öfkeli olduğunu merak etse de, hırçın bir şekilde diklendi. "Sana bizi istediğin anda buradan götürme hakkını kim verdi? Daha söylediğin saatte gelmeyi bile başaramıyorsun!"

"Kocan olmam o hakkı veriyor bana!" deyip Mira'ya doğru hızlı bir adım attı. Ancak kayınpederinin sesini duyduğu anda duraksamak zorunda kaldı.

"Yağız!" diye seslendi Demir taviz vermeyen sesiyle. "Bu acelenin ne olduğunu anlat önce. Artık hiçbir şey gizlenmeyeceğini konuşmuştuk."

Mira gözlerinde soru işaretleriyle babasına ve Yağız'a baktı. Abisi ise tüm rahatlığıyla oturmaya devam ediyordu. Bir şeyler bilir gibi duruyor, sanki tereddütsüzce Yağız'a güveniyordu.

Yağız ellerini vücudunun iki yanında sıkıp yumruk yaptı. Hissettiği öfkeyi dizginleyebileceğini biliyordu. Ancak uzun zamandır hissetmediği korku, o herifi gördüğü anda saklandığı yerden çıkmıştı. Yağız'ın korkusu kendisi için değildi. O her zaman, Mira'yı koruyamayacak olmaktan korkmuştu ve zamanında elini kolunu bağlayan da bu olmuştu. Onun kılına zarar gelebileceği düşüncesi bir kez daha nefesini kesmiş, üstelik artık Erim'in de olduğunu bilmek adamı çıldırtmıştı.

"Siz her şeyi biliyorsunuz," dedi Demir'e bakarak. Mira'nın iyice çatılan kaşlarına aldırmadan devam etti. "O bahsettiğim adam... Sidar... Bugün İstanbul'a geldiğini öğrendim. Ne için olduğunu bilmiyorum, araştırılıyor. O yüzden Mira ve Erim'i buradan götürmeliyim."

Demir elini sakallarına götürüp ovuşturdu. "Pekâlâ!" dediği anda kızının kıvılcımlar saçan bakışları kendisine döndü. "Önce Mira'nın senin anlatacaklarını dinlemesi gerekiyor. Gitme kararını verecek olan kişi kendisi. Ancak şunu bil ki... Bugün bana anlattığın olayların hiçbiri, şu aşamadan sonra yasadışı yollarla çözülmeyecek. Elindeki gücün farkındayım. Ama bunu hep birlikte halledeceğiz."

Yağız, hiç beklemediği bir şekilde ona karşı anlayışlı olan adama teşekkür edercesine baktı. Kayınpederinin, hâlâ kuşkuları olsa da, ona güvenmeye başladığının farkındaydı. "Tamam..." dedi derin bir nefes alarak. Sarp'a, "Adamlar kapıda... Onlara arabaları park etmelerini ve Arif'le irtibatta olmalarını söyler misin?" diye sordu.

Sarp adama yaklaşıp elini hafifçe omzuna koydu ve ardından kardeşine döndü. Dudaklarını onun alnına bastırıp, "Doğru kararı ver. Üçünüz için de..." diye fısıldadı.

Odada bir tek Mira, Erim ve kendisi kaldığında, Yağız özlemle oğluna baktı. Erim tombik kollarını çırparak uzatıyor, onu tanıdığını göstererek gülücükler saçıyordu. Tereddüt etmeden oğlunu kollarına aldı. Erim de babasının koynuna sığınmış, başını boynuna yaslayarak yumuk ellerini yüzünde gezdirmeye başlamıştı. Yağız'ın, boğazı hissettikleriyle düğümlenirken, onları korumak için dünyayı bile yakabileceğinden şüphesi kalmamıştı.

Oğlu olan bitenden habersiz, babasının güvenli kollarındayken, Yağız boştaki elini Mira'nın ipeksi saçlarına uzattı. Gözleri istemsizce kapanıp açıldı. Onu aylar boyu, Mira'ya duyduğu aşk ve özlem yaşatmıştı. Ancak her şeyi alt etmeyi başarmışken, onun şu anda aralarına ördüğü duvarı nasıl aşacağını bilemiyordu. "Senden uzaktayken, aklımdan çıktığın tek bir an bile olmadı," dedi başını iki yana sallayarak. "Gülüşünü, gözlerini, güzelliğini hiç unutmadım." Bakışlarını onun titreyen gözlerinden ayırmadı. "Ama çilek kokun... Bir tek o dolmadı burnuma biliyor musun? Bir tek o kokuyu bulamadım.

Giderken yanıma aldığım şalın, sahip olduğu kokuyu çok çabuk yitirdi."

Mira adamın sözleriyle, kapattığının farkında olmadığı gözlerini açtı. Bir an bile düşünmeden, "Neden?" diye fısıldadı. "Neden gittin? Anlaşılan herkes her şeyi öğrenmiş. Artık bana da anlatmanın zamanı gelmedi mi?" Sesinin bir fısıltı gibi çıktığını anlayamadı. Az önce Yağız'ın dudaklarından çıkan sözlere anlam vermeye çalışsa da, hikâyeyi en başından dinlemediği sürece her şey havada kalacaktı.

"Gitmek zorundaydım. Senin iyi olman için, burada yaşamına devam edebilmen için gitmek zorundaydım." Huzursuz bir iç çekti. "Her şeyi dinlemeye hazır mısın, Mira? Ben çok boktan işlerin döndüğü, berbat bir yerden geldim. Bunları duymaya dayanabilecek misin?"

Mira başını kendinden emin bir şekilde salladı. O da çok zor şeyler yaşamıştı. Hiçbir şey korkmasına neden olamazdı.

"O halde en başından başlamalıyım. Hani her şeyin değiştiği anlardan..." deyip anlatmaya başladı. Yaşadıkları, çok derin bir komplonun parçasıydı. Buradan uzakta kaldığı sürenin tamamını gerçekleri ortaya çıkarmak için harcamıştı. Mira'ya da her şeyi anlatacak, kendisine yeniden inanmasını sağlayacaktı.



Mira kulaklarına dolan telefon sesiyle gözlerini açtı. Yatakta hafifçe gerinip etrafına bakındı. Yağız'ın telefonu başucundaki komodinde duruyordu. Üstelik hâlâ çalmaya devam ediyor, ancak kocası ortalıkta görünmüyordu.

Genç kadın yavaşça doğrulup telefona uzandı. Tam eline alıp ekrana baktığı sırada Yağız banyonun kapısında göründü. "Telefonun çalıyor," diye mırıldandı. "Jamie arıyor."

Yağız seri adımlarla yatağa doğru yürüdü ve kaşlarını çatarak telefonunu eline aldı. "Alo," diye yanıtladı. Mira çarşafa

sarınarak yataktan kalksa da, adam belinde havlu, kulağında telefonla odadan çıkmıştı.

Mira endişe ve kıskançlıkla dudaklarını ısırdı. Bu kadın şimdi neden arıyordu? Balayında olduklarını bilmiyor muydu? Bir an düşündü. Acaba Yağız'ın evlendiğinden haberi olmuş muydu? Sanmıyordu. Yağız evlendiklerinden beri kimseyle konuşmamıştı. Birkaç kez telefonuyla uğraşmışsa da, yalnızca Mira'yla ilgileniyor gibi görünüyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca Yağız'ın odaya dönmesini bekledi. Çarşaf bedenine sarılıyken, okyanustan gelen esinti içini ürpertti. Neredeydi? Sıradan bir arkadaşla yapılan konuşma bu kadar uzun sürer miydi?

Yatağın kenarına oturduğu anda Yağız içeriye girdi. Kaşları çatıktı. Sanki gözlerinin önünde çok uzun zamandır görmediği buzdan duvarlar yükselmişti.

"Bir şey mi oldu, Yağız?" diye sordu Mira korkuyla.

Yağız, Mira'yı ilk kez görüyormuş gibi baktı. Elindeki telefonu sıkmaktan parmakları beyazlaşmıştı. "Hiç!" dedi sert bir tonlamayla. "Hiçbir şey olmadı."

Mira zorlukla yutkunarak Yağız'a doğru bir adım attı. Elleri göğsündeki çarşaf düğümündeyken, buğulanmış bakışları kocasının üzerinde dolandı. "Yağız? Neler oluyor?" Biraz daha yaklaşarak onun iri bedenine sarıldı. "Bir şeye mi kızdın? Neden aramış arkadaşın?"

"Hiçbir şey yok dedim ya, Mira!" diye kükredi Yağız aniden. Mira'nın kolundan tutup kendinden uzaklaştırdı. "Seni ilgilendiren bir durum olsaydı anlatırdım."

Mira sanki somut bir darbe yemiş gibi sarsıldı. Gözleri dolu dolu olmuş, boğazında canını yakan bir yumru oluşmuştu. "Neden böyle davranıyorsun? Bu bir şaka falan mı?"

"Farklı davrandığım yok, Mira."

"Davranıyorsun işte!" diye bağırdı Mira öfkeyle. "Neden aramış o kadın seni? Balayında olduğunu bilmiyor mu?" Yağız'ın başını çevirdiğini gördüğünde gözleri kocaman açıldı. Koşar adımlarla gidip, narin eliyle adamın kolunu kavradı. "Evlendiğini söyledin mi?" diye sordu. Alacağı yanıtın içini rahatlatmasını bekliyordu.

"Hayır, söylemedim. Bahsi geçmedi," diye yanıtladı Yağız soğuk bir tavırla.

"Bir saattir telefonla konuşuyorsun ve evlendiğini söylemek aklına gelmiyor mu?"

"Her önüme gelene durup dururken evlendiğimi söylememi mi bekliyorsun?" dedi Yağız odanın kapısına doğru yürürken. "Uzatmayalım istersen, Mira. Görevliler birazdan kahvaltıyı getirecekler."

Mira dudaklarını açtı. Ardından hızla kapattı. Elini kalbine bastırıp, bu anlamsız sıkıntıyı söküp atmaya çalıştı. "Ben kahvaltı etmeyeceğim," dedi Yağız'ın ona kıyamayıp geri dönmesini beklerken.

Fakat Yağız duraksamadı bile. Sadece "Sen bilirsin," dedi dudaklarını sertçe sıkarak.

Mira adamın arkasından bakarken gözlerinden iki damla yaş akmış, bu sabahın saçma bir kâbus olmasını dilemişti.

Yağız onun banyoya girip kapısını hışımla kapattığını duyduğunda odaya geri döndü. Seri hareketlerle üzerini giyinip, telefonunu alarak aşağıya indi. Kalbi dehşet bir ağrıyla boğuşurken, Mira'nın bakışları gözlerinin önündeydi. "Kahretsin!" diye tısladı dişlerinin arasından. Denize sıfır, iki katlı villadan çıkıp kumsala yürüdü. Telefonunu açıp ezbere bildiği numarayı tuşladı. Yine ulaşılamıyordu. Ardından hızla evin güvenliğinden sorumlu adamlardan birini aradı. Bu, Kuzgun'un güvenebileceğini söylediği adamdı.

"Alo! Onur?"

"Buyurun, Yağız Bey."

"Eve gelip beni soran oldu mu?"

"Hayır, Yağız Bey. Kimse gelmedi. Bir şey mi oldu?"

Yağız kesik bir soluk çekti. "Gözünü dört aç, Onur. Gelen giden olabilir."

Onur, onun kimden bahsettiğini anlamış gibi hızlı ve kısa bir yanıt verdi. "Tamamdır. Merak etmeyin."

Yağız telefonu kapattığı anda yeniden çalmaya başladı. Ekranda enişteşinin ismini görünce beklemeden açtı. "Neler oluyor?" diye sordu bir şeyleri yıkıp dökme isteğiyle dolup taşarken.

"Abin kaza geçirdi," dedi Cihan tek nefeste. "Arabadan bir ceset çıktı. Ama tanınmaz halde."

Yağız bir an acıyla gözlerini kapattı. Kalbi boğazında atıyor, istemsizce yıllar önce şahit olduğu o anlara taşınıyordu. "Ne zaman oldu?"

"Üç gün önce..."

"Ve sen bana haber vermedin, öyle mi?"

"Ortalığın bu kadar karışacağını öngöremedim, Yağız. Halledebilirim sandım."

"Kaza nasıl olmuş?" Nasıl boktan bir şeyle karşılaşacağını bilmiyordu.

"Bilmiyoruz," dedi Cihan çaresiz bir ses tonuyla. "Arabası kazadan sonra havaya uçmuş. Araştırılıyor. Ama peşini bırakacak gibiler."

Yağız elini sinirle saçlarının arasından geçirdi. "Beni aramak için Amerika'ya gidenler kim?" diye sordu lafı uzatmadan.

"Berzan'ın adamları. Abinin yokluğunda tırlardan birinin yüklemesini yapmışlar bile. Fırsattan yararlanıyorlar."

"Ben yarın İstanbul'a dönüyorum, Cihan Abi." Yağız bakışlarını eve çevirdi. Yatak odasının geniş balkonunda durup

kendisini izleyen kadını fark etti. Çaresizdi. Bunların hiçbirini Mira'ya anlatamayacağının bilincindeydi.

"Korumalarını artır, Yağız. Emin ol, leş kargalarından farkı yok hiçbirinin. Abine yaptıramadıklarını sana yaptırmak için her yola girebilirler."

"Hiçbir şey yapamayacaklar!" dedi Yağız öfkeyle. Ardından adamın dudaklarından dökülen tek kelimeyle sarsıldı.

"Karın... Onu öğrenmelerine sakın izin verme!" dedi Cihan tereddütsüzce. "Kimsenin kılına zarar gelmeden çözülmeli bu durum."

Yağız gözlerinin önünde beliren hayali görüntülerle zorlukla yutkundu. Bunun gerçek olmayacağını biliyordu. Mira'ya dokunmalarına asla izin vermez, gerekirse her şeyi yakıp yıkardı.

Kendisini hızla toparlayarak soğukkanlılığını kazanmaya çalıştı. "Kazayı araştırmaya devam etsinler. Üzerini kapatmamalarını sağla. Döndüğümde yeniden konuşuruz," deyip konuşmayı sonlandırdı. Ardından, az önce onu arayıp haber veren Jamie'nin numarasını tuşladı. Birkaç çalışta açılmıştı.

"Alo, Jamie?"

"Evet, Yağız... Öğrenebildin mi?"

"Öğrendim. Ama bundan bahsedemem şu anda. Senden bana Miami'de güvenli bir ev ayarlamanı rica ediyorum. Hemen halledip bilgilerini yollar mısın?"

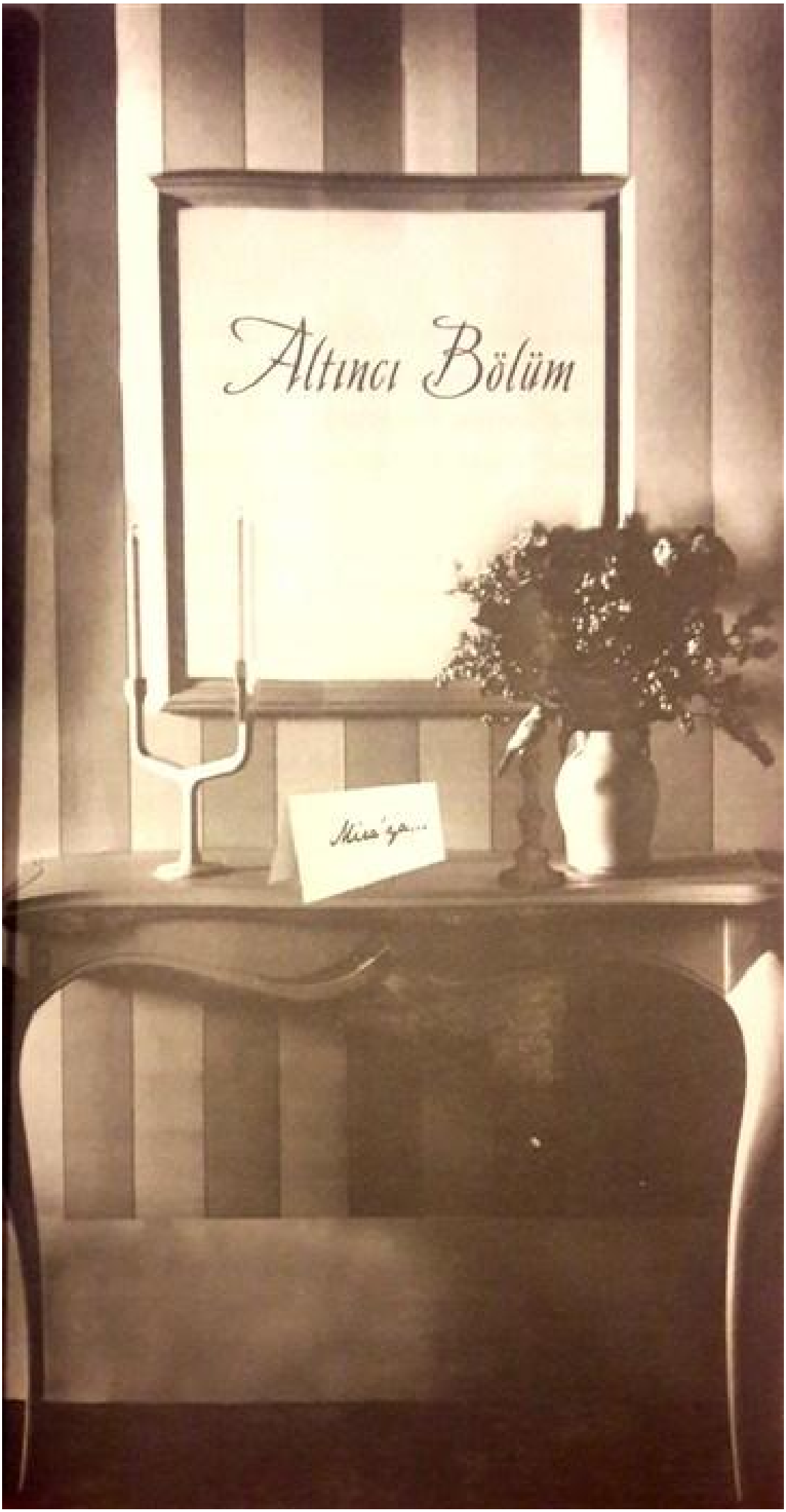
"Elbette," dedi Jamie ikiletmeden. "Birkaç güne halletmiş olurum."

"Tamam. Gizli olması şart, Jamie. Bekliyorum."

Eve doğru dönüp, az önce Mira'nın durduğu balkona baktı. Orada olmadığını gördüğünde saçlarını sertçe karıştırdı. Az önce Cihan'ın ima ettikleri beyninde yankılanırken, o anda bunun tek bir çözümü vardı. Kuzgun'un telefonuna ulaşılamadığını bilerek yeniden Onur'u aradı. Muhtemelen onun eli de her yere uzanıyordu. "Alo, Onur! Senden bir şey yapmanı

istiyorum," dedi ölüm almak istercesine. Emmeden ses tonuyla talimatlarını sıralarken, birkaç saat içinde bunun halledeceğini biliyordu. Kuzgun, Yağız'ın asla detaylarını bilmediği ve sorgulamadığı derin bir şeylerin içindeydi. Ve her şeyden öte, bu iş onu da ilgilendiriyordu.

İçeriye girip yukarı çıktığında, Mira'yı yatağın üzerinde uyur halde buldu. Sessiz adımlarla yanına yaklaşıp yatağın kenarına oturdu. Elini yastığın üzerine dağılmış saçlarına uzatıp usulca okşadı. Gözlerini güzel yüzünden, kusursuz bedeninden ayıramıyordu. Kirpiklerinde asılı duran minik, berrak gözyaşlarını gördükçe içindeki fırtına büyüyor, aylar boyu sakındığı şeyin yaklaşmakta olduğuna inanamıyordu.


Altıncı Bölüm
Mira'ya...



Özel uçakla yaptıkları saatler süren yolculuktan sonra, nihayet evlerine gelmişlerdi. Mira bu süre boyunca sessizdi. Yağız onun bu tavrıyla ne yapacağını bilememişti. Aklı o kadar neler olup bittiğiyle meşguldü ki, Mira'nın hüznünü dindirmeye kendini verememişti.

Evlendiklerinden beri ilk kez, bir geceyi birbirlerinin sıcağından uzakta geçirmişlerdi. Her ne kadar Yağız yanında, bir soluk ötesinde yatsa da, onunla sevişmemişti. Berbat haldeydi. Mira'nın üzüntüsünün nedeni olmaktan tüm benliğiyle nefret etmişti.

Mira, Yağız'ın yüzüne bakmadan, "Ben bir duş alıp yatacağım," dedi. Bitkindi. Ancak bunun sebebi, saatler boyu uçak yolculuğu yapması değildi. Yağız'ın uzak tavırları, dün gece onu teselli edecek, içindeki sıkıntıyı dindirecek hiçbir şey yapmaması Mira'yı delirtmişti. Daha iki gün öncesine kadar ellerini üzerinden çekmeyen adamın, şimdi parmağının ucuyla bile ona dokunmaması, aklının bir köşesine kilitlemeye çalıştığı şüpheyi harekete geçirmişti.

Yağız, Mira'nın merdivenleri çıkışını izledi. Bavulları daha sonra yukarı taşımaya karar vererek, dışarıdaki adamların yanına gitti. "Merhaba, arkadaşlar. Nasılsınız?" dedi sertçe.

"Sağ olun, Yağız Bey," diyen iki adamla kısa süren sohbetten sonra Onur'u kenara çekti.

"Neler oldu?" diye sordu elini saçlarının arasından geçirirken. "Söylediğiniz şeyi hallettim. Kuzgun'un bağlantısıyla iletişime geçip, evliliğin hiçbir şekilde kayıtlara geçmemesini sağladım. Araştırılırsa, fark edilmeyecek."

Yağız başını salladı. "Başka?" dedi devamının olduğundan şüphe duymayarak.

"Dün gece... Bir adam geldi."

İşte bu tam da Yağız'ın beklediği şeydi. "Kim? İsmini söyledi mi? Ya da konuştunuz mu?"

"İsmini paylaşmadı. Ama sizi sordu. Yeniden geleceğini söyledi. Diğer adamlar yemekteydiler, o yüzden başka kimse onu görmedi."

"Peki adam..." Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı. Kimin geldiğini biliyordu. Ancak bunu onaylayacak bir şeyler bekliyor, o herifi yalnızca düşünmek bile dişlerini öfkeyle sıkmasına neden oluyordu. "Dış görünüşü nasıldı?"

"Boyu sizden biraz kısaydı. Sizin gibi koyu renk gür saçları vardı." Onur bir an düşündükten sonra, "Gözleri... Maviydi," dedi. "Bir de... Eski bir dost olduğunu söyledi."

Yağız sinirli bir alayla güldü. "Eski dost!" dedi önüne geçen her şeyi parçalama isteğiyle dolup taşarken. "Bir daha geldiğinde bana haber ver!"

Her şeyin içinden çıkılmaz bir hal aldığını hissederek eve girdi. Mardin'de bir değişiklik olmadığından emindi. Tüm pisliklerini başlarına geçirmeyi dilerken, adımlarını yukarıya yönlendirdi.

Yatak odasına girdiğinde, Mira giyinmiş, telefonla konuşuyordu. Yağız'ın sesinden hissedebildiği yapmacık bir cıvıltıyla yanıt veriyor, anlaşılan karşısındakini endişelendirmek istemiyordu.

"Tamam, anneciğim..." dedi Mira gülümseyerek. "Yarın yine konuşuruz."

Yağız onun hafifçe kıvrılan dudaklarını gördüğünde yutkundu. Elini uzatmak, onu kollarına çekmek, nefesi kesilene kadar onunla sevişmek istiyordu. Dokunuşlarıyla içindekileri ortaya sermeyi, Mira'nın tüm endişelerini silmeyi diliyordu.

"Aç mısın?" diye sordu aklındakini yapmak yerine. "Bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Aç değilim. Sadece yorgunum." Mira kalbinde bir türlü durduramadığı sızıyla Yağız'a baktı. "Yarın kafeyi kontrol etmeye gideceğim. Bengi'nin nasıl bir iş çıkardığını görmek istiyorum."

"Tamam. Şoför seni götürür."

Mira buruk bir gülümsemeyle başını çevirdi. "Doğru... Şoför..." diye fısıldadı. Yağız'ın onu götürmeyi teklif etmesini beklemişti. Ancak anlaşılan birkaç gündür devam eden bu buz gibi saçmalık burada da sürecekti.

Yatağa uzanırken Yağız biraz ilerisindeydi. Adamın durduğu nokta, balayına gitmeden önce sımsıkı sarılıp dans ettikleri yerdi. Gözlerini kapatıp, o anı hatırlayarak iyi hissetmeye çalıştı. Ancak adamın dans ederken kulağına fısıldadıkları, Mira'nın istediği şeye işaret etmiyordu. Yağız, kulaklarına dolan melodinin *'aşk dolu bir şarkı'* olduğunu söylemişse de, bu onun da benzer hislerle sarıldığını göstermiyordu.

Yağız'ın, "Sen dinlen o zaman. Ben aşağıdayım," diyerek odadan çıkmasını izledi. Ardından elini onun yastığına uzatıp kendisine doğru çekti. Yüzünü hâlâ Yağız'ın kokusunu taşıyan kumaşa gömdüğünde, gözlerinin ardında biriken yaşlar özgürlüklerini ilan etmişlerdi.

Mira, kocasına böyle delicesine âşıkken, onun neden bunu dile getirmediğini merak ediyordu. İlişkileri boyunca gösterdiği sahiplenici tavırları, doyamaz gibi dokunuşları düşünüyor, ancak bir yerlere kilitlediği dürüst iç sesi durmadan aklını çeliyordu. *Belki de bunun adı aşk değildir!* diyordu acımasızca. Yağız'ın, hissettiklerini adlandırmasını umutla bekliyor, o günün hiç gelmemesinden delicesine korkan kadın yanını ise engelleyemiyordu.

Yağız aşağıya indiğinde, kendisini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Jamie'nin bir ev ayarladığıyla ilgili beklediği haber

bir türlü gelmiyordu. Onun tanıdıkları olduğunu biliyor, bulacağı evin gerçekten güvenli olacağından şüphe duymuyordu Mira'yı, varlığından kimsenin haberi olmadan Amerika'ya götürmeyi, bundan sonrası için neler yapacağına orada karar vermeyi düşünüyordu.

Saatler sonra, viskisini içerken telefonu çaldı. Saat gece yarısıydı. Ekranda Onur'un ismini görünce bekletmeden telefonu açtı. "Evet!" dedi keskin bir sesle.

"Yağız Bey... Dün gelen adam..."

Yağız onun cümlesine devam etmesine gerek duymadan ayağa kalktı. "Geliyorum!" dedi bir an bile düşünmeden. Elindeki kadehi bırakıp, eve geldiklerinde bir köşeye fırlatıp attığı paltosunu giydi. Kapının koluna uzandığında, ciğerlerine derin bir nefes çekti. Birazdan her şeye yön verecek bir karşılaşma gerçekleşecekti.

Birkaç saniye sonra kimseye bir şey söylemeden bahçeden dışarı çıktı. İşte... Oradaydı. Duruşunu dikleştirip, ileride rahat bir şekilde bekleyen adama doğru bir adım attı. Onu son görüşünün üzerinden yıllar geçmişti. Aralarındaki bağ çok uzun zaman önce kopmuş, Yağız onu tek seferde silmişti.

Yakınına gelip, "Sidar Tekinay! Ne işin var burada?" diye sorduğunda, adam yaslandığı ağaçtan doğruldu.

"Eski dostumu görmeye geldim. Bir sakıncası mı var?"

Öfkeyle ona baktı. Onun burada olma sebeplerinin farkındaydı. "Neden burada olduğunu biliyorum, Sidar!" diye tıslադı dişlerinin arasından. "Daha fazla huzurumu kaçırmadan git buradan."

Sidar'ın dudakları alaycı bir tavırla kıvrıldı. "O kumral afetle çok huzurlu olduğun belli zaten, Yağız. Ancak maalesef seni o sıcaklıktan alıkoymak zorundayım."

Bir zamanlar dostu olan adama doğru hışımla atıldı. Yakasına sertçe yapışarak çıldırmış gibi sarstı. Mira'nın hakkında tek bir kötü söz daha söylemesine izin vermeyecekti. "Düzgün

konuş!" diye kükredi. "Seni burada öldürüp cesedini gömmemi istemiyorsan, tek kelime daha etme!"

Sidar, Yağız'ın ellerini üstünden çekip yakasını düzeltti. "Burada ne haltlar karıştırdığın umurumda bile değil. Ancak Mardin'de yapman gereken şeyler var."

Yağız onun sözlerine tahammül edemeyerek güldü. "Ben Mardin'le bağlarımı yıllar önce kopardım," dedi inkâr edilemez bir gerçeği ortaya koyar gibi. "Siz bu kadar çamurun içindeyken, pisliğinize ortak olmayacağım."

Sidar birkaç adımda yaklaşıp, herkesin hayatını etkileyecek sözleri fısıldadı. "O çamurun içine beraber batıyoruz, Yağız. Emin ol, yapman gereken çok önemli bir şey var." Bakışları Yağız'ın anlam veremediği bir şekilde değişse de durmadı. "Yanından ayrılamadığın sevgilin o çamurda boğulabilir. Ona zarar gelmemesi için sorumluluklarını yerine getireceksin."

"Saçmalama!" diye bağırdı öfkeyle. "Kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin."

Sidar'ın yüz ifadesi tanıdık bir hal alırken dişlerinin arasından hırladı. "Olay sadece benden ibaret mi sanıyorsun? Berzan'ın neredeyse tüm adamları burada. Onu seninle görüp Berzan'a haber uçurdular bile. İnan bana, hiçbir şey benim ellerimde değil."

Elini hışımla ona doğru salladı. "Oraya dönmeyeceğim, Sidar! Hiçbir şey bunu yapmamı sağlamayacak."

Sidar gülümsedi. Ancak yüzünde beliren buruk gülümsemeyi, Yağız tamamen kendi derdine düştüğünden göremedi. "Berzan'ın ilk isteği, dul kalan kızıyla evlenmen... Abinin yerini doldurmanı bekliyor."

"Bu ne böyle?" dedi Yağız sert bir kahkaha atarken. "Berbat bir aşiret dizisi mi? Gerçekten bunu yapmamı bekliyor musunuz? Ben bunun, pis işlerine ortak olmam için bir kılıf olduğunu bilmiyor muyum? Bunu bana yaşadığım sürece yaptıramayacağının farkında değil mi?"

"Yapmak zorundasın, Yağız. Sevgilinin senin için önemini öğrenmeleri an meselesi."

"Öğrenseler ne olacak, Allah'ın cezası? Ne yapabilirsiniz?"

"Onun senin için ne kadar önemli olduğunu öğrendiklerinde, uzak tutmak için neler yapacaklarını biliyorsun. Rahat durmayacaklar. Ölmek umurunda değil mi? Sen bilirsin. Ama bunu yapmayışın, onun canını daha çok yakacak!"

"Uzak durun bizden!" diye bağırdı. "Buradan git ve o herife köpeklik yapmaya devam et. Ben bu işin bir parçası olmayacağım!" Çaresizlik, sinsi bir düşman gibi bedenine sızıp kanına karışırken arkasını döndü. Tek bir kelime daha etmeden evine yürüdü. Arkasında bıraktığı adamın o gittikten birkaç dakika sonra Mardin'i aradığını bilmiyordu.

Bakışlarını aynadaki aksine sabitleyip, gözünün altındaki koyu renk gölgeleri fondötenle kapatmaya çalıştı. Normalde çok ağır makyaj yapmasa da, uykusuzluk buna mecbur kılmıştı. Gözlerindeki hüznün izlerini hiçbir şeyin kapatamayacağını biliyor, ancak bir şekilde kendisi gibi davranması gerektiğini düşünüyordu.

Üzerindeki beyaz bluzunu düzeltip, şalını da boynuna sardı. Kendisine daha fazla bakmaya dayanamayarak, yatağın üzerindeki çantasını aldı. Yatağın sağ tarafı hiç bozulmamıştı. Sabah uyandığında Yağız'ın gece boyu yukarı çıkmadığını bilmek, içinde bir şeyleri yerinden koparmıştı. Ancak bu konuda ona tek kelime etmeyecek, hesap sormayacaktı.

Benliğini esir alan öfke ve hüzün canını yaksa da aşağıya indi. Karşısındaki manzarayı görmeyi hiç beklememişti. Yağız salondaki geniş koltukta dağılmış haldeydi. Yerde boşalan bir viski şişesi vardı. Kadeh ise sehpanın üzerindeydi.

Zorlukla yutkunarak kapıya doğru ilerledi. Bir ümit kafeye onunla gideceğini düşünse de mümkün değildi. Gri kabanını portmantodan alıp giydi. Çantasını da koluna takarak dışarı

çıktı ve kapıyı kapattı. Adamlar kapının önündeydi. İsimlerini hâlâ öğrenememişti. Kendisini kimin götüreceğini düşünürken yanlarına ilerledi. "Günaydın. Benim kafeye gitmem gerekiyor. Hanginiz bırakabilirsiniz?" diye sordu.

Adamlardan ikisi daha heybetli durana döndüler. Adam hemen yanıtladı. "Yağız Bey'in haberi var mıydı, Mira Hanım?"

"Haberi var. Ama uyuyor. Onun uyanmasını bekleyemem."

"Onun onayını almam gerekiyor," dedi adam ne yapacağına karar verememiş gibi.

Mira sıkıntılı bir nefes çekti. Yağız içeride alkolde boğulmuşken, ondan hiçbir şekilde izin istemeyecekti. Zaten umurunda olmadığını, şoförle gitmesini söyleyerek yeterince göstermişti.

"Ya şimdi beni kafeye götürürsünüz, ya da ileriden bir taksi çeviririm! Sizi bekleyecek vaktim yok!" dedi Mira hırçın bir tavırla.

Tehdidi işe yaramıştı. Saatler sonra kafede, bomboş gözlerle mutfağın camından dışarıya bakıyordu.

Neler oluyordu? Yağız neden ondan bu kadar uzak duruyordu? Bunda o kadının bir payı olup olmadığını bilmiyor, bunu düşünmek bile nefesini kesiyordu. Yağız duyguları konusunda o kadar ketumdu ki, Mira kuşkularına engel olamıyordu.

Keşke bir kez onu sevdiğini söyleseydi... Âşığım deseydi... Tek bir cümleyle Mira'nın içine su serpse ve bu berbat günlerin hepsi bir sihir gibi bitseydi... Ama yapmıyordu. Bir türlü Mira'nın beklediği o adımı atmıyor, aralarına eskisinden daha yüksek duvarlar örerek onu kendinden uzağa itiyordu. Belki de pişman olmuştu. Belki de o kadınla aralarında bir şey vardı ve...

Elini inlercesine yüzüne kapattı. Buna dayanamıyordu. Yağız'ın artık onu istemiyor olabileceğini düşünmek genç kadını mahvediyordu. Ama o zaman neden evlenmişlerdi? Bunun nedeni yalnızca şehvet miydi? Ya da Mira sevişmelerinde ona hiç zevk verememiş miydi? Bakire olmasının onu memnun

ettiğini daha önce dile getirmiş olsa da, acaba tecrübesizliği mi hoşuna gitmemişti?

Delirecekti. Mira bunları düşündükçe daha büyük bir çıkmazın içine giriyor ve Yağız onu aydınlığa çıkarmak için elini uzatmıyordu. Karanlık en büyük düşmanı olurken, kendini yapayalnız hissediyordu.

Öğle saatinde kafenin hâlâ boş olması üzerine daha fazla orada kalmaya dayanamadı. Aceleyle toparlanıp kafeyi kapattı. Annesine gitmeye karar vermişti. Her ne kadar Yağız'la aralarında olanlardan bahsedemeyeceğini bilse de, onu görmek istemişti.

Şoförün nerede olduğunu merak ederek kafenin bahçesinden dışarı çıktı. Etrafta kimse görünmüyordu. Yol, kış mevsiminin de etkisiyle epey ıssızdı. Taksi bulmak için biraz yürümesi gerekiyordu.

Saniyeler sonra biraz ilerlediğinde, arkasından gelen ayak seslerini duydu. Kabanının önünü iyice kapatarak sarındı. Tam elini telefonuna atmıştı ki, güçlü bir el çantasına uzandı. "Ne oluyor?" diye bağırdığında, iki adamdan biri çantasını kolundan çekmeye çalıştı. Mira buna izin vermemek için iyice asıldı. "Bırakın! İmdat!" diye çığlık attı. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmiş, adamların yüzlerine dikkatli bakamadan kaldırımın kenarına savrulmuştu.

"Ah!" diye bağırdı yere düşüp başını kaldırım taşına çarptığında.

"Mira Hanım!"

Arkasından birinin kendisine seslendiğini duyduğunda doğrulmaya çalıştı. Gözlerinden acı dolu yaşlar akarken elini başına götürdü. Alnının kenarından parmaklarına bulaşan kanla yüzünü buruşturdu. Ardından yere çarptığı dizlerine baktı. Pantolonunun dizleri yırtılmıştı ve bacağı kanıyordu.

Koluna uzanıp kendisini yavaşça kaldıran adama tutundu. "Mira Hanım! İyi misiniz?" diye sordu Onur endişeyle ona

bakarken. Az önce kafenin etrafında birilerinin dolaştığını görmüş, kontrol etmek için birkaç metre uzaklaşmıştı. Tam geri döndüğü sırada Mira'nın çıktığını ve peşindeki adamları fark etmiş, nasıl koştuğunu bilememişti.

"İyiyim," dedi Mira titrek sesle. "Düştüm."

"Bir şey yaptılar mı?" diye sordu Onur dişlerini sıkarak.

"Hayır. Sadece çantamı almaya çalıştılar. Bağırınca da beni yere itip kaçtılar."

"Yürüyebilecek misiniz? Sizi hemen hastaneye götürmeliyim."

Mira başını iki yana salladı. "Hastanelik bir durum yok. Birkaç sıyrık sadece..."

"Olmaz, Mira Hanım. Başınızı çarpmışsınız," dedi bakışları kanayan alnına kayarken. "Bir şey olabilir."

Mira yanıt vermek için dudaklarını araladığında telefonunun çaldığını duydu. Titreyen elleriyle çantasının içinden çıkarıp ekrana baktı. Yağız arıyordu. Onunla konuşmak istemeyerek Onur'a uzattı. "Sen bakabilir misin?" dedi üstünü başını silkelerken.

Onur'un birkaç kelimeyle durumu anlatışını dinlerken, onun yanında arabaya doğru ilerledi. Yağız'ın ne dediğini bilmiyor, doğrusu merak da etmiyordu. Arabaya binip arka koltuğa oturduğunda Onur'un konuşmasının bittiğini fark etti. Telefonunu alıp başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Saatler süren bir uykuya yatmak istiyor, uyandığında Yağız'ın kollarında olmayı diliyordu.

Bahçe kapısından koşar adımlarla dışarı çıkıp, gelen arabayı karşıladı. Dün gece içtiği bir şişe viskiden sonra berbat bir halde sızıp kalmıştı. Mira'nın habersiz gideceğini düşünmemiş, gittiğini öğrendiğinde ise onu yalnız bıraktığı için kendisine lanet etmişti. O sinirle de Mira'yı aramıştı. Telefona yanıt veren Onur'un anlattıklarıyla deliye dönmüş, korku tüm

benliğini sarmıştı. Onur'a, Berzan'ın adamları olup olmadığını sormuş, 'Evet!' yanıtını aldığı an çaresizlikle dolu bir uçurumun içine düşmüştü.

Araba tam kapının önünde durup, arka kapı açıldığında nefesini tuttu. Mira dışarı adımını atmış, ancak Yağız onu görmeden elini alnına götürmüştü. Yağız bir an durdu. Gözleri onun eline bulaşan kanda geziniyordu. Kalbinde dehşete düşüren bir ağrı hissederken, tek bir adım bile atamıyordu. Tutulmuştu. Tıpkı rüyasında olduğu gibi Mira'nın ellerine bulaşan kanı görmek, hiçbir şeyin beceremediği kadar canını yakıyordu.

"Mira..." diye fısıldadı. Tam o anda genç kadın başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde gördüğü bitkinlik ve hüzne dayanamayan Yağız, hızla uzanıp karısını kollarına çekti. "İyi misin?" diye sorduğunda sesi titredi. Bu halde olmasının sorumlusu kendisiyken, içinden tüm kalbiyle ölmeyi dilemişti.

"İyiyim. Bir şeyim yok."

"Seni hastaneye götüreceğim," dedi Yağız hemen kolunu tutarken.

"Gerek yok, Yağız. Hastaneyle uğraşamam şimdi. Yarayı temizlediğimde bir şeyim kalmaz." Yağız'ın tek kelime daha etmesine izin vermeden içeri doğru yürüdü. Onun bu ilgili davranışlarına dayanamıyordu. Ruhunu kuşkulardan oluşan canavarlar esir almışken, Yağız'ın bu tavrını gerçek bulmuyordu.

Yağız onun arkasından eve girip kapıyı kapattı. Mira çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Hızlı adımlarla onu takip etti. Hemen peşinden yatak odasına girdiğinde, onun kabanını ve şalını çıkarıp attığını fark etti. Pantolonunun dizlerini gördüğünde dişlerini sıkmış, her şeye lanet ederek yanına gitmişti.

"Gel buraya!" dedi onu kolundan tutup yatağın kenarına oturturken. Bakışlarını alnındaki yaraya rağmen hâlâ kusursuz görünen yüzünden ayırmadan nazikçe pantolonunu çıkardı.

"Ben yaparım," dese de ona aldırmadı.

Dizlerindeki yaraları incelediği sırada, ellerinin üzerine tertemiz damlalar döküldü. O an Yağız için zaman durdu. Mira'nın dudaklarından çıkan küçük hıçkırığı duyduğu anda, sanki tüm dünya üzerine çöktü. "Mira!" diye inleyerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Canın mı yanıyor?" diye sordu kendi acısını bedeninin her bir zerresinde hissederken. Mira başını iki yana salladığında, onu kollarında sımsıkı sardı.

Onun "Çok yorgunum..." dediğini duyduğunda, gözlerini kapattı.

Mira'yı yatağa yatırdıktan birkaç saniye sonra, ecza dolabından gerekli malzemeleri aldı ve onun yaralarını temizleyerek sardı. Mira yatakta kıvrılmış, Yağız'a bakıyordu. Yağız ise içindeki daha önce şahit olmadığı sarsıntıyla baş etmeye çalışıyor, uzaklaşmak için çırpınıyordu. Hayatında ilk kez erkek olduğundan utanmadan bağıra çağıra ağlamak istiyor, bunu yaşamalarına neden olan herkese lanet ediyordu. Yağız onun gözyaşlarıyla parıldayan gözlerine bakamıyor, kılına zarar gelmemesini diliyordu.

"Gitme, Yağız. Yanımda kal," dedi Mira ellerini ona uzatarak.

Yağız boğazına kadar yükselen haykırışı bastırıp onun yanına uzandı. Kollarına sığınan eşsiz varlık karısıydı. Henüz yirmi üç yaşındaydı ve narin bedeni Yağız'ın iri kollarında ufacıktı. Tek zayıf noktasıydı. Bir tek onun canının yanmasına dayanamaz, çok daha kötü bir olay yaşandığı takdirde bunun sonuçlarına katlanamazdı. Ne yapacağını çoktan kafasında netleştirmiş, bundan başka çare bulamamıştı.

Mira kollarına biraz daha sokularak kolunu Yağız'ın gövdesine sardı. "Seni seviyorum, Yağız," diye mırıldandığında Yağız gözlerini kapattı. Kalbi patlayacak gibi ağrırken, şaşkına çeviren, dağıtan, sarsan hisler dört bir yanındaydı. Nefes alamadı. Bedeni kaskatıyken, sol tarafında bir şeyler çırpındı. Bakmaya doyamadığı yüz, dokunmaya doyamadığı ten bir soluk kadar yakınındayken, ansızın her şeyin farkına vardı.

Ona âşıktı! Ona kendinden vazgeçecek, her şeyi ardında bırakacak, sırf o yaşasın diye ölecek kadar âşıktı! Ve ona bir kez daha zarar vermelerinin, kendi ölümü olacağının farkındaydı.

Mira ertesi gün uyandığında yine yalnızdı. Yağız'ın ne zaman yanından ayrıldığını bilmiyordu ancak telefonu hâlâ komodinin üzerinde duruyordu. Kaşlarını çatmış bakarken, istemsizce ona uzanan ellerine engel olamadı.

Telefonu eline alıp kapıyı kontrol etti. Herhangi bir ses duyulmuyor gibiydi. Parlak ekranı seri bir şekilde kaydırıp açtı. Bunu yapar yapmaz gördüğü şey, canını yakmıştı. Jamie denen o kadından geldiği belli olan bir mesaj vardı. Okunmamış şekilde duruyor, adeta Mira'ya göz kırpıyordu. Mira içten içe onun mesajlarını karıştırmayı kendisine yediremese de, bu mesajın neyle ilgili olduğunu merak ediyordu.

Boğazında kupkuru bir yumruyla mesajı açtı. Gurur yapmak, kendine güvenli bir kadın gibi görünmek anlamsızdı. Mira içini kemiren şüphelere engel olamazken, bu mesajı her türlü okuyacağının farkındaydı.

"Miami'deki evi ayarladım, Yağız. Adresini iletiyorum ve senden haber bekliyorum."

Mesaj yalnızca bu kadardı. Ancak bu bile Mira'nın hıçkıra hıçkıra ağlama isteğiyle dolmasına neden olmuş, böyle bir mesajın neden gönderildiğini bilememek onu çıldırtmıştı.

Gerçekten bilmiyor musun, yoksa inkâr mı ediyorsun? diye soran acımasız iç sesi yine iş başındaydı. Mira artık tüm bunların yanıtını tahmin ediyor olsa da, Yağız'dan gelecek bir açıklama bekliyordu.

Mesajı görülmedi olarak işaretlerken, geliş saatine bakmayı akıl edemiyor, zaten Yağız tarafından okunduğunu, kendisinin de görmesi için oraya bırakıldığını anlayamıyordu.

Yağız ise Onur'a uçağı hazırlatmıştı. Sabah erken saatlerde Sidar'ı arayıp ağzına geleni saymış, onun inkâr etmemesi üzerine

dün Mira'ya saldıran adamların onlardan olduğuna şüphesi kalmamıştı. Geriye tek bir hamlesi kalmıştı. Yağız bunu düşündüğü her an öldüğünü hissetse de, başka çaresi olmadığının farkındaydı.

Mira uyanıp aşağıya indiğinde, onu henüz o gün işe başlayan yardımcı kadınla tanıştırdı. Yağız sabah kadını karşısında gördüğünde şaşırsa da toparlanmış, bu durumu iptal ettirmediği için kendine kızmıştı. Ama yapacak bir şey yoktu. Neyse ki kadın yalnızca sabahtan akşama kadar çalışacaktı.

Mira'yla yalnızca birkaç kelime konuştukları bir gündü. Yağız ona baktıkça, beklediği şeyin olduğunu düşünüyordu. Onun mesajı okuduğundan şüphesi kalmıyor, böylesinin daha iyi olduğuna kendini inandırıyordu. Mesajı görmesi için bırakmıştı telefonunu. Mira'nın, başka birine gittiğini düşünecek olması vazgeçmesini kolaylaştırıyordu.

Akşam saatlerinde odaya çıktığında, onu yatağın kenarında, üzerinde dantel bir gecelikle buldu. Gergin olduğu bakışlarından anlaşılıyordu. Yağız karısına bakarken arzuyla dolup taşsa da, ona dokunamayacağını bir kez daha kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bunun her şeyi zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

Banyoya girmek üzere arkasına dönmüştü ki Mira'nın sesiyle durdu.

"Yağız!"

Başını çevirip yeniden ona baktı. Ayağa kalkmış, bakışlarını Yağız'ın gözlerinden ayırmadan öylece duruyordu. Ardından elini omzuna götürüp, geceliğin askılarından birini düşürdü. Yağız zorlukla yutkunurken diğer askı da aynı yolu izledi. Onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Bunu düşünmek Yağız'ı paramparça hale getiriyor, onu bu duruma soktuğu için kendinden nefret ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Yağız sesinin titrek çıkmamasına özen göstererek.

"Bana dokunmanı bekliyorum," dedi Mira gecelik ince bedeninden süzülürcesine kayıp ayaklarının dibine inerken. Altında minicik bir külotla Yağız'a doğru yürüdü. Titreyen bedenini hissetmemesini umuyordu. Ancak bunu yaptığı için kendinden utansa da, başka bir yol olmadığını görüyordu. "Seviş benimle..." diye fısıldadı Mira onun bir nefes yakınına geldiğinde. Elini onun göğsüne uzatarak gömleğinin üzerinden okşadı. Yağız'ın dişlerini sıktığını fark ettiğinde, doğru yolda olup olmadığını bilmiyordu. Ama önemi yoktu. Bu gece kocasının onunla sevişmesini istiyordu.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun, Mira!" dedi Yağız hırıltılı bir sesle. Onun kollarını sertçe tutup kendisine dokunmasına engel oldu. Biraz daha buna devam ederse, onunla delice sevişeceğini biliyordu.

"Biliyorum. Seni istiyorum. Seninle sevişmek, tenini hissetmek..." Mira onun kendisini tutan ellerine aldırmadan dudaklarını boynuna bastırdı. Erkeksi kokusunu solurken, reddedilmemeyi diledi.

"Saçmalama, Mira! İyi değilsin. Yatıp dinlen!" Yağız sinirliydi. Bedeni çoktan Mira'ya tepki göstermişti. Kalbi göğüs kafesinde dörtnala koştururken, hissettiği tutkuyla yanıyordu. Ona uzanıp kendine çekse... Bir gece, son bir kez daha sevişse... Sıcaklığında kendini kaybetse... Ne olurdu?

"Saçmalamıyorum!" diye diklendi Mira. "Yeterince dinlendim. Bana dokunmanı istiyorum. Nasıl, ne şekilde, ne şiddette istiyorsan öyle dokun, Yağız." Dudaklarını, gömleğinin üzerinden ısısını hissedebildiği sert göğsüne dokundurdu. Yağız'ın onu tutan elleri gevşemişti. Mira bundan faydalanarak elini adamın karnında dolaştırmaya başladı. Biraz daha ileriye giderek pantolonunun üzerinden erkekliğini okşadığında, Yağız'ın boğazının en derininden bir kükreme duyuldu. Genç adam elini sertçe Mira'nın saçlarına daldırıp başını kaldırmış, hemen ardından sanki canını yakmak istercesine dudaklarına kapanmıştı.

Yağız kendini tutamıyordu. Kollarındaki kadına delicesine âşıkken, tek bir dokunuşuna bile karşı koyamayacağını biliyordu. Alt dudağını ısırdığında Mira'nın daha çok sokulması, onu çekip kendine bastırmasına neden oldu. Elleri kalçalarında dolanıp o yuvarlaklığı avuçluyor, parmak uçlarında teninin yumuşaklığını, burnunda kokusunu hissetmek, Yağız'a son nefesini vereceğini düşündürüyordu. Onun verdiği tereddütsüz karşılıklarla inleyerek öpücüğünü derinleştirdi. Bir kadını bu kadar çok, kendinden vazgeçercesine sevmek, katıksız bir delilikti. Ama önemli değildi. Onun için kendini unutabilir, geri dönüşü olmayan yollara girebilir, kor alevler üzerinde yalın ayak yürüyebilirdi. Hatta sırf o iyi olsun diye, onu bırakıp gidebilirdi.

Onu, canını yakmayı umursamadan kucaklayıp yatağa attı. Hareketleri sert ve hoyrattı. Mira'nın şikâyet etmeden Yağız'ı kabul etmesi, genç adamın kendine olan nefretini artırmıştı. Dakikalar sonra soyunup, ona büyük bir şiddetle sahip olurken, sert hareketlerinin sebep olduğu çığlıklar odanın içinde yankılanıyordu. Yağız kalbini yakan pişmanlığın tüm benliğini ele geçirdiğini hissettiğinde, kükreyerek kendini onun içine bıraktı. Elleri genç kadının bileklerini sıkıca tutup yatağa bastırırken, onun da tatmin olduğunu anladı. Ancak kendinden iğreniyordu. Mira'ya hak ettiği tutkuyla değil de, öfke, kendine ve buna neden olan insanlara duyduğu nefretle dokunmayı, ona hissettiği duygulara yakıştıramıyordu. Sevdiği kadının üzerinden kalkıp uzaklaştı. Mira yatakta çırılçıplak ve kırgın bir halde yatarken, onun yüzüne bile bakamadı. Elini saçlarının arasından geçirip banyoya doğru ilerledi. İçeriye girdiğinde aynadaki aksine bakan Yağız'ın ela gözlerinden acı dolu iki damla yaş akmıştı.

Güneş, çok yakında tamamen doğacağını belli eden kızıllığını yeryüzüne bağışlamıştı. Koskoca şehirde neredeyse herkes

yatağında, kendilerini uykuya teslim etmiş durumdaydı. Bazıları sevdiklerinin kollarında, bazıları yalnızdı...

Yağız ise uyanıktı. Gece boyu gözünü bile kırpmamıştı. Gideceği anı durmadan ertelemiş, *Biraz daha...* diyerek kendisine zaman tanımıştı. Saatlerce Mira'yı izlemiş, bakışlarını bir an bile onun güzelliğinden ayırmamıştı. Minik burnunu, dolgun dudaklarını, mavilerini gizleyen uzun kıvrık kirpiklerini, uyurken yüzünün aldığı her ifadeyi unutmamak üzere hafızasına kazımıştı. İstese de unutmayacağının, aklından çıkaramayacağının farkındaydı. Ancak yine de bakışlarını onun her santiminde dolaştırmaktan kendisini alamamıştı.

Havanın aydınlanmak üzere olduğunu anladığında, o berbat anı daha fazla geciktiremeyeceğinin farkına vardı. Sıcacık, aşk kokulu yataklarından, derin bir nefes alarak sıyrıldı. Karısının teninden zorlukla uzaklaştı. Giyinirken bile bakışlarını uyandığında yatakta karşılaşacağı boşluktan habersiz uyuyan karısından ayırmadı. Düşünmeyi ayrılacağı ana bıraksa da bu imkânsızdı.

Yanına hiçbir şey almamaya karar vermişti. Buradaki her şeyin üzerine Mira'nın hatırası sinmişti. Onun tek istediği, Mira'nın kokusunu taşıyan bir şeyi yanında götürmekti. Seri adımlarla camın önündeki koltuğa yürüdü. Kenarda asılı kalmış kumaşa uzanıp, Mira'nın iki gün önce taktığı şalı ellerine aldı. Hızla ceketinin cebine yerleştirdiği incecik kumaşın üzerinde onun çilek kokusunun olduğunun farkındaydı.

Ona biraz daha bakabilmek için yatağa doğru bir adım attı. Ardından hemen duraksadı. Bunu yapamazdı. Zaman geçtikçe buradan ayrılması zorlaşıyordu. Derin bir nefes aldı ama boğazında hissettiği baskı bunu imkânsız hale getiriyordu. Gözlerini kapatıp açtı. Sakinleşmeye çalıştı. Kalbi bedenini terk etmek istercesine atmaya başlamıştı. Sanki daha odadan çıkmadan, Mira'dan kilometrelerce uzaklaşmıştı.

Kapıya doğru sessizce ilerledi. Tam elini kapının koluna atmıştı ki dayanamadı. Hızla geri dönüp, adeta koşar adımlarla

yatağa ulaştı. Çaresizce diz çöküp, dudaklarını Mira'nın yastığın üzerinde duran eline bastırdı. Defalarca, kokusunu içine hapsetmek istercesine öptü. Gözlerini yakan, görüşünü buluklaştıran yaşların akmasına izin vermedi. Kalbindeki acının hafiflemeyeceğini biliyordu. Dudaklarını onun yüzüne, davetkâr dudaklarına kaydırmak istese de, ellerini öpmekle yetinmeye çalıştı. Hemen sonra hızla ayağa kalktı. Bu kez ardına bakmayacaktı.

"Hoşça kal, Mira'm..." diye fısıldadı sabahın sessizliğine doğru.

Seri adımlarla kapıya ulaşıp, sessizce açarak dışarıya çıktı. Merdivenleri inerken, nasıl hızlı olduğunun farkına varamadı. Mutfak girişinin hemen yanındaki dresuarın önünde durdu. Üzerinden bir not kâğıdı ve kalem alıp, gece boyu kafasında kurduğu sözleri karalamaya başladı. Yazacakları, Mira'nın nefretinin başlangıcı olacaktı ancak başka çaresi kalmamıştı. Tek bir dileği vardı; o da Mira'nın daima iyi ve hayatta olmasıydı. Notu okuduğunda Mira'nın hissedeceklerini düşünmemeye çalıştı. Gidişini sorgulamamasını sağlayacak şeyleri yazdı. Parmağındaki yüzüğü içi yanarak kâğıdın yanına bıraktı. Bu, Mira'yı yazdıklarının gerçekliğine inandıracaktı.

Bitmişti. Miralı günler, onu tanıdığından beri devam eden çilek kokulu mevsim, Yağız için sona ermişti. Artık kara kışın, dondurucu fırtınaların zamanı gelmişti. Ve Yağız soğuktan donacağının, onu ısıtabilecek tek sıcaklığı da yukarıda uyurken bıraktığının bilincindeydi.

Genç kız gecenin karanlığında otelden içeri adımını attığında fazlasıyla hızlıydı. İstanbul'un en lüks otellerinden birinde, eski bir arkadaşıyla buluşacaktı. Mekânın bir önemi yoktu. Bengi çok sevdiği birini görecek olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Koyu renk dalgalı saçları omuzlarından aşağıya süzülür-ken, onlardan sıkılmışçasına eliyle arkaya attı. Bengi saçlarını açık bırakmaktan hiç hoşlanmazdı. Mesleğinin de etkisiyle her zaman başının tepesinde toplardı.

Topuklu ayakkabılarının sesi otelin şık lobisinde yankılanırken resepsiyona doğru ilerledi. Görüşeceği kişinin adını söylediğinde, otelin bahçesindeki restoranı işaret etmişlerdi. Görevli kendisine eşlik etmek istese de, Bengi gerek olmadığını söylemişti. Arkasından bakan adam, bu kadar güzel bir kadınla birkaç saniye daha geçirememenin pişmanlığı içindeydi.

Bahçeye çıkan köşeyi döndüğünde, uzaktan da olsa arkadaşını görmeyi başardı. Ancak o an önündeki devasa bedeni fark edememişti. Ellerini onu sımsıkı tutan kollara koyduğunda, yüzlerinin arasında kısacık bir mesafe vardı. Adamın etrafına müthiş bir güç yaydığını anlaması çok vaktini almadı. Bunun bilinciyle, onu tutan ellerden hızla uzaklaştı. Adamın çatık kaşlarla, üstelik de ayıplayarak bakması canını sıkmıştı. Ne vardı canım? Bir anlık dalgınlıkla çarpmış olamaz mıydı?

"Kusura bakmayın lütfen," dedi nazik olmaya çalışarak.

"Daha dikkatli olmanızı tavsiye ederim, küçük hanım! Yürürken etrafınıza değil de önünüze bakarsanız, insanları ezme ihtimalini sıfırlamış olursunuz."

Bengi aniden sinirlendi. Bu ne kaba bir adamdı böyle? Özrünü kabul edip yoluna gitseydi ya! Neden hâlâ Bengi'ye laf sokma derdindeydi? "Kusura bakmayın dedim ya, beyefendi!" dedi öfkeyle. "Neden uzatıyorsunuz?"

"Bir dahaki sefere herkes benim kadar anlayışlı olmaz. Bence siz daha kaba insanlarla karşılaşmadan önce, böyle pervasız dolaşmamayı öğrenmelisiniz."

Bengi adeta burnundan soludu. "Siz... Siz mi anlayışlısınız?" Ardından durumun anlamsızlığını düşünüp derin bir nefes aldı. Eğer biraz daha orada durursa, adamla sıkı bir kavgaya girişeceğini biliyordu. Adamın yanıt vermek üzere olduğunu fark ettiğinde, öfke saçan yeşil gözlerini onun iç çektirecek

kadar keskin bakışlarına dikti. Elini kaldırarak konuşmasını engelledi. "Lütfen uzatmayın, beyefendi. Özür diledim işte. Şimdi izin verirseniz..." dedi arkalarındaki bahçeyi göstererek. "Arkadaşımı bekletiyorum sizin yüzünüzden." Adamın yanıt vermesini beklemeden yanından geçip gitti. Gidişi de gelişi gibi bir fırtınadan farksız olmuştu.

Arkasında bıraktığı adam ise içindeki saçma sapan kızgınlıkla boğuşmaya çalışıyordu. Genç kızın adeta bir kuğu gibi süzülürcesine yürüyüşünü, etrafındaki herkes tarafından fark edilebilecek zarafetini izlerken, içinde bastıramadığı bir hayranlık yükseliyordu. Sidar, daha önce kimseye böyle bir duygu beslediğini hatırlamıyordu. Tipi bile olmayan bir kızı birkaç saniyeden fazla düşündüğüne ise inanamıyordu.

Tipi olmadığı yalanını kendisi bile yememişti. Kızın ne denli güzel olduğunu anlamamak için kör olmak gerekirdi. Allaha şükür Sidar'ın gözleri de iyi görürdü.

Derin bir nefes alarak gideceği yönü değiştirdi. Kızın gittiği restoranda yemek yemesinin bir sakıncası yoktu. Hemen sonra garsonların gösterdiği masalardan birinde yerini aldığında, biraz ilerisinde genç bir adamla oturan kızı gördü. Kaşları istemsizce çatıldı. Nedense kız *'arkadaşım'* dediğinde, onu bekleyenin bir erkek olabileceğini düşünmemişti. Üstelik buna neden sinirlendiğini bile bilmiyordu. İstanbul'da oluşunun nedeni çok başkaydı. Otel köşelerinde erkeklerle vakit geçiren bir kadınla zamanını harcayamazdı. Bir zamanlar en yakın arkadaşı olan adama her şeyi anlatmak için buradaydı. Farklı konularla aklını bulandıramazdı. Aklının çoktan başından gittiğinin ise henüz farkına varamamıştı.

Yağız kucağındaki oğlunun hâlâ kıpır kıpır olan minik bedenini daha sıkı sararak başına küçük bir öpücük bıraktı. Yaşadığı her şeyi geride bırakmayı başarsa da, tüm bunları Mira'ya anlatıyor olmak onu geriyordu.

Mira ise onun anlattıklarını dinlerken, adamın bir an duraksamasıyla dikkatini Erim'e yöneltti. Şimdiye dek Yağız'ın yaşadıklarının çok ufak bir kısmını dinlediğini biliyordu. İtiraf etmeliydi ki, hiçbir şey tahmin ettiği gibi değildi. Uzun süre önce birleştirdiği o parçaların tümünün sahte bir yapboza ait olduğunu öğrenmişti. Ancak yine de... Tüm bunlar affedeceğini göstermezdi. Mira yalnız zamanlarını unutup, her şeyini yeniden onun ellerine teslim edebilir miydi? Ona bir kez güvenmiş, başını sonunu düşünmeden kollarına atılmıştı. Ancak artık o cesur ve dürüst kız olmadığının farkındaydı. Çok değişmişti. O eski, hayat dolu Mira'yı, Yağız'la birlikte yaşadıkları evin kapısının ardına kilitlemişti.

Derin bir nefes aldı. "Peki, ilk başlarda güveneceğin kimse yoktu belki ama sonra nasıl oldu? Tek başına nasıl halledebildin her şeyi?"

Yağız elini saçlarının arasından geçirdi. "Güvendiğim adamlar vardı. Bir de zamanında hayatını kurtardığım eski bir dost..."

Mira içindekileri daha fazla tutamayarak birer birer döktü. "Peki..." diye fısıldadı. Sesi titrese de umursamadı. Etrafına ördüğü duvarlar hâlâ yerli yerinde olsa da, bunu öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Kendini sıkmaktan yorulmuştu. Gözyaşlarını kimsenin yanında akıtmamaya çalışmak ise... İşte en zoru buydu. "Neden söylemedin bana? Giderken..."

Boğazındaki yumru kocaman olduğu anda konuşamadı. Yutkunmaya, gözlerini kırpıştırarak ailesinin evinde olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Ama başaramadı. Sanki yine o sabahtaydı. Yalnızlığa uyandığı o buz gibi yatakta, ruhunu kaybetmiş evin soğuk duvarlarının arasındaydı.

Yağız onun ne kadar zorlandığını anlayarak oturduğu yerden kalktı. Erim'i dışarıdaki hizmetçilerden birinin kollarına bıraktı. "Anneannesine götürün," dedi bir şey sorulmasına izin vermeden. Ardından yeniden Mira'nın yanındaki yerini aldı.

"Ben... O sabah uyandığımda..." dedi Mira başını iki yana sallayarak. "Tedirgindim." Yağız'ın acıyla dolu gözlerine baktı.

"Ama bir şeylerin düzeleceğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Son birkaç gündür yaşadıklarımızın saçmalık olduğunu, konuşunca her şeyin yoluna gireceğini sanıyordum. Umutluydum. Evdeki garip sessizliğin bile farkına varamamıştım ilk anda." Yeniden o güne dönmüş, kocasını bulup her şeyi düzeltmek için merdivenlerden inen kız olmuştu. "Sonra... O mektubu buldum. Ve yüzüğü... Olan biteni orada yazanlarla bir araya getirip, önümde beliren tabloya inanmam zor olmadı." Aradan geçen onca zamana rağmen, o sabah hissettiklerinin tazeliğini bu denli koruyor olmasına şaşırmıyordu. Çünkü Mira o günden beri her geceyi gözyaşlarıyla geçiriyor, sabah uyandığında bambaşka bir kadın haline bürünüyordu. Ancak yaşadığı acıların öznesinin gözleri önünde eskiye dönmek... En çok bu ağır geliyordu. "Ardından abim seninle konuşmuş. Senin gittiğini ve geri dönmeyeceğini söyledi. O kadınla konuşmaların, ev bulduğuna dair attığı mesaj, sonra nereye gittiğini öğrenmem... İşte ben o an vazgeçtim senden. Nereye gittiğin konusunda net bir kanıya vardığım anda seni bitirdim."

Yağız bakışlarını onun güzel yüzünde dolaştırdı. Onun ne kadar acı çektiğini duymaya katlanamıyordu. Kendi payına düşeni fazlasıyla yaşarken, hiçbir şey bu kadar canını yakmamıştı. Şimdi Mira'nın nasıl pes ettiğine şahit olmak, her şeye lanet etmesine neden oluyordu. "Ben hiç vazgeçmedim," diye fısıldadı. Onun içinde kalan ufacık kıvılcımı canlandırmaya kararlıydı. "İstesem de yapamazdım. Ama... Kendime bu izni hiç vermedim. Çünkü o zaman... O zaman başaramazdım. Senin yüzünü, gözlerini unutursam kaybolurdum. Dönüş amacımı unutursam, yaşamak için hiçbir sebebim kalmazdı." Elini onun yüzüne uzatıp dudaklarının kenarını okşadı. "Hayatta kalmamın tek nedeni sendin, Mira. Seni düşünerek başarabildim."

Yağız'ın parmakları yüzüne değip, yanaklarında, dudaklarının kenarında dolaşmaya başladığında gözlerini kapattı. *Allah'ım!* Ne kadar da özlemle doluydu... Onu yeniden hissetmek için can atarken, kendisine neyin engel olduğunu bilmiyordu. Affetmek... Çok kolaydı. *Affettim* demek basit ve anlamsızdı. Affetmekten daha önemlisi unutmaktı. Mira yaşamak

zorunda bırakıldığı yalnızlığı hafızasından hiç silemeyeceğinin farkındaydı.

Çaresizdi. Can acısının sebebi de, onu iyileştirebilecek olan da aynı kişiydi. Kabuk tutmuş yaralarının bir kez daha kanamaya başlamasıyla her şey önemini yitirmişti. Bu kez onları saran, Yağız olabilir miydi? Peki ya Mira? Bir adım atsa, tamam dese, bir kez daha denese, ne kaybederdi?

Alnına değen dudakları hissettiğinde, titrek bir nefes alıp gözlerini araladı. Onun tek bir dokunuşuyla dağıldığını, her şeyi geride bırakmayı tüm kalbiyle istediğini kabullenemiyordu. Kalbi göğüs kafesini delip dışarı çıkmak istercesine atarken, deliler gibi özlediği dudaklar alnından şakaklarına uzandı. Kaçmalı, uzaklaşmalı mıydı? Bir kez... Yalnızca bir kez izin vermek, yeniden bir facia yaratır mıydı? Elini göğsüne koyup içindeki çelişkiyi bastırmaya çalıştı. Direnişine kısacık bir an ara verecek, kalbiyle olan savaşında kalkanlarını daha sonra kuşanacaktı.

"Yağız..." diye fısıldadığında adamın gözlerinin tutkuyla koyulaştığını fark etti. Tek bir bakışı, Mira'nın nefesini kesmeye yetmişti. Hâlâ bu denli âşıkken, ondan kaçabilir miydi?

Yağız, sesinin inlercesine çıkmasına aldırmadan, "Özledim..." diye fısıldadı. Küçük, ıslak öpücüklerini teninde dolaştırırken, titreyen pembe dudaklarla buluşmak için çıldırıyordu. "Çok özledim."

Dokunuşları genç kadının dudaklarının kenarlarında dolaştı. Dudaklarını, bir kez daha hissetmek için çıldırdığı dudaklara sürttü. Taptığı koku burnuna dolup, tatlı nefesi yüzüne vururken daha fazla direnemeyeceğini biliyordu. Onun dudaklarını aşk ve dinmek bilmeyen bir tutkuyla hızla kavradı. Alt dudağını hafifçe kıstırdı. İçindeki özlem son bulmak yerine git gide artıyor, vahşi yanı daha fazlası için kavruluyordu.

Dilini onun aralık dudaklarının arasından ağzına kaydırdığında, ikisinin de dudaklarından kısık bir inilti çıktı. Damarlarındaki kan, aralarındaki benzersiz ateşle tutuştu. Elleri karısının boynuna süzülüp, bedeninde tarifsiz kıpırtılar

yaratarak saçlarının arasına karıştı. Mira, Yağız'a daha çok so-
kulup aralarındaki kısacık mesafeyi de kapattığında, genç ada-
mın emin olduğu tek bir gerçek vardı. Mira'nın içinde saklı
ışık oradaydı. Ve Yağız, en şiddetli yangınların küçük, parlak
kıvılcımlardan doğduğunun farkındaydı.

"Mira'm..." diye fısıldadı. Soluk soluğa onun dudakla-
rından ayrıldığında, alnını alnına dayadı. Bedeni tek bir do-
kunuşla kaya gibi sertleştiğinde, içinden kendisine sessiz bir
küfür savurdu. Yeniden genç kadının dudaklarını hazla ört-
tüğünde, onun tenini tamamen hissetmeden geçireceği gece-
lerin çok zor olacağını biliyordu.

Mira etrafındaki duvarları indirip, kendini kısacık bir an-
lığına ona bırakırken kararsızdı. Eskiden tamamlandığını his-
settiren bu yakınlık, şimdi genç kadına yeterli gelmiyordu. Bir
şeyler eksikti ve Mira neyin yokluğunu yaşadığını anlayamı-
yordu. Onun karşısında güçlü durması gerektiğini biliyor an-
cak içindeki tutkulu kadına ufacık da olsa yakınlaşma izni
vermeden edemiyordu.

Dudaklarını o talepkâr dudaklardan zorlukla ayırdı. So-
luk soluğaydı. Alnı adamın alnına dayandığında teni ısındı.
Erkeksi kokusu burnuna doluyor, nefesi yüzünü yalayıp geçi-
yordu. Ve ondan daha bir nefes bile uzaklaşamadan, yokluğu
göğsünü sıkıştırıyordu. Ancak kendiyle, onunla ve geçmişin
karanlığıyla hesaplaşmadan, hayatının iplerini nereye bağla-
yacağını bilmiyordu. "Ben... Erim'e bakmalıyım. Uykusu gel-
miştir," dedi kaçmaya çalışarak. Kollarından sıyrılmayı başa-
ramadan, dudaklarındaki arsız kıvrılmayı fark etti.

"Benden kaçmana izin vermeyeceğim."

Yağız, koyulaşmış bakışlarını ondan ayırmıyordu. Mira ona
uzanıp kendine doğru çekmek, az önceki öpücüğe devam etmek
istiyordu. Ancak arzuyla kavrulan yanını frenliyor, ona dokun-
mak için sızlayan ellerini yumruk yaparak uzak durmaya çalı-
şıyordu. "Kaçmıyorum!" dedi başını asi bir şekilde kaldırarak.

Yağız onun boyun eğmeyen tavrına gülümseyerek baktı.
"Kaçıyorsun, Mira. Anlatacaklarımı dinleyeceksin, başka yolu

yok," dediğinde onun mavi gözlerinde çakan kıvılcımların farkındaydı. Yalnızca kırgınlığına karışmış öfkesi değil, özlediği dikbaşlı kadın da hâlâ oradaydı.

"Dinleyeceğimi söyledim, Yağız. Ama farkındaysan konuşmaktan başka şeyler yapıyoruz." Mira onun tutkuyla örülü ağından kaçmak için hızla arkasına döndü. Ancak Yağız buna izin vermeyip, bileğini güçlü bir şekilde tuttu. Mira aniden kendisini yeniden ona bakar halde, sırtı duvara yaslanmış olarak buldu. Aralarındaki uzaklık saniyeler geçtikçe azaldı. Dudaklarına bir nefeslik mesafedeyken, Yağız'ın güçlü vücudunun sıcaklığı tenine çarpıyordu. Onun kalp atışını göğsünde hissediyor, bu ritim daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Yağız elini onun çenesine uzatarak kendisine bakmasını sağladı. Gözlerini onun kusursuz güzellikteki yüzünde gezdirip, tek kelime etmeden dudaklarına uzandı. Eli ensesinden boynuna, oradan göğüslerine süzülerek ateşten yollar çiziyor, Mira'nın bedenindeki tutkuyu zirveye taşıyordu. İkisi de yaptıklarının doğru ya da yanlış olduğunu sorgulamıyor, kısa süreliğine de olsa birbirlerine yakın olmanın zevkini yaşıyorlardı.

Yağız bir kez daha onun dudaklarından kendini zorlukla kopardı. Dilinin ucunda, aylar boyu söyleyemediği için canını yakan sözcükler vardı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı aniden. İki kelimelik bu kısacık cümle, ilk kez dudaklarından dökülmüştü. "Çok seviyorum." Mira konuşmak için ağzını açtığında, parmaklarını dudaklarına kapattı. "Beni dinle!" dedi kararlı bir tavırla. "Sensiz çok fazla zaman geçirdim, Mira. Bunun artık son bulmasını istiyorum." Gözlerini Mira'nınkilerden ayırmıyordu. "Biliyorum, bunu başlatan bendim. Ama sebeplerimin bir kısmını artık biliyorsun. Anlatmaya da devam edeceğim." Onun bakışlarının hüzünle dolduğunu gördüğünde kalbi sıkıştı. Alışkın olduğu o ışıltılı gözleri nasıl geri getireceğini kestiremiyordu. Ancak Mira'yı asla kendi haline bırakmayacağını biliyor, içinde bulundukları durumu abartmakta sakınca görmüyordu. "Beni affetmeyeceğini biliyorum." İnlercesine fısıldadığında, kokusu bir büyü gibi etrafındaydı. "Ama bir şans... Seni mutlu edebilmek, yeniden yaşadığımı

hissedebilmek için bir şans istiyorum. Çünkü sensiz sadece kupkuru, anlamsız nefesler alabiliyorum."

"Ben..." Mira ifadesiz bir sesle fısıldadı. "Önemli olan affetmek değil, Yağız. Yaşadıklarını anlıyorum. Zor olduklarının farkındayım. Ama ben kendi yaşadıklarımı asla unutmayacağımı biliyorum. Unutturmana asla izin vermeyeceğimi de... Yapamam bunu. Bu benim kendimle verdiğim bir savaş. Özellikle de oğlumu buna dâhil edemem."

"Tek başına savaşmana izin veremem, Mira!" dedi onun soğuk sesine tahammül edemeyerek. "Erim böyle daha mı mutlu büyüyecek? Onun için bir şeyleri deneyebiliriz."

Mira onun son cümlesiyle aniden irkildi. Yağız, Erim için mi bu sorumluluğun altına girmişti? "Zamana ihtiyacım var," dedi öfkeyle kestirip atarak. Adımlarını hızla kapıya doğru yöneltti.

Yağız onun kolunu sertçe kavrayıp tekrar kendine çekti. "Yeniden biz olabilmek için istediğin kadar zaman var önünde!" dedi dişlerini sıkarak. "Tüm ömrüm senin... Ne kadar istiyorsan, o kadar beklerim. Ama seni ve Erim'i güvende tutmam için benim zamanım yok. Bir kez daha sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Üstelik şimdi Erim'in de olduğunu düşünürsek, bu gece buradan ayrılacağımızı kabul etsen iyi olur."



Camdan sızan güneş çıplak bedenine vururken gözlerini açtı. Mırıldanarak sağına döndüğünde boşlukla karşılaştı. Yağız'ın kokusunun sindiği yastığa uzanıp kokladı. Anlaşılan kocası erken kalkmıştı.

Dün gece aklına geldiğinde soluğu boğazında tıkandı. Yağız'ın dokunuşlarını düşündüğünde kaşları çatıldı. Bir şeyler farklıydı ama ne olduğunu anlamamıştı. Birkaç gündür üzerlerine gölgesi sinen karmaşa, dün geceden sonra daha da artmıştı. Yağız'ın sert ve umursamaz hareketleri, hoyratça sevişitikten sonra Mira'yı yatakta tek başına bırakması, onu iliklerine kadar sarsmıştı.

Yataktan kalkıp altına çamaşırını, üzerine de siyah geceliğini giydi. Günlerdir içinde misafir ettiği sıkıntı hâlâ oradaydı. Özellikle de dün gördüğü şeyi aklından çıkaramıyordu. Yağız'ın telefonuna gelen mesaj beynini kemiriyor, Amerika'da ayarlattığı o evin ne için olduğunu bilmek istiyordu.

Bu konuyu daha fazla ertelemeden Yağız'la konuşmak üzere odadan çıktı. Önce onu görmeli, dün geceki sevişmelerinden sonra nasıl davranacağına bakmalıydı. "Yağız?" diye seslendi merdivenlerin başından. Yanıt gelmeyince meraklandı. Yine telefonla konuşuyor olabileceği şüphesi içine düşerken adımlarını hızlandırdı.

Saat dün işe başlayan kadının henüz evde olamayacağı kadar erkendi. Bunun rahatlığıyla mutfağa yöneldi ancak Yağız'ı göremedi. Salonu geçip diğer odalara gittiğinde, karşılaştığı tek şey bomboş bir sessizlikti. İçindeki tedirginlik artarken zorlukla yutkundu. Ruhunu saran sıkıntıyı reddederek, onun kapıdaki adamların yanında olabileceğini düşündü. Tam yeniden salona dönüp mutfağın yan tarafındaki dış kapıya yönelmişti ki, dresuarın üzerinde duran beyaz kâğıdı gördü. O kâğıdın dün orada olmadığını biliyordu.

İçindeki sesi bastırmaya çalışarak masaya yaklaştı ve elini kâğıda uzattı. İkiye katlanmış beyaz kâğıdın üzerindeki *Mira'ya...* yazısını gördüğünde kalbi göğüs kafesinde sert bir takla attı. Kâğıdın yanına bırakılmış yüzüğü fark ettiğinde, adeta çırpınan kalbini yok saymaya çalışarak kâğıdı açtı. Yağız'ın el yazısı yüzüne çarptığı anda, görünmez bir el boğazına yapışıp soluğunu kesmek ister gibi sıktı.

Buğulanmış bakışlarını yazının üzerinde dolaştırdı. Sanki okumayı unutmuştu. Gözlerinin önünde dolanan kelimeleri bir türlü yan yana koyup cümle haline getiremiyordu. *Gidiyorum* yazıyordu bembeyaz kâğıdın üzerinde. *Anlık bir hiçtes* yazan satır sanki renkli kalemlerle yazılmışçasına gözüne çarpıyordu. Bunun saçma bir şaka olduğunu düşünüyordu. Fakat yazılanlarda öyle olduğuna dair bir belirti yoktu. Şimdiye dek Yağız'dan duyduğu, içini aşkla dolduran sözcüğü bir türlü

bulamıyordu. Defalarca okusa da, *Mira'm* yazmasını istediği her kelime keskin bir bıçak gibi tenine batıyordu.

Gözlerini zorlukla kırpıştırıp dikkatle bir kez daha okumaya çalıştı. Ne zaman dolduğunu anlamadığı gözlerinden iki damla yaş kâğıdın üzerine aktı. Okudukça gözyaşları da tıpkı kelimeler gibi peş peşe yanaklarından süzüldü. Bir elini nefes almasına yardımcı olabilecekmiş gibi boğazına götürdü. Kâğıdı sıkan eli göğsünün üzerinde durdu. Kalbi sanki atmayı kesmişti, nefes alamıyordu. Bedenindeki tüm güç çekiliyor, ayakları onu taşıyamayacak hale geliyordu.

Titreyen eliyle yüzüğü kavrayıp, daha fazla ayakta duramayacağını hissederek dizlerinin üzerine çöktü. Görüşü yaşlarla bulanmışken kâğıdı yeniden açtı. Bir kez daha okudu yazılanları. Bir kez daha... Defalarca... Gözyaşlarının mavi mürekkebin üzerinden geçerek, yer yer bazı kelimeleri dağıttığının farkına varamadı. Bedenindeki titreyiş, gözle görülebilecek kadar artmıştı. Kâğıdı kavrayan eli öyle zangırdıyordu ki, onu parmaklarının arasında daha fazla tutamadı. Buruşturup yere attığı kâğıda rağmen, tenini yakan yüzüğü avuçlarından bırakmadı.

Gözlerini yumarak sırtını duvara yasladı. Aklının dört bir köşesinde Yağız'la yaşananlar vardı. Az önce okuduklarını onlarla bağdaştırmaya çalıştı. Dile getirdikleri yalan mıydı? Ama zaten Mira'yı sevdiğini ifade eden sözcükler asla dudaklarından çıkmamıştı ki. Peki ya dokunuşları? Onlar da mı kurmacaydı? Zihninde birkaç saniye önce okuduğu satırlar yankılandı. Gözlerini açıp kapatsa da bir faydası olmadı, o an bir rüya olmaktan çok uzaktı.

Yağız bunu ona neden yapmıştı? Madem her şey bir saçmalıktı, neden yalan aşkına inanmasına izin vererek o tarifsiz mutluluğu tattırmıştı? *Sana âşık olduğunu hiçbir zaman söylemedi!* diye fısıldayan iç sesine kulaklarını tıkayamadı. Dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçarken kendini soğuk betona bıraktı. Gözleri etrafına bomboş bakarken, Azrail gibi canını almayı bekleyen kelimeler başucundaydı.

Mira.

Seninle yüz yüze konuşmak isterdim. Ancak buna ne vaktim ne de isteğim var.

Gidiyorum buradan.

Seninle evlenmemiz yanlıştı. Tek bir kadına bağlanabileceğimi, gerçek hayatımı özlemeyeceğimi düşünmek başlı başına bir hataydı. Tutku ve arzu, bir evliliği devam ettirmek için yeterli değil. Bu duygular bir süre sonra tükenir ve başkasına karşı da hissedilebilir.

Ben özgürlüğüme geri dönüyorum. Kendime bir ayak bağı, hayallerimin önünde bir engel istemiyorum. Bir anlık heveste, yalnızca sana sahip olma isteğiyle verilmiş bu kararı sonlandırmak için daha fazla beklemek anlamsız. Kısa sürede bitmesi için adım atacağımı bilmeni istiyorum.

Sen çok genç, çok masum ve çok güzelsin... Hayatına kaldığın yerden devam edeceğini biliyorum.

Senden istediğim tek şey, kendine iyi bakman. Benden sonra mutlu, sağlıklı ve iyi olmandan başka bir dileğim yok. Ne olursa olsun, bunu aklından çıkarma.

Ve beni unut. Bir daha dönmemek üzere gittiğimi hatırla.

Hoşça kal...

Yağız

Kelimeler acımasız savaşçılar gibi bedenine çarpıyor, her darbede biraz daha yıkıyordu. Sözlerin sertliğini, kavurucu ama aynı zamanda buz gibi etkisini tüm benliğinde hissediyordu. Yağız'ın yalanlarını, sahte gülüşlerini, dokunuşlarını, öpüşlerini hissiz bir halde hatırlamaya devam ediyordu. Bir yandan okuduklarının doğru olamayacağını düşünürken, son birkaç gündür şahit oldukları sayesinde parçaları birleştirmesi uzun sürmüyordu.

Ne zamandır orada öylece yattığının farkında değildi. Bedenindeki titreme kesilmişti. Göz kapakları kendiliğinden kapanırken, hiçbir şeye gücü yok gibiydi. Beyninde yankılanan tüm seslere sağır olmuş, gözlerinin önündeki her görüntüye körleşmişti. Kalbi, ruhu, benliği buz keserken, bundan sonra aynı Mira olamayacağının bilincindeydi.

İnsan bazen birine verdiği değeri, onu kaybettiğinde anlardı. O zamana dek inkâr edilmiş her şey önemini yitirir, geriye kaybın sızısı ve dile getirilmemiş sözlerin, yaşanamamış saniyelerin pişmanlığı kalırdı. Ancak o anda... Yağız'ın hissettikleri bundan çok daha fazlasıydı. Hayatında ilk kez, geri dönülemez ve tarif edilemez bir şekilde âşık olduğu kadını acımasızca ardında bırakmıştı...

O andan beri öyle bitikti ki, nasıl toparlanıp olanlara odaklanacağını bilmiyordu. Daha kapıdan çıktığı anda içine sızan çaresizlik en iyi dostu olmuştu. Kalbindeki yük nefesini kesiyor, göğsünde emanet bir acı hissediyordu. Emanetti; çünkü her ne yaşanırsa yaşansın geri döneceğini biliyor, bunu düşünmek dahi içini güçle dolduruyordu. Ancak burada ufacık bir dikkat dağınıklığının bile büyük hatalar doğurabileceğinin farkındaydı ve Mira'yı düşünmeyi yalnız olacağı zamana bırakıyordu.

Uçak havaalanına indiğinde, koca bir ordu tarafından karşılandı. Takım elbiseli korumalardan oluşan topluluk, kendilerini Yağız'a siper etmeye hazır bir halde bekliyorlardı. Hepsi

Cihan tarafından gönderilmiş olmalıydı. Çatık kaşlarının altından öfkeyle bakarken, adamların emir beklediğinin farkındaydı.

"Hoş geldin, ağam!" diye seslenişlerine tek kelime etmedi. Bu saçmalığa yüzünü buruşturmak istese de önemsemedi. Korumaların başındaki adama başıyla ufak bir selam verip, havaalanının önünde bekleyen arabalara yöneldi. Biraz ileride küçük bir topluluk daha vardı. Duruşlarına bakılırsa, Berzan'ın adamlarıydı. Bu adamların hepsi pislikten besleniyordu. Yağız, yıllardan beri boyun eğdikleri yasadışı işlerin yanında, Mira'nın canının yanmasına sebep olduklarını unutamıyor, düşman ilan ettiği adamları yeryüzünden silmek için her şeyi yapacağını biliyordu.

Büyük, kurşungeçirmez camlarıyla adeta bir savaş tankını andıran cipe yöneldiğinde, korumaların başı olan Arif de onunla birlikte arabaya bindi. O da tedirgindi. Artık Yakup Ağaları burada, hatta hayatta olmadığına göre, yanında oturan bu adamın emirleri geçerliydi. Söylediği her şeyi sorgulamadan, gözleri kapalı yerine getirmeleri gerektiğini biliyordu. Ve Yağız o denli vahşi ve gözü kara görünüyordu ki, Arif çok kötü şeyler olacağını düşünmeden edemiyordu.

Devasa taş konağın önüne yaklaştıklarında arabalar peş peşe durdu. Arif, Yağız'dan gelecek tek bir hamleyi bekliyordu.

Yağız şoföre bakıp, "Sen in!" diye emretti. Adam ikiletmeden arabadan çıktığında, Arif'le ikisi yalnız kalmışlardı. "Anlat!" dedi duraksamadan. Arif dur durak bilmeden olan biteni anlatırken, Yağız yalnızca dinledi. Ardından aklındaki tek ve cevaplanmamış soruyu sordu. "Abim nerede?"

"Arabanın içinden bir ceset çıktı," dedi Arif bildiklerini aktarırken. "O olduğu söylendi."

Yağız alayla gülümsedi. "Sen buna inanıyor musun, Arif?"

"Ağam..." Arif bir an duraksayıp, aklındaki her şeyi dile getirmeye karar verdi. Saklamanın bir anlamı yoktu. "Yakup'un kayboluşundan birkaç gün önce arabanın frenleriyle oynanmıştı.

fark edemedik, kimin yaptığını da öğrenemedik. Allah'tan yanında biz vardık da, sağ salim çıkarabildik onu arabadan."

Yağız bıkkın bir şekilde elini saçlarından geçirdi. Tek isteği, her şeyi bir an önce çözmekti. "Peki, kaybolduğunda yalnız mıydı? Nasıl tek başına çıktı?"

"Karısıyla..." Arif kaşlarını çattı. "Şevin'le buluşacağını söylemişti. Alışveriş yapacaklardı. Sonra Şevin eve tek başına döndü. Dediğine göre, Yakup ona acil bir işi çıktığını söylemiş ve arabaya şoför olmadan binmişti. O gün arabanın havaya uçtuğu haberi geldi."

Bu sözler, Yağız'ın içine ilk şüphe tohumlarını ekti. O andan itibaren aklında tek bir isim vardı. Kimseyi suçlamadan önce tüm gerçekleri toplayacak, sonra da bunun sorumlusu olan kişinin icabına bakacaktı.

"Aramaya devam ediyor musunuz?"

Arif başını salladı. "Evet. Kimse bilmiyor. Cihan'ın isteği üzerine gizliden devam ediyoruz. Benimle birlikte birkaç adam daha var bu işten sorumlu."

"Aramayı bırakmanızı istemiyorum. Karış karış her yere bakacaksınız."

Arif içinden geçeni merakla sordu. "Öldüğüne sen de inanmıyorsun, değil mi?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Ama burnuma çok kötü kokular geliyor." Sakallarını sertçe ovuşturdu. "Berzan, abimin boşluğunda tırlara ne kadar yükleme yaptı?"

"Bilmiyoruz. Ama sevkiyat çoktan oldu. Burada inanılmaz bir güvenlik boşluğu var. Bundan sonra da sınırdan istediği her şeyi geçirir."

"O iş o kadar kolay değil!" dedi Yağız sert bir tonlamayla. "Benim onayım olmadığı sürece, tek bir tır bile onun pisliğini taşımayacak."

"Şimdi tek umurunda olan kızıymış gibi davranıyor," dedi Arif. "Ama bu sadece gösteriş! Seni buraya, Şevin dul kaldığı için getirttiğini söylüyor herkese."

"Oysa amacının başka olduğunu hepimiz biliyoruz." Yağız kaşlarını çattı. "Abime yaptıramadıklarını bana yaptıracağını düşünüyorsa yanılıyor. Ben babam değilim. O, zamanında buna izin verip, sebep olduğu şeyin pişmanlığıyla yaşamış olabilir. Ama ben tüm pisliklerini ortaya çıkarmadan buradan gitmeyeceğim." derken çoktan yapacaklarını kafasında çizmiş, geriye yalnızca atılacak adımlar kalmıştı.

Uzaktan, bir düş gibi işittiği ses, istediği kişiye ait değildi. Ne zamandır duymuyordu o erkeksi, içine işleyen sesi... En son ismini tutkuyla söylememiş miydi?

Mira'm... diye inlemeyi andıran bir fısıltı işitti. Hayal gibiydi. Oysa çok yakın bir zamanda onun kollarında değil miydi? Güçlü kolları onu sımsıkı sarmamış mıydı? Elleri arsızca bedeninde dolanmamış mıydı? Şimdi neredeydi? Mira neden bu kadar buz kesmişti?

Mavi gözleri usulca açılırken, bilinçsizce özgür kalan iki tertemiz damla gözlerinden süzüldü. Islaklığı hissedemediği gibi, içinin hâlâ ağladığını da fark edemiyordu. Bakışları anlam kazandığında karşısında annesini gördü. Elleri saçlarında dolanırken, bir an bile durmadan ağlıyordu. Sebep neydi, bir şey mi olmuştu?

"Anne?" diye fısıldadı kısık sesiyle. Ardından kuruyan boğazı yüzünden yavaşça öksürdü.

Burcu kendine engel olamayarak hıçkırdı. "Bebeğim..." diye inledi ıslak gözlerini silerken. Dudaklarını onun alnına bastırırken, tek kelime etmeye gerek duymadı. Canının parçası gözlerini açmışken, başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Mira ve Yağız'ın evinde çalışan kadın, Mira'nın cep telefonunda numaralarını bulup onlara haber verdiğinde, evden

nasıl çıktıklarını bilememişlerdi. Kadın, Mira'nın gözlerinin açık olduğunu, ancak bilinçsiz bir halde kaskatı durduğunu söylemişti. Birkaç dakika içinde eve ulaşmışlar, zarar vermekten korktukları için kimsenin müdahalede bulunamadığını fark etmişlerdi. Burcu kızını gördüğü anda ellerini dudaklarına kapatmış, koşar adımlarla yanına gitmişti.

Mira duvarın dibinde, dizlerini kendine çekerek cenin pozisyonunu almıştı. Bedeni kapalı gözlerinden akan, ancak akıttığının farkında olmadığı her sessiz gözyaşında biraz daha küçülüyordu. Karşısındaki bu manzara, Burcu'yu hayatında hiçbir şeyin beceremediği kadar sarsıyor, alnındaki yara bandını görmesiyle, neler olduğu konusunda tahmin yürütmek nefesini kesiyordu.

Yanında duran oğlu ve kocasını unutmuştu. Onların da Mira'nın görüntüsü karşısında nasıl sarsıldıklarını zerre kadar umursamamıştı. Onun kaskatı duran bedenine korkudan titreyerek dokunmuş, gözlerindeki yaşları görünce de hızlıca kollarına almıştı. Mira, tam onu göğsüne bastırdığı anda gözlerini açmıştı. Burcu kulaklarına dolan o sözcükleri, çaresiz, acı dolu sesi hiç unutmayacaktı. "Gitti, anne. Beni bırakıp gitti," deyişi adeta kalbine kazınmış, hayatı boyunca o anı hafızasından silemeyeceğini anlamıştı.

Onu sıkıca koynuna bastırıp, üşümüş bedenini ısıtmaya çalışmasının ardından, Mira yaşadığı gerginliğe daha fazla dayanamayarak kendinden geçmişti. Sarp onu hızla kucaklayıp hastaneye yetiştirirken, akıp giden berbat dakikalara dayanmak çok zor olmuştu.

İşte şimdi... Aradan geçen korku dolu saatlerin ardından, Mira nihayet kendine gelebilmişti. Neler olup bittiğini anlamlandıramadığı bakışlarından hissedilebiliyordu. Onlar da bunca zamandır neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Mira'nın ellerinde tuttuğu kâğıt ve yüzüğü bulmalarıyla bazı taşlar yerine oturmuştu. Ancak Yağız'ın bunu nasıl yapabildiğini hiçbiri anlayamamıştı.

Sarp defalarca ulaşmaya çalışsa da, çabaları boşa çıkmıştı. Kapıdaki iki koruma, aralarında bir korumanın daha olduğunu söylemişti Sarp'a. Ancak o da bir anda ortadan kaybolmuştu. Sarp neler olduğunu bulmayı kafasına koymuştu. Bunun için Baran'ın da desteğini alacaktı ama babası ona engel olmuştu.

Demir, Yağız'ın yaptığı şeyin sebepleriyle zerre kadar ilgilenmiyordu. Sadece hastane yatağında bitkin bir halde, alnında nasıl olduğunu bilmedikleri bir yarayla yatan kızını önemsiyor, onun bir an önce iyi olmasını diliyordu.

Mira'nın yanına güçlü adımlarla yaklaşıp, incecik ellerini şefkatle tuttu. Genç kadının gözleri öyle hüzünle bakıyordu ki, onun dağılan parçalarını nasıl toplayacaklarını hiçbiri bilemiyordu. Üçü de yanı başında gergin bir halde konuşmasını isteyerek dursalar da, onun dudaklarından dökülenleri duymayı hiçbiri beklemiyordu.

Mira bakışlarını ailesinin üzerinde dolaştırdı. "Yağız nerede?" diye fısıldadı şaşırmış gibi. Annesinin zorlukla yutkunduğunu, babasının gözlerinin öfkeyle kardığını gördüğünde, saatler önce yaşadıkları aklına akın etti. Günlerdir yaşananlar... Sabah merdivenlerden inişi... Evin içinde Yağız'ı arayışı... Karşılaştığı berbat sessizlik... Ve bulduğu kâğıt ile yüzük... Hepsi bir kıyamet gibi birleşip, onu iliklerine kadar titretti. "Mektup..." diye fısıldadığının farkında değildi.

Sarp hiddetle odadan dışarı çıktığında, saatlerdir yaptığı gibi telefonuna sarıldı ve artık ezberlediği o numarayı bir kez daha çevirdi.

Mira annesinin kollarında öylece uzanırken, gözlerinden iç parçalayan sessiz yaşlar akıyordu. "Neden?" diye fısıldıyordu ara ara. Sorusunun devamını getiremiyor, o kâğıdın üzerindeki kelimeleri aklından atamıyordu. İçinde bir yerler durmadan kanıyor, birleştirdiği parçalar zihninin bir köşesindeyken Yağız'ın gerçek bir nedeni olabileceğini düşünemiyordu.

Demir yatağın kenarına oturup, kızının annesinin kucağındaki başını okşadı. "Mira?" dedi soru işaretleri yüklü

bakışlarıyla. Kendisini bunu öğrenmek zorunda hissediyordu. "Alnındaki yara nasıl oldu?"

Mira bir an şaşırmış gibi elini alnına götürdü. Oradaki bandı hissettiğinde birkaç gün önce olanları hatırladı.

"Yağız sana bir şey yaptı mı? Bu yara..."

Mira babasının sözlerine itiraz ederek başını iki yana salladı. "Hayır," dedi kısık sesiyle. "Ben kafeye giderken..." Bir an yutkundu. "Düştüm." Babasına gerçeği söylemiyor, bir de bu saçmalıkla uğraşmak istemiyordu.

Sarp kapkara bakışlarla yeniden içeri girdiğinde hepsinin dikkati ona çevrildi. Genç adam çenesini sertçe sıkıyor, dışarıda her ne olduysa dağılmış görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Demir kendini tutamadan.

Sarp gözlerini kardeşinin üzerine sabitledi. Az önce yaptığı telefon konuşması beyninde yankılanırken, doğru kelimeleri söylemesi gerekiyordu. "Gitmiş," dedi bir an bile düşünmeden. Kardeşinin perişan olacağını bilse de, önündeki tek yolu takip etti. "Gerçekten gitmiş. Amerika'da eski hayatına devam edecekmiş. Özgürlüğünü feda etmeye, bir evliliğin sorumluluğunu yüklenmeye hazır olmadığını söyledi."

Mira ansızın somut bir darbe almışçasına sarsıldı. Masmavi gözleri puslu bulutlar gibi grileşirken, kulaklarına dolan kelimeler ruhunda onulmaz bir yara açtı. Nereye gittiğini işittiği anda, içinde bir parça ümit varsa bile hepsi tükendi. Gözlerindeki yaşları hızla silip, annesinin kucağından kalkarak duruşunu dikleştirdi. "Peki..." dedi kalbindeki her şeyi yerle bir eden savaşa inat. İçindeki âşık kadını, birkaç sözcükle toprağa verdi. O günden sonra onu ayakta tutacak gururuna özgürlüğünü armağan etmenin zamanı gelmişti.

Yağız'ın yolladığı haberin ardından nihayet yolları kesişmişti. Kurak bir arazinin ortasında karşı karşıya gelmişlerdi. Etrafları onlarca adam tarafından sarılmış durumdaydı. Bir

tarafta kendi adamları çok kıymetli *ağalarını* korumaya çalışırken, elleri silahlarında emir bekliyorlardı. Diğer tarafta ise, kendisine eşdeğer bir heybetle karşısında dikilen adamı olabilecek herhangi bir hengâmeden korumaya çalışan fedailer vardı.

Sidar, Yağız'ın çok eski arkadaşıydı. Kimsesi olmadığı için Berzan tarafından büyütülmüştü. Kuzgun'un da aralarında olduğu bir arkadaş grupları vardı. Yıllarca yedikleri içtikleri ayrı gitmemiş, ancak Kuzgun'un ailesinin başına gelenlerin ardından bozuşmuşlardı.

Kuzgun'un ailesi Mardin'in ileri gelenlerindendi. Kanun adamı olan babası, Berzan'ın işlerini didiklemeye başlamış, sonunda hem kendisinin hem de karısının ölümüne sebep olmuştu. Bu olaydan sonra Sidar'ın hâlâ Berzan'ın yanında kalmasıyla yolları ayrılmış, hem Yağız'ın hem de Kuzgun'un buradan gidişinden sonra da bir daha birleşmemişti.

Ve şimdi... Çok uzun zaman sonra bu topraklardaydılar. Sidar karşısında dururken, Yağız ilk olarak ondan gelecek sözleri bekliyordu.

"Demek kararını verdin, öyle mi?"

Bu bir soru değil, bulundukları durumun açıklığını belirtmekten öteye gidemeyen gereksiz bir cümleydi. "Karar mı?" dedi alay eder gibi. Evet, Yağız kararını vermişti. Ancak bunun Sidar'ı memnun etmeyeceğinden emindi. "Öyle de denebilir. Ama aldığım kararla ilgili sen ne düşünürsün, işte onu bilemiyorum."

Yağız'ın sözleriyle Sidar'ın kaşları çatıldı. Etrafına Yağız'ın farkına varmadığı bir tedirginlikle baktı. Ardından yeniden olması gerektiği hale büründü. Dudaklarından dökülenlerle, Yağız'ı yine sinirlendirmeyi başarmıştı. "Eğer buraya geldiysen..." dedi ona doğru bir adım atarken. "Sonuçlarına katlanacaksın, Yağız."

"Keyfimden gelmedim," diye tısladı Yağız. "Sen benim olana dokunduğun, canını yaktığın için buradayım. Bunun intikamını alacağım. Bunu sakın aklından çıkarma!"

Sidar dişlerini sıkıp adamlarına baktı. Tek bir baş hareketiyle arabalara doğru hareket etmelerini sağladı. Sidar'ın adamlarının tümü onlardan uzaklaşıp arabalara bindiğinde, Yağız da aynı hareketi tekrarladı. İşte şimdi meraklı gözlerden uzakta, tek başlarına kalmışlardı.

"Ben..." dedi Sidar içi öfkeyle çalkalanırken. "Zayıf bir kadına asla zarar vermem."

"Buna inanacağımı mı düşünüyorsun?" Yağız ona iyice yaklaştı. "O adamların, senden habersiz tek bir adım atmayacaklarını bilmiyor muyum ben?"

Sidar elini kızgınlıkla saçlarının arasından geçirdi. Kendini o anda aklayamayacağını, Yağız'ın ona asla güvenmeyeceğini biliyordu. "Yaptığın şeylere çok dikkat et, Yağız," dedi. "Bu topraklarda doğru olduğunu sandıkların seni yanıltabilir."

"Doğru!" dedi Yağız ondan uzaklaşırken. Dudakları gergin bir şekilde kıvrıldı. "Bir zamanlar beni çok yanıltan bir arkadaş edinmiştim. O günden beri dost görünen düşmanlara karşı gözüm daima açık. Hiç merak etme!"

Sidar'ın yanıt vermesini beklemeden arkasına döndü. Onun da aynı şeyi yaptığını, ayak seslerinden anlıyordu. Kendisini bekleyen arabaya yaklaştığında, telefonunun çaldığını duydu. Bir süre önce açtığı telefonun ekranına baktığında, o ismi gördü. "Sarp Aras..." diye mırıldanırken, ertelediği bu konuşmayı artık yapması gerektiğini biliyordu. Üstelik içindeki merak ona nefes aldırmıyor, Mira'nın nasıl olduğunu duymak istiyordu.

Arabadan kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaştığında, "Alo!" diye yanıtladı. Bir saniye bile geçmeden, adamın öfkeli sesi kulaklarında yankılandı.

"Ulan, Allah'ın cezası şerefsiz!" deyişini duyduğunda dişlerini sıktı. "Sana güvendim," dediği anda çaresizlikle saçlarını avuçladı. "Kardeşimi sana emanet ettim. Bunu nasıl yaparsın? Onu nasıl bu hale getirirsin?" diye sorduğunda Yağız için ipler kopmuştu.

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil," dedi bir an bile tereddüt etmeden. En azından Sarp'ın bir şeyleri anlamasını istiyordu. Mira'nın hayatta kalması tek önceliğiyken, abisini her şeyden habersiz bırakmanın doğru olmayacağına inanıyordu. "Yaptığım şey, benim isteğim değildi." Derin bir nefes aldı. Sarp tek kelime bile etmiyordu. "Senden yalnızca tek bir şey istiyorum. Mira konusunda yalnızca sana güvenebilirim." Bakışlarını arabaya çevirip adamların kendisini beklediğini gördü. "Onu koru, Sarp. Sadece onu koru. Çok farklı şeylere inandığına eminim, böyle kalması en iyisi olacak. Ona Amerika'ya gittiğimi, özgürlüğümü feda etmeye, bir evliliğin sorumluluğunu almaya hazır olmadığımı söyle." Boğazındaki düğüm büyürken ara vermedi. "Onun için gittim. Onu korumak için... Eğer gitmeseydim, ona gelebilecek zararı göze almış olmam gerekirdi. Sadece bunu bil. Ve sakın araştırma. Mira'nın her daim güvende olduğundan emin ol ve sakın peşime düşme."

Ardından telefonu kapattı. Hâlâ ışığı sönmemiş olan ekrana bakarken, parmakları o güzel, gülen yüzde dolaştı. Masmavi gözleri mutlulukla parlamış, dudakları tatlı bir şekilde kıvrılmıştı. O günü tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Gözlerini yumdu yeniden ve yüzünün her santimini, dokunuşlarının yakıcı sıcaklığını anımsamaya çalıştı. Kokusu sardı dört bir yanını. Kaçamadı. Kendisine bir kez daha söz verirken, her şeyi yoluna koyup ona döneceğini biliyordu. Ama döndüğünde... Çilek mevsimine kaldığı yerden devam edebilecek miydi? İşte bundan emin olamıyordu.

"Benim adamlarım da sizinle gelecek."

Kayınpederinin rica etmeyen, aksine buyuran sesini duyduğunda duraksadı. Ancak ona hak vermemek gibi bir lüksü olmadığının da farkındaydı. "Pekâlâ! Birkaç kişi daha olabilir, sakıncası yok."

"Seninle birlikte gelen adamlara ne kadar güveniyorsun?"

Yağız onun endişesinin yersiz olmadığını biliyor, bugün anlattıkları yüzünden duyduğu güvensizliği anlayabiliyordu. "Yanımda bir ordu getirmedim. Dikkat çekmek, onları korumaktan çok zarar verir. Arif, en güvendiğim adamım. Onun dışında dört kişi daha var. Hepsi Mira'yı ve Erim'i canları pahasına korumak üzere emir aldılar."

"Seni korudukları gibi mi?"

"Hayır!" dedi Yağız tok, taviz vermeyen bir sesle. "İkisinin hayatının da benimkinden daha değerli olduğunu biliyorlar. Tabii aksi bir durumda kendi hayatlarının biteceğini de..."

Demir, yaşına rağmen koruduğu heybetiyle ayağa kalktı. Elini saçlarının arasından geçirirken sıkıntılıydı. "Bize bir kez yalan söyleyip her şeyi gizledin. Anlattıklarınla bunu bir sebebe bağlayabilirim. Mira'yı korumak için yaptıklarını anlayabilirim." Derin bir nefes alıp, sözlerini kafasında tarttı. Önyargının ve düşünmeden hareket etmenin nelere yol açabileceğini ondan daha iyi kimse bilemezdi. Bu nedenle karşısındaki adama yaptıklarının bedelini ödetmek istese de, bir şans daha vermeye kararlıydı. "Ama gözüm üzerinde olacak, Yağız! Kızımın gözlerinden, senin yüzünden tek bir damla daha akmayacak! Eğer onun mutsuz olduğunu fark edersem, şu halimi mumla arayacağından şüphen olmasın."

Yağız başını hafifçe sallayarak, bakışlarını Demir'in öfkeli gözleriyle birleştirdi. "Eğer onu bir kez daha, geri dönüşü olmayacak şekilde üzersem, yaşamam için bir sebep de

kalmayacak." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Siz hiç ikinci bir şansa ihtiyaç duymadınız mı?"

Demir aniden irkildi. Hemen sonra kendisini toparlayarak yanıt verdi. "Duymuştum. Yıllar önce... Ama ben o şansı iyi değerlendirdim ve karımın gözünden bir daha tek damla yaş akmasına izin vermedim. Sen de elinden gelenin fazlasını yapsan iyi edersin, İlhanlı!"

"Onun mutluluğundan, sağlığından, hayatta olmasından daha önemli bir şey yok benim için. Hiç olmadı. Bundan sonra da canım pahasına onu mutlu etmek için uğraşacağım. Bu şansı en az sizin kadar iyi değerlendireceğim, merak etmeyin," dedikten sonra dudakları kıvrıldı. "Tabii önce Mira'yı evimize gitmeye ikna etmeliyim."

Demir bakışlarını Yağız'ın üzerinde dolaştırdı. Ardından aklına gelenlerle dayanamayıp, başını ciddi olmaya çalışarak iki yana salladı. İnkâr etmeye çalışsa da, karşısındaki adamda kendi gençliğinden izler vardı. "Hatırladığım kadarıyla..." dedi homurdanarak. "Onunla kısacık bir sürede evlenmeyi başarmıştın. Bunu da becerebilirsin herhalde."

Yağız odadan çıkarken inanamıyormuşçasına Demir'e baktı. "Üzgünüm ama hırçınlığını severek evlendiğim kızla, şu anki amazon arasında epey fark var. Bana kök söktüreceğine eminim."

Demir bir an gözlerinin önünde beliren, geçmişe dair görüntülerle gülümsedi. "Aynı annesi..." dedi. "Farklı davranmasını beklemiyordum." Kapının önünde durup, kızının mutluluğunun yanındaki adamla birlikte olmaktan geçtiğini düşündü. Güzeller güzeli Mira'sının bakışlarının yeniden ışıltılarla dolmasından başka bir şey istemiyordu. "Tek çözümün var. Doğru adımlar at."

"Aslında, benden kaçmak için öne süreceği tüm bahaneleri görmezden gelip, çıkış yollarını kapatmayı düşünüyordum."

"Eh! Ne diyebilirim? Aşkta bazen tuzaklar kurmak, seni hızlı yoldan mutluluğa götürebilir."

Çalışma odasından çıktıkları sırada, Erim'in mırıl mırıl sesleri duyuldu. Oğlu, annesinin kucağında onlara doğru geliyordu. Mira'ya bakarken daha fazla direnmemesini diliyor, her şeyden önce söyleyeceklerini kabul etmesini istiyordu.

Elini uzatıp sanki uzun zamandır buna alışkınmışçasına oğlunu kucağına aldı. Erim her seferinde ona daha çok sokuluyor, kollarında rahatlıyordu. Yağız, baba olmanın yarattığı bu eşsiz duygunun tadını çıkarmaya kararlıydı. Tek dileği, Mira'nın da bu mutlu anlarda yanından ayrılmamasıydı. "Mira, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu bakışlarını karısına yönelterek.

Genç kadın başını hafifçe sallayıp, az önce babasının ve Yağız'ın çıktıkları çalışma odasına doğru ilerledi. Erim babasının kucağında halinden memnun gibiydi. Zaten o tombik keltoşun, babasını görür görmez onun tarafına geçeceğini, bunca zamandır kendisine bakan annesini unutacağını bilmesi gerekirdi. İçten içe kıskandığını düşünse de gerçek bu değildi. Onları yan yana görmek, kalbinin patlayacak gibi sıkışmasına neden oluyordu. Yağız, Erim'e her güldüğünde, onu her öpüp kokladığında Mira'nın boğazı düğümleniyordu. Erim'in gülüşleri, babasının koynuna sokulması, Mira'nın kafasında soru işaretleri oluşturuyordu. Oğlu bu kadar küçükken bile babasının varlığını fark ediyor muydu? Ve Mira her itirazında oğlunun gerçek bir ailede büyüme şansını da mı elinden alıyordu?

"Ne konuşacağız?" diye sordu içeri girdikleri anda. Beklemek istemiyor, bir an önce Yağız'dan uzaklaşmayı diliyordu. Yanlış yaptığını fısıldayan iç sesine rağmen buna katlanamıyor, o yakınında oldukça rol yapmak zorunda kalmak genç kadını yoruyordu.

"Geldiğimde babana da söylediğim gibi, Sidar'ın İstanbul'a geldiğini öğrendim." Yağız canı sıkkın bir şekilde devam etti. "Ancak sebebini bilmiyorum."

Mira'nın gözleri korkuyla açıldı. "Hani oradaki her şey sona ermişti? Hâlâ ne arıyorlar burada?"

Genç adam kucağında oğluyla birlikte, birkaç adımda karısının yanına yaklaştı. Mira'nın güzel yüzü endişeyle asılmış, masmavi gözlerinde huzursuz bir ışık yanmıştı. Elini usulca Mira'nın yanağına uzattı. Onun belli etmemeye çalışsa da iç çektiği dikkatinden kaçmadı. "Korkacak bir şey yok. Orayla hiçbir ilgim kalmadı. Sadece..."

Mira kalbi göğsünü sertçe döverken sordu. "Sadece ne?"

"Sadece Sidar'ın bir şeyler karıştırdığından şüpheleniyorum. Berzan'ın nerede olduğu belli değil. Sidar hâlâ ondan emir alıyor ve onun isteğiyle bir şeyler yapıyorsa..."

"Ne yapabilir ki? Artık her şey görevlilerin elinde değil mi?"

"Artık sizi öğrendiler, Mira," dedi Yağız tereddütsüzce. "Seninle olan evliliğimizi gizlemeyi bir şekilde başarmıştım. Ama muhtemelen artık her şeyden haberleri vardır. Sidar'ın da, Mardin'dekilerin de..."

"Peki, ne olacak?"

"Daha önce de söylediğim gibi... Erim ve sen benimle gelmelisiniz," dediği anda Mira geriye doğru bir adım attı. "Evimize gitmeliyiz. Yanımda olmadığınız sürece dikkatimi hiçbir şeye veremem."

Mira'nın bakışlarının aniden bir buz dağına dönüştüğünü gördü. Az önce gerçek bir duygu belirtisi göstererek korku ve endişelerini ortaya seren kadın, bir anda kilometrelerce uzaklaştı. Erim'in ağlamasıyla, Mira bu fırsatı hemen değerlendirdi. Hızla Erim'i kucakladığı anda, Yağız için her şey başa sarmıştı.

"Erim acıktı. Onun karnını doyurmalıyım."

Yağız ne yapacağını bilemeden arkasından bakarken öfkeyle seslendi. "Benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim, Mira!"

Mira onu dinlemeden odadan çıktı. Tek bir sözcükle dağılmış, benliği bir kez daha paramparça olarak etrafa saçılmıştı. Yağız *evimiz* dediği anda Mira yerle bir olmuş, yeniden o evin

yarattığı enkazın altında kaldığını duyumsamıştı. O eve bir daha adım atamazdı. Yağız bu kadar mı onun ne hissettiğini anlamaktan uzaktı?

Erim'in karnını doyurmak için hızla girdiği yatak odasında ilerlerken, Yağız'ın da onu takip ettiğini gördü. "Nereye geliyorsun sen?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Yağız ise rahattı. Mira'yı ikna etmek için elindeki her kozu kullanmaya kararlıydı. "İçeri geliyorum. Oğlumun beslenme anlarını izlememe engel olamazsın!"

Mira oğlundan güç almak ister gibi, kollarındaki minik bedeni daha sıkı sardı. Sanki az önce tek bir sözle onu dağıtan kendisi değilmiş gibi arsızca bakan adama haddini bildirmek istiyordu. "Oğlunun beslenme aracı benim, Yağız. Ve senin o anlara şahit olman mümkün değil," dediği anda bakışlarını kaçırdı. Yağız'ın Erim için bir şeyler yaptığını düşününce, utanmasının anlamsız olduğu kanısına vardı. Çünkü genç adam belli ki Mira'yı bir anne olarak nitelendiriyor, oğlunu emzirecek olması onu başka anlamlarda etkilemiyordu.

Boğazı düğümlenerek oğlunun odasına girdi. Camın önündeki sallanan koltuğa oturduğunda, Yağız'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Erim minik dudaklarını açarak annesinin çenesinde gezdirip, üstelik bir de emmeye başladığında dikkatini ona verdi. Anlaşılan oğlu acıkmıştı. O anın özelliği Yağız'ın umurunda bile değilken, kendisinin heyecanlanması gereksizdi. "Tamam, anneciğim. Birazdan bu tatlı tombiş doyacak," diye fısıldadı. Kucağındaki küçük bedene doğru pozisyonu vermeye çalışırken, gömleğinin düğmelerini de seri hareketlerle açtı. Oğlu birkaç saniye sonra göğsünü yakaladığında güldü. Tek tük saçların olduğu o top kafayı usulca okşadı. Erim sütünü emerken Mira içinden taşan bir şefkatle ona bakıyor, nasıl dikkatle izlendiğinin farkına varamıyordu.

Yağız karşısındaki manzaraya büyülenmişçesine bakarken, boğazındaki yumrunun git gide büyümesine engel olamadı. Yutkunmakta zorlanırken, birkaç adımda yanlarına yaklaştı.

Mira'nın önünde diz çöküp, yaşadığı o saniyelerin etkisiyle kaskatı kesilen bedenini dizginlemeye çalıştı. Bu görüntü, Yağız'ı duygusal olarak etkilemenin yanında, hızla tahrik etmeyi de başarmıştı.

Önce oğlunun başını okşayıp, ardından diğer eliyle Mira'nın eline uzandı. Dudakları oğlunun yumuk ellerine dokunduğunda, teninin mis kokusunu içine çekti. Duraksamadan karısının elini de öptüğünde gülümsedi. "Sizi götürmeme izin ver. Ancak bu şekilde güvenliğinizi sağlayabilirim," dedi vazgeçmeyeceğini belli edercesine.

Yağız'ın ellerine dokunuşu, öpüşü aklını bulandırırken Mira bakışlarını kaçırdı. "Biz burada da güvendeyiz," dedi inatla.

"Hayır, değilsiniz. Bu kadar kalabalığın içinde korumalar hangi birinizi koruyabilir?" Derin bir nefes alarak devam etti. "Burada birçok insan var. Onların güvenliğini de tehlikeye atamayız."

Mira kendisinden başka insanların da tehlikede olabileceğini duyduğunda irkildi. Annesi, babası, abisi, evdeki çalışanlar... Üstelik bir de Ela eklenmişti. Kendi bencilliğiyle, etrafındaki herkesi tehlikeye atabilir miydi?

"Eğer gelmezsen, ben kendimi korumak için de dikkatli olmayacağım, Mira! Siz yanımda olmadığınız sürece başka bir şeyin anlamı var mı? Senin istediğin gerçekten bu mu? Oğlumuz annesi ve babasıyla bir arada olabilecekken, böyle inat mı edeceksin?"

Yağız'ın sözleriyle canı yanarken bakışlarını ondan kaçırdı. Onun için her şey bu kadar kolay mıydı? *Adam seni umursamıyor ki, oğlunu istiyor!* diyen iç sesi, hem dürüst hem de hiç olmadığı kadar acımasızdı. Madem Yağız kararını vermişti, Mira da karanlık köşelerde saklanan canavarları bir kenara bırakacaktı. Oğlu göğsünü bırakıp babasına döndüğünde ve mızıldanarak ona kollarını uzattığında, Mira'nın başka seçeneği kalmamıştı.



Yağız, Mardin'e geldiğinden beri bir sürü görüşme yapmış, kimseden gizleme gereği duymadan abisini arama çalışmalarını hızlandırmıştı. Şevin'le konuşmaya gittiğinde, onun sözde yaslı haliyle karşılaşmış ancak buna hiçbir şekilde inanmamıştı. Neredeyse iki ay geçmesine rağmen bir arpa boyu bile yol alamamıştı.

Berzan ise bambaşka bir dünyaydı. Sürekli mal sevkiyatı konusunda Yağız'la görüşmek istiyor, üstü kapalı tehditler savuruyordu.

Tüm bunların yanında Yağız nihayet Kuzgun'la konuşmuştu. Olan biten her şeyi anlatmış, Onur'un Mira'yı uzaktan da olsa korumasını istemişti. İstanbul'da her şeyin yolunda olduğunu bilse de, içinde bir şeyler ona rahat vermemişti.

Kimseye tek kelime etmeden ceketini giyip konaktan çıkmak üzere hazırlandı. Bunu yapmazsa, kabına sığamayacağının farkındaydı. O yüzden de Onur'u arayıp Mardin'e gizli bir uçak yollamasını istemiş, birkaç saat sonra görüşmek üzere telefonu kapatmıştı.

Yağız'ın evden çıktığı dakikalarda, onu izleyip her hareketini gözetleyen birisi vardı. Genç adamla, geldiği ilk gün Yakup'un kayboluşunu konuşmuşlar, ancak aralarındaki iletişimi bundan öteye götürememişlerdi. Kadın tamamen kendini düşünürken, onun ne yaşadığını umursamamıştı. Şevin özgürce yaşayamadığı lanet hayatını değiştirmek için bir karar almıştı. Ve kafasındaki düşünceleri gerçekleştireceği yolda, önüne çıkanları harcamaktan gocunmayacaktı.

Elindeki telefonun tuş kilidini açarak, ezbere bildiği numarayı çevirdi. Birkaç çalışta adamın tok sesini işitti. "Yağız evden çıktı."

"Nereye?" Adamın sesindeki şaşkınlık hissedilebiliyordu.

"Ben nereden bileyim? Bunu öğrenmek senin görevin. Üzerine düşeni yap, yeter!"

Adam dişlerini sıkarak kendini frenlemeye çalıştı. "Emredersin, gelin ağam!" diyerek telefonu hışımla kapattı. Odasının içinde endişeyle dolanmaya başladı. Yağız bu saatte nereye gidiyordu? Hızla odasından çıkarken aklında onu takip etmek vardı. Ancak aşağıya indiğinde Berzan'la karşılaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Berzan merakla.

"İşim var, Berzan Ağa," dediğinde adamın arsızca güldüğünü gördü. Ceplerindeki ellerini yumruk yapıp, dişlerini sıkarak birkaç dakika daha dayanmaya çalıştı.

"Bu saatte ne işin olduğunu sormayacağım, Sidar. Kendini çok yorma, bana lazımsın."

Adamın tavırlarıyla midesi bulansa da gülümsemeye çalıştı. Bu adamın onun için yaptıklarını inkâr edemiyordu. Kimsesiz bir çocuk olan Sidar, Berzan sayesinde bu noktaya gelmişti. Ancak uğraştığı pisliği devam ettirmek uğruna kimleri harcadığını öğrendiğinden beri, Sidar için bu durum katlanılmaz bir hal almıştı.

"Sen merak etme. Çok geç kalmam," dese de, Berzan'ın bakışları ciddileşti. Söyleyeceklerini az çok tahmin etmişti.

"Ne oldu bu Yağız'la ilgili durum? İstanbul'da ne haltlar karıştırdığını öğrendin mi?"

Sidar gerilse de belli etmedi. Berzan'ın her şeyi öğrenmesi, eline Yağız'ın sonunu getirecek bir koz geçmesi demekti. "Bir şey karıştırmamış gibi görünüyor," dedi sakince.

"O kadına ne oldu peki? Kimin nesiymiş?"

Bakışlarını adamdan çekmeden, kendinden emin bir şekilde yanıtladı. Yalan söylemenin inceliklerini bu aşiretin içinde öğrenmişti ve şimdi uygulama zamanıydı. "Merak etme, Berzan Ağa. O kadını görmüyor artık. Gelip geçici bir şeydi muhtemelen. Kadını hırpalatmanı bile umursamadı Yağız. Endişelenecek bir durum yok."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Sadece gözünü dört aç. Yakın zamanda Kıbrıs'a gitmeyi düşünüyorsan da şimdilik ertele. Bir sevkiyat daha olabilir."

Sidar onu başını eğerek yanıtladı. Yağız'la ilgili her konuya gözleri, kulakları açıktı. Elleri her yere uzanıyor, Yağız'ın adının geçtiği her olayda dikkat kesiliyordu. Özellikle Yağız'ın İstanbul'daki hayatından kimsenin haberinin olmaması gerektiğini biliyordu. Yağız istediğini düşünmekte özgürdü. Ama Sidar, bir zamanlar en yakın dostu olan adamı yüzüstü bırakmayacağını biliyordu.

Günlerdir hissettiği bulantılar ve reglinin geciktiğini fark etmesiyle, soluğu doktor arkadaşının staj yaptığı hastanede almıştı. Kimseye haber vermeden geldiği bu yerden, duyduğu haberle sarsılmış bir halde çıkıyordu.

Kendisini muayene eden bir başka doktorun, elindeki tahlil sonucuna bakarak, *"Hamilesiniz,"* deyişi kulaklarında çınlıyordu. "Hamileyim," diye sayıklıyor, hıçkırıklarına engel olamıyordu.

Odadan dışarı çıktığında, liseden çok yakın arkadaşı olan Lila, onu hızla koridordaki koltuklardan birine oturtarak kollarına aldı. "İyi misin, canım?" diye sordu endişeyle.

"Hamileymişim, Lila! Bir bebeğim olacakmış," diye hıçkırdı arkadaşına sarılırken. Gözlerinden tertemiz gözyaşları dökülüyor, bu anı tek başına yaşadığı için her şeye lanet ediyordu.

Başını hafifçe Lila'nın omzundan kaldırıp gözlerini kuruladı. Onun üzüntüyle kendisine baktığını gördüğünde yutkunmaya çalıştı. "İyiyim ben. Merak etme. Delirmedim," dedi kalbindeki tarifsiz sızıya inat.

"Ne yapacaksın peki, Mira? Bebek ne olacak?"

Mira bir anda işittiği soruyla kaşlarını çattı. "Ne olabilir?" diye sordu kızgınlıkla. "Doğuracağım elbette. Benden farklı bir hareket mi bekliyorsun?"

Lila şefkatle onun yüzüne uzandı. Yanağını hafifçe okşadı. "Senin her şeyin üstesinden geleceğini biliyorum, Mira. Sadece sormak istedim. Emin olduğunu bilmem gerekiyor."

"Eminim. Bu konuda başka bir yol göremiyorum," dedi kararlı bir tavırla. Başını gururla kaldırdı. Ardından dudaklarında buruk ama mutlu bir gülümseme belirdi. "Hem... Bir oğlum olacak. Hissediyorum. Göreceksin," dedi tamamen içgüdülerine güvenerek.

"Sen muhteşem bir anne olacaksın, canım benim. Bundan hiç şüphem yok," dedi Lila tereddütsüzce. "Seni eve bırakmamı ister misin? Mesaimin bitmesine az kaldı. Biraz beklersen birlikte çıkarız."

Mira başını iki yana salladı. "Ben kendim giderim. Hem biraz hava almam gerek. Sonra yine konuşuruz."

Birkaç dakika sonra hastaneden çıkıp, sahildeki banklardan birine oturdu. Bakışları masmavi denize sabitlenmişken, dudaklarından sessiz kelimeler dökülüyordu. "Neden gittin?" diye fısıldıyordu aylardan sonra ilk kez. "Neden tek başıma bıraktın beni?"

Başını önüne eğdi. Kucağında birleştirdiği ellerini gergince ovuşturdu. "Keşke..." diye inledi istemsizce. Sesinin her geçen an daha zor çıktığını, boğazındaki yumrunun canını yaktığını hissediyordu. "Keşke gitmeseydin. Keşke bebeğimizin varlığını birlikte öğrenebilseydik. Sen yanımda olup elimden tutabilseydin."

Sözlerini denizin maviliğine akıtıyor, ancak buna rağmen kalbindeki acı bir türlü dinmiyordu. Elini boynuna taktığı zincire götürürken, parmakları birbirine değen iki yüzüğe dokundu. Gözlerini usulca kapattı. Ne zaman geçeceğini bilmiyordu. Yalnızca onun yokluğunu hissetmediği, kalbinin bunun yoksunluğuyla acımadığı günlerin bir an önce gelmesini diliyordu.

Bebeğini düşündüğü anda, parmaklarının arasındaki yüzükleri daha çok sıktı. İnsanlar önünden geçip giderken, gözlerinden akan yaşların dikkat çektiğini umursamadı. Elini karnına bastırdı. Bu genç yaşta, hayatın çok acı bir yanıyla karşılaşmıştı. Yağız'ın gidişiyle adeta birkaç yıl büyüdüğünü hissediyordu. Geride bıraktığı yirmi üç yaşındaki o tasasız kız değildi artık. Üstelik şimdi bir de bebeği vardı. Bebeği için çok daha güçlü olmalıydı. Onun Yağız'ın gittiği gecenin bir hediyesi olduğunu biliyordu. Balayının son günlerinde yaşamaya başladıkları gerginlik nedeniyle, Mira birkaç gün boyunca hapını içmeyi unutmuştu. Ancak kısacık bir aksaklığın buna neden olabileceğini anlayamamıştı.

"Anne..." diye fısıldadı gülerek. "Anne olacağım," dediği anda, sanki gücünü geri kazanmıştı. İçinde minicik bir can taşıyordu. Kocası yanında olup elini tutmuyor, haberin sevincini onunla paylaşamıyordu. Ancak yine de... Bebeği ona yetiyor, onun için her şeyi yapabileceğini biliyordu.

Bebeği...

Oğlu olacağını tüm kalbiyle hissediyordu. Ve bir müjde gibi hayatına giren bu minik varlığı, daha şimdiden kimseyi sevmediği kadar çok seviyordu.

Sidar konaktan çıktıktan sonra, Yağız'ı yakalaması çok vaktini almadı. Bulundukları yer küçüktü ve Yağız'ın kullandığı araba dikkat çekiyordu. Onu epey uzaktan takip ederken, ana yola çıktığını gördü. Nasıl olduğunu anlamasa da, sanki nereye gittiğini biliyordu. Nitekim dakikalar sonra emin olmuştu. Yağız arabasını havaalanının otoparkına sokmuştu. Sidar onun İstanbul'a gittiğini çok iyi biliyordu.

Bir an bile düşünmeden eline telefonunu alıp, çok uzun zamandır konuşmadığı adamı aradı. Onun Yağız'la irtibatta olduğunu geçmiş yıllardan biliyordu. Berzan'la ilgili konudan da haberdar olduğunu tahmin ediyordu.

Telefon birkaç çalışta açıldığında Sidar derin bir nefes aldı. "Benim... Sidar..." dedi tereddütsüzce.

"Biliyorum. Numaran hâlâ kayıtlı," dedi Kuzgun öfkeli bir sesle. "Ne demişler... Dostunu yakın tut, düşmanını ise daha yakın."

"Düşman olmadığımızı iyi biliyorsun, Kuzgun."

"Neyse... Şu an buna ayıracak vaktim yok. Neden aradın?"

"Yağız..." dedi Sidar elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirip. "Şu anda havaalanında. Muhtemelen de İstanbul'a gidiyor. Kendini..." Duraksadı. "O kadını açığa çıkarması an meselesi..."

"Hangi kadın?" diye soran Kuzgun'un sesindeki gerginlik anlaşılıyordu.

"Benimle oyun oynama, Kuzgun! Hangi kadın olduğunu çok iyi biliyorsun. Buna bir şekilde müdahale et. Eğer gerçeği öğrenirlerse, o zaman ben bile o kadının canının yanmasına engel olamam."

"Orada bir hareketlenme olursa haber ver. Ben şu anda İstanbul'dayım. Bir icabına bakacağım."

Yağız aylar sonra ilk kez tertemiz bir nefes alarak, adımlarını kafeye doğru hızlandırdı. Yaklaştığı her saniye sanki kalbindeki yük azalıyor, Mira'yı görecek olmanın sevinci tenini yakıyordu. O kadar özlemle dolmuştu ki, yaptığı şeyin nelere sebep olabileceğini kestiremiyordu.

Tam kafenin kapısına yaklaşmıştı ki, birisi kolundan güçlü bir şekilde tutarak onu kenara çekti. Arkasına döndüğünde gördüğü yüz, genç adamı şaşkına çevirmişti.

"Kuzgun!" dedi kaşları çatılırken. "Senin ne işin var burada?"

"Asıl senin ne işin var burada?" diye tısladı Kuzgun onu kafeden uzaklaştırırken. Nihayet köşeyi döndüklerinde Yağız onu vahşice iterek daha fazlasına olanak tanımadı.

"Onu görmeye geldim," diye yanıtladı dişlerinin arasından. "Buna engel olamazsın."

"Olurum. Sen bu kadar şeyi riske atıyorken, her şeye engel olurum."

"Ne oldu? Operasyonun riske mi girdi, Kuzgun Efendi?" Yağız eliyle saçlarını çekiştirdi.

"Hayır. Ama sen kendini düşünmediğin yetmiyormuş gibi, bir de o kadını ateşe atıyorsun. Onu öğrenmelerini mi istiyorsun, Yağız? Onu korumak için her şeyden vazgeçmişken, zayıflığına mı yeniliyorsun?"

"Sen bu zayıflığın nasıl bir şey olduğunu nereden bileceksin?" diye kükredi. Onun doğruyu söylediğini bilse de, Mira'ya karşı duyduğu özleme direnememişti.

"Ben bunu bilemem, Yağız. Ama sen onu korumaya devam edeceksin. Onur her dakika peşinde. Hissettirmeden takip ediyor." Kuzgun bir an duraksayarak, bugün aldığı haberi onunla paylaşmamaya karar verdi. "Herhangi bir terslik olduğunda zaten haber verecek ve müdahale edeceğiz."

Yağız yaralı bir kurt gibi kendi etrafında vahşice döndü. Çaresizlik boğazına yapışmış, bir türlü rahat bırakmıyordu. Ancak Mira'ya geri dönmek istiyorsa, bu hatayı bir kez daha yapamayacağını biliyordu.

Kuzgun'a bakmadan kafenin bahçesini çeviren parmaklıklara hızlı adımlarla ulaştı. Çiçeklerin arasından içerisi görünüyordu. Yağız bakışlarını etrafta dolaştırıp onu aradı. "Mira..." diye fısıldadı aradığı silueti bulduğunda. Müşterilerden birine hafifçe gülümsüyordu. Saçları rüzgârda savrularak yüzüne, dudaklarına yapışıyor, Yağız onlara dokunmak için sızlayan ellerini cebinde yumruk haline getiriyordu. Biraz daha beklerse onun yanına gitmek için çıldıran ayaklarına mani

olamayacağını anladı. Öfkeyle arkasına döndü ve ileride bekleyen Kuzgun'a tek kelime söylemedi. Saatler sonra havaalanına vardığında, Mira'nın son görüntüsü aklına kazınmıştı.

Önündeki konağın kapıları büyük bir gürültü yaparak sonuna kadar açıldı. Karşısında duran koruma ordusu sanki etten duvardı. Alaycı bir tavırla güldü.

"Sakin olun!" diye bağırdı konağın geniş avlusuna adım attığında. "Tek başına geldim. Bu kadar korkmanıza gerek yok."

Berzan'ın, "Çekilin!" diye seslenmesiyle adamlar aniden dağıldı. Adam merdivenlerden ağır ama kendinden emin adımlarla inmiş, Yağız'ın tam karşısında duraksamıştı. "Hoş geldin, Yağız!" dedi sertçe. "Nihayet geldin. Sözümü dinleyeceğini, razı geleceğini biliyordum."

"Neye razı gelmem gerekiyordu?" diye sordu Yağız kaşlarını kaldırarak. "Kızınla evlenmeye mi?"

"Hem ona... Hem de birlikte yapacağımız işe. Seninle çok büyük işler yapacağız, hissediyorum."

"Hislerinle hareket etmemeni tavsiye ederim..." Bir adım daha atarak ona yaklaştı. "...Berzan Ağa." Etrafına bakındı. "Açıkçası... Kızınla evlenmek gibi bir niyetim yok. Senin asıl istediğinin bu olmadığını da biliyorum."

"İstediğim neymiş?"

"Pisliklerine devam etmeni sağlayacak biri. Ya da... Böyle görünmesini sağlayıp, ortadan kaldırmaya çalıştığın bir aile. Böylece her şeye sahip olacaksın, öyle değil mi? Yoksa yanlış tahmin mi?"

"Saçmalama! Ben sana burada iş teklif ediyorum."

"Seninle iş yapmak hiç ilgimi çekmiyor, Berzan!" Derin bir nefes alıp sesini yükseltti. "Yalnızca abimi bulmak, senin pisliklerini ortaya sermek için buradayım. Emin ol, bir gün hepsinin bedelini ödeyeceksin." Arkasına dönüp konaktan rahat

tavırlarla, tıpkı geldiği gibi çıktı. Geride kalan adamın ona olan öfkesinin bundan sonra daha da vahşileşeceğinin farkındaydı.

Aylar sonra...

"Demek arabanın bulunduğu yer burası?" diye sordu.

Yanındakiler onu onayladıktan sonra, Mardin'in en ücra köylerinden birinde saatlerce araştırılmadık yer, bakılmadık köşe bırakmadı. Adamlar onun öfkesinden korktukları için zaten burayı karış karış aradıklarını söyleyemiyorlardı.

Yağız'ın Mardin'de güvendiği tek adam olan Arif, daha önce bu bölgedeki arama çalışmalarını onun adına yapıp takip etmişti. Ancak hâlâ bir sonuç alamamış olmaları genç adamı öfkelendiriyor, her şeyin kontrolünü ele almak istemesine neden oluyordu. Yağız, abisini aradığını herkesin duymasını istiyor, böylelikle bu işin arkasındaki kişinin panik olup hata yapacağına inanıyordu.

Köy kahvesinin önüne geldiklerinde, adamlar öylece geçip gideceklerini sandılar. Ancak Yağız içeriye yöneldiğinde, Arif'in de onu takip etmesiyle peşlerinden yürüdüler. Gözleri etraftaki insanları kesiyor, her an tetikte bekliyorlardı.

"Selamün aleyküm, ağalar!" diye seslendi Yağız kahveden içeri girdiğinde.

Köylülerden oluşan bir grup hep bir ağızdan, "Aleyküm selam!" diyerek Yağız'ı selamladı. Orada çalıştığı belli olan genç çaycı hızlıca siparişlerini aldı.

"Demli bir çayını alırız. Herkese ikram etmeyi unutma!" diyerek mekânın içindeki topluluğu gösterdi Yağız. Ardından birkaç cümleyle kendisinden bahsetti. Aşiretin adını söyler söylemez köylüler irkilmiş, daha temkinli durmaya başlamışlardı.

"Sen Yağız Ağa mısın yoksa?"

İçlerinden birinin sorusuyla bakışlarını ona doğru yöneltti. "Evet, benim!" dedi. Dişlerini sıkarak içindeki gerçekleri

öğrenme hırsını bastırmaya çalıştı. Aslında herkesi acımasızca sorgulamak istese de, daha zamanı olduğunun farkındaydı.

"Abini araştırmak için mi geldin, Yağız Ağa?"

Kaşları çatılırken başını hızla sesin sahibine çevirdi. "Ne biliyorsun abimle ilgili?" derken adamın görüntüsünü süzüyordu. Adamda onu düşündüren garip bir şeyler vardı. Her nedense bir şeyler biliyor gibi duruyordu.

"Hiçbir şey. Ne bileceğim, ağam? Basit bir köylüyüm ben. Bu yanındaki adamlar daha önce geldi buralara. Ama pek bir şey çıkmadı."

"Emin misin? Bir şey çıkmadı mı? Yoksa çıkmasına izin vermediniz mi?" Adamların gerildiğini görmemek için Yağız'ın kör olması gerekirdi. Fazlasıyla rahat olan tek kişi, kendisiyle konuşmaya devam eden gizemli adamdan başkası değildi.

"Biz neye izin vermeyeceğiz, ağam? Ne biliyorsak söyledik zamanında. Bir şey bilmediğimiz için de, pek yardımımız dokunmadı."

Adamın ara ara yüzünde beliren o sinir bozucu alaycı ifade Yağız'ı onunla daha fazla konuşmaya itiyordu. Onun bir şeyler bildiğini ancak anlatmak için çok da gönüllü olmadığını hissediyordu. Önündeki çaydan bir yudum bile almadan oturduğu sandalyeden ayağa kalktı. "Bilmiyorsanız yapacak bir şey yok. Hepinize iyi günler, ağalar!" dedikten sonra yıkık dökük kapıdan dışarı çıktı. Ellerini gergince saçlarının arasında dolaştırdı. Kapının önünde bekleyen arabaya binmeye niyeti yoktu. Buradan bir şeyler çıkacağını, eve en azından küçük bir bilgiyle dönebileceğini umuyordu.

Korumalara kuytu bir köşede beklemelerini işaret ettikten birkaç dakika sonra, beklediği adam dışarı çıktı. Elleri ceplerinde, sol taraftaki ıssız yola doğru ilerledi. Adamın güçlü bedeni, uzun boyu ve kendinden emin hali Yağız'ı şüphelendirmişti. Böyle bir adamın burada ne işi olabilirdi ki?

Hiç düşünmeden adamlara bakıp, "Siz burada kalın!" diye emretti.

"Ama..."

Tek bir el hareketiyle hepsini susturdu. Kimsenin sözünü dinleyecek değildi. Tam adamın arkasından ilerleyecekken, önüne geçen Arif'le durmak zorunda kaldı.

"Yağız!" dedi adam ona ilk defa o saçma resmiyetten sıyrılarak. "Ben de geleyim seninle."

"Hayır, Arif!" dedikten sonra sesini alçalttı. "Sana buraya ilk geldiğimizde bir şey çıkacağını söylemiştim. Çekil de gideyim. Adamı kaybedeceğiz." Aniden eline tutuşturulan silahla duraksadı.

Arif silahı Yağız'ın avucuna bıraktıktan sonra kulağına fısıldadı. "Arkanda kimi bıraktıysan..." dedi her şeyi bildiğini ortaya serercesine. "Onun için kendini koruman gerek. Şimdi git."

Yağız, Arif'in tüm bunlardan nasıl haberdar olduğunu bilemiyordu. Üstelik o an bunu umursamıyordu. Silahı kemerine sıkıştırıp, koşar adımlarla köşeyi döndü. Adamla arasındaki mesafe azaldığında adımları daha da hızlandı. Kaybedecek zamanının olmadığını düşündüğü sırada önündeki adam durdu. Arkası hâlâ dönük halde öylece dikilirken, Yağız da yürümeyi bıraktı.

"Geleceğini biliyordum, Yağız Ağa."

Yağız ona doğru birkaç adım attı. Ayak seslerini duyunca adam da arkasını döndü. Gözleri karanlıkta seçilmiyordu ancak Yağız, az önce şahit olduğu o alaycı gülüşü ışık olmadan da fark edebiliyordu. "Adın ne?" diye sordu ona biraz daha yaklaşırken. Gözlerindeki parlaklığı şimdi görebiliyordu.

"Adım mı?"

Adamın alaycı gülümsemesi hâlâ devam ediyor ve bu durum Yağız'ın sinirini bozmaya başlıyordu.

"Adımı bilmek istemen saçma! Ama madem merak ettin..." dedi adam tok sesiyle. "Adım Bozo... Kimim ben, biliyor musun?"

Yağız sessizce onun sözlerine devam etmesini bekliyordu. Hislerinde yanılmadığını biliyordu. Ancak bu kadar önemli bir şey öğrenebileceğini düşünmemişti. Nitekim adamın söylediği son sözler, beklentilerinin çok ötesindeydi.

"Ben, abinin o arabadan yaka paça çıkarıldığını gören tek kişiyim."

Yedinci Bölüm





Lüks araba yavaşça büyük beyaz evin önüne yaklaştığında, Mira kucağındaki oğlunun başına küçük bir öpücük bıraktı. Şoförün ve Yağız'ın art arda arabadan inmesi, oyalanmak için zamanı olmadığını gösteriyordu. Kapısı Yağız tarafından açıldığında, bakışlarını ondan kaçırarak indi. Erim'in minicik varlığı ona destek olabilirmiş gibi oğluna sımsıkı sarıldığının bilincinde değildi. Tıpkı Yağız'ın, genç kadının içindeki fırtınanın farkına varamadığı gibi...

Mira, evden çıkarken üzerine bir zırh gibi giydiği o boş vermişliği hissedemedi. Bahçeden içeri adım attığından beri bambaşka bir âlemde gibiydi. Tüm güzelliğine rağmen ayağını bastığı yer kapkara, rutubetli bir hapishaneydi. O bembeyaz evi, çiçeklerle dolu bahçeyi bu kadar zamandan sonra tekrar görmek, bedenini sıtmaya tutulmuşçasına titretmişti. Her şey geçmişi anımsatırken, ileri doğru gitmesi gereken ayakları olduğu yere çakılıp kalmıştı sanki. Bu eve ilk adım attığı geceyi, o hayaller kuran, sevdiği adamın kollarında dünyanın en mutlu insanı olan kızı anımsamak çok zor gelmişti.

"Mira? Hadi! İçeri girelim artık."

Yağız'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp başını salladı. Adam onun ne hissettiğinin hâlâ farkına varamamıştı. Mira da bunu dile getirmemeye kararlıydı. Oysa çığlık çığlığa bağırmak, arkasına dönüp bir daha buraya gelmemek üzere kaçmak istiyordu.

Adamın belini saran ellerini hissettiğinde irkilse de, canını yakan adımlarına devam etti. İçeriye girdiğinde nasıl bir manzarayla karşılaşacağını bilmiyordu ama karşısındaki görüntünün bu eve ilk geldiği günkü kadar canlı olabileceğini

tahmin edememişti. Yağız buraya ne zaman yerleşmişti? "Sen ne zaman geldin bu eve?" diye sordu merakla.

Yağız hafifçe gülümseyerek Erim'i onun kucağından aldı. Korumaların içeri bıraktığı bavulların ardından kapıyı kapattı. "İki gün oldu işte. Ama öncesinde birkaç adam ayarlayıp, evle ilgilenmelerini rica etmiştim. Burada kalmadığını tahmin etmem zor olmadı."

Mira geçmişi anımsatacak tek bir söz duymasıyla bakışlarını adama çevirdi. Aylarca kendisine sorduğu ve bir türlü yanıt alamadığı o soruyu Yağız'a yöneltmekten bu kez çekinmedi. "Hiç merak etmedin mi?" dedi buz gibi bakışlarla. "Nasıl, nerede olduğumu hiç öğrenmek istemedin mi?"

Yağız, Mira'nın bu soruyu soracağını elbette tahmin etmişti. Her şeyi konuşmaya devam etmeleri gerektiğinin bilincindeydi. Erim'i, dün hazırlattığı etrafı çevrili oyun alanına bırakıp yeniden karısının yanına geldi. İnce, narin ellerinden tutup kendine doğru çekti. "Meraktan, özlemden delirme noktasına geldiğim zamanlar oldu. Sarp ara ara senin iyi olduğunu söyleyen mesajlar atsa da yetmiyordu. Bir de Onur vardı. Seni sürekli takip ediyor, nasıl olduğunla ilgili haber veriyordu. Ama hamile olduğunu söylemediğini düşündükçe, ona ve Kuzgun'a iyi bir ders vermek istiyorum," dediğinde Mira irkildi.

"Abimle bunca zaman haberleştiniz mi?" diye sordu adamın söylediklerinden bir tek bunu umursayarak.

Yağız başını *hayır* anlamında salladı. Mira'nın abisine cephe almasını istemiyordu. "Hayır. Buna haberleşmek denemez. O sadece ilk konuşmamızda bana acımış olmalı."

"Nasıl yani?"

"Mardin'e gittikten sonra beni arayıp ağzına geleni saydı. Ben de seni korumak için yaptığımı ve seni bu olaydan uzak tutması için söylemesi gerekenleri söyledim." Zorlukla derin bir nefes aldı. "Öyle zordu ki sensizlik, Mira... Benden nefret ettiğini düşünmek ne hale getirdi bilemezsin. Bir süre sonra,

seni öylece bırakıp gelmiş olmanın acısı, nefret edilmenin yarattığı o aşağılık hissine dönüştü."

"Nefret mi?" Mira buruk bir şekilde gülümsedi. Bakışları istemsizce yukarı çıkan merdivenlere çevrildi. "Ben senden nefret etmeyi hiç beceremedim, Yağız." Gözlerinin önünde, Yağız'ın kucağında merdivenlerden çıktığı o büyülü gece canlanmıştı. Adamın, bedenini ateşe veren dokunuşları hafızasından gitmiyordu. Gece boyu tutkuyla seviştiklerini unutamıyor, ne kadar bastırmaya çalışsa da arzulanan bir kadın gibi hissettiği o anları özlemeden yapamıyordu.

Yağız da ondan farksızdı. Mira'nın nereye baktığını fark ettiğinde, aklına gelenlerle sıkıntıyla kıpırdandı. Onunla yaşadığı yakıcı anlar, yumuşacık teninin parmak uçlarında yarattığı his, dudaklarındaki tadı, kollarındaki sıcaklığı... Hepsi Yağız'ın özlemini dayanılmayacak noktaya getirmeye yetiyordu. Ona dokunmak, onu hissetmek için çıldırıyor olsa da kendisini tutuyordu. Henüz Mardin'de olan biteni onunla tamamen paylaşmamışken, olayları daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmek istemiyordu.

"Oraya gittikten aylar sonra öğrenebildim her şeyi," dedi. Bedenini sertleştiren tüm şehvetli hayalleri kafasından atmak istemişti.

"Nasıl öğrendin peki? Neler oldu?"

Adam o anları hatırladıkça buz kesiyordu. İnsanın doğduğu topraklardan nefret etmesinin ne denli çirkin olduğunu bilse de, içinin öfkeyle dolmasına engel olamıyordu. "Abimin arabasının bulunduğu köyde bir adamla tanıştım. İsmi Bozo..."

"Yardım mı etti sana?"

Yağız dişlerini sinirle sıktı. Aklına gelenler içindeki öfkeyi canlandırıyor, bir şeyleri kırıp dökmek için yanıp tutuşuyordu. "Evet, yardım etti. Aylarca birlikte aradık. Bakılmadık köşe kalmamıştı. Taş üstünde taş bırakmamıştık. Ama... Tek bir iz bile yoktu."

"Onca zaman bulamamış mıydınız?"

Adamın gözlerinde oluşan hüzün dolu parıltıları gördü. günde irkildi. Onun acı çekmesi Mira'nın katlanabileceği bir şey değildi. En kızgın, en öfkeli olduğu, Yağız'dan nefret ettiğini ama başaramadığını anladığı zamanlarda bile onun acı çekmesini dilememişti. Çünkü onun canının yanması, Mira'nın çok daha şiddetli bir acıyla sarsılması demekti. Dayanamayıp elini adamın sakallarla gölgelenmiş çenesine değdirdi. "Üzülmen için söylemedim," diye fısıldadığında kalbi sıkışmış, adamın gözlerinde gördükleri nefesini kesmişti.

Yağız teninde hissettiği dokunuşla gözlerini istemsizce kapattı. Mira'nın tek bir temasıyla yaşadığı tüm sıkıntılardan sıyrıldığını hissediyordu. Çok değişmişti, biliyordu. Ancak ruhundaki olumsuzların bir tek Mira'yla yok olabileceğinden şüphe duymuyordu.

"İyiyim ben, merak etme," dedi hafifçe gülerek.

Mira orada yaşanan her olayın Yağız'daki etkisini görebiliyor, anlatmadığı başka şeyler olduğunu hissediyordu. Ancak yalnızca abisini bulmak için mi yalan söylemişti, işte bunu anlamıyordu. "Peki, eğer abini bulmak için gittiysen, neden gizlemek zorunda kaldın, Yağız? Bunu bana anlatabilirdin. Ben... Hâlâ anlayamıyorum yaptığın şeyi."

Yağız onun sözleriyle hafifçe irkildi. Ailesinin zamanında bulaştığı pisliği Mira'ya nasıl anlatacağını, onun kendisini yargılayıp yargılamayacağını bilmiyordu. Üstelik Şevin olayını da dile getirmekte zorlanıyordu. Yine de Mira'dan hiçbir şey saklamaması gerektiğini bir kez daha kendine hatırlattı. "Çünkü tek amaç abimin bulunması değildi. Çoktan öldüğüne karar verilmişti."

Mira'nın bakışları merakla açıldı. "Amaç neydi peki?"

Genç adam derin bir nefes aldı. "Çok uzun zaman önce, muhtemelen ben daha doğmadan, iki aşiret arasında kan davası başlamış. Babam ve Berzan da bu işin içindeydi." Odanın

içinde dolandı. "Buna son vermek için bir iş anlaşması yapılmış. Babam, babasından kalanlarla kendine bir lojistik firması kurmuştu. Uzun yıllardır da faaliyetteydi. Uluslararası taşımacılık yapıyorlardı. Berzan buna ortak olmak istemiş. Sanıyorum kan davasında en büyük suç, babamın ailesine aitmiş." Sinirle güldü. "Ne saçma, değil mi? Bunları anlatmak bile sinirimi bozuyor. Tüm bu çağ dışı saçmalıklara katlanamıyorum."

Mira ona anlayışlı bir şekilde baktı. Yağız, bahsettiği bu kültürden çok uzaktaydı. "Bir yerlerde bunlar yaşanıyor, Yağız. Üstelik bu ülkede... Çok uzağımızda değil. Bana da çok yabancı gelirdi. Ama şimdi sen anlatınca..."

"Neyse... Bunlar bir şekilde işlerde ortak olmuşlar. Sırf kan davası devam etmesin diye, her iki tarafın da yararına olacak maddeler eklenmiş anlaşmaya. Babamı ilgilendiren tek şey, kendi ailesinden kimsenin canına kast edilmeyeceği olmuş. Berzan'ı ilgilendiren ise, tüm pay sahipleri hayatlarını kaybettiğinde lojistik şirketi de dâhil olmak üzere her şeyin kendisine ait olacağı... Tabii babam Berzan'ın nasıl bir işin içinde olduğunu bilmiyormuş. Zaman geçtikçe çözmüş sanırım. Yasadışı, boktan işler yapıyormuş ve bu işi devam ettirmek için de babamın lojistik tarafındaki gücünü kullanmaya başlamış. Bir süre böyle devam etmişler. Ancak sonra babam bu işi bitirmeye çalışmış."

"Başarmış mı?"

"Hayır. Başaramamış. En azından elindeki en kıymetli şeyi kaybedene kadar değil." Yağız dakikalarca babasının kayıplarından bahsetti. Yaşadığı birçok şeyi anlattıktan sonra, ona karşı dürüst olmak için sözlerine devam etti. "Abim... Berzan'ın kızıyla evliydi. Ve Berzan'ın, abime yaptıramadıklarını bana yaptırmak gibi hayalleri vardı. Kızının abimin ölümüyle dul kalmasını bahane etti." Sinirle saçlarını çekiştirdi. "Bunun üzerine millete göstermelik olarak sunduğu şey, beni abimin dul karısıyla evlendirmekti."

Mira'nın bakışları saniyeler içinde meraklı olmaktan uzaklaştı. Masmavi gözleri sonsuz bir acıyla dolarken, elleri kasıldı. Ruhuna mezar olduğunu düşündüğü bu eve adımını attığında, canının yandığını düşünerek ne kadar yanılmıştı. Mira o anda bedenindeki kasılmaya hâkim olamıyor, dudaklarını her araladığında ciğerlerine doldurmaya çalıştığı nefesler başlarken son buluyordu.

"Evlendirmek mi?" diye fısıldadı. Adamın onu kollarında sımsıkı sardığının, iri ellerinin okşar dokunuşlarla bedeninde gezindiğinin farkına varamadı. Saçlarına şefkat dolu dokunuşlar değerken, kendine gelişi de yıkılışı kadar hızlı olmuştu. Hışımla kollarından uzaklaşıp adamı itti. Ona üzüntüyle bakan gözlerini görmek istemiyor, dokunuşuna katlanamıyordu. Sanki adamın dokunduğu yerden kanıyor, bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. "Evlendin mi onunla? Buradaki resmi nikâh yetmedi, bir de imam nikâhı mı kıydınız? Nasıl bir saçmalık bu? Kâbus gibi!"

İçinden taşan öfkeye engel olamıyordu. Tek hedefi Yağız'ken, onun canını yakmak istiyordu. Hızla hareket etti. Nereye gidebilirdi? Bakışları Erim'e değdiğinde, çok ani hareketler yapıp onu korkutmamaya çalışarak mutfağa ilerledi. *Allah'ım!* Bu evin her köşesine bir anı sinmişti. Mira hiçbirinden kaçamıyor, hangi köşeyi dönse hatıralar dört bir yanını sararak ona sığınacak yer bırakmıyordu.

Nihayet mutfağa girip ellerini tezgâha dayadığında, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Bakışları çoktan mutfağın camından dışarıyı bulmuştu. Ancak arkasından kendisine yaklaşan adımları hissedemedi. Beline sarılan kollar irkilmesine neden olurken, Yağız'ı kendinden uzaklaştırmayı denedi. Hırçın dokunuşlarla adamı incitmeye çalışması, Mira'nın sabrında artık son noktaya gelindiğinin bir işaretiydi. "Bırak beni, bırak!"

Ne kadar çırpınsa da bir işe yaramıyor, adamın onu tutan güçlü ellerinden kurtulamıyordu. Yağız'ın varlığının onu bu denli savunmasız kılmasına katlanamıyordu. İlacının Yağız

olması ve gücünün Yağız'dan oluşması genç kadını hem öfkelendiriyor, hem de incitiyordu.

"Bırakmam," diye fısıldadı Yağız. Onu kendisine doğru çevirip kollarında sımsıkı sardı. Saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken, kendisini ifade etmeye çalıştı. "Bırakamam, Mira'm. Bir kez bıraktım, bir daha olmaz."

Karısının titreyen bedenini kollarında tutmaya, ellerini tüy dokunuşlarla narin bedeninde gezdirme devam etti. Mira'nın sakinleştiğini yavaşlayan hareketlerinden, düzene giren nefesinden anlamıştı. Elini çenesine götürüp göğsündeki başını hafifçe kaldırdı ve aylar boyu delice özlediği gözlerine baktı. "Orada kimseyle evlenmedim, Mira. Böyle bir şey mümkün mü sence?"

"Ama..."

Genç kadının konuşmasına izin vermedi. Her ne kadar öfkesinin kendisine yönelmesine her an razı gelebileceğini bilse de, bu kez gerçekleri dile getirecekti. "Evlenmedim onunla. Evlenmek için gitmedim. Her şeyi bitirmek, ortaya çıkarmak için gittim. Ama... Ama her şey tahminlerimden uzun sürdü. Hâlâ bile devam eden şeyler var."

"Nasıl yani?" diye sordu Mira küçük bir sesle burnunu çekerken.

"Anlatacağım. Ama çok bitkinsin. Seni daha fazla yormak istemiyorum."

Mira aniden aklına gelen şeyle korku dolu bir bakış attı. Adamın kollarından kurtulup adeta koşar adımlarla oğluna gidecekken, az önceki güçlü tutuşla durduruldu. "Erim..." diye fısıldadı endişeyle. Ancak bir anda sırtı kapının hemen yanındaki duvara yaslanınca tüm bedeni ürperdi. Bu ürpertinin nedeni, adamın dokunuşundan başkası değildi.

Yağız'ın gözleri bir süre karısının yüzünde gezindikten sonra, tutkulu bakışlarla boynuna, ardından hızlanan nefeslerinin kanıtı olan, her solukta yükselip alçalan göğüslerine

indi. Mira'nın tüm kıvrımlarını kendi bedeninde hissetmek, kor alevlerin içinde gönüllü olarak yanmak gibiydi.

"Erim'in umurunda bile olmadığımıza eminim. Oyuncakları daha çekici."

"Ama..." diye fısıldarken genç kadın sesinin nasıl cılız çıktığını biliyordu. Ama bunu umursayacak ruh haline bir türlü bürünememiş, karşı koyamamıştı. Yağız'ın elleri beline dokunup Mira'yı kendisine çekerken, istemsizce kapattığı gözlerini araladı. Yağız'ın ılık nefesi yüzüne değdiğinde, ne kadar yakın olduklarını anlamıştı. *Bir dokunuş kadar yakın...*

Yağız da nefes nefese kaldığını fark ettiğinde dudaklarını usulca karısının dudaklarına sürttü. Dudaklarının arasından çıkan titrek soluk, inlememek için kendisini zor tuttuğunu gösteriyordu. Yanıyordu. Kavruluyordu. Ona bu kadar yakınken, tek bir kıvılcımla harlanan alevlere dönüşüyordu.

Dudakları buluştuğunda ikisinden çıkan kısık inleme, öpücüğün daha tutkulu bir hal almasına yetmişti. Ateşten yollar çizerek boynuna inen arsız dudaklar, Mira'nın aklını başından alıyordu.

Yağız da ondan farklı değildi. Bembeyaz, pürüzsüz boynuna değen dudaklar nihayet yuvasını bulmuş gibiydi. Öpücüklerini o muhteşem tene bırakırken, bir yandan karısına özgü olan o çilek kokusunu da içine çekmeyi ihmal etmiyordu. Elleri yaramaz ilerleyişlerle kadının belinden yukarılara, çok daha çekici, dolgun kıvrımlara ulaştı. Ancak tam o anda dudaklarıyla yarattığı arzu ateşi, ardında savrulan küllerini bırakarak söndü. Kıvılcımlar ise hâlâ orada duruyordu.

İçeriden gelen ağlama sesi, minik oğullarının varlığını anımsatıyordu. Tutkulu dakikalar bölündüğünde, Yağız kendini dizginlemeye çalışıyor ancak bunun her an daha da zorlaştığının farkına varıyordu.

Mira hızla bulunduğu kollardan sıyrılarak arkasını döndü. Seri adımlarla salona doğru ilerledi. Oğlu içerideyken Yağız'ın

dokunuşlarıyla kendinden geçtiğine inanamıyordu. Utançtan yanakları kızarmış bir halde Erim'i kucağına aldı ve sırf genç adamla göz göze gelmemek için camın önüne doğru yürüdü. Arkasından bakan adamın gözlerindeki koyuluğun hâlâ kaybolmadığını, az önceki anların etkisinden çıkması için uzun bir zaman gerektiğini henüz fark edemiyordu.



Aradan geçen aylar boyunca Yağız, garip bir samimiyet geliştirdikleri adamdan o geceyle ilgili ayrıntıları öğrenmişti. Bozo pek konuşmayı seven bir tip olmasa da, bildiklerini paylaşmaktan çekinmiyor gibiydi. Abisinin birkaç adam tarafından yaka paça arabadan çıkarıldığını gördüğünü söylemiş, daha fazlasını bilmediğini iddia etmişti. Bu bile Yağız'ın, abisinin yaşıyor olabileceğini düşünmesine yeterliydi. Bu nedenle de bakabileceği her yeri aramaya devam etmişti.

Bozo'nun bildiği bazı yerler vardı. Kimsenin aklına gelmeyecek, kuytu, ücra ve berbat yerler... Birlikte oraları da araştırmaya başlamışlardı. Ancak aylar süren aramaların ardından hâlâ bir şey bulamamış olmaları, Yağız'ı daha da öfkeli bir hale getiriyordu. Abisi eğer ölmediyse, nerede olduğunu, kimler tarafından alıkoyulduğunu öğrenmek için çıldırıyordu. Üstelik bir de Berzan'la uğraşmaya devam ediyordu. Yağız onun yoluna taş koydukça, adam kuduruyordu. Ancak Kuzgun işin sonuna yaklaşıldığını söylüyor, bir süre sonra Yağız'ın izin vereceği bir sevkiyatta her şeyin biteceğine inanıyordu.

"Bir adım ileri gidemiyoruz!" diye bağırdı. Bozo onun bu öfkeli çıkışlarına alışmış olsa da, bazen kendini dizginlemekte zorlanıyordu.

"Ne yapalım, Yağız? Elimizden gelenin fazlasını yapmadık mı? Belki de artık vazgeçmelisin."

"Asla! Asla vazgeçmeyeceğim!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Her şey..." Ardından hızla sustu. Dudaklarından

dökülecek herhangi bir sözü kimsenin öğrenmemesi gerektiğini biliyordu. Aylardır ardında bıraktıklarını saklamayı başarmıştı. Üstelik onun iyi ve sağlıklı olduğunu da bilirken, dikkatsiz tek bir adım bile atamazdı.

"*Her şey* ne, Yağız?"

"Hiç! Hiçbir şey! Onu bulmadan vazgeçmek yok, Bozo. Yaşadığını biliyorum."

Genç kadın bakışlarını konağın avlusuna çevirdi. Elindeki telefonun çalmasını beklerken, ayaklarını sabırsızca yere vurup hırsla dudaklarını kemirdiğinin farkında değildi. Uyandığından beri eli telefonda, arzu ettiği sesi duymayı bekliyor, etrafındaki her şeye, herkese daha da bileniyordu. Nihayet telefonu çaldığında irkildi. Bir kez daha çalmasına izin vermeden açarak kulağına götürdü.

"Neredesin sen? Çıldırdım burada!"

"Merak etme, Şevin. Her şey yolunda."

Bu iki cümle kadının rahatlaması için yeterliydi. Olup bitenlerden sonra nasıl huzurlu olabildiğini anlayamıyordu. Ancak aşk, Şevin için mantığını geride bırakmasına neden olan bir duyguydu. Çünkü Şevin'e *yapamam* dediklerini yaptırırken, zamanında çok meraklısı olmadığı özgürlüğün tutkunu olmuştu.

"Bugün görüşecek miyiz?" diye soran adama sıkıntıyla yanıt verdi.

"Bugün mümkün değil. Teyzem doktora gideceğini söylemişti. Yarın olabilir belki."

"Teyzenden medet ummaktan sıkıldım, Şevin. Artık bir an önce ne olacaksa olsun."

Adama sinirle çıkıştı. "Öyle mi, beyefendi? Demek sıkıldın. Seni tutmayayım o halde."

Adam derin bir nefes alıp, Şevin'in kalbini yerinden oynatan bir sesle konuştu. "Sıkılmadım, Şevin. Senden nasıl sıkılırım, söyler misin? Yıllar sonra seni bulmuşken nasıl bırakırım?"

Adamın aşkını duymaktan hiç bıkmıyordu. Çünkü o da adamı aynı şiddetle seviyordu. Çocukluğunun hatırası bu adam, yeniden hayatına girişiyle her şeyi hem tepe taklak etmiş, hem de Şevin'e dünyaları vermişti. Ve Şevin çok yakında özgürlüğüne kavuştuğunda, tüm ömrünü onunla geçirecekti.

"Bırakma zaten. Çok yakında gideceğiz buralardan. Yalnızca biraz daha sabır."

"Tamam, Şevin. Sen ne kadar dersen o kadar bekleyeceğim. Ama artık çok fazla vaktimiz kalmadı."

Şevin yine aynı yalanı söyleyerek konaktan çıkmıştı. Yakup öldükten sonra kimsenin onu umursamaması işine geliyor, istediği şekilde davranması kolaylaşıyordu. Tam iki yıl önce, yine aynı şekilde çıkmıştı bu evden. Korkarak, kalbi adeta ağzında atarak ve yakalanma korkusuna esir olarak... İlk zamanlar hissettiği korkuyu artık unutmuştu. Şevin utanma duygusunu geçmişe gömmüş, yaşadığı aşkın esiri olmuştu.

Yıllardır hasta teyzesini bir kılıf olarak kullanmıştı. Yakup'la evlendikten sonra kanına karışan bu heyecan peşini bırakmamıştı. Âşık olduğu adam, bir zamanlar babasının konağında çalışan hizmetçinin oğluydu. Ve yıllar sonra yeniden onu görmek, genç kadını dönülmez yollara sokmuştu.

Yakup'la babasının isteğiyle evlenmişti. Kendi babasının, Yakup'un babasıyla yaptıkları işin yanında, bir de evliliklerle her şey sağlama alınmıştı. Amcasının oğlu Cihan, Yakup'un kardeşi Yaren'e zaten âşıktı. Onun için zor olmamıştı. Ancak Şevin, Yakup'la yaşadığı her dakikadan nefret etmiş, şimdi bunu babasına karşı kullanmaya başlamıştı.

Çalan telefonla düşüncelerinden sıyrıldı. Şoförün arabayla kendisini bıraktığı yerden oldukça uzaklaşmış, teyzesinin

evine doğru yol almaya başlamıştı. Burada rahat konuşabilirdi. "Efendim, aşkım."

"Neredesin, Şevin? Göremedim seni teyzene girerken."

"Yürüyorum şu anda eve doğru. Geldim sayılır. Sen ne zaman geleceksin?"

Adam gülümsedi. "Yakalanmamızı istiyorsan hemen geleyim."

"Saçmalama. Karanlık iyice çökünce gelirsin. Şoför çok geç gelecek beni almaya."

"Tamam. Geldiğimizde artık konuşacağız, Şevin. Babanın oyalamalarından sıkıldım. Birini ortadan kaldırdık, sıra diğerine geldi... Nihayet bitiyor dedik ama hâlâ uzatıyor. Neyi bekliyor, anlamıyorum. Üstelik artık Yağız'ı oyalamam zorlaşıyor. Zaten bana güvenmediğini hissediyorum. Baban bu işi biraz daha ertelerse, tüm pisliğini ortaya çıkaracağım. Elimizdeki kozu biliyorsun."

"Merak etme, az kaldı. Bir aya kalmaz hallolacak. Dün gece konuştuk, artık biteceğini söyledi." Şevin derin bir nefes aldı. "Bozo?" diye fısıldadı sessizce.

"Efendim."

"O iyi mi? Yani... Sağlığı nasıl?"

Bozo öfkeyle soludu. Şevin'in hâlâ onu sorması sinirine dokunuyor, ona âşık olmadığını bilse de içindeki nefrete engel olamıyordu. "Turp gibi! Tek avantajımız hâlâ yürüyemiyor olması. Yoksa seni beni gömer, merak etme."

Şevin birkaç dakika sonra yürüdüğü yolun sonuna geldi. "Ben geldim," diyerek telefonu kapattı. Teyzesinin, Mardin'in ücra köylerinden birindeki ıssız evinin kapısını çaldı. Buraya bu denli sık gelebilmesi babasının sayesindeydi. Şevin ona yaptığı işte yardım etmeyi teklif ettiğinden beri özgürlüğünü de eline almıştı. Önce Bozo'yu babasına yardım etmesi için ikna etmiş, bunun sonucunda istediği yere gitmesi konusunda söz

vermesini sağlamıştı. Her şey sona yaklaşmıştı. Babası amacına ulaştığında, Şevin de burayı sonsuza kadar ardında bırakacaktı.



Kucağında uyuyan oğluyla merdivenleri çıkarken, yavaş adımlarla arkasından gelen kadının içindeki fırtınanın farkındaydı. Onunla aynı çatı altında olmak içini rahatlatıyor, ancak Mira'nın aynı hisler içinde olmadığına inanıyordu. Onu bencilce bu eve getirmiş olmanın pişmanlığı, geçmişin anılarıyla karışarak canını yakıyordu. Mira'yı nasıl yerle bir edeceğini düşünemediğine inanamıyordu. Üstelik bu konuyla ilgili tek bir kelime etmemesi, Yağız'ı daha da yıkıyordu.

Erim'i yatıracakları odanın kapısından içeri girerken, gözlerini Mira'dan ayırmadı. Onun yüzünün aldığı her şekli, gözlerini kaplayan hüzün bulutlarının her bir zerresini beynine kazıdı. "Şimdilik yalnızca yatak aldırdım," dese de Mira bunu umursamadı.

"Önemli değil..." dedi soğukça. "Şimdilik yeterli."

Onun konuşurken ne kadar zorlandığını, bu evde olmanın berbatlığını her hareketiyle daha iyi kavrıyordu. Ancak bunu nasıl yapabilmişti? Aklı almıyordu.

Erim'i yatağına yatırdıktan sonra, birkaç adımda Mira'nın yanına geldi. Elinden tutup odadan çıkaracakken, Mira'nın sözleriyle duraksadı.

"Ben nerede yatacağım?" Mira, Yağız'ın gerildiğinin farkına varamadı. "Erim'e yakın olmalıyım," dediği anda dudaklarından çıkan sözlerin anlamını kavradı. Erim'e en yakın yer yatak odasıydı. En özel, en tutkulu anlarını bu adamın kollarında, o odada yaşamıştı. Ancak Mira için o odayla ilgili tek bir gerçek vardı. O da, terk edildiği sabahı hatırlatmasıydı. Mira'nın payına düşen neyse, yaşamaya hazırdı. En kötüsünü

zaten atlatmıştı. Buna da katlanabileceğinin, bir şekilde üstesinden gelebileceğinin farkındaydı.

Erim'in yanından çıkarak yatak odasına geldiklerinde nefesini tuttu. Duruşunu dikleştirerek sakinliğini korudu. Güçlü olmaya çalışırken, aslında her hamlesiyle yerle bir olduğunu anlayamıyordu. Yalnızca kalbindeki sızıyı hissedebiliyor, gerisini önemsemiyordu.

"Biraz dinlenmek istiyorum, Yağız. Saat oldukça geç oldu. Eğer Erim'i ilk sen duyarsan, beni uyandır lütfen."

"Mira! Eğer burada kalmak..."

Onun konuşmaya devam etmesine izin vermedi. "Erim'e yakın bir odada olmalıyım, Yağız. Daha sonra konuşuruz, lütfen."

Yağız, Mira'yı arkasında bırakıp odadan çıkarken, içinde soluğunu kesen bir pişmanlık hissediyordu. Bunu ona yaşattığı için kendinden nefret ediyor, derhal bir çözüm bulması gerektiğini biliyordu. Onu burada tek başına bırakamayacağını düşündü. Bunun etkisiyle yeniden Erim'in odasına girdi. Oradaki koltuğa kıvrılabilir, böylece hem karısına hem de oğluna yakın olabilirdi.

Dakikalar saatlere dönerken, Yağız gözünü bile kırpmamıştı. Ara ara kalkıp Erim'e bakıyordu. Oğlu kısa bir an gözlerini açtığında, Mira'nın yatmadan önce hazırlayıp buzdolabına koyduğu süt dolu biberonu ısıtmıştı. Ardından oğlunu besleyip, uykusuna devam etmesini sağlamıştı.

Mira'nın uyanmaması için elinden geleni yapıyordu. Bu gecenin onun için zor olduğunu biliyor, sabah bir de uykusuzlukla baş etmesini istemiyordu. Nasıl olduğunu merak ediyor, sıkıntılı olduğunu tahmin ettiği uykusunda onu avutamıyor olmanın sancısıyla kıvranıyordu.

Erim yeniden uykuya dalınca koltuğa uzandı. Ancak tam o sırada kulağına dolan seslerle, kalbi göğsünü sertçe dövmeye başladı. Aniden kalkıp, seri adımlarla odadan çıktı. Yatak

odasının kapısını aralarken, Mira'nın kısık sesli iniltileri kulağına çalındı. "Mira..." diye fısıldadı endişeyle. Hızlı adımlarla karısının yanına ulaştığında, onun uykusundan uyanamadığını, başının yastıkta savrulduğunu gördü. Acı çekiyordu. Sevdiği kadının canı yanıyor, uykusunda bile bundan kurtulamıyordu.

Yavaşça yanına yaklaştı. Mira yatakta çırpınmaya başladığında, bir an bile beklemeden onu kollarında sıkıca sardı.

Mira, "Gittin..." diye sayıklıyordu. "Gittin..."

Yağız çaresizlikle gözlerini yumdu. Mira rüyasında bile o anı mı görüyordu? "Buradayım, Mira'm," dedi dudaklarını onun saçlarına dayarken. "Geldim."

Mira özlediği sesi duyduğunda, hayal ve gerçeğin birbirine karıştığı anlardan gözlerini açarak sıyrıldı. Hissettiği sıcaklık, burnundaki koku rüya olmaktan çok uzaktı. Yaşadığı bir düş değildi, gerçekten onun kollarındaydı. "Yağız..." diye fısıldadı.

"Buradayım, Mira'm. Yanındayım."

"Bırakma beni."

Yağız duyduğu iki kelimeyle sarsıldı. Kalbinin üzerinde çok uzun zamandır taşıdığı yük birden azaldı. "Bırakmam," diye yanıtladı elleri onun saçlarında dolanırken. "Asla bırakmam." Şakağına, yanaklarına küçük öpücükler kondurduğunda, Mira ona sokulup elini beline sıkıca doladı. "Artık her şey geçti. Yemin ediyorum sana, bir daha ayrılık yok."

Mira hiçbir şey söylemeden kollarında yaprak gibi titrerken, Yağız ona bunu yaşattığı için kahroluyordu. Bir bardak su getirmek için yerinden kalkarken, Mira tarafından durduruldu. Genç kadının titreyen dişleri arasından çıkan sözcükler, adamı olduğu yere çiviledi.

"Gitme, Yağız. Ne olur, gitme."

"Gitmiyorum, Mira'm. Sadece sana su getireceğim."

"İstemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Sadece sen kal yanımda."

Titreyen bedeni, buz kesmiş elleri, kirpiklerinde biriken bernak gözyaşı taneleriyle, kollarında öyle güzeldi ki Mira... Yağız ona nasıl direnebilir, nasıl karşı koyabilirdi? Güzel yüzünü avuçlarının arasına alarak, dudaklarına küçücük bir öpücük bıraktı. "Gitmiyorum," diye yanıtladı nefesi dudaklarına çarparken. Ancak Mira'nın bakışlarıyla sözleri yarım kaldı.

Mira dudaklarını aralayarak Yağız'a baktı. Narin elleri, genç adamın kaslı göğsünde gezinmeye başladı. Yağız onun dokunuşlarıyla bir kaya gibi sertleştiğini hissediyor, ancak incitmemek için nefes bile almıyordu.

Genç kadının eli yanağına, oradan dudaklarına uzandığında, içindeki vahşi adama daha fazla engel olamadı. Soluğu tenini yalayıp geçerken, büyük bir özlemle dudaklarını kavradı. Mira'nın kendi göğsüne değen dolgun göğüsleri, aldığı sık nefeslerin hızıyla inip kalkıyordu. Onu her öpüşünde, dudaklarının tadını her alışında, Yağız haz dolu bir derinliğe hapsoluyordu. Ancak mantıklı tarafı bunun bir hata olduğunu fısıldıyor, henüz hiçbir şeyi çözmemişken ona dokunmaması gerektiğini söylüyordu.

"Mira..." diye fısıldadı zorlukla. Kendisini tutmaya, erkeksi arzularını bastırmaya çalışıyordu. "Yapmamalıyız. Seni incitmek istemiyorum."

"Sus..." diye fısıldadı Mira gecenin kör karanlığında. Adama daha çok sokulup, ellerini boynuna dolayarak ne istediğini göstermeye çalıştı. "Konuşma. Sadece... Dokun bana." Yağız hâlâ direniyor olsa da, buna olanak tanımadı. Bir kez olsun, arzulanan, gerçek bir kadın gibi hissetmeye ihtiyacı vardı. Kendindeydi, ayıktı. Bunu yapmasının sebebinin, yalnızca gördüğü kâbus olmadığını biliyordu. Bu eve geldiğinden beri, geçmişin hayaletleri genç kadını rahat bırakmıyordu. Ancak onu asıl düşündürüp canını acıtan, Yağız'ın yalnızca Erim için bu evliliği sürdürmek isteyebileceği oluyordu.

Elleri adamın üzerindeki ince tişörte uzanıp kenardan bir aralık yakalayarak içeri süzüldüğünde, Yağız kesik bir iç çekti.

Mira'nın tek bir dokunuşuyla tutuşmaya hazır, onun ateşlediği geceyi yangına çevirmeye istekliydi. Mira'nın, göğsünü okşayan ellerini, boynuna vuran tatlı nefesini hissetmek, Yağız'ı çıldırmanın kıyısına sürüklemişti. Aylardır ona dokunmadığını düşündüğünde, dizginlemeye çalıştığı arzu baş edemeyeceği kadar yükselmişti. Ancak yine de... Sabah uyandığında, onun gözlerinde pişmanlık görmeye tahammül edemezdi. "Mira... Hazır değilsin. Pişman olacaksın."

"Şşşt! Konuşmayalım, Yağız. Tek bir gece, her şeyi unutalım."

Mira inatçıydı. Geri adım atacak gibi gözükmüyordu. Aksine Yağız'a daha da sokularak dudaklarını boynuna bastırıyor, genç adamın aklındaki mantık kırıntılarını da koparıp atıyordu.

"Korkuyorsun. Bunu yapmanın sebebi gördüğün kâbus," dedi Yağız nefes nefese, son bir dirençle. Ancak Mira'nın kararlı bakışlarıyla tutkulu dokunuşları, kendisine sıraladığı engelleri yıkıyor, ondan başka bir şey düşünmesine izin vermiyordu.

Mira'nın eli adamın sol yanına uzandı. Göğsünde, tam kalbinin üzerinde, okşadığı yeri ateşe vererek dolaştı. Yağız bu küçücük temasın etkisiyle başını geriye attı. Ancak boğazının gerisinden gelen iniltiye engel olamadı.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldadı Mira.

Sesi Yağız'ın tenine çarptı. Ama Yağız hâlâ kendisini tutmaya, Mira'ya, onun dokunuşlarına, tenine, teninin kokusuna direnmeye kararlıydı. Sabah uyandığında göreceği pişman bakışlar, Yağız'ın canını her şeyden çok yakardı. "Sebebi sensin..." diye inledi inkâr etmeden. "Kalbim hep senin için attı. Yalnızca senin için."

"O zaman uzat ellerini," dedi Mira ona daha çok yaklaşırken. Yalnızca bir gece yeniden onun olduğunu hissetse, ne kaybederdi? "Kalbimdeki özlemi çekip al. Bir anlığına unuttur her şeyi."

Mira'nın dudaklarından dökülenlerden sonra durmadı. Mira'ya her şeyi unutturabileceğini biliyor, bu gece yaşayacaklarının bunun ilk adımı olabileceğini düşünüyordu.

Ellerini geceliğin örtmediği çıplak omuzlarına uzatıp yavaşça okşadı. Mira bu küçücük dokunuşla bile sarsıldı. Yağız'ın parmak uçlarının iş bilir hareketiyle kendisini adama yasladı. Yağız'ın elleri sırtında, oradan daha yukarılara çıkarak boynunda geziniyordu. Ancak sanki yetmiyor, daha fazlasını istiyormuş gibi her dokunuşun ardından genç kadını kendine sertçe çekiyordu. Mira onsuz geçirdiği günlerde bu anı öyle çok hayal etmişti ki, daha fazla sabredemeyeceğini düşünüyordu. Yağız böyle, Mira'nın ümit etmekten korktuğu bir duyguyla bakarken, bu geceyi onun erkeksi sıcaklığından uzakta geçiremeyeceğini biliyordu.

Geceliğinin ince askılarından biri omuzlarından düşürüldü. Geride yumuşacık bir çıplaklık bırakırken, Yağız'ın dudakları da tenindeki yerini aldı. "Yağız!" diye haykırdı Mira bu ufacık dokunuşla. Omuzlarından göğüslerine inen dokunuşlar, aralarındaki ateşi hızla harladı. Çıplak teninde onu hissetmenin hazzı, gecelerce Mira'yı uykusuz bırakmıştı.

"Unutturacağım," diye fısıldadı Yağız. "Yemin ederim, sana her şeyi unutturacağım." Dudaklarından soluk soluğa dökülen kelimeleri, tutkulu öpücükleri takip etti. "Bu geceden sonra mutlu olman, beni affetmen için her şeyi yapacağım. Ama bu gece..." Yağız devam edemedi. Mira'nın, tişörtüne uzanıp sertçe yukarıya çeken elleriyle sustu. Üzerinden çıkan tişörtün ardından göğsüne değen yumuşacık dudaklar, heybetli bedenini titretebilecek en güçlü silahtı. Ve Yağız, ölümü böyle karşılamaya dünden razıydı.

Mira'nın, "Unuttur..." diyen sesi yankılandı.

O andan itibaren tüm dokunuşlar ateşe verildi. Odayı hızlanan nefeslerin sesi, her temasta biraz daha artan sıcaklık, yükselen iniltiler, ara ara duyulan kükremeler dolduruyordu.

Yağız, Mira'nın kalçalarını zorlukla örten geceliğe uzandı. Diğer eliyle hoyratça Mira'nın belinden tutup kendisine bastırdı. Sertleşmiş vücudundaki arzuyu, ona karışmak için sabırsızlanan erkekliğini hissetmesini sağladı. Gecelik yukarıya doğru sıyrılmış, genç kadının pürüzsüz ince bacaklarını, kalçalarının yuvarlak kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı.

Daha fazla sabredemeyerek, geceliği hızla Mira'nın üzerinden çıkarıp attı. Şimdi sevdiği kadın kollarında çıplaktı. Bu manzarayı içine çekmek ister gibi baktı. Ardından elini onun dolgun, hiçbir şeyle örtülmemiş olan göğüslerine uzattı. Ve başparmağını pembe uçlarında dolaştırdığında, ateşe dokunmuşçasına yandı. Mira inleyerek başını arkaya attığında, saçları savrularak adamın belini tutan eline dolandı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı Yağız elini ipeksi saçlara daldırırken. O saçların kendi vücuduna değişini, göğsünün üzerine dağılışını çok özlemişti.

Yavaş hareket etmeye daha fazla dayanamayarak, Mira'yı kendine çekip dudaklarına kapandı. Alt dudağını hazla ısırıp, dilini bir kuyuyu andıran ıslak ağzına kaydırdı. Onun enfes tadını almaya devam ederken, bacaklarını açarak kucağına oturmasını sağladı. Şimdi çok daha yakınlardı. Yağız dizginleyemediği kalın parçasında, onun külotunun üzerinden bile belli olan ıslaklığını hissediyordu. Ancak bu yakınlık Yağız'a yetmiyor, Mira'ya aylardır aç olan bedeni daha fazlası için yanıyordu.

Yağız onu kucağından bir an bile uzaklaştırmadan, altındaki minicik tangayı parçaladı. Mira'nın şaşkınlıkla açılan gözlerini gördüğünde gülümsedi ancak durmayarak yuvarlak kalçalarını okşadı. Hemen sonra onu yatağa bırakıp, kendi üzerindekilerden kurtuldu. Yeniden yatağın tam ortasındaki yerini alıp, Mira'yı beklemeden kucağına çekti. Vakit kaybetmek istemiyor, boşa geçecek birkaç saniyeye bile tahammül edemiyordu. İçindeki ilkel arzu Mira'ya dokunuşlarına yansırken, genç kadın kollarında inleyerek kıvranıyordu.

"Yağız... Dayanamıyorum artık. Lütfen... Hadi..."

Yağız elini zonklayan parçasına atıp hafifçe sıktı. Ardından sertliğini onun kaygan ıslaklığına sürtüp, aldığı zevke odaklandı. Mira dudaklarını dişleyerek bakarken, kopkoyu gözlerini ondan ayırmadı. Sımsıkı kadınlığına kendisini ittiğinde, aklında ona sahip olma isteğinden başka bir şey kalmadı. En derinlerine gömülüp, omzunu hazla ısırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı onun haykırışı dudaklarına dolduğunda.

Mira'nın yüzünü birkaç saniyeliğine buruşturduğunu fark ettiğinde irkildi. "Canını mı yaktım?" diye sordu dudaklarını alnına dayarken.

"Hayır..." dedi Mira titrek sesiyle. Uzun bacaklarını adamın beline dolayıp, onu daha derinine aldı. "Sadece..." dedi kıvranırcasına. "Çok uzun zaman oldu."

İnleyerek dudaklarını genç kadının göğüs oluğuna bastırdı ve o açık, pürüzsüz vadideki kokuyu derin derin içine çekti. Ancak ellerinin altındaki dolgun göğüsleri aklını çeliyor, Yağız dudaklarını onlara uzatmak, tatlarını yeniden hissetmek için çıldırıyordu. "Benim için de çok uzun zaman oldu," diye inledi dudaklarını onun göğüs uçlarına kapatırken. O pembe tomurcukları dişlerinin arasına alarak sertleştirdi. Ağzına dolan tat, Yağız'ın hareketlerini de hızlandırmıştı.

Mira'nın ise bu temasla aklı başından gitmişti. Bedeni yay gibi kıvrılmış ve başı bir inleme eşliğinde arkaya düşmüştü. Kollarındaki bu manzara, Yağız'ın dayanma sınırını da sona erdirmişti. Mira kollarında bu denli müthiş bir tutkuyla yükselip alçalırken, Yağız daha fazla bekleyemeyeceğini, çok zamanı olmadığını hissediyordu.

Öpüşmeleri şiddetini artırıp, dokunuşlar her geçen an daha tutkulu olurken, Mira'nın ince uzun bacakları Yağız'ın beline daha sıkı dolandı. Artık ikisinin de dayanacak gücü, bekleyecek hali kalmamıştı. Yağız kollarındaki karısının sıcaklığını dört bir yanında hissediyor ve onun artık hazır olduğundan emin oluyordu. Ancak Mira'nın gözleri kapalıydı. Yüzü aldığı

hazla kasılmış, buna rağmen dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılmıştı. Yağız ona baktıkça aklı başından gidiyor, onun bu tutkulu hallerine, bedenindeki ateşe taptığını düşünüyordu. Geceler boyu onu böyle kollarında hayal etmişken, bu anı elinden geldiğince uzatmak istiyordu.

"Aç gözlerini, Mira'm," diye fısıldadı kulağına. Kaygan ıslaklığına giriş çıkışı sertleşirken, Mira'nın da çığlıkları yükselmeye başlamıştı. Hissettiği baskıyla gözlerini araladığında, dudaklarından çıkan çığlığa engel olamadı. Masmavi gözleri adamın koyulaşmış, gecenin karasına bürünmüş gözleriyle buluştuğunda yükseldi. Bedenini hafifçe geri çekip ardından yeniden sıcaklığını onun kasıklarıyla birleştirdi. Dudakları adamın dudaklarına hafifçe sürtünürken bu çıldırtan yakınlık daha da arttı. Dudakları yeniden, bu kez daha büyük bir şiddetle birbirini bulduğunda, Yağız'ın parmakları birleştikleri noktaya baskı yapmaya başlamıştı.

Onun ıslak kadınlığına dokunup okşamaya başladığı anda Mira şiddetle haykırdı. Her hareketi vahşileşmişti, Yağız ona bakarken kükremelerine engel olamıyordu. Mira'nın dağılmış saçlarının ellerine dolanışı, öpülmekten berelenmiş, şişmiş dudaklarının o kanını kaynatan görüntüsü, teninden yayılan çilek kokusu... Hepsi birleşmiş ve Yağız'a soluk alacak bir aralık bırakmamıştı. Nefesi sıklaşmış, genç kadının pürüzsüz teninin üzerindeki ter damlacıklarının arasından süzülerek ilerleyen dokunuşlar hararetli bir hal almıştı. Son bir kez daha gözlerine baktı. Bakışlarını laciverte kesen mavilerden ayırmadı. Hazla, kendini kaybederek, enfes bir salınımla kendini onun içine bıraktığında, dudaklarından dökülen tutkunun kanıtı sesler duvarlara çarptı. Mira'nın inlemeleri arasından kaçan küçük kısık çığlıkları ise odayı doldurmuş, bedenlerinin etrafını sararak kozasına almıştı.

Ancak Yağız durmadı. Nefesini kesen bir tatmin yaşadığı halde, Mira'nın içindeki sertliği etkisini kaybetmemişti. Hoyrat hareketlerine devam ederek, Mira'yı bir kez daha zirveye

taşmaya başladı. Saniyeler dakikalara dönüştü. Mira'nın gözleri bunun etkisiyle açılmış, yaşadıkları şeyin büyüklüğüne inanamamıştı. Daha ilkinden sıyrılamadan ikinci bir zevk dalgası genç kadını esir almış, kollarını Yağız'a sardığında genç adam onun dudaklarını sertçe kavramıştı.

Kısacık bir nefes arasında "Yağız..." diye fısıldadı. Adamın bakışları kendisininkilerle birleşti. Şakağındaki damarın belirdiğini gördüğünde onun da yaklaştığını anlamış, hareketlerini hızlandırarak ona ayak uydurmaya başlamıştı.

Yağız kalçalarını tutup onu kendine çekti, ardından yeniden yükselmesini sağladı. Her darbesinde biraz daha fazlasını hissetti. Ve onun kollarında çırpınarak titrediğini, erkekliğini saran sıcaklığının kadife bir yumruk gibi sıkılaştığını hissettiğinde, genç adam için de yükseliş başlamıştı.

Bedeni bir kez daha sarsıldığında Yağız'a tutundu. Onu daha çok hissetmesi mümkünmüş gibi, kollarını kaslı sırtına sarıp kendisine çekti. Her seferinde biraz daha fazlasını denedi. Sonrası gizemli, ucu bucağı olmayan, nereden başladığını bilmedikleri gibi, nerede biteceğini de kestiremedikleri büyülü bir yoldan başkası değildi.

Yağız, "Seni seviyorum," diye fısıldadı bir kez daha kendini tutmadan.

Mira tek kelime etmeden yalnızca onu hissetmeye çalıştı. Boğazına kadar yükselen sözleri dile getirmekten kaçındı.

Nihayet yüksek, uçsuz bucaksız bir zirveden düştüklerinde ikisi de nefes alamadılar. Bedenlerindeki sarsıntının ardı arkası kesilmedi. Kalplerinin her vuruşunda ikisi de bambaşka şeyler anlattılar. Yağız bunca zamandır dile getirmediği aşkını dürüstçe onun kulağına fısıldadı. Mira'nın kırgınlığı yeniden dizginleri eline alırken, aşkı kuytu köşelere saklandı. Haz dolu titreyişler son buldu ve etraflarındaki o göz kamaştıran ışık geri çekildi. Nefes nefese, bir süre öylece beklediler. Bakışlarını birbirlerinin yüzünden bir an bile çekmediler.

Yağız ağırlığının Mira'yı ezebileceğini akıl edebildiğinde, müptelâsı olduğu sıcaklıktan zorlukla ayrıldı ve genç kadının yanına uzanarak onu da kollarına çekti. Yağız, Mira'nın bedenini okşarken büyülü bir sessizliği paylaştılar.

Mira az önce yaşadıklarının, aylarca rüyalarında gördüğü anlardan çok daha farklı olduğunu düşünüyordu. Böylesi tutkulu anları daha önce paylaşmış olsalar da, bu hiçbir şeye benzemiyordu. Özlem, dokunuşları daha başka hale getiriyor, Mira içindeki gururun kısık sesini şimdilik duymamayı seçiyordu. Geçmişte kalbini yakan acıyı düşünmemeye çalışarak Yağız'a doğru döndü. Kollarına iyice sokuldu. Yağız'ın dudakları bir süre saçlarında gezindi. Ardından ellerini avuçlarına alıp dudaklarına götürdü. Sırtındaki eli ise bel çukurunda okşayışlarına devam ediyor, Mira'nın bedenine yepyeni ürpertiler yayıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Yağız artık ritmini bulmuş nefesiyle.

Mira elini uzatarak onun göğsüne, tam kalbinin üzerine dokundu. Ancak sesi çıkmadı, yalnızca başını salladı. Saniyeler sonra sesini bulduğunda, dudaklarından dökülmek için bekleyen sözlere engel olamadı. "Sensiz geçirdiğim her gece kazımaya çalıştım seni tenimden, aklımdan... Kalbimden... Ama olmadı, başaramadım." İçine derin, sızılı bir nefes çekti. "Ben seni unutmak için çabaladıkça, sen daha çok bulaştın ruhuma. Her yanıma bulaştın. Kurtulamadım."

Yağız parmaklarını az önce öpmeye doyamadığı, kendi dokunuşlarıyla örselenmiş dolgun dudaklara bastırdı. Geçmişi duymayı reddetmek istese de, henüz hiçbir şeyin sona ermediğini biliyordu. Eli Mira'nın sol elini sıkıca kavrarken, ikisinin de yüzüklerinin olması gereken yerdeki boşluk içini yakıyordu. Ancak bunun düşüneceği son konu olduğuna kendisini ikna ederek kafasından atmayı başardı. O anda yalnızca Mira'ya odaklanmalı, ne hissettiğini ona anlatmaya çabalamalıydı. Bundan sonra hislerinin ufacık bir zerresini bile saklayamaz, yeniden aynı şeyleri ona yaşatamazdı. "Ben hiç vazgeçmedim

senden, seni sevmekten. Vazgeçmeyi denemedim bile, Mira. Bundan sonra da son nefesime kadar asla vazgeçmeyeceğim." Dudaklarına uzanıp hafifçe kıstırarak onu yeni başlayacak bir tutkuya ortak etti. "Asla!" diye inledi.

Mira ona yanıt vermezken, bedeninin ateşine ayak uydurdu. Yanlış yaptığını fısıldayan sesi umursamadı. Yağız'ın ellerini, dokunuşlarını dört bir yanında hissetmeye başladığında yeniden teslim oldu. Bu kez birbirlerini bekletmemişlerdi. Kanları hızla alev alıp yeniden yüksek bir tepeden kendilerini bıraktıklarında, Mira genç adama sokularak birkaç saniye içinde uykuya daldı. Yağız içinse, onun yüzünü izleyerek, güzelliğine içi giderek geçireceği, zaman zaman pişmanlık dolu olsa da huzurlu saatler başlamıştı.

Uyandığında gün tamamen aydınlanmamıştı. Gözlerini henüz aralamadan, dün gece yaşadıklarını hatırladı. Elini usulca yatağın yan tarafına doğru uzattı. Gece sokulmaktan vazgeçemediği o sıcaklığı aradı. Yine ona doğru kıvrılmak, kollarında yaşadığını hissetmek istedi. Ancak elinin altında hissettiği sıcak ve güçlü bir beden değil, yalnızca soğuk bir çarşaftı. Ürperdi önce. Aklına gelenlerle nefesi kesilse de hızlıca toparlandı. Üzerindeki çarşafı bedenine dolayarak yavaşça ayaklandı. Ellerinin titrediğinin farkında değildi. Odanın kapısına geldiğinde, ayakları ince bedenini taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti.

Ya yoksa... Ya gittiyse... diye içinden çaresizce inledi. Ardından, *Olmaz! Yağız söz verdi. Bir daha bunu bana yapamaz,* diye devam etti. Odadan çıktığında nereye gideceğini bilemez haldeydi. Aylar öncesinin görüntüleri zihninde dolanıyor, bir kez daha zaafına yenilişine lanet ediyordu. Ancak buna rağmen, dün geceye dair tek bir pişmanlık bile hissetmiyordu.

Aniden sağ tarafından gelen bir ses işitti. Erim'in mırıltıları kulağına çalındığında, panikle o tarafa yöneldi. Dün geceden

beri oğluyla bir kez bile ilgilenmediğini kabullenemezken, içindeki annelik duygusu, kadınsı arzularını bir kenara itmişti.

Kapıyı hışımla açtığında, gördüğü manzara karşısında öylece kaldı. Yağız kucağında Erim'i tutuyor, elindeki biberonla onun karnını doyurmaya çalışıyordu. Az önce Yağız'ı yanında göremediği için titreyen bedeni kendini hatırlatsa da, bu berbat hislere engel oldu. Bir kez daha onun önünde zayıf düşmeyi reddediyordu.

Yağız, Mira'yla göz göze geldikten sonra oğlunun uyuduğunu fark edip yatağına yatırdı. Bir saat kadar önce, Erim'in ağlayışını duyduğunda Mira'nın yanından kalkmak zorunda kalmıştı. Her ne kadar karısını yalnız bırakmak içine sinmese de, oğlu acıkmıştı.

Erim'i yerine yatırıp, üzerini hafifçe örttükten sonra Mira'ya döndü. Ancak onun hâlâ aynı yerde, kaskatı bir biçimde durduğunu gördü. Ardından onun yüzüne baktı. O gözlerde saklı acıyı fark ettiği anda, Mira'nın ne düşündüğünü anlamıştı. Ona doğru adım atıp hızla kollarına aldı. Mira hafifçe uzaklaşmak istese de onu bırakmadı. "Mira..." dedi dudaklarını alnına bastırıp.

"Gittin sandım," dedi Mira bir an bile kendisine düşünme fırsatı vermeden. "Seni göremeyince, yoksun sandım."

"Gidebilir miyim? Seni bir daha bırakabilir miyim, Mira?"

Başını kaldırıp Yağız'a baktı. Onun elalarında gördüğü acıyla kalbi sıkıştı. Kendi çektiği kadar ona da acı veriyor olmak berbattı. Yağız buradaydı. Mira'nın üzülmesine katlanamıyor gibi bakıyordu. Peki ya Mira? Neden bir türlü ne yapacağına karar veremiyordu? Onu göremediği için sarsıldığı bu denli açıkken, neden birazcık daha kalbiyle hareket etmiyordu? "Artık gitmek yok!" dedi bakışlarını ondan çekmeden.

Yağız onun onay bekleyen sözlerine gülümseyip, dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. "Yok... Artık asla gitmek yok." Kendisini yavaşça geri çekti. "Hiçbir şey gizlemek yok artık,

Mira. Söz veriyorum, bir adım atılacaksa beraber atacağız." Derin bir nefes alarak aklındakileri dile getirdi. "Bir günde ya da bir gecede beni affedemeyeceğinin, daha da önemlisi her şeyi unutamayacağının farkındayım. Ama eninde sonunda başaracağımı biliyorum. Senden yalnızca, kendini benden uzaklaştırmamanı istiyorum. İzin ver, seni nasıl özlediğimi, nasıl sevdiğimi göstereyim. Ancak bu şekilde her şeyi geride bırakabiliriz, Mira."

"Ben... Bu hislerden ne zaman kurtulabilirim, ne zaman uyandığımda *Acaba Yağız gitti mi?* diye düşünmem, bilmiyorum. Ama... Deneyebiliriz sanırım. Erim için..."

Yağız hafif bir öfkeyle kaşlarını çattı. "Erim için mi? Emin ol, Erim için olmayacak, Mira. Ben geri dönerken Erim'in varlığından haberdar değildim. Senin için geldim. Erim... Benim için bir ödül, bunu inkâr edemem ama yalnızca çocuğumuz için birlikte olmayacağız."

"Ben... Sandım ki..."

"Ne? Hiçbir şey hissetmediğim bir kadınla, sadece çocuğum için evli kalacağımı mı? Bunu asla yapmam, Mira. Ben sana âşığım. Uğruna her şeyi geride bırakacak kadar hem de... Erim'e verebileceğim en güzel hediyenin bu olduğunu düşünüyorum. Babasının annesini ne kadar sevdiğini bilmek, mutlu büyümesine yetecek."

Mira başını eğdi hafifçe. Duydukları kalbini deli gibi çarptırsa da cevap veremedi. Ne zaman her şeyi konuşabilecek cesarete sahip olacağını bilmiyordu. Ancak Yağız'a olan hislerinin bitmediğini dile getirdiğinde, her şeyin başa dönmesinden korkuyordu.

Yağız onun bir şey söylememesi üzerine kollarına aldı. Üzerindeki çarşaf bedeninin sıcaklığını hissetmesine engel olamıyor, Yağız'ı yeni bir tutku girdabının içine sürüklüyordu. Ama Mira'nın aralarına ördüğü duvarın dün geceye rağmen orada olduğunu biliyor, bunu nasıl aşacağını kestiremiyordu.

"Mira..." diye fısıldayıp yüzünü onunkine yaklaştırdı. Dudaklarını o pembe dudaklara sürttü. Ellerini kalçalarına uzatıp, hafifçe okşadı. Ardından hızla kendini belli eden sertliğini ona yasladı. Yağız'ın en iyi bildiği yol buydu. Ancak tenlerin buluşmasının, geçmişi geride bırakmaya yetmeyeceğini anlayamıyordu.

Karısının dudaklarına ateşli bir öpücük kondurduğunda, alev her ikisini de sarmıştı. Onu kucakladığı gibi hızlı adımlarla yatak odasına ilerledi. Genç kadını yavaşça yatağa bırakıp bakışlarını yüzünde gezdirdi. Dudakları yeniden birleşmek üzereyken, kulaklarına tiz bir ağlama sesi doldu. Yağız alnını bitkince Mira'nınkine dayadı. Onu zora sokan sertleşmiş bedenini sakinleştirmek, sandığından daha fazla zaman alacaktı.

"Ben Erim'i alayım," diyen Mira'yı durdurdu.

"Sen üzerini giyin. Ben onu buraya getiririm."

"Ama... Ama sen iyi misin?"

Mira'nın ne demek istediğini hafifçe pembeleşen yanaklarını gördüğünde anladı. Yüzüne çapkın, Mira'yı heyecanlandıran bir gülüş yerleştirdi. "Merak etme, Mira'm. Sensiz geçirdiğim aylardan sonra, ne kadar zor olsa da kendimi sakinleştirmeyi öğrendim. Birazdan toparlarım." Onun bakışlarını kaçırdığını görse de durmadı. "Utanman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı Yağız kulağını hafifçe dişlerken. "Ama şunu bil ki, bundan sonra senden uzak kalmaya hiç niyetim yok. Tek bir gece daha benden ayrı uyumayacaksın."

Arkasını dönüp Erim'in odasına gitti. Saniyeler sonra oğlunu kucaklayıp yatak odasına getirdiğinde, Mira'nın seksi iç çamaşırlarından birini giymiş olduğunu gördü. Üzerindeki sabahlığın önü açıktı. Aç bakışları siyah dantelin ortaya serdiği kusursuz bedeninde gezinirken, dikkatini kucağındaki oğluna vermeyi deneyip içindeki arzuyu dizginlemeye çalıştı.

"Getirdim tombiği..." Kendini az da olsa sakinleştirmeyi başarıp, Erim'i Mira'nın yanına bıraktı. Ardından o da yanlarına

oturdu. Minik oğlu annesini gördüğü anda gülmeye başlamış, onu özlediğini anlatmaya koyulmuştu.

Minik dudaklarından çıkan agular Yağız'ın duyduğu en tatlı ses, Mira'nın yanağına değdirdiği yumuk eller, sürekli çırpınıp duran, üzerindeki badinin açıkta bıraktığı tombul bacaklar gördüğü en güzel görüntüydü. Oğlu ellerini annesinin yanağına dokunduruyor, Mira o boğumlu elleri öpücüklere boğuyordu. Genç kadın, "Oğlum benim..." diye mırıldanırken, Erim muhtemelen ağzına sokup ıslatamadığı ellerinin eksikliğini hissediyordu. Aynı miniklikteki köfte ayaklarını ağzına sokmaya çalışması bunu gösteriyordu.

Erim ufacık ayak başparmağını emmeye başladığında, Mira'nın kahkahası odada yankılandı. Yağız'ı daha fazla mutlu edecek başka bir manzara olamazdı. Parmaklarını Erim'in başında, dudaklarını Mira'nın saçlarında dolaştırdı. Etrafı huzurla sarılırken, "Şu an... Her şeye değer," diye fısıldadı. Mira ona dönüp hafifçe gülümseyerek bakmıştı ki, Erim mızıldanmaya başladı.

"Oğlum... Çok mu acıktın? Daha yeni yemedin mi mamanı?" diye sordu Mira, Yağız'ın büyüsünden sıyrılmaya çalışarak. Kucağına aldığı oğlu dudaklarını aralayıp genç kadının çenesini emmeye çalıştığına göre gerçekten acıkmış olmalıydı. "Mamanın hepsini bitirmemiş miydi, Yağız?"

Yağız bu eşsiz manzaraya gülümsedi. "Yarısında uyuyakaldı."

Mira, Erim'le birlikte mama hazırlamak üzere ayağa kalkmaya çalıştı. Oysa Erim'in göğüslerine giden elleri başka bir şey istediğinin kanıtıydı. "Mama istemiyor," diye mırıldandı Mira tekrar yatağa otururken.

"Ne istiyor?" Yağız oğlunun ellerinin nereye dokunduğunu gördüğünde dudakları kıvrıldı. "Bak sen yumurcağa! Edepsiz tabii... Ağzının tadını biliyor."

Mira kızgın bakışlar atmaya çalışsa da başaramadı. O an paylaştıkları anların güzelliğini bozmamak için kendini tuttu. Dantel sutyenini hafifçe sıyırıp, oğlunu uygun bir pozisyona getirdi. Dikkatini Erim'e vermişken, Yağız'ın bakışlarından geçen tutku kıvılcımlarını göremedi. Ancak arsız dudakları boynunda, çıplak omuzlarında gezinmeye başladığında, Mira bedenindeki titremeleri yok sayarak oğluna odaklanmaya çalıştı. "Yapma, Yağız..." derken sesi öyle nazlıydı ki, hiç kimse bu dokunuşlar için delirmediğine inanmazdı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Yağız nefes nefese. Mira'yı bu şekilde görmenin içinde yarattığı arsız tutkuyu bastırmaya çalışmak, her geçen an daha zor oluyordu. "Bu halin... Çıldıracağım, Mira."

Mira, Yağız'ın öpüşlerinden, kulağına fısıldadığı sözlerden etkilenmemeye çalışıp, kucağındaki kıymetlisine odaklandı. İçindeki dürtüleri bastırmaya çalışırken, bir yandan da elini Erim'in başında gezdiriyordu.

"Çok obur," dedi Yağız oğlunun tatlılığına gülerek.

"Emiyor hâlâ. Doymadı sanırım."

Erim'in saniyeler sonra gözleri kapanıp, Mira'nın göğsünü tutan dudakları serbest kaldığında Yağız ona şefkatle baktı. "Karnı doyunca uyudu tabii." Erim'i biraz sabırsız, çokça dikkatli bir şekilde Mira'nın kucağından alıp yataktan kalktı. Ardından bakışlarını Mira'ya odakladı. "Şu halini sakın bozayım deme!" diye hırladı tutku vadeden sesiyle.

Aradan dakikalar geçmemişti ki, Yağız az önce çıktığı kapıdan girip, adımlarını Mira'ya doğru yönlendirdi. Üzerindeki tişörtü bir çırpıda çekip çıkardı. Aynı şeyi altındaki şort ve boxer için de yaptı. Hızla karısının yanına gelip kollarına aldı. "Sen az önce beni ne hale getirdiğinin farkında mısın?" diye sordu. Ancak Mira'nın, onun bu içten hareketleriyle ne kadar zorlandığını göremiyordu.

Mira hafifçe yutkunarak onun coşkusuna eşlik etmeye çalıştı. Yağız madem her şey normalmiş gibi davranacaktı, Mira da durumun nasıl gideceğine bakacaktı. Zihninde dolanan karanlık düşünceleri hızla bir kenara attı. Üzerindeki adamın ihtişamlı bedenine doğru yükselip, kendini ona doğru bastırdı. "Farkındayım," diye fısıldayıp, adamın dudaklarını kendi dudakları arasında kıstırdı. Bu hareketi gece boyunca Yağız yapmış ve Mira'yı çıldırtmıştı.

"O zaman... Sonuçlarına da katlanmalısın."

Adamın elleri sertçe kalçalarında dolandı. Mira başını arkaya atıp, "Cezama razıyım," diye inledi.

"Cezan benim." Genç kadının kulağını hafifçe dişlerken, bacaklarını beline dolayıp, bedeninin sertliğini hissetmesini sağladı. "Benim ödülümse sen..." Tutkunun ateşi ikisini de esir almaya başladığında aşkla fısıldadı. "Ödülüm sensin. Sen ve dudaklarımdan gitmeyen çilek tadın..."

Mira bir ayağı hâlâ aylar öncesindeyken, kendini ona teslim etmeye çalıştı. Saniyeler sonra Yağız'la birlikte zevk dolu bir uçurumdan düştüğünde, aklında yalnızca ruhunun buna ne kadar dayanabileceği vardı.

Evlerine geldiklerinden beri birkaç gün geçip gitmişti. Yine bir sabah birlikte kahvaltılarını ederlerken, Erim masadaki yiyeceklere uzanmaya çalışıyordu. Yağız oğlunun sürekli yemek istemesine gülüp, sanki anlıyormuş gibi onunla dalga geçerken, Mira ikisini şefkatle izliyordu.

"Bugün ne yapmak istersin?"

Yağız'ın sorusuyla başını önündeki omletten kaldırdı. Onun ne demek istediğini kavrayamadan yapacaklarını anlatmaya başladı. "Birazdan kafeye gitmem gerek. Kaç gündür çok aksattım."

Yağız duyduklarıyla aniden kaşlarını çattı. Bulundukları bu karmaşanın içinde, kafeye gitmek de nereden çıkmıştı? "Kafeye mi? Bu nereden çıktı?"

Mira şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek nereden çıktı? Orası benim iş yerim."

Yağız yerinden kalkıp oğlunu kucakladı ve onu oyun parkının içine bıraktı. Başına küçük bir öpücük kondurarak, eline sevimli bir oyuncak tutuşturdu. "İş yerin olduğunu biliyorum. Ama bir süre işe gitmeni istemiyorum."

Yeniden yerine oturduğunda, Mira elinde bir tabakla öylece dikiliyordu. Kaşları çatılmıştı, masmavi gözleri ateşler saçıyordu. Ancak Yağız onun bu tavrına anlam veremiyor, yanlış bir şey söylediğini düşünmüyordu.

"İşe gitmemi istemiyorsun?"

Mira'nın soru işaretleriyle dolu öfkeli bakışları genç adama engel olmadı. "Evet. En azından bir süre gitmemen iyi olacak. Sidar buradan gidene ve Berzan bulunana kadar..."

Mira elindeki tabağı sertçe tezgâha bıraktı. Kızgın bakışlarını Yağız'a odakladı. "Sen ağalığını özledin galiba, Yağız Bey?" Ellerine beline koymuş, adeta burnundan soluyarak cevap vermesini bekliyordu. Onu eve kapatabileceğini düşünmüş olmasına sinir oluyor, bu isteği asla yerine getirmeyeceğini biliyordu.

"Ağalıkla ne alakası var bunun? Senin güvenliğini sağlamaya çalışıyorum."

"Bunu beni eve kapatarak mı yapacaksın? Sunacağın çözüm bu mu?"

Mira elleri belinde oradan oraya dolanıyor, ara ara bir elini kaldırarak saçlarının arasından öfkeyle geçiriyordu. Bu görüntü Yağız'ın kanının damarlarında daha hızlı akmasına, kalbinin arsız bir tutkuyla bedeninden çıkmak istercesine atmasına neden oluyordu. Seri adımlarla yanına yaklaşarak elini tuttu. İncecik belinden kavrayıp onu sarmak istese de, genç

kadının kollarında çırpınışı, ellerinin hırçın hareketleri Yağız'ı daha çok tahrik ediyordu.

Sert ve kendinden emin bir hareketle onu kollarından sıkıca tutup, narin bedenini hızla arkalarındaki duvara yasladı. Mira, adamın güçlü kollarının hapsine girmiş, kaçacak yeri kalmamıştı.

"Bırak! İşe gitmem gerek."

Sözcüklerinin şiddeti adamın ona yaklaşan dudaklarıyla azalıp, aralarında kalan bir nefeslik mesafeden süzülüp gitti. Gözleri onun kıvılcımlar saçan bakışlarına kilitlendi. Yağız ellerinin tutuşunu sıkılaştırdı. Ardından sert ve hükmeden bir baskıyla genç kadının kıvrımlı bedenine kendisini bastırdı. Kadının dudaklarından kaçan küçük iniltinin acıdan kaynaklanmadığının farkındaydı. Onun da gözleri hırçın okyanuslar gibi yükselmişti ve yarattığı dev dalgalara Yağız'ı çekmeye hazırlanıyordu.

"Gitmeyeceksin!" diye hırlayarak karısının dudaklarına kapandı. Kulağına dolan inlemenin kendisinden mi, yoksa Mira'dan mı geldiğini anlayamadı. Mira hafifçe yükselip bacağını ona sürterek kalçasına doladı. Minicik şortunun açıkta bıraktığı pürüzsüz bacakları adamın baskısını artırmasına neden oldu. Yağız'ın dizginleyemediği tutkusu Mira'yı önüne alıp sürüklemek istiyordu. Ve Mira'nın dilinin ağzının içine kayması, Yağız'ın sabrının taşmasına neden oluyordu.

Sabırsızca inleyerek Mira'nın iki bileğini de sıkıca kavradı ve başının üzerinde birleştirdi. Duvara yaslanan bileklerin etkisiyle genç kadının başı da yükselmişti. Dağılmış saçları, öpülmekten berelenmiş dudaklarıyla Yağız'ı bir ziyafete davet ediyordu.

Yeniden dudaklarına uzandığında, bir eliyle onun duvardaki bileklerini, diğer eliyle de kalçalarına dolanmış uzun seksi bacağını sabit tutmaya çalışıyordu. Ancak yetmeyen temaslar ne komiktir ki üçüncü bir elin varlığını arıyordu. Homurdanarak elini Mira'nın ipek yumuşaklığındaki bacağından

çekti ve dokunmak için çıldırdığı dolgun göğüslerine yöneldi. Mira'nın üzerindeki askılı bluz kendisine kolaylık sağlarken, zaten açıkta olan yakasını biraz daha sıyırarak birkaç saattir hasretini çektiği tene ulaşabilmişti.

"Yağız..." diye adamın ağzının içine inledi. Kocasının erkeksi kalçalarına dolanmış bacağının yardımıyla, onun heybetli bedenini kendisine doğru çekti. Onun kışkırtan tadını alabilmek uğruna, dilini emerek adamı çıldırtmayı denedi.

"Gitmeyeceksin!" dedi Yağız bir kez daha, kısacık bir nefes arasında.

Mira'nın inatla "Gideceğim!" deyişiyle, Yağız'ın dizginlemeye çalıştığı öfke zincirlerinden kopmuştu.

Elini ipek teniyle örtülü boynuna uzattı ve ateşe veren dokunuşlar sürüklenerek bluzunun yaka açıklığından içeri süzüldü. Yağız'ın parmak uçlarının teması göğüslerinde dolaşırken, genç kadının elleri serbest kalarak adamın boynuna dolandı. Yağız'ın tek bir hamlesiyle narin bedeni hafifçe yükselmiş, duvarla ilişkisini kesmeden bacakları adamın beline dolanmıştı. İkisi de daha fazlasını istiyor, tutkuyla alev almış vücutların bu sınırlı ve kıyafetler tarafından engellenmiş teması ikisini de delirtiyordu. Yağız'ın dudakları boynuna, oradan gerdanına, daha da cüretkâr bir hal alarak aşağılara yöneldi. Onu her öpüşünde daha vahşi bir tutkuyla saldırıyor, dudakları göğüslerine indiğinde genç kadının dudaklarından dökülen kısık iniltilerle aklı başından gidiyordu.

Aniden çalmaya başlayan kapı sesiyle ikisi de duraksadı. Erim de yaygarayı koparınca, evin içinde fırtınayı andıran bir hava oluştu. İkisi de nefes nefese birbirinden ayrıldı. Yağız bakışlarındaki kor alevler henüz yok olmadan sinirle kucağından indirmek zorunda kaldığı kadının üzerindeki bluzu düzeltti. Ardından seri adımlarla salona yöneldi. Mira'nın onu takip ettiğinin bilincindeydi ve öfkeyle söylendi. "Kafeye gitmeyi unut, Mira!"

Mira, Erim'i kucağına alıp avutmaya çalışırken, kocasına laf yetiştirmeyi de ihmal etmedi. "Sen de bana hükmetmeyi unut! İşe gideceğim, Yağız Ağa!" Sözcüklerin dudaklarından hafif bir alayla, ama en çok da öfkeyle çıkmasına özen göstermişti. Ve bu tavrı, Yağız'ın gözlerini kısarak ona bakmasına neden olmuştu.

Kapı açıldığında karşılarında beliren adam ikisine de gülümseyerek bakıyordu. Erim az önce ağladığını unutmuştu. Gülücükler saçarak o tarafa gitmek istiyor, tamamen bir yabancı olan bu adamı sevimli bulduğunu göstermeye çalışıyordu.

"Günaydın, Yağız!" diye selamladı Arif genç adamı. Yağız'ın homurtusunu umursamadan devam etti. "Sana da günaydın, gelin ağam. Ben Arif... Yağız'ın sağ koluyum."

Mira kulağına çalınan kelimelerle bir süre kendine gelemedi. Herkesin dikkatle ona baktığını hissediyor ancak hiçbir tepki veremiyordu. Bu bir şaka olmalıydı. Mira kendini absürt bir komedinin içinde hissediyordu. "Gelin ağa mı?" Erim'i sinirle Yağız'ın kucağına tutuşturuken homurdandı. "Gelin ağa ne ya? Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Aşiret mi burası? Yoksa dizi mi çeviriyoruz? Kameralar nerede?"

"Ama gelin ağam, bizim oralarda böyle denir."

Duruşunu dikleştirerek adamın şaşırmış suratına baktı. Yağız'ın kahkahasını zor tuttuğunu fark ettiğinde öfkeli kıvılcımlar saçan gözlerini ona odakladı. "İstanbul burası, İstanbul! Gelin ağaymış!" Saçlarını savurarak arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. Arkasında şaşkın bir Arif, kahkahaları salonun içinde yankılanan bir Yağız bırakmıştı. Merdivenlerden çıkarken, "Gelin ağa ne, Allah aşkına? Yok daha neler ya!" diye söyleniyordu. Son anda aklına gelenlerle gözleri ışıldadı. İnce bedenini merdivenin tırabzanlarından aşağı sarkıtarak, hâlâ ayakta dikilen adamlara seslendi. "O zaman çabuk hazırlanın da, gelin ağanızı işe götürün!" diye bağırdığında Yağız'ın sinirlendiğinden emindi. Eskinin şehirlisi, şimdinin

ağa çakması kocasına, her istediğini yapabileceğini göstermenin vakti gelmişti.

Genç kadının endişeyle ona dönen bakışları, ardından kucağında tuttuğu minik bedene çevirdiği mavi gözleri adamın içini titretiyordu. Mira'nın Erim'i çok nadir yalnız bıraktığını, oğlundan uzak kalmamak için bir nefes yakınından ayırmadığını anlıyordu. Mira'nın kıyamayan bakışları kendisini ele veriyor, Erim'in başını okşarken titreyen elleri Yağız'ı çaresiz bırakıyordu.

"Endişelenme, Mira'm. Çok iyi bakacağım oğlumuza."

Minik bebek babasıyla baş başa, erkek erkeğe vakit geçireceğini anlamış gibi kıkırdadı. Yağız onun başına küçük bir öpücük bırakıp, yumuk elleri yanaklarına değdiğinde hissettiği duyguların tadını çıkardı.

"Emin misin, Yağız? Baş edebilecek misin?"

Genç adam bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Bir eliyle oğlunu tutarken, diğer elini karısının beline uzattı. Onu hafifçe çekerek kendisine bastırdı. Dudaklarını onun küçük burnuna dokundurup, ardından yanaklarına doğru süzüldü. Bir öpücük... Sonra bir öpücük daha... Dudaklarına ulaşmadan önce fısıldadı. "Bana güven. Bir aksilik olmayacak." dedikten sonra devam etti. "Sen yalnızca dikkat et, Mira. Adamlar bugün kafede olacaklar. Lütfen onlara zorluk çıkarma. Herhangi bir şey olmasına tahammülüm yok."

"Kaç gündür kafede tesadüfen bulduğumuz biri tatlıları yapıyor, Yağız. Gelenler hiç memnun kalmamışlar. Müşterilerimin tepesinde Azrail gibi dolanmadıkları sürece, adamlarına bir itirazım yok! Ama daha fazla müşteri kaybedemem," diye yanıtladı Mira küçük çenesini öfkeyle havaya dikerek. Ancak tam o anda Yağız'ın dudakları onunkileri ele geçirdi. Alt dudağı sertçe ısırıldığında kulaklarına dolan hırıltı onu

ateşlemiş, ancak oğlundan gelen sıkılgan mırıltılarla aralarındaki büyü hızla geçip gitmişti.

"Oğlum? Sen anneyi mi kıskanıyorsun?" diye sordu Yağız, Erim'e bakarak.

Mira bu soruyla içten bir kahkaha attı. Yağız ise bu kahkahada takılıp kalmıştı. Geldiği günden beri bir kez bile Mira'yı bu şekilde gülerken görmemiş, o anı hızla aklına kazımıştı.

"Bu çocuk seni paylaşamayacak, anlaşıldı!" dedi sitem eder gibi. Kaşlarını sahte bir kızgınlıkla çattı. Ancak bundan müthiş bir zevk aldığı anlaşılıyordu.

Mira yüzünü usulca adama yaklaştırdı. Ilık nefesi Yağız'ın yüzüne vurup kanını kaynatırken, onun içine çektiği kesik nefese gülümsedi. Ancak asıl söyledikleriyle Yağız'ı zor durumda bıraktığının farkındaydı. "Paylaşamasın. Sen de paylaşama. Hayatımdaki iki erkek tarafından bu kadar vazgeçilmez olmak beni sadece mutlu eder," dedi kendine engel olamadan.

"Ah, Mira! Biraz daha yaklaşırsan ve o dudakların öyle seksi seksi kıpırdamaya devam ederse, işe falan gidemeyeceksin."

Genç kadının kıkırdaması arttı. Oğlunun yumuşacık yanaklarına küçük öpücükler bırakırken, tertemiz kokusunu derin derin soludu. "Anneyi özle, bebeğim. Babayı da çok üzme, olur mu?

Yağız onu evin kapısından geçirirken, Mira hâlâ Erim'i öpüp kokluyordu. Genç adam da bu fırsatı değerlendirerek Arif'e baktı. Arif için tek bakış yeterli olmuş, onu canı pahasına koruması gerektiğini bir kez daha kendisine hatırlatmıştı. Yağız, adamın dikkat edeceğini bilse de uyarmadan edemiyordu. Berzan'ın nereden çıkacağı hâlâ belli değilken, risk alamayacağını biliyordu.

Genç kadın oğlunu öpüp koklamayı bitirdiğinde bakışlarını kocasına çevirdi. O gözlerde az önce şefkat dolu bakışlar varken, şimdi farklı bir hale gelmişti. Yağız onun gözlerinin ardında saklı olan hüznü hâlâ görebiliyordu. Onu kaybetmemek

için her şeyi yapacağından emin olsa da, ona yaşananları nasıl unutturacağını bilememek elini kolunu bağlıyordu.

"Yağız, eğer onunla baş edemezsen ara beni lütfen. Hemen gelirim."

"Neden başa çıkamayayım?"

"Erim bazen çok mızmız olabilir. Eğer çok ağlarsa..."

"Bizim için endişelenme, Mira'm. Sen sadece bugün evde seni bekleyen iki sabırsız erkek olduğunu unutma." Dudakları arsızca kıvrıldı. "Anlayacağın, çabucak gelsen iyi olur. Mahum... Hayatındaki iki erkeği de doyurmak hiç kolay değil."

Mira onun dudaklarından dökülen iması açık sözlere kaşlarını çattı. Onun her zaman böyle olduğunu bilse de, sinirlenmeden yapamadı. "Sen... Sen..."

"Evet. Ben?"

"Sen iyice ahlaksız oldun. Küçücük çocuğun yanında utanmıyor musun?"

Yağız karısına yalancı bir şaşkınlıkla baktı. "Ne ahlaksızlığımı gördün? Ben sadece oğlumuzun oburluğundan söz ediyordum."

Mira gözlerini devirdi. Elindeki gücün farkında olarak genç adama yaklaştı ve elini onun boynuna götürdü. "Ben daha obur birini tanıyorum." Dudaklarını hafifçe yalarken gözlerini adamınkilerden çekmedi. Onu delirttiğinin bilincinde, dişi bir ses tonuyla devam etti. "Günlerdir bir an bile beni rahat bırakmayan bir kocam var. Eh! Oğlumuz da ona çekmiş olmalı." Yağız'ın arzularının yoldan çıkmak üzere olduğunu kararmış gözlerinden anladığında geri çekildi. Dudaklarına küçük ve hızlı bir öpücük kondurarak seri adımlarla, hatta adeta koşarak uzaklaştı. Arabaya binerken, şaşkınlığını üzerinden atmış adamın sesi yankılandı.

"Bunun hesabını vereceksin, Mira. Hem de bu akşam!"

Evin kapısının önünde duran büyük arabadan inen adama baktı. Kuzgun bu kez sakallarını daha da uzatmış, iyice tanınmaz hale gelmişti. Adam hızlı adımlarla ilerleyip, Yağız'ın açtığı kapıdan içeriye girdi.

Yağız onun siyaha yakın gözlerine bakarken kaşlarını öfkeyle çattı. "Nihayet gelebildin."

"Senden becerebildiğim kadar kaçmaya çalışıyordum. Ama anlaşılan başarılı olamadım."

"Suçunun farkında olmana sevindim, Kuzgun. Çünkü bana bunun hesabını vereceksin!" dedi eliyle küçük oyun alanının üzerindeki minderde uzanan bebeği göstererek.

Erim kollarını bacaklarını oynatırken, gözleri gelen adamın üzerinde dolaşıyor, dudaklarından tatlı agular dökülüyordu.

"Bundan memnun olmadığını söyleme bana!" dedi Kuzgun bakışlarını bebeğin üzerinden ayırmadan. "Çok..."

"Çok ne?"

"Tombik."

Yağız dayanamayıp kahkahayı bastı. "Öyle. Pek doyuramıyoruz Erim Paşa'yı."

"Erim..." diye fısıldadı Kuzgun yeniden arkadaşına dönerken. Ardından elini onun omzuna atıp hafifçe vurdu. "Şanslı piçin tekisin!"

"Biliyorum," dedi Yağız kendini koltuklardan birine bırakırken. "Ve bunun devam etmesini istiyorum." Bakışları aniden kararadı. "Bir haber var mı? Mardin'i yeniden aradınız mı?"

"Arif sabah gelmiş olmalı, anlatmadı mı?"

"Henüz konuşamadık."

"Sürekli aranıyor," diye yanıtladı Kuzgun ciddileşerek. "Yurt dışında olma ihtimali çok yüksek. Suriye'de değil. Çünkü sınırın dışındaki adamlarımdan da ses gelmedi. Mardin yakınındaki depolarından birini bulduk. Tonlarca mal çıktı. Sevkiyat bekleyen mallar... Alıcısının kim olduğunu da öğrendik

sayılır. Ama Berzan kızı öldüğünde bile ortaya çıkmadıysa, ne zaman kendini gösterir, orası muamma."

"Berzan'ın adamlarının hepsi içeride. Hiçbiri konuşmadı mı?"

"Yalnızca birkaçı... Depoyu da o sayede bulduk. Adam iyi saklanmış. Ve desteği epey sağlam yerden. Uyuşturucudan kazandığı paranın büyük kısmı bir örgüte gidiyor."

"Durum iyice boktan yani... Bu herif yakalanmadan bize huzur yok."

"Bir süre daha dikkatli olun. Eninde sonunda tepesine çökecekler. Hiçbir şeye karışma. Bırak, her şey yasal yollardan devam etsin. Bir daha seni herhangi bir konuda aklayamayabilirim."

"Bozo'nun ölümünden bahsediyorsan, pişmanlık duymuyorum."

"Pişmanlık duymadığını biliyorum. Ama tamamen kendini korumak için ateş ettiğini de biliyorum. Onun yaptığının karşılığında... Emin ol, birinin gözlerine bakarak tetiği çekemezdin, Yağız."

"Ben bu işlerin adamı değilim, Kuzgun," dedi Yağız bıkkın bir şekilde. "Bir daha oraya adım atmam imkânsız."

"Atma. Karına, oğluna odaklan. Berzan yakalandıktan sonra orada aşiret diye bir şey kalmayacak zaten."

"Umarım," dedikten sonra sorgularcasına baktı. "Konuyu kapatmana izin vermeyeceğim." Kuzgun'un bakışlarını kaçırdığını gördüğünde aldırmadı. "Onur, Mira'yı takip ederken hamile olduğunu görmemiş olamaz. Bunu bana nasıl söylemezsin, Kuzgun?" diye kükredi. Ardından Erim'in mırıltılarını duyduğunda sesini alçalttı.

"Sana bunu söyleseydim, oradaki hiçbir şeyi umursamaz, buraya gelirdin. Senin hem kendi hayatını, hem de onlarınkini riske atmana izin veremezdim. Berzan zaten seni ortadan kaldırmak için fırsat kolluyordu. Öğrendiğin takdirde orada

hiçbir şeye odaklanamayacağını biliyordum, Yağız. Arkadaşımı, karısını ve oğlunu elimden geldiğince korumaya çalıştım."

"Biliyorum. Bunun için sana minnettarım."

"Lafı bile olmaz, dostum," dedi onun zamanında kendisine söylediği gibi. "Lafı bile olmaz."

Bir süre planlardan konuşup, Yağız'ın kuracağı şirket üzerine tartıştılar. İkisi de salonda kahvelerini içerken, Yağız bakışlarını Erim'den ayırmıyordu. Bir ara Kuzgun'un dalga geçmelerine, serseri laflarına aldırmadan ona yemek bile yedirmişti. Şimdi oğlu yattığı yerde gayet eğleniyor gibi görünüyordu.

"Kim derdi ki, Yağız İlhanlı bir gün baba olacak!"

Yağız gözlerini devirdi. "Gerçekten eğlence yoksunluğu yaşıyor olmalısın, Kuzgun. Diline bunu doladığına inanamıyorum."

"Bu, bir zamanlar Boston'da tek gecelik ilişkiler yaşayan adamla ilgili çok sağlam bir malzeme. Uzun bir süre bıkacağımı sanmıyorum."

Yağız kaşlarını çatıp ona cevap verecekti ki, salonun ortasında komik bir ses yankılandı. Belli aralıklarla devam eden pırt sesini duydukları anda, ikisi de şaşkınlıkla birbirlerine bakmışlardı.

Elbette Yağız çabuk toparlandı. Bu sesin oğlundan geldiğini anladığında, gür kahkahasını tutamadı. "İşte bu çok esaslı bir cevaptı!" Kuzgun'un gözlerinin kocaman olduğunu fark ettiğinde gülüşü arttı. "Çeneni kapatman için, Erim'in müdahalesi gerekiyormuş demek ki?"

"O yumurcak... Az önce osurdu mu?"

"Ne bekliyordun? Minicik bir bebek o."

"Dostum! Onun poposuyla her ne yapacaksan, lütfen ben gittikten sonra hallet."

"Yoo! Öyle kaçmak yok! Ben bunu ilk kez yapacağım. Sen de bunca zamandır bildiklerini gizlemenin cezasını çekeceksin."

Adamın tiksintiyle yüzünü buruşturduğunu görse de aldırmadı. Mira'nın bir köşede bıraktığı gerekli malzemeleri aldı. Alt değiştirmek için kullanılması gerektiğini tahmin ettiği bez parçasını koltuğa serdi. Oğlunu da üzerine yatırdı. Ardından badisini yukarı doğru sıyırıp göbeğini açıkta bıraktı. Dayanamayarak dudaklarını o tombiş göbeğe dayadı ve Erim'i güldürecek sesler çıkardı. Onun kıkırtıları kulaklarına doldukça, Kuzgun'un uzaklaşmasını umursamadı. "Hoşuna mı gitti, yaramaz pasaklı?" dedi onun altına temiz bir bez koymaya çalışırken.

Nihayet başardığında kesinlikle Mira'nın yaptığı gibi olmamıştı. Bantlar eğri büğrüydü ama en azından karısı gelene kadar idare ederdi.

"Vay be! Az önce resmen oğlunun altını değiştirdin."

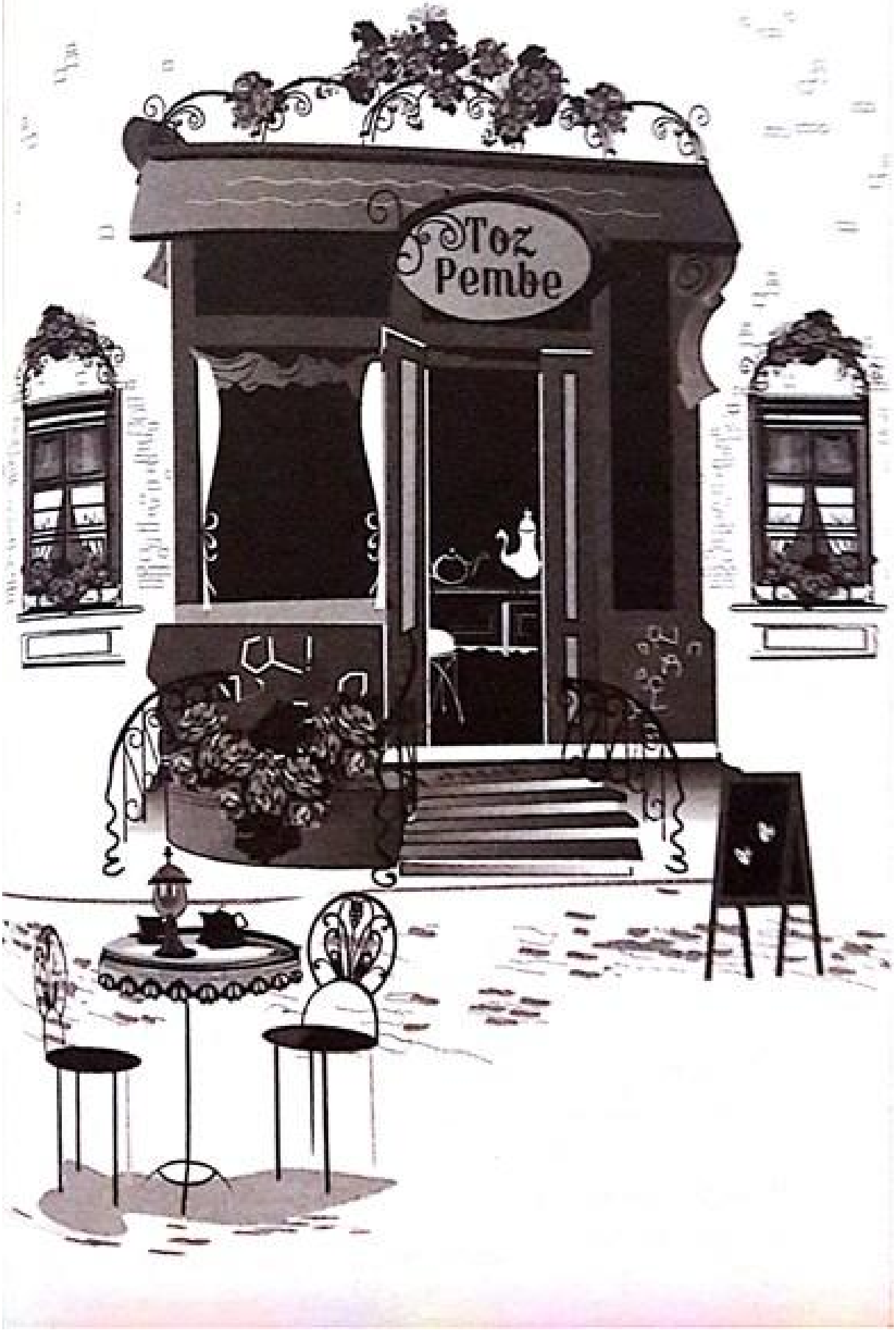
"Çok özendiysen darısı başına," dedi Yağız alay edercesine. Erim'i kollarında sardı. Kuzgun'un kapıya doğru ilerlediğini gördüğünde dudakları kıvrıldı. "Bu kadar çabuk mu kaçıyorsun?"

"Oğlunun az önce yaptığı şeyden sonra daha fazla kalamam." Kuzgun gülerek başını salladı. "Senin için seviniyorum," dedi ciddileşerek. "Mutlu olmayı hak ettin, Yağız. Onları sakın bırakma."

"Benim niyetim de bu." Yağız onu kapıdan geçirdi. "Ömrümü onlarla geçirmekten başka bir isteğim yok. Ama bunun için, önce tüm sorunların bitmesi gerekiyor."

"Bitecek!" Kuzgun, Erim'i ezmemeye dikkat ederek arkadaşına hafifçe sarıldı. "Tekrar konuşuruz. O zamana kadar kendine ve ailene iyi bak," dedikten sonra arkasını dönüp evden uzaklaştı. Yağız yeniden içeri girip kapıyı kapattığında, bir anlığına içindeki huzursuzluk arttı. Berzan olayının bir an önce çözülmesi gerektiğini düşünürken, onun vereceği açığı beklemekten başka yolları olmadığının farkındaydı.

Sekizinci Bölüm





Boğaz'a nazır lüks otelin bahçesinde kahvaltısını ederken düşüncelere dalmıştı. Mavi gözleri bunun etkisiyle kısılmış, kaşları istemsizce çatılmıştı. Birkaç gündür yalnızca beklemekten, ortalığın nabzını ölçmekten sıkılmıştı. Mardin'de ve özellikle Kıbrıs'taki kumarhanede işlerle ilgili haber gelse de bu, Sidar için yeterli olmuyordu. Berzan'ın nerede olduğunu bilememek sinirini bozuyor, ancak Yağız'la konuşmadan buna odaklanamayacağını biliyordu.

Çay fincanını dudaklarına götürüp bir yudum içti. Mayıs ayının tüm güzelliği İstanbul'u hâkimiyeti altına almış gibiydi. Açılmış çiçekler, baharın ferah ve rahatlatıcı havası İstanbullular üzerinde etkiliyken, Sidar'a fayda etmiyordu. Günlerdir uyuyamayışı yorgun düşmesine neden olsa da, bedeni hâlâ ihtişamını koruyordu. Tek sıkıntısı otelde kalıyor olmanın verdiği rahatsızlıktı. Onu da şimdilik yok saymayı tercih ediyordu.

Bakışlarını bahçeye çevirdiğinde tanıdık olduğunu düşündüğü silueti fark etti. Ancak genç kızın gülümseyen dudaklarını, yaklaştığı adama attığı sevgi dolu bakışları gördüğünde kaşları çatıldı. Aynı yeşil gözler... Aynı büyüleyici dolgun dudaklar... Rüzgârın etkisiyle ahenkle salınan saçlar... Bir kez gördüğü bu kızı nasıl olup da tanıdığını anlamıyor, ona çarptığı günü bir türlü unutamayışını ise düşünmemeye çalışıyordu.

İnkâr, Sidar'ın o anda ihtiyacı olan tek şeydi. Gönül ilişkisine vakit ayıramaz, kendini bu saçmalığa veremezdi. Hem karşısındaki kız, Sidar'a göre değildi. Yanındaki herife bakılırsa da, zaten kendisine uygun olanı seçmişti.

Bu düşünceyle zaten çatık olan kaşları iyice korkutucu bir hal aldı. Ancak kızın gözleri onunkileri bulduğunda, kalbi göğüs kafesinde sertçe attı.

Devasa bedenini gösterircesine ayağa kalktı. Bahçenin köşesindeki adamlar onun ayaklandığını gördüklerinde duruşlarını değiştirmiş, hazır ola geçmişlerdi. Seri adımlarıyla yürürken, mavi gözlerini kızın üzerinden ayırmadı. Adamların yanına gittiğinde ise vereceği tek bir emir, aklından geçen tek bir düşünce vardı.

"Kızı takip edin!"

Hâlâ otelde kalmakta ısrar eden arkadaşını erken saatlerde ziyaret ettikten sonra, eve uğrayıp Ela'yı aldı. Akşam için planladığı şeyi gerçekleştirmek üzere, Mira'nın kafesine doğru yola çıkmışlardı. Sarp Abi'sinin büyük aşkı olan Ela, Bengi ve Mira'nın yapacaklarından bihaber söylenmeye devam ediyordu. Ancak her diyalogda Bengi, Ela'nın görmediği sinsi bakışlar atıyor, onların Sarp Abi'siyle barışacak olmaları rahat bir nefes aldırıyordu.

Nihayet kafeye ulaştıklarında iki genç kız Bengi'nin kullandığı arabadan inip, çiçeklerle çevrili bahçeye girdiler. Bengi, kendisini bu akşamın güzelliğine vermeye çalışıyordu. Ancak tüm umursamaz görünüşüne rağmen, anlam veremediği hislerle boğuşuyordu. Adını bile bilmediği bir adamın aklında bu denli yer etmesine, tek bakışla kalbini hızlandırmasına inanamıyordu.

İçeri girdiklerinde Mira'nın hafifçe gülümseyen yüzünü görmesiyle, kendisini esir alan düşüncelerden sıyrıldı. Şimdilik aklındakileri bir köşeye itmek daha akıllıcaydı.

"Hoş geldin, canım."

"Hoş buldum. Erim yok mu?"

Mira gözlerini devirdi. "Sağ ol, Bengi. Ben de iyiyim."

Bengi'nin kuzenine benzeyen gülümseyişi yüzüne yayıldı. "Kusura bakma, Mira. Ama Erim senden daha tatlı. Üstelik onun yanaklarını mıncırabiliyor olmam da bir avantaj."

Mira onu umursamayarak Ela'ya sarıldı. Kendini tutamadan gülmeye başladığında, üçünün de kahkahaları bahçede yankılandı. Yüzlerindeki çekici gülümsemeler eşliğinde mutfağa girerken, kafenin biraz ilerisinde onları izleyen arabadan habersizlerdi.

"Akşam kızlara benim de selamımı söyle. Uzun zamandır görüşmedik onlarla da," dedi Mira saatler sonra bahçede otururlarken.

Bengi sıkıntıyla iç çekti. "Hiç gitmek istemiyorum. Lila da gelemiyor zaten. İzin kullanıyor sanırım ama hâlâ görüşemedik."

Mira endişeyle kaşlarını çattı. "Bir sıkıntısı mı var acaba?"

Bengi'nin dudakları büzüldü. "Bir şey söylemedi. İşle ilgili olabilir belki."

İkisi hem sohbet ediyor, hem de ara ara mutfağın diğer köşesinde meyvelerle uğraşan Ela'ya bakıyorlardı. Onun düşüncelere daldığını gördüklerinde, akşam Sarp'la ikisini birleştirme planlarının işe yarayacağını düşünüyor, bu nedenle onun hüznüne şimdilik aldırış etmiyorlardı. Mira yalnızca birkaç dakika önce abisiyle konuşmuş, onu akşam kafeye çağırmıştı. Bu iki inatçı keçi bir an önce silkelenip kendilerine gelseler iyi olacaktı.

Mira kendilerinin de onlardan çok farklı olmadığını düşünerek telefonunu eline aldı ve son aradığı numarayı çevirdi. Birkaç saniye sonra, özlediği o sesi işitmişti.

"Mira'm?"

Bu tek sözcükle titrerken iç çekti. "Yağız? Nasılsınız? Erim nasıl?"

Onun gülüşünü duyduğunda istemsizce aynı karşılığı verdi. Tüm gün onlardan ayrı olmak çok zor gelmiş, oğlu burnunda tütmüştü. Yağız'a karşı ise böyle heyecan verici bir özlem hissetmeyeli çok olmuştu. Ona duyduğu özlem hep hüzün doluydu. Oysa şimdi eve gittiğinde onu göreceğini düşünmek kalbinin dörtnala koşturmasına, artık yalnız olmadığını bilmek

boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. Ancak bir taraftan da, bu kadar çabuk ona teslim olduğu için kendinden utanıyordu.

"Erim uyuyor. Ben de seni bekliyorum. Bitmedi mi işin?"

"Az kaldı," diye fısıldadı. "Bir iki saate geleceğim." Yağız'ın özlem kokan sesini duyduğunda kalbi sıkıştı.

"Gel artık. Çok özledim," deyişiyle eli ayağı birbirine dolandı.

Hemen sonra telefonu kapatıp, vakit kaybetmeden işlerine odaklandı. Saatler çabucak geçmiş, Ela ve Sarp kavga ederek kafeden ayrılmışlardı. Onların her şeyi halletmelerini umarak kafeden çıktı. Kapının önünde, elinde telefonla bekleyen Arif'i gördüğünde kaşları çatıldı. Onun Yağız'a rapor verdiğini anlamamak için aptal olmak lazımdı. "Yine mi rapor veriyorsun?"

Arif, sabahtan beri onun hırçınlığının şokunu yaşıyordu ve bu şaşkınlığı üzerinden atamamıştı. "Evet, gelin ağam..." dedi dürüstçe.

Mira arabaya bindiğinde derin bir nefes aldı. Onun da şoförün yanına geçmesiyle konuşmaya başladı. "Sana ne dememi istersin? Arif mi, yoksa Arif Abi mi?"

"Sen nasıl istersen, gelin ağam."

"Peki o halde, Arif Abi... Bugün sana ikram ettiğim çilekli tartı beğendin mi?"

Adamın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Çok beğendim. Şimdiye kadar o kadar lezzetli bir şey yememiştim. Bizim oralarda yapılmaz öyle şeyler."

İçtenlikle gülümseyip, bakışlarını Arif'ten ayırmadan devam etti. "O zaman bana *gelin ağa* dememeni öneririm, Arif Abi. Tabii o çilekli tarttan bir daha yemek istemiyorsan o başka..."

"Ama gelin ağam..." diyen adamın sözleri onun bakışlarıyla yarım kaldı.

"Hay Allah! Taptaze çileklerle bir tart daha yapmıştım bugün. Neyse... Yemeyiverirsin artık."

Arif çaresizce baktı. Bu kadar dişli kadınlara alışık değildi. Ancak onu kızdırmaması yararına olacak gibiydi. Hem Yağız'la ters düşmek, hem de bugünkü lezzetten mahrum kalmak istemezdi.

Yatağında huzurla uyuyan oğlunun üzerini örttü. Düzenli solukları odayı doldururken, küçücük tombik göbeği bunun etkisiyle inip kalkıyordu. Güldü. O kadar iştahlı bir bebekti ki, Yağız'ın anlattığına göre, bugün onunla epey uğraşmıştı. Yağız'ın bundan bahsedişi bile sevgi doluydu ve onların arasında yeni başlayan bu ilişkiyi izlerken Mira'nın içi titriyordu.

Beline sımsıkı sarılan kollarla irkilse de, hemen sonra rahatlayarak bedenini arkasındaki iri vücuda yasladı.

Yağız boğuk sesiyle, "Uyudu mu?" diye fısıldadı. Dudaklarını Mira'nın kulağında gezdirip, oradan usulca boynuna indi.

Mira nefesini tutarak adamın hareketlerine odaklandı. "Uyudu," diyebildi sadece. Nefesi hızlanmış, göğüsleri bunun etkisiyle bir körük gibi inip kalkmaya başlamıştı. Yağız'ın göğüslerine uzanan elleri soluğunu kesmiş, Mira dudaklarından çıkan iniltiye engel olamamıştı.

"Hadi... Odamıza gidelim."

Yağız'ın tutkuyla boğuklaşmış sesi kulaklarına doldu. Erim'in hemen başucundaki bebek telsizini eline alıp, adamın elini tuttu. Birazdan neler yaşanacağını tahmin ediyordu. Hayal ettikleriyle kanı damarlarında daha hızlı akıyor, yaşadığı heyecanla bayılacağını düşünüyordu. Diğer yandan yeniden onun kollarına atılmak içinde bir yerleri acıtıyor, sanki her şey geride kalmış gibi davranmak ağırına gidiyordu.

Odaya girer girmez, elindeki bebek telsizi hızla alınarak kapının yanındaki koltuğa bırakıldı. Ne zaman kucaklanıp, koltuğun köşesine oturtulduğunu anlayamadı. Adamın kararmış bakışlarının etkisiyle sarhoş gibiydi. Yağız'ın seri ve

kendinden emin bir hareketle bacaklarını aralayarak kendi beline sarmasıyla dudaklarını ısırdı.

"Özledim!" diye fısıldadı Yağız. "Bugün seni deli gibi özledim." Adeta inleyerek, acı çeker gibi konuşuyor, yalnızca birkaç saat ayrı kalmaya dayanamamış gibi davranıyordu. Acele ci ve talepkârdı. "Daha önce çektiğim özlem gibi değildi," dedi sanki Mira'nın bugünkü düşüncelerinden haberdarmış gibi. "Bu kez acı hissetmeden, sana kavuşacak olmanın mutluluğuyla özledim seni."

"Ben de..." dedi Mira bir anlığına dürüst davranmaya karar vererek. "Kalbim yine ağrıdı. Ama daha tatlı bir sızı vardı. Eve gitmenin telaşındaydım. Sana gelmenin..."

"Hep bana gel, Mira'm. Ne yaşarsak yaşayalım, geleceğin yer hep benim yanım olsun. Çünkü benim hep öyle olacak."

Bacakları Yağız'ın beline dolanmış halde kucaklanarak ayağa kaldırıldığında dudaklarını ona uzattı. Tam o sırada adamın uğraştığı bir şeyler olduğunu fark etti. Ve bunu düşünmesiyle odaya dolan kısık sesli müziği duyması bir oldu. Gözlerini kapattı. Aynı müzik... Aynı ses... Aynı ama farklı bir kadın... Ve o günkünden çok daha farklı, çok daha tutku dolu ama can acıtan bir aşk... "Bu şarkı..." dediği anda Yağız onun konuşmasına engel oldu.

"Biliyorum. Hep bildim. Hiç unutmadım." Saçlarını hazla avuçladı. "Uzakta olduğum günlerde o dansı hatırladım durmadan. Senin şarkıyı mırıldanışını... O gün aptal gibi inkâr ettiğim aşk bu kez hep yanı başımdaydı."

Oldukları yerde hafifçe sallanarak dans ederlerken, Mira burukça gülümsedi. "O kadar hüzünlü bir şarkıydı ki... Sonsuza dek mutlu olacağımıza inanırken, o şarkıda dans etmek dünyanın en saçma şeyiydi."

Adamın dudakları alnına dokundu. Oradan şakaklarını takip edip, dudaklarına ulaştı. "Şarkı hüzünlü olsa da, sonsuza

dek bizim için çok kıymetli olacak, Mira'm. Ve biz yine onun aşk dolu bir şarkı olduğunu düşüneceğiz."

Mira kendini tutamayarak ona sokuldu. Elleri gömleğinin düğmelerinde dolandı. Önce ilk ilik açıldı ve bir düğme serbest kaldı. Adamın yakasındaki açıklıktan görünen erkeksi tüylerle sarılmış kaslı göğsü, Mira için karşı konulmazdı. O aralığa bir öpücük bırakırken bunu düşünüyordu. Ancak tek bir öpücükle adamı yerle bir edip arzuya boğabileceğini hesaba katmamıştı.

Yağız ikisinin de üzerindeki kıyafetleri bir çırpıda çıkardı. Ardından onu tek hamlede, boğazının derinlerinden gelen bir hırıltıyla kucakladı.

Mira ince, uzun bacaklarını adamın kaslı beline dolamış, kendisini o ihtişamlı bedene hazla yaslamıştı. "Yağız... Yatak..." diye inledi kocasının arsız elleri en kuytularında dolanırken.

"Yatağa gerek yok!" diye tısladı Yağız onu duvara dayayıp, boynuna küçük bir ısırık bırakırken.

Yağız'ın çırılçıplak sertliğini sıcaklığında hissettiğinde kendine geldi. "Yağız? Burada mı?"

Adamın gözlerinde bir ateş yanıp söndü. "Evet... Burada... Ve her yerde..."

Mira, Yağız'ın sahip olduğu etkiye kapıldı bir kez daha. Gözlerini ondan ayırmadan, dokunuşlarını esirgemeden zevk dolu bir zirveye yükseldi. Onun ateşiyle kavrulurken, hoyrat hareketlerini hissetti. Erkeksi homurtularını, çok büyük bir haz aldığını ispat eden inlemelerini işitti. "Devam et..." dedi içi bir yandan endişeyle dolup taşarken. "Durma..."

Yağız durmadı. Ona doymanın, tadına tam anlamıyla varmanın mümkün olamayacağını anlamıştı. Genç adam bir ömür Mira'ya aç kalarak, ona olan susuzluğunu geçiremeden yaşayacaktı. Ama önemi yoktu. Doyumsuzluğunu ona her gece, tekrar tekrar göstermekten zevk duyacaktı. "Bırak kendini, Mira'm..."

Mira sanki onun adını fısıldamasını bekler gibi kendisini ona teslim etti. "Yağız..."

Açılan kapı üstlerine kapandı ve onları bir süre orada tuttu. Tatlı kasılmaları sonuna kadar yaşamalarını, terlemiş bedenlerinin birbirine sarılarak soğumasını sağladı. Nefes sesleri duvarlarda yankılanırken, ikisi de kendilerini o parlak uçurumdan aşağıya bıraktı.

Dakikalar sonra yatağa uzandıklarında, Yağız "Uyuyor musun?" diye sordu.

Mira, adamın az önceki fırtınanın etkisiyle boğuklaşmış sesini duyduğunda güldü. Onun terlemiş bedenine doymuş bir şekilde sokulurken, mutlu olduğunu düşünmek istiyordu. Sıkıntılı düşünceler, eski dostu olan karanlık gölgeler bir süredir sinsice peşinde dolanıyordu. Yağız'ın kollarında her şeyden arınmayı diliyor, ancak konuşulmayan sözlerin yalnızca üstlerinin örtüldüğünü biliyordu. "Uyumadım. Ama çok yoruldum, Yağız."

Yağız gülerek elini onun bel çukurunda, sırtındaki enfes kıvrımda dolaştırdı. "Bense tükenmiş durumdayım. Senin ateşine ayak uydurmak için enerji toplamam gerek."

Mira onun kaslı göğsüne yapmacık bir sinirle vurdu. Ardından omzunu silkerek arkasına döndü. "Sanki o ateşi ben yakıyorum her seferinde."

Yağız, kahkahasını bastırarak onu kollarında sardı. Dudaklarını sırtında dolaştırdı. "Sen yaksan ne olur ki? Ben senin ateşinde yanmaya zaten gönüllüyüm." Yaramaz elleri usulca aşağıya inmiş, sıkı kalçalarını hazla avuçlamıştı.

"Ama arsız olan sensin," diye inledi Mira kalçalarını ona doğru bastırıp, arkasında hâlâ sertliğini koruyan erkekliğini hissederken. "Bir kere dokunuyorsun ve ben her şeyden soyutlanıyorum."

"Öyle çok özlemişim ki seni, sana dokunmayı, sıcaklığını hissetmeyi... Bazen bu açlığın hiç dinmeyeceğini düşünüyorum."

"Hmm..." Mira hafifçe mırıldanıp kalçasını oynatarak, onun kalın ve sert parçasını daha çok hissetmeye çalıştı. Ancak yeterli gelmeyince elini arkaya doğru uzattı. Avuçlarında hissettiği kadifemsi büyüklük, içindeki dinmeyen ateşi çoktan harlamıştı. "Yalnızca bana aç olmandan memnunum. Ayrıca enerji toplamaya ihtiyacın olduğunu da sanmıyorum."

"Demek öyle!" dedi Yağız ıslak öpücükleri omuzlarında dolaşıp, elleri dolgun göğüslerini arkadan kavrarken. "Senin yanında her an taş gibi sert olmak gururuma dokunsa da, performansımdan memnun olmana sevindim."

"Böyle edepsiz konuştuğunda hoşuma mı gidiyor, yoksa senin bu kendine güvenine sinir mi oluyorum, karar veremiyorum."

"Sevişirken seninle böyle konuşmama bayılıyorsun." Yağız onu hızla altına aldı. Boğazından haz dolu bir hırıltı çıkarken, Mira'yı yüzüstü çevirdi. Belinden sıkıca kavrayarak hafifçe kaldırdı ve sıcaklığıyla buluşmadan önce dişlerinin arasından tısladı. "Kanıtlamamı ister misin?"

"Bana ne yapacağına bağlı," diye inledi Mira.

"Bunu..." diye tıslayarak kendini onu çoktan hazır olan ıslaklığına itti. Mira'nın küçük çığlığı kulaklarına dolduğunda, gülümseyerek onun omzunu dişledi. "Sevişirken çıkardığın seslere delirdiğimi söylemiş miydim?"

"Hatırlamıyorum," diye bağırdı Mira onun sert darbeleriyle kendinden geçerken. "Şu an adımı bile unutmuş durumdayım." Ellerinin altındaki çarşafı güç almak ister gibi sıktı. Ancak saçlarını hoyratça avuçlayan ellerle duruşunu dikleştirmek zorunda kaldı.

Yağız onun saçlarını kavrayarak çekti ve başını çevirerek dudaklarını yakaladı. Diğer elini önce sırtında dolaştırıp vücudunun ön tarafına, dolgun göğüslerine doğru kaydırdı. Göğüslerini hazla sıkarak, tenine küçük aşk ısırıkları bıraktı. "Unut!" diye hırladı erkekliğini kadife bir yumruk gibi saran kadınlığını

talan ederken. "Benden, sana verdiğim zevkten başka her şeyi unut! Çünkü ben şu anda içinde olmaktan, seni bir kez daha kendime ait kılmaktan başka bir şey düşünemiyorum."

Dakikalar sürüp gitti ve ikisi de haz dolu bir uçuruma tırmandılar. Mira çığlık çığlığa düşerken, Yağız onu güven veren kollarında sıkıca tuttu. Kendi haykırışlarını da serbest bırakırken, sertliğini daha derinlere gömdü. Mira'nın incecik terle kaplanmış sırtına peş peşe öpücükler kondurdu. Sevdiği kadın kollarında titriyordu. Hissettiği zevkin artçı sarsıntıları hâlâ devam ediyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Yağız onu yeniden sırtüstü döndürüp kollarına çekerken.

Mira zorlukla başını salladı. Yağız'a daha çok sokulduğunda, koynunda küçücük kalmıştı.

İkisi de dakikalar boyu sessizce uzandılar. Yağız'ın elleri pürüzsüz bacaklarından yukarı çıkarak, Mira'nın tenini ürpertti. Ancak ulaştığı son noktayla hafifçe gerildi. Dümdüz karnında gezinen dokunuşlar, Mira'ya sessiz bir uyarı göndermeye yetmişti.

"Burada oğlumuzu taşıdığına inanamıyorum. Mucize gibi..."

Yağız'ın dudaklarından dökülenlerle gözlerini yumdu. Bir zamanlar kocaman olan karnında yalnızca kendi elleri dolaşmışken, şimdi onun dokunuşlarını hissetmek ruhunu sarsıyordu. Mira bu konuyu konuşmaktan olabildiğince kaçınsa da, Yağız ilk kez bu kadar açıkça hamileliğinden bahsediyordu. "Bu nereden aklına geldi şimdi?" diye sordu. Ancak duyacaklarından hoşlanmayacağını hissediyordu. Saniyeler önce yaşadığı zevk kaybolurken, kalbi sıkıntıyla boğuşuyordu. Nefesi acı hatıraların etkisiyle kesiliyor, aylar önce hissettiği o bomboş yalnızlığı düşünmek istemiyordu.

"Biz korunmuyoruz, Mira. Farkında mısın? Yani... Bunun bir sonucu olabilir mi?"

Adamın sesindeki umut dolu tını kulaklarına dolarken, beyninde bambaşka sesler yankılanıyordu. Yağız'ın *korunmuyoruz* deyişi, onu *hamilesiniz* sözünü duyduğu ana taşıyordu. Mira aklını esir alan kapkara gölgelere körleşmek, geçmişi anımsatan tüm seslere sağır olmak istiyordu.

Yağız onun gerildiğini hissetse de, içindeki duygu fırtınasının farkında değildi. "Biliyorum, daha çok erken... Sanırım yalnızca hayal ettim. Her şeye en başından tanık olmak istedim."

"Ben... Korunma konusunu atladım. Bundan sonra dikkat etsek iyi olur," deyip onun kollarından sıyrıldı. Sözleriyle aralarına kocaman bir duvar örerken, Yağız'ın kaşlarının çatıldığını göremedi. Ansızın buzdağını andıran bir soğukluğa bürünürken, aklında yalnızca buna nasıl bir çözüm bulacağı vardı. "Hem... Erim daha çok küçük. Ben bunu istediğimi sanmıyorum." Yataktan hızla kalktı. "Erim'e bakacağım," diyerek uzaklaştı. Geride kafasında soru işaretleriyle dolu bir adam ve her şey gibi yarım kalarak sonuca bağlanmamış bir konuşma bırakmıştı.

Bütün gece boğuştuğu kâbusların etkisiyle erkenden uyandı. Başında gerginliğini daha da artıran bir ağrı vardı. Yanındaki derin uykuda olan adama baktı. Bu sabah birlikte kahvaltı etmeye dayanamayacağını hissediyor, evden bir an önce çıkmak için bahane arıyordu. Hızlıca yataktan kalkıp, Yağız'ı uyandırmamaya çalışarak duşa girdi. Yalnızca on beş dakika sonra, duşunu almış, çamaşırlarını giymişti. Bir an önce evden çıkabilir, belki esiri olduğu düşüncelerden biraz olsun arınabilirdi.

Üzerine kırmızı, kolsuz bir elbise giydi. Göğüslerini ve belini enfes bir şekilde saran elbise aşağıya doğru bollaşıyor, dizlerinin üzerinde bitiyordu. Mira bu haliyle hem oldukça sade, hem de fazlasıyla tahrik edici görünüyordu. Hava sıcak olduğu için, kendi kendine kuruyacaklarını düşündüğünden saçlarını açık bıraktı. Nihayet hazır olduğunda, Erim henüz uyanmıştı.

Önce aşağıda mamasını hazırladı, sonra yeniden yukarı çıktı. Erim Bey acıkmış olmalıydı.

Onu kucağına aldığında, Erim biberonu görüp elini ayağını çırpmaya başladı. "Obur prensim benim..." diye fısıldadı kulağına. Ardından vakit kaybetmeden yatak odasına yöneldi. Yağız'ın da hafifçe gerindiğini fark ettiğinde gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın, Mira'm..." dedi adam boğuk sesiyle ve ellerini Erim'e uzattı. "Oğlum... Gel babaya."

Mira, Erim'i Yağız'ın kucağına verdikten sonra, biberonu da eline tutuşturdu. "Benim hemen çıkmam lazım, Yağız. Çilek alıp kafeye gitmem gerekiyor," dedi bir yandan topuklu ayakkabılarını giyerken. "Erim'i istersen anneme bırakabilirsin."

"Neden? Biz oğlumla iyi vakit geçiriyoruz." Yataktan kucağında Erim'le birlikte kalktı. "Yalnızca bugün ofis için almayı düşündüğüm araziye bakmaya gidecektim. Ama önemi yok, yarına ertelerim. Sen yarın giderken Erim'i de götürürsün."

"İstersen şimdi de götürebilirim. İşini aksatma bizim için." Sözler dudaklarından çıktığında çok geçti. Bakışları adamın öfke ve biraz da hayal kırıklığıyla koyulaşmış elalarına sabitlendi.

"İşlerimi sizden başka kim için aksatacağım, Mira? Gerçekten sizin için bir şeyler yaparken zorlandığımı mı düşünüyorsun?"

"Ben... Öyle demek istemedim. Sadece... Erim'e bir bakıcı aramamızın zamanı gelmiştir belki de. İkimiz de çalışacağız sonuçta," diyerek konuyu geçiştirdi.

Yağız çatık kaşlarının altından ona bakarak yanına geldi ve belinden tutarak genç kadını kendine çekti. "Sen düşünme bunları. Bugün işini hallet, akşam detaylıca konuşuruz."

"Tamam. O zaman çıkıyorum ben," dedi adamın dudaklarına doğru fısıldayarak. Babasının kucağında, biberonundaki sütü içmeye devam eden oğluna doğru eğildi ve başına küçük bir öpücük bıraktı. Ardından bakışlarını gözlerinde kopkoyu

ışıltılarla kendisine bakan adama odakladı. "Akşama görüşürüz," diyerek dudaklarını onunkilere tüy gibi dokundurdu. Daha fazlasının içinden gelmediğini düşünse de, aslında bunun için yanıp tutuşuyordu. Yalnızca yeniden onun kollarına sokulup bir şeyleri içine atmaktan korkuyor, artık bu berbat hislerden kurtulması gerektiğini düşünüyordu. Aksi halde hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olamayacaklarını, kendisiyle birlikte Yağız'ı da geçmişin gölgesinde bırakacağını biliyordu.

Tam uzaklaşmak üzereyken, Yağız onu hızla kendi bedenine bastırdı. "Sen buna hoşça kal öpücüğü mü diyorsun?" diye fısıldadı nefesleri birbirine karışırken. "Seni böyle göndereceğimi düşünmüyorsun herhalde!"

"Yağız..." diye inledi Mira elleri onun sert göğsünü bulurken.

Genç adam hızla o dolgun dudakları yakalayıp, kendi dudakları arasında kıstırdı. Dilini onun ıslak ağzına kaydırıp tadına varmaya çalışırken, dinmek bilmeyen açlığı ortaya çıkmıştı. Dudakları zorlukla ayrıldığında, Yağız kendini çekmedi. Islak dokunuşlarını onun çenesine doğru indirip, tenini hafifçe dişledi. "Hadi git şimdi! Bu öpücükten sonra, akşam olmasını beklerken sen de en az benim kadar zorlanacaksın," dedi dudaklarının kenarında çapkın bir gülümsemeyle. Mira'nın nefes nefese uzaklaşmasıyla derin bir nefes almış, içini kemirip duran şüpheyi hızla bir kenara itmişti.

Mira "Görüşürüz," deyip kapıya doğru ilerledi. Dışarı çıktığında kalbi ağzında atıyordu

Yağız ise, kaşları çatılmış bir halde arkasından bakarken, onu bu kadar düşündüren ve uzaklaşmasına neden olan şeyi bir an önce paylaşmasını dilemişti.

Arif'i atlatamamış olmanın sıkıntısıyla boğuşuyordu. Eczaneye nasıl gireceğini bilemiyor, tedirginliği tüm hareketlerine yansıyordu. Ancak başka çaresi yoktu. Bir şekilde o ilacı almalı, eczacıyla da konuşmalıydı. Dün geceden beri bu

konuyu düşünmüştü. Hatta kararını vermiş, bu sorumluluğu Yağız'a bırakmamaktan, onun haberi olmadan korunmaktan başka çare bulamamıştı. Ancak Erim'i halen emziriyordu ve doğum kontrol hapının sütüne geçme ihtimalini göze alamazdı. Bu yüzden emzirirken kullanabileceği bir ilaç olup olmadığını öğrenmesi şarttı.

Önlerine çıkan bir eczane gördüğünde telaşlandı. Arabayı durdursa mıydı, bilemiyordu. Çilekleri alacağı yerin yakınlarında bir eczane olup olmadığını hatırlamıyordu. Ancak karar vermeye çalışırken, alışveriş yapacağı yere yaklaştıklarını fark edip duruşunu dikleştirdi. "Sağda durabiliriz, Arif Abi," derken sesinin titrediğinin anlaşılmadığını umuyordu.

"Geldik mi, gelin ağam?"

Onun hitabına bu kez aldırmadan başını salladı. "Evet. Sen sağda dur, ben çileklerimi alayım. Hem başka bir yere daha uğramam gerekiyor."

"Ben de seninle geleyim," deyip durdurduğu arabadan aşağı indi.

Mira artık başka yolu olmadığını biliyordu. Karşıdaki eczaneyi gördüğünde derin bir nefes aldı. "Eczaneye gitmem gerek, Arif Abi. Oraya benimle gelmemeni tercih ederim."

"Yağız yanından ayrılmamamı istiyor. Dikkatli olmamız şart, biliyorsun."

"Eminim Yağız benim kadınsal sınırlarıma saygı duyulması gerektiğinin de farkındadır. Arayıp izin alabilirsin. Ben eczaneye tek başıma gideceğim."

Arif, kadının haklı olduğunu, bu kadar yakın takibin onu rahatsız ettiğini biliyordu. Ancak içinde bulundukları durum hâlâ netleşmemişken, onu koruması gerektiğini aklından çıkarmıyordu. Adam çaresizce yanıtladı. "İyi değil misin, onu söyle bari. Eve dönelim mi?"

Mira, Allah'tan kendisine sabır diledi. Acaba bugünü daha fazla sinirlenmeden bitirebilecek miydi? "Hayır, hasta değilim.

yalnızca başım ağrıyor, o yüzden ağrı kesici alacağım. Ama her ilacı içemediğim için eczacıya danışmam gerek. Umarım bu açıklama senin için yeterli olmuştur."

Sinirle eczaneye doğru yürürken, adama sert çıkıştığının farkındaydı. Ancak söylediği yalanların yarattığı gerginliğin hareketlerine yansımasına engel olamıyordu. Hızlı adımlarla eczaneye girdi. Eczacının kadın olmasına sevindi. Yanına doğru gittiğinde, kadın nazik bir şekilde onu karşıladı.

"Merhaba. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Yaşlı kadının nazik ses tonu, Mira'yı biraz olsun rahatlattı. "Merhaba. Benim danışmak istediğim bir şey vardı."

"Tabii..." dedi kadın onun çekingenliğini anlamışçasına. "Şu tarafa buyurun."

Eczanenin biraz daha kuytu bir kısmına ilerlediklerinde, Mira başkalarının konuşmalarını duymayacağından emin oldu. "Ben... Altı ay önce doğum yaptım ve oğlumu hâlâ emziriyorum."

"Allah bağışlasın. Oğlunuz anne sütünü kabul ettiği kadar emzirmeye devam edin."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Ama bir yandan doğum kontrolü de kafamı karıştırıyor."

Kadın anlayan bakışlarla baktı. "Eşinizin korunmak istediğinizden haberi yok mu?"

Mira mahcup bir şekilde başını *hayır* anlamında salladı.

Kadın arkadaki raflardan küçük bir kutu alıp, tezgâhın üzerine bıraktı. "Bu, doğum kontrolü kategorisindeki en hafif ilaçlar. Yan etkileri yok denecek kadar az. Ama emzirmeyle ilgili bir araştırma yok. Ben size bunu vereyim fakat mutlaka doktorunuza danışın. Onun onayıyla kullanmanızı tavsiye ederim."

"Bir tane de ağrı kesici alabilir miyim? Emzirirken kullanabileceğim bir şey..."

Her iki ilacı da aldıktan sonra ödemesini yaptı ve teşekkür ederek eczaneden çıktı. Arif'in arabanın yanında beklediğini gördüğünde, bakışlarını çilekleri alacağı yere odakladı. Düşünceler dakikalardır beynini kemiriyordu. Bir yanda oğlunu sütten kesemeyecek olması, diğer yanda halen nasıl konuşacağıyla ilgili kesin bir yol bulamayışı rahat nefes aldırmıyordu. Ne yapacaktı? Yağız'la konuşmalı mıydı? Belki de eczacının söylediği gibi önce doktoruna danışmalıydı. Ancak doktoru onay verse bile, kullanacak mıydı o ilacı? Hiçbir yan etkisi olmasa da, oğlu söz konusuyken bu riski nasıl alacaktı?

Arkasından birinin adını seslenmesiyle irkildi. Manavın önüne çoktan gelmişti. Çileklerden gözlerini ayıramazken, tekrar o sesi işitti. Bakışlarını merakla etrafta dolaştırdı. Bedeni bitkin bir haldeydi. Düşünceleri genç kadını esir almıştı. Karşısında aniden beliren siluet, onu yalnızca saniyeler içinde geçmişe götürmeye yetmişti.

"Merhaba, Mira," diyen adama bakarken tepki vermekte zorlandı. "Nasılsın?" dediğini duyduğunda kendisini toparladı. Zorlukla yutkunup, eğreti bir gülümsemeyle yanıtladı.

"İyiyim. Merhaba, Kıvanç... Sen nasılsın? Ne işin var burada?"

"Teşekkürler, ben de iyiyim. Ablamın evi buralarda. Alışveriş yapmıştım, dönüyordum. Tesadüfen seni gördüm."

"Evet, tesadüf oldu gerçekten de. Buranın çilekleri güzeldir. Kafe için ben de buradan alıyorum. İyi bir seçim yapmışsın."

"Yoldan geçerken gördüm ben de. İspanya'dan birkaç gün önce döndüm. Ablam hamile, eşi de seyahatte olduğundan aşermeleriyle uğraşmak bana düştü."

Mira'nın hissedeceği üzüntünün sınırı yoktu. Boğuştuğu sıkıntı yetmiyormuş gibi, uzun zaman sonra karşılaştığı adamın sözleri onu sarsıyordu. Boğazındaki yumru git gide büyüyor, genç kadına nefes aldırmıyordu. Kıvanç, *hamile* diyor, *aşermek*ten bahsediyordu. İçindeki, Yağız'ın gelişiyle dolduğunu

sandığı boşluk anbean açılıyor, Mira'yı içine alan kocaman bir girdap haline geliyordu.

"Hamile," diye fısıldadı belli belirsiz. Adamın onu biraz tedirgin ama dikkatli bakışlarla izlemekte olduğunun farkında değildi. Tıpkı hamile olduğunu ilk öğrendiği günü hatırladığının bilincinde olmadığı gibi...

"Sen nasılsın? Neler yapıyorsun?"

"İyiyim, teşekkürler," dedi kendine gelmeye çalışarak. "Kafeyle uğraşıyorum. Her zamanki şeyler. Sen de iyisindir umarım."

Kıvanç başını salladı. Onu çok uzun zamandır görmemişti. Evlendiğini öğrendikten aylar sonra İstanbul'a dönmüştü. Ortak arkadaşlarından eşiyle ayrı olduklarını duymuştu. Mira'yı görme cesaretini kendinde bulduğunda kafeye gitmişti. Ancak yine istediğini elde edememiş, Mira mesafesini fazlasıyla korumuştu.

"İspanya'da çalışmaya devam ediyorum. Birkaç gün sonra yeniden döneceğim."

"Şimdiden iyi yolculuklar, Kıvanç. İzninle, artık gitmem gerek," dedi Mira sohbete daha fazla devam etmeyi reddederek. Arif'in onları izlediğini gördüğünde gerildi. "Kendine çok iyi bak," dedi zoraki bir gülümsemeyle. Birkaç veda sözcüğünün ardından adamın uzaklaşmasını izledi. Aklında kendisini yoran birden fazla şey varken, bir de bununla ilgili sorun yaşamak istememişti.

Kalbinde taşıdığı huzursuzlukla derin bir nefes aldı. Gözleri oğlunun üzerinde, karısının eve gelmesini bekliyordu. Dün geceden beri onun uzaklaştığının farkındaydı ancak sebebini bilmiyordu. Onun konuşmasını, içindekileri paylaşmasını istiyordu.

Tüm gün çizimleriyle uğraşmış, yurt dışından birçok müşteriyle anlaşma sağlamıştı. Bir ara Kuzgun'la görüşmesi

gerekmiş. Erim'i birkaç saatliğine yalnız bırakmıştı. Yoğunluğuna rağmen Mira'nın halini aklından atamamış, Arif'in telefonda söyledikleri kafasını karıştırmıştı. Eczaneye uğradıklarını duyduğunda endişelenmiş, vakit kaybetmeden Mira'yı aramıştı. Ancak onun iyi olduğunu söylemesi, üstelik konuyu bir an önce kapatmaya çalışması Yağız'ın aklındaki soru işaretlerini artırmıştı. Dün gece zamansızca söylediklerini istese de geri alamazdı. Bunun üzerine onun sabah evden kaçar gibi gidişi de gözünden kaçmamıştı. Ancak bir şekilde telafi edecek, Mira'nın kendinden uzaklaşmasına imkân tanımayacaktı.

Birkaç adımda Erim'in yanına ulaşarak, onun kendi halinde oyun oynadığı yerde diz çöktü. Saçsız, sevimli kafasını okşadı. "Anne hâlâ gelmedi, obur prens. Sen de merak ettin, değil mi?"

Erim'in tatlı mırıltılarını duyduğunda, onu kucağına alıp göğsüne yasladı. Minicik eller sakallarının arasında dolaştı. Onun kıkırtılarıyla dudaklarında buruk bir gülüş belirirken, Mira'yla geçmişe tamamen bir sünger çekmeden rahatlayamayacağının farkındaydı.

Daha fazla dayanamadı ve telefonunu eline alıp Arif'i aradı. Telefon birkaç çalışta açıldı. "Neredesiniz, Arif? Saat kaç oldu!" dedi sert bir ses tonuyla. İçindeki sıkıntının acısını ondan çıkarıyordu. "Her akşam bu kadar geç kalacaksanız, bundan sonra ben alacağım Mira'yı."

"Geldik, Yağız. Kapıdayız," diyen adamın sesiyle durakladı. Hemen sonra kapıdan gelen sesleri duydu. Birkaç saniye sonra kapı aralandığında, Yağız kaşlarını çattı. "Mira?"

Kapıyı açar açmaz karşısında Yağız'ı görmek genç kadını şaşırttı. Çatık kaşların altındaki kopkoyu bakışlar Mira'nın üzerinde dolaştı. Adımlarını ona doğru yönlendirip hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Merhaba..." dedi Yağız'ın kucağındaki Erim'in yanaklarına birkaç öpücük bırakırken.

Yağız onun bitkin bakışlarını fark ettiğinde, elini yüzüne uzattı. "Mira'm..." diye fısıldadı endişeli bir sesle.

Ah, Yağız! Yapma... Öyle Mira'm deme bana! diye geçirdi içinden. Gözlerini istemsizce kapattı. Onun her dokunuşunda kalbi sıkışıyordu. Yağız'ın dönüşünden beri aralarındaki tutkunun daha da alevlenmesine rağmen, Mira geçmişi neden unutamadığını anlamıyordu. Onun suçlu olmadığını bilse de, affetmeyi başaramıyordu. Anlamsız bir şekilde tutuktu. Ne kadar çaba harcasa da, bir türlü duygularını göstermekten çekinmeyen o dürüst kız olamıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Yağız bu kez. Arif'in anlattıklarını Mira'dan duymak, iyi olduğuna ikna olmak istiyordu.

"İyiyim, Yağız. Ne oldu ki?" dedi ondan uzaklaşarak.

Yağız gözlerini kıstı. Mira'nın inkâr edeceğini anlamıştı. "Arif eczaneye uğradığını söyledi. Başın ağrıyormuş. Devam ediyor mu?"

Genç kadın merdivenlere doğru ilerlerken duyduklarıyla arkasına döndü. Saçları hızla savrulurken, gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Arif her şeyi yetiştirecek mi sana böyle? Onun işi bizi korumak değil miydi? Neden peşimde olmasının sebebi, yaptığım her şeyi sana raporlamakmış gibi geliyor?"

Onun ani çıkışıyla Yağız'ın kaşları çatıldı. Erim'i köşedeki oyun alanının içine bırakıp, bakışlarını yeniden karısına odakladı. Onun bu hırçınlığına, bedeninin iki yanında yumruk yaptığı ellerine hazırlıklı değildi. Suçlamaları ise adamı fazlasıyla şaşırtmış, bu anlamsız tavırlar kanını öfkeyle kaynatmıştı.

"Görevi elbette seni korumak. Bunun aksini düşündüğünü bilmiyordum," derken sesi tok ve hararetliydi. "Ancak Arif, senin sağlığınla ilgili en ufak bir detayın bile bana bildirilmesi gerektiğinin farkında. Bunu o söylemeseydi, benden saklayacak mıydın?"

Yağız'ın yükselen, suçlayıcı sesi genç kadının hırçınlığını artırdı. "Neden saklayayım ya?" diye bağırdı. Kocasının öfke tüten bakışları onu daha da kızdırdı. "Bu bana göre o kadar önemsiz bir şey ki, söyleme gereği bile duymazdım. Bunun

adı saklamak mı oluyor, anlamıyorum. Hapiste miyim? Yaptığım her şeyin hesabını mı vereceğim?"

"Seninle ilgili her şeyi, her detayı bilmek istiyorum. Sana bir şey olabileceği düşüncesine bile dayanamazken, bunu umursamamamı bekleyemezsin benden!" diye kükredi Yağız. Onun kollarına uzanmak, neden böyle davrandığını anlatması için sarsmak istiyordu. Karşısındaki kadını tanımadığını hissediyor, onun kendisini bu denli kapatmış olması elini kolunu bağlıyordu.

Mira ise kendini kaybetmiş gibiydi. Duydukları, hissettiklerinin üzerine su serpmek yerine, içindeki öfkeyi alevlendirdi. Alay eden bakışlarını adamın gözlerine sabitlerken, adeta mantığı tüm benliğini terk etti. "Aylarca hiçbir anımda yanımda olmayan bir adam için fazla ilgili değil misin sence de? Lütfen daha fazla abartma artık bunu." Onun yanıt vermesine olanak tanımadan merdivenlere yöneldi. "Ben biraz dinleneceğim. Erim'le ilgilenirsen sevinirim." Arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Arkasında bıraktığı adamın son sözleriyle ne denli sarsıldığını göremedi.

Oysa o sözler dudaklarından çıktığı anda pişman olmuştu. Ancak bir türlü engel olamadığı öfkesi onu önüne katıp sürüklüyor, hiçbir yere tutunmasına izin vermediği gibi, soluk da aldırmıyordu. Zaman geçtikçe kendisine bile yabancılaşmıştı. İçindekileri ortaya dökmediği sürece de hiçbir şey düzelmeyecekti, biliyordu.

Odaya girer girmez tuvalet aynasına doğru yürüdü. Çantasını şifonyerin üzerine bırakıp, içinde aradığı şeyi bulmaya koyuldu. Nihayet bulduğunda, elinde tuttuğu minik kutu kalbinin stresle yeniden hızlanmasına neden oldu. Nasıl saklayacağını bilmiyordu. İlacı kullanmayı düşünmüyor ama yolda bir yerlerde neden çöpe atmadığını da anlamıyordu. Kapının önünde duyduğu sesle irkildi. "Kahretsin!" Telaşla arkasına döndü. Sonra yeniden elindeki kutuya baktı. Vakit kaybetmeden ilacı çekmecenin dibine koyduğunda kapı hışımla açıldı.

Kapının önündeki adama göz ucuyla baktı. Soluklarını düzene sokması gerektiğinin farkındaydı. Ancak suç işlemiş küçük bir çocuk gibi hissetmekten kendini alamadı. Yağız'ın Erim'i odasına götürdüğünü fark ettiğinde, gardıroba ilerleyip üzerindekileri çıkarmaya başladı. Eline rahat bir şeyler aldı, tüm gün topuklu ayakkabılar ve üzerindeki elbiseyle bunalmıştı.

Yağız öfkesine hâkim olmaya çalışarak Erim'i yatağına yatırdı. Anlayışlı davranmaya, Mira'nın kendisinden bir şeyler sakladığını hissetse de mantığını kuşanan taraf olmaya çalışıyordu. Ancak daha ne kadar sabredebileceğini bilmiyor, bir an önce bu çalkantılı günleri geride bırakmak istiyordu.

Yeniden yatak odasına girip Mira'ya baktı. Onun üzerindeki elbiseyi çıkarmaya çalıştığını gördüğünde elini uzattı. Ellerinin altındaki yumuşacık ten, onu şiddetli bir sarsıntıyla baş başa bırakmıştı.

Beline dolanan kollar genç kadını korkutmuştu. Yağız'ın dokunuşlarını sırtında, elbisesinin açıkta bıraktığı teninde hissediyordu. Başını arkasına atıp ona yaslanmamak için kendisini zor tutuyor, dudaklarından kopabilecek olası iniltileri tüm hızıyla geri itiyordu. Islak dudaklarını omuzlarında ve boynunda hissettiğinde zorlukla, titrek sesiyle fısıldadı. "Yağız... Yapma."

"Neler oluyor?" diye sordu Yağız onu hızlı ama nazik bir hareketle kendine doğru çevirirken. "Seni böyle düşündüren her neyse, benimle paylaş."

"Bir şey yok, Yağız." Mira, onun bir şeyleri anlıyor olmasına sinirlenirken, tam bir cadaloz gibi davrandığını fark edemedi. "Sadece yorgunum ve beni biraz olsun rahat bırakmanı istiyorum." O güçlü kollardan sıyrıldığı anda iliklerine kadar titredi. Son bir gayretle "Dinlenmeye ihtiyacım var," dediği anda, Yağız'ın gözlerinde gördüğü karanlık ateş genç kadını tedirgin etmişti.

Yağız ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. Onun artık bir şeyler sakladığından kesinlikle emindi. "Peki!" dedi sert bir sesle. "Dinlen o halde. Erim'le ben ilgilenirim." Kapıya

doğru ilerleyecekken bir anda duraksadı. Keskin bakışlarını, onun hüzün parıltılarıyla dolduğunu o anda görebildiği masmavi gözlerine odakladı. Sıktığı çenesi ve çatık kaşlarının daha da muhteşem gösterdiği yakışıklı yüzüyle, bir öfke tanrısından farksızdı. "Hatırlarsan, birbirimizden hiçbir şey saklamayacağımızı konuşmuştuk," dedi ardında gizli bir uyarı saklı sesiyle. "Ama senin buna uymadığını hissediyorum ve bundan hoşlandığımı söyleyemem." Onun yüzündeki ifadeyi incelerken, korkusunun farkındaydı. "İçinde her ne tutuyorsan, bir an önce paylaşsan iyi olur, Mira. Kendim keşfettiğimde hiç iyi olmayacak."

Mira, onun odadan çıkışını izlerken zorlukla yutkundu. Yağız'ı daha önce bu denli katı gördüğünü hatırlamıyordu. Sakladığı şeyin, gizlemeye çalıştığı duygularının ağırlığını üzerinde hissediyor, her şey için geç olmadan onunla konuşması gerektiğinden bir kez daha emin oluyordu.



Ne işin var burada? Mira artık seni görmek istemiyor?"

Karşısındaki adamın sözlerini duyduğunda, somut bir darbe almış gibi olduğu yerde sarsıldı. Aylar boyunca aklını kemiren olasılığın yüzüne vurulmasıyla, ezici bir enkazın altında kalmıştı. Başını bunu kabul edemiyormuşçasına iki yana salladı. Ne söylenirse söylensin, bahsedilen kişi Mira'ydı. O hâlâ her zerresine kadar ona aitken, bu sözlerin tümü koca birer yalandı. "Mira'yla konuşacağım!" dedi adeta kükreyerek. "Ben onun kocasıyım ve benim olanı almaya geldim."

Tüm heybetiyle karşısında dikilmeye devam eden Sarp'ın dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. "Ne koca ama!" dedi tiksinircesine. "Gerçekten onun bunca zamandır seni bekleyeceğini mi düşündün?"

"Ne demek istiyorsun sen?" diye bağırdı duyduklarının içinde yarattığı etkiyle. Mira, Yağız'ın buna asla izin vermeyeceğini

biliyordu. Üstelik Yağız da Mira'dan asla şüphe duymuyor, onun sadakatine, kendisini böyle yıkmayacağına güveniyordu.

"Mira seni çoktan unuttu," diye ısrarla devam etti Sarp. "Üstelik artık başkasıyla birlikte."

Yağız onun dudaklarından dökülen bu saçmalıklara inanacak değildi. Mira'yı gözleriyle görecek, gerçeği karısından işitecekti. Sarp'ı omzundan hışımla iterek içeriye girdi. Öfke ve kalbinde müthiş bir sıkıntıyla evin salonuna uzanan yolda ilerledi. Duyduğu seslerle kaskatı kesilen bedenine inat, seri adımlar atıyordu. Ancak salonun kapısında durduğunda gözlerinin önünde beliren görüntüler hızını kesti. Olduğu yerde öylece durmasının nedeni, Mira'nın bir başkasıyla mutlu olduğunu görmesi değildi. Çılgına dönmesine sebep olan asıl manzara, o adamın Mira'ya gülüşüydü. Bakışları Mira'nın üzerinde dolaşmış, gözleri kararmış bir tutkuyla onu arzularcasına süzmüştü. Bir an durdu. Hemen sonra o herif, Mira'nın yüzüne doğru yaklaştı. Dudaklarının arasında, kısacık, yalnızca bir nefeslik mesafe vardı. Tadını asla unutamayacağı o dudaklar tek bir hareketle başka bir adamın istilası altında kalacaktı.

Oysa Yağız buna izin verecek değildi. Mira'nın gülen, istekli yüzüne inat adımlarını onlara doğru attı. Delirmişti. Karısının dudaklarına yakıcı bir tutkuyla uzanan o adama doğru koşar adımlarla ilerledi. Hemen sonra Mira'nın öfke ve nefret dolu gözleri kendisine çevrildi. Yağız, *yapma* dercesine başını iki yana salladı. Mira ise intikam almak ister gibi bakmış, ardından yanındaki adamın boynuna kollarını dolamıştı.

Yağız, "Hayır!" diye bağırarak koşmaya başladı. Tam o ikisinin dudakları birleşmek üzereyken, gözlerinin önünde parlak bir ışık çaktı. Sanki hem her şey tamamen sona ermiş, hem de yeniden başlamıştı.

Yataktan kan ter içinde, nefes nefese kalktı. Mardin'in insanın tenini acıtan sabah serinliği içeriye doldu. Yatakta bitkin bir halde doğrulmuş, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Rüya ile gerçeği ayırt etmeye çalışıyor, görüp

duyduklarına karşı savaşıyordu. Burada, Mardin'deydi ve bu gerçekti. Az önce gördüğü, onu çılgına çeviren görüntüler ise berbat bir rüyadan ibaretti. "Ne rüyası!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Ancak kâbus olabilir bu!"

Elini şiddetle zonklayan şakaklarına götürüp ovuşturdu. Tüm gün bu ağrıyla baş edeceğini biliyordu. Hâlâ düzene girmemiş nefesi ciğerlerini yakarken, gördüklerinin gerçek olmadığına kendisini inandırmaya çalışıyordu. "Gerçek olamaz!" diye fısıldadı. "Mira... Bunu bana asla yapmaz!"

Ensesini sertçe sıktı. Mira'nın onu beklemediğinden, hatta çoktan ümidini kestiğinden emindi. Ama yine de bu, başka birine bağlandığını göstermezdi. Sarp'tan belli aralıklarla onunla ilgili haber alıyor, iyi olup olmadığını öğreniyordu. Üstelik Onur da onu takip ederek Yağız'a düzenli rapor yolluyordu. Ve şimdiye kadar Mira'nın hayatında biri olduğunu ima eden tek bir mesaj gelmemişti.

"Lanet olsun!" diye tıslayarak ayağa fırladı. Düşüncelerinin hiçbiri ikna olmasını sağlamıyordu. Bu berbat yerden bir an önce gitmesi, karısına dönmesi gerekiyordu. Artık buradaki günleri bile sayamıyordu. Sahi, ne kadar olmuştu? Bir yılı geçtiğini bilse de, yalnızca mevsimlerle ilgileniyordu. Çilek kokulu, hırçın bir kıza âşık olduğu o mevsim yaklaştıkça, boğazındaki yumru da büyüyordu. Ama biraz daha vakit vardı. Teninin sıcaklığını parmak uçlarında hâlâ hissedebildiği karısına dönecek, ne olursa olsun onu bırakmayacaktı.

Duvarların üzerine geldiğini hissettiği anda hızlı hareketlerle giyinmeye başladı. Şafak yeni sökmüş, gün henüz ağarmıştı. Üzerine siyah, kalın mantosunu giyip odadan çıktı. Uzun koridorda öfkeyle yürüdü. İçinde yaşadığı tüm fırtınaya, korkutucu ifadesine rağmen sessizliğini korudu. Bu evde sessiz hareket etmeyi, kimseye güvenmemeyi yeniden öğrenmişti. Ablası ve Cihan Abisi bu gruba dâhil olmasa da, evin diğer fertleri Yağız'ın güvensizliğinden ve yakıp yıkan sertliğinden nasibini almıştı.

Koridorun sonuna, tam merdivenleri dönen köşeye geldiğinde bir odanın önünde durdu. İçeriden gelen kısık ses onu yolundan alıkoymuştu. Hafifçe kapıya yaklaştı. Şevin'in sinirli sesi kulaklarına dolduğunda şaşırmıştı.

"Baskı yapma bana!" dedi Şevin. Bağırmamaya çalıştığı sinirli ses tonundan anlaşılabiliyordu. "Gideceğiz. Tamam dedim ya! Birkaç gün sonra her şey bitecek," diye devam etti.

Onun nereye, daha da önemlisi kiminle gideceğini merak etmişti.

Şevin "O ne olacak peki?" diye sorduğunda, Yağız'ın kapıyı açmak için hareket eden eli durdu. "Yakup'u ne yapacağız?" Bir an nefesi kesildi. Kalbi bedenini terk etmek istercesine atmaya başladı. "Saçmalama! Sakın bir aptallık yapayım deme! Bu zamana kadar babama bile belli etmeden sakladık onu!" diye tıslayan kadının adım seslerini duyduğunda kapıdan uzaklaştı. Duydukları şimdilik ona yetmiş, yapacaklarını kafasında şekillendirmesini sağlamıştı.

Hızlı adımlarla aşağıya indi. İşittiklerinin yarattığı girdap içinde dönüp duruyor, Yağız'ı içine çekmeye çalışıyordu. Saçlarını sinirle çekiştirdi. Bir sonraki hamlesini hesaplayamaz halde evden çıkmak üzereyken, Arif'in en güvendiği üç adam tam karşısında belirdi. "Arif nerede?" diye kükredi öfkesini yanlış kişilere yönelttiğini umursamadan.

İçlerinden biri, "Kapının önünde, ağam," dedi ceketinin düğmelerini el pençe divan halde iliklerken.

"Siz burada kalın!" diye emretti. Kapının önüne çıktığında Arif arabanın yanında duruyordu. "Arabaya bin, Arif!" Adam onu ikiletmeden şoför koltuğundaki yerini aldı. Arabayı çalıştırdığında Yağız'ın yalnız kalmak istediğini çoktan anlamıştı.

Dakikalar geçip konaktan uzaklaştıklarında, "Ne oldu?" dedi Arif. Duyacakları onu anlamını bilmediği bir şekilde tedirgin etmişti.

"Abim yaşıyor," deyişini duyduğunda, arabayı sert bir frenle durdurdu. Lastiklerin yolda çıkardığı tiz sesi umursamıyordu. El frenini çekip, bakışlarını Yağız'a odakladı. Genç adamın buraya geldiği halinden epey uzaklaştığının farkındaydı. Onun buradan gitmek için nasıl çabaladığını, her çabası boşa çıktığında nasıl yıkıldığını gören tek insandı. Bunun yanında ne denli katılaştığını da biliyordu. Bu sebeple, Yakup'un yaşıyor olmasından önce, Yağız'ın ardında bıraktıklarına döneceğine seviniyordu. "Nereden öğrendin? Daha düne kadar hiçbir şey yoktu," dedi titrek sesiyle.

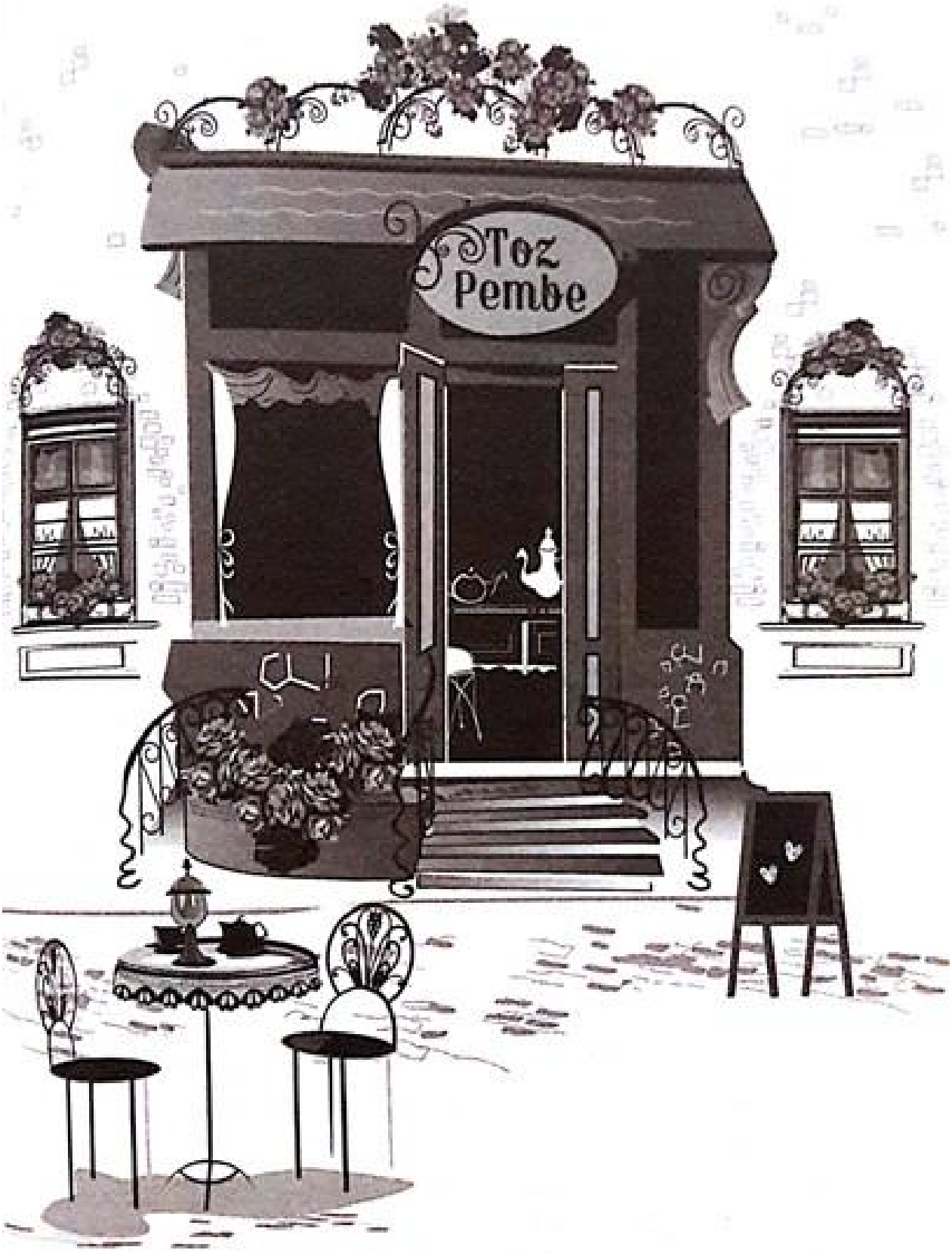
Yağız acı bir şekilde gülümsedi. "Kimden duyduğuma inanamayacaksın, Arif," derken, hâlâ duyduklarının şaşkınlığını taşıyordu.

Kısaca Şevin'in yaptığı konuşmayı, babasından dahi gizli bir şeyler çevirdiğini, ses tonunun inceliklerine kadar anlattı. Buraya geldiğinden beri gerçeğe hiç bu kadar yaklaşmamıştı. "Bitiyor," dedi içine rahat bir nefes çekerken. Tüm bunlar her şeyin sona ermek üzere olduğunun kanıtıydı. Yağız her şeyi organize etmeli, İstanbul'a gitmeden önce her şey hazır olmalıydı.

"Bitiyor, Yağız. Artık gideceksin buradan." Arif elini onun omzuna hafifçe vurdu. Gözlerindeki bu umudu andıran ışıltıyı ilk kez görüyordu.

"Nihayet..." dedi gözlerini kapatarak. Başını sabırsızca arkasına yasladı. İçinden, *Nihayet verdiğim sözü tutacağım,* diye eklerken, gözlerinin önünde Mira'yı kollarında sardığı anların görüntüsü vardı.

Dokuzuncu Bölüm





Günler geçip gidiyor, Mira ve Yağız'ın arasında değişen bir şey olmuyordu. Mira, sabah erkenden Erim'le birlikte evden çıkıyor, akşam kafeyi kapattıktan sonra geri dönüyordu. Ancak aralarındaki iletişimin azalması, ikisini de sınıra yaklaştırmıştı. Mira, içindekileri daha fazla tutamayacağından emindi. Yağız ise artık karısını konuşturmaya karar vermişti. Bu akşam her şey ortaya dökülecek, geçmişe kesin bir çizgi çekilecekti.

Yağız bir gün önce, kısa süredir takibini yaptığı araziyi satın almak için prensipte anlaşma sağlamıştı. Geriye uzun zamandır onunla iletişime geçmeye çalışan müşterilerini aramak kalmıştı. Geçici olarak bu ofiste işlerini sürdürecek olsa da, asıl ofisini kendisi tasarlayacaktı.

Sidar'dan ise haber yoktu. Onun bir iki günlüğüne Kıbrıs'a gidip geldiğini öğrenmişti. Arif'in bu konudaki tavrı Yağız'ı şüphelendirmiş, Sidar'ın tehlikeli olmayabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ancak Berzan'ın ortalıkta olmadığını hatırlayarak korumaları azaltmamış, Mira ve Erim'le ilgili aldığı önlemler devam etmişti.

Mira'yı görmek için kafeye gitmeye karar verdi. Ancak satın alma işlemini tamamlamak üzere sözleşmenin kopyasını yanına alması gerektiği aklına geldi. Halletmesi gereken bazı noktalar kalmıştı. Sözlü anlaşma sağlanmış olsa da, Sarp'ın tavsiyesiyle onun avukatlarından birine onaylatacaktı.

Merdivenleri hızla çıkıp yatak odasına girdi. Kâğıtları şifonyerin çekmecesine bırakmıştı. Çekmeceyi açıp, geçen gün bıraktığı kâğıtları eline aldı. Tam o sırada küçük, beyaz bir kutu dikkatini çekti. Seri bir hareketle uzanıp kutuyu aldığında, bir ilaç kutusu olduğunu fark etti. Ancak ismi hiç

tanıdık gelmemişti. Mira'nın kendisine ağrı kesici aldığını hatırlasa da, sanki kasıtlı olarak bir köşeye saklanmış gibi duran bu ilaç merakını cezbetmişti.

Aklında anlamsız soru işaretleriyle kutuyu açıp, prospektüsü çıkardı. Hızla yazılanlara göz gezdirip, ne ilacı olduğunu anlamaya çalıştı. Nihayet sorusunun yanıtını aldığında, kaşları istemsizce çatılmıştı.

"Gebeliği önleyici etki..." diye mırıldandı. O anda beyninde bu üç kelime yankılanıyordu. Kâğıdın üzerinde okudukları, somut birer cisim gibi dört bir koldan Yağız'a saldırıyordu. Solukları hızlanmıştı, hissettiği öfkeyle yerinde duramıyordu.

Kâğıda bakarken, birkaç gündür yaşananlar gözlerinin önünden geçti. Mira'nın, aralarında geçen hamilelik konuşmasından sonra dokunuşlarından ve her türlü diyalogdan kaçışını anımsıyordu. Kendisini kapatmış olması Yağız'ın sabrını taşırmış olsa da, artık bunun nedenini anlıyordu. Mira, Yağız'dan habersiz, ona sorup fikrini almadan kendi başına korunuyordu!

"Lanet olsun, Mira! Lanet!" diye tısladı dişlerinin arasından. Elindeki kutuyu bırakmadan odadan çıkıp, hızla aşağı indi. "Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Allah kahretsin!" Bir yandan delirmiş gibi bağırmaya devam ediyor, diğer yandan Mira'ya bunun hesabını sorması gerektiğini düşünüyordu. Nihayet dışarı çıktığında, kapıdaki koruma şaşkınlık ve biraz da korkuyla ona bakıyordu.

Arabaya doğru yürüdü. Korumaların da hızla arabaya geçmesiyle, bir an bile düşünmeden konuştu. "Kafeye!" dedi emreden bir tonlamayla. "Hızlı sür!"

Arabayı kullanan koruma ikiletmeden emri yerine getirdi. Yağız'ın sinirinin nasıl olduğunu biliyordu. Olur olmadık her şeye sinirlenen bir adam değildi, ancak gerçekten kızdığında yanına yaklaşılmıyordu. O nedenle de patronuyla sorun yaşamak istemiyordu.

Yağız yol boyunca kendisini sakin olmaya zorladı. Nedenlerini anlamaya, olaya onun tarafından bakmaya çalıştı. Ama yapamıyordu. Sebepleri ne olursa olsun, aklında ve kalbinde Mira'yı haklı çıkaramıyordu.

Neden gizledin benden? Neden?

Dakikalar sonra kafenin önünde durduklarında, Yağız hızla arabadan indi. Kapıda Arif'i ve diğer adamı gördüğünde elindeki ilaç kutusunu cebine koydu. "Gelmeyin!" diye tıslayıp, adamların yüzüne bakmadan kafenin kapısına doğru ilerledi.

Arif, Yağız'ın öfkeyle gelişini tek bir sebebe bağlıyordu. Mira'nın içeride konuştuğu adamı düşünüyor, onunla geçen gün de karşılaştıklarını anımsadıkça Yağız'ın delirmişliğini buna yoruyordu. "Sen mi söyledin lan içerideki adamı?" diye bağırdı yanındaki adama öfkeyle. Ardından Yağız'ı getiren diğer korumaya döndü. "Sen de Yağız'a mı yetiştirdin?"

"Benim bir şeyden haberim yok, Arif Abi. Yağız Ağam birden sinirle çıktı evden. Ben de anlamadım."

Yağız seri adımlarla, ardından bakan adamları, yanından fırtına gibi geçtiği müşterileri umursamadan içeri doğru yürüdü. Öfkesi tüm benliğini kuşatmışken, yolunun üzerinde gördüğü garsonlardan birine adeta kükreyerek sordu. "Mira nerede?"

"Şey..." dedi genç çocuk tedirginlikle. "İleride... Müşteriyle ilgileniyor."

Yağız derin nefesler alarak kendisini sakinleştirmeyi denedi. Mira'yı incitmemek için öfkesinden sıyrılması gerektiğinin bilincindeydi. Ancak elini cebine attığı anda o küçük kutuyu hissetmiş, tüm sakinliği ve kararlılığı yeniden kendisini terk etmişti.

Onun müşteriyle ilgilenmesini umursamadan bakışlarını karşıya odakladı. Bir adım attı. Ardından bir adım daha... Kafenin korunaklı bir köşesinde bulunan masanın yanında duraksadı. Önünde görünmesini engelleyen geniş bir sütun vardı.

Mira'nın sesini duymasıyla duruşunu dikleştirdi. Ona kendini göstermek üzere bir adım atacakken, Mira'nın kucağında Erim'le ayakta olduğunu fark etti. Hemen ardından tok ve erkeksi bir ses işitmek, Yağız'ın beklediği son şey bile değildi. Ancak içindeki şüphe zirveye tırmanmış, Yağız hareket etmeyi keserek konuşulanları duymayı beklemişti.

"Ben o zamanlar aramızın yeniden düzeleceğini düşünmüştüm. Bir şansım olabileceğine inanmıştım aslında," diyen adamın sesiyle irkildi. "Beni bu yüzden mi reddetmiştin? Hamile olduğun için mi sana olan ilgime yanıt vermemiştin?"

Yağız duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı. Bu ses... Geçmişe aitmişçesine tanıdıktı. Üstelik karısına sarf edilen bu sözler Yağız'ın az önceki öfkesinin taşmasına sebep olmuş, Mira'nın buna izin veriyor olmasından ise hoşlanmamıştı.

"Bunları konuşmanın bir anlamı yok, Kıvanç. Hepsi geçmişte kaldı. Ben sana hiçbir zaman arkadaşlık dışında bir şey veremezdim."

Devasa vücudunun karısının sesiyle sarsıldığını hissetti. Mira'nın dudaklarından çıkan isim, Yağız'ı sersemletmişti. İçindeki yakıp yıkan, bedenini kavuran öfkeye rağmen kaskatı kesilmişti, kımıldayamıyordu. Yanlarına gidip o adama haddini bildirmek isterken geçmişe taşınıyor, o herifin Mira'ya yakınlaşmaya çalıştığı an tüm iradesini yıkıp geçiyordu.

"Biliyorum. O zaman da bir anlamı yoktu. Sen gözlerindeki hüzne sebep olan kişiyi bekliyordun. Hoş, ben sana onu unutturabilirdim."

Adamın sözleri Yağız'ın sabrını taşıran son damlaydı. Katıksız bir güç ve öfkeyle durduğu yerden fırladı. Adamın üzerine atılırken Mira'ya karşı duyarlı olması gerektiğini unutmuş, karısına bu sözleri söyleyen adama haddini bildirmekten başka isteği kalmamıştı.

Havalanan sert yumruğun adamın suratına inmesi aynı hızla gerçekleşti. Kıvanç'ın yumruğun etkisiyle masaya doğru

savrulması Yağız'ın umurunda değildi. Az önce duyduklarından sonra kendisini tutması imkânsızdı. Toparlanmaya çalışan adama doğru yürürken, "Yağız! Dur!" diye bağıran Mira'yı hiçe saydı. Onu yakasından tutup, yüzündeki korkutucu ifadenin farkına varamadan şiddetli bir yumruk daha savurdu. Bu kez burnuna isabet etmiş, darbenin etkisiyle oluk oluk kan akmaya başlamıştı.

"Sen!" Yağız, onun burnunun dağılmasını umursamadan, bir paçavra gibi yeniden tuttu. "Sen yine mi onun yakınındasın?" diye bağırdı. Mira'nın ne halde olduğunu fark edemeyecek kadar gözü dönmüştü. "Ben seni daha önce uyarmamış mıydım lan? Ona parmağının ucuyla dokunmayacaksın, yoksa seni öldürürüm dememiş miydim?"

Kıvanç kendini Yağız'ın ellerinden kurtarmaya çalışırken, bir eliyle burnundan akan kanı silmeye çalıştı. Ancak boş bir çaba olduğunu eline bulaşan koyu kırmızılıktan anladı. "Bırak!" diye bağırdı nefes nefese. Yıllardır istediği kadına bu adamın yeniden sahip olduğunu düşününce, canının acısını bile umursamamıştı. "Onu terk edip giden sen değil miydin? Bana hesap sormaya hakkın var mı?"

"Kes lan!" diyerek bir yumruk daha patlattı çenesine. Kıvanç'ın yüzünden gelen kırık sesini duysa da devam etti. "Ben onun kocasıyım! Elbette bana hesap vereceksin!" Arkasından gelen Mira'nın çığlığını işittiğinde irkildi. Hemen ardından kulaklarına Erim'in içli ağlayışı dolmuş ve hızla kendine gelmişti.

Cehennemi andıran bir sesle, "Bu, ondan uzak durmak için son şansın. Yoksa sana yemin ederim ki, bir dahaki görüşmemiz ölüm gününde olacak!" dedikten sonra hışımla arkasına döndü. Bakışları korumaların yarattığı kalabalıkta dolaştı. Aradığı silueti bulduğunda duraksadı. Mira'nın Erim'i sımsıkı, her türlü kötülükten korumak ister gibi saran görüntüsü genç adamı sarstı. Masmavi, parıltısını kaybetmiş gözlerinden akan yaşlar içini dağladı. Seri adımlarla ona doğru

yürüdü. Kalbindeki ağrı, artık baş edebileceğinden fazlasıydı. "Mira..." diye fısıldadı. "Mira'm..."

Ona sımsıkı sarıldığında, Mira'nın şiddetini artıran hıçkırıklarını duydu. Erim'i onun kollarından alıp Arif'e teslim ettiğinde, nasıl bu denli gözünün döndüğüne inanamıyordu. Karısına baktı. Gözlerinin maviliği, içine doluşan berrak yaşlarla görünmez hale gelen karısına... Ardından hâlâ yüzündeki kanı silmeye çabalayan adama döndü. Önce onu takip ettirmenin iyi bir karar olacağını geçirdi aklından. Ancak sonra... Büyüteceği bu olayın Mira'nın gözlerinden akan yaşlardan daha önemli olmayacağını düşündü.

Yeniden Mira'ya dönüp, onu tek hamlede kucağına aldı. Müşterilerin neredeyse tamamının kafenin bahçesinde olmaları avantajdı. Kimse bu olaya şahit olmamıştı. Kollarında karısını sarıp, adamlarından birinin gösterdiği arka kapıya yöneldi. "Ağlama, Mira... Lütfen..." dedi yüzünü onun saçlarına gömerken.

Mira'nın hıçkırıkları aniden kesildi. Arabaya binerken sakinleşmiş gibiydi. Bu, her ne kadar fırtına öncesi sessizliği andırsa da, Yağız ondan gelebilecek her şeye razıydı.

Mira arabaya binmeden durdu. Hemen arkada duran, Erim'le Arif'i taşıyacak ikinci arabaya döndü. "Erim'i yalıya götürün, Arif Abi," dedi boğuk sesiyle. Başka bir şey söylemeden kendisi için açılan kapıdan arabaya bindi. Arkada Yağız'ın tek bir baş hareketiyle Arif'e onay verdiğini görememişti.

Yağız yalnız kalmaya ihtiyaçları olduğu konusunda hemfikirdi. Böylesi bir fırtınanın içinde Erim'in oradan oraya savrulmasına izin veremezdi.

Eve giden yol boyunca ikisinden de çıt çıkmadı. Mira tek bir damla yaş bile akıtmamış, adeta birazdan yaşanacaklara odaklanmıştı.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve zaman yol boyunca akıp gitti. İkisini de esir alan düşünceler, başka hiçbir duyguya geçit

vermiyor gibiydi. Ve nihayet eve ulaştıklarında aralarındaki sessiz anlaşma devam etti. Mira arabadan hızla indi. Arkasına bakmadı. Yağız'ın ne yaptığıyla ilgilenmedi. Peşinden gelecegiden zaten adı gibi emindi. Evin kapısından içeri adımını atarken, bugün her şeyin kökten değişeceğinin bilincindeydi.

Lüks araba yalının kapısından içeri girip, birkaç saniye sonra büyük evin önünde durdu. Evin açılan kapısından beklediği kişiler çıktı.

Arif, kucağında şimdiye dek kendisine emanet edilen en değerli varlıkla arabadan indi. Erim yol boyunca mırıldanıp durmuş, o minicik yumruğunu ağzından bir an bile çekmemişti. Küçük bedenini sıkıca sarıp eve doğru ilerledi. Heybetli bedeniyle ona yaklaşan genç adam, seri bir hareketle Erim'i kucağından aldı. Arkasında da yalıda yaşayan herkes belirivermişti.

"Dayıcığım... Hoş geldin," dedi Sarp gülümseyerek. Ancak dudaklarında beliren bu gülümseyişin sahte olduğunu yanındaki genç kız anlamıştı.

Ela cıvıl cıvıl bir sesle Erim'e uzandı. "Hoş geldin, tombik paşa." Küçük bebeğin kıkırdayışıyla neşesi arttı. "Ah, evet! Tombik paşasın sen. Hoşuna mı gitti bu isim? Hı?"

Erim'in mırıl mırıl sesi, bahçede yankılanan sevimli agulları herkesi mutlu etmeye yetmişti. Bir kişi hariç...

Sarp kalabalıktan uzaklaşarak, Arif'i bir kenara çekti. "Ne oluyor?" diye sorarken, aklına bir tek Erim ve Mira'nın güvenliklerini tehdit eden bir şey olduğu gelmişti.

"Mira Hanım, Erim'i buraya getirmemi istedi."

Sarp'ın kaşları çatıldı. "Neden kendisi getirmedi? Neler olduğunu anlatmazsan, kapılarına dayanacağım, bilmiş ol!"

"Sarp Bey..." dedi Arif sıkıntıyla. "Ben bunu size anlatamam."

Sarp onu göğsünden hışımla itti. "Sen bilirsin o halde! Kardeşimi görmeme hiçbiriniz engel olamazsınız!"

Arif nereden bulduğunu bilmediği bir cesaretle adamın kolunu tuttu. "Yapmayın!" Sarp'ın gözlerindeki tehlikeli ışık onu uyarmış, bunu kendisine saklayamayacağını anlamıştı. "Onlar... Biraz tartıştılar."

"Neden?" Sarp'ın ses tonu itiraza yer bırakmıyordu.

"Kafeye bir adam geldi. Kim olduğu bilmiyorum. Ama sanırım tanıdıktı. Mira Hanım'a bakışları..."

Sarp elini kaldırdı. "Anladım. Devam et."

"Yağız da kafeye geldiğinde adamı görünce delirdi. Ama öncesinde bir şey olmuş olmalı. Durup dururken böyle bir tepki vermezdi."

"Şu anda evdeler mi?"

"Evet... Ama ben... Biraz tedirginim açıkçası."

Sarp içi rahatlarken, "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Mira Hanım, Erim'i buraya gönderdi. Belki kendisi de geri dönmek isteyecek."

"Burası onun evi. Eğer isterse elbette döner."

"Biliyorum," dedi Arif heybetine yakışmayan bir hüzünle. Gözleri bir anda mutsuzlukla karardı. "Burasının onun evi olduğunun farkındayım. Ama gerçek şu ki... Yağız'ın tek evi o. Onun için gidecek başka bir yer yok. Sahip olduğu tüm servete, önünde eğilen koskoca aşirete rağmen, Yağız'ın yuvası hep Mira'ydı. Şimdi o giderse..."

Sarp onu susturdu. İşittikleri boğazını düğümlemiş, kalbini sıkıştırmıştı. Yağız'ın, kardeşine nasıl âşık olduğunu, onun için canını verebileceğini biliyordu. Ama bu aşkın böylesi bir adanmışlık olduğunu anlamamıştı.

"Merak etme," dedi şüphe duymadan. "Mira hiçbir yere gidemez. Şimdiye dek nereye gidebildi ki? Yağız'dan nereye kadar kaçabildi? Ben söyleyeyim, bir adım bile uzaklaşamadı."

Kendini toparlamak istercesine öksürüp, gülerek devam etti. "Hadi! İçeri girelim. Bizimkiler yesin birbirini."

"Ama Sarp Bey... Anlamıyorsunuz."

"Ben anlıyorum, Arif. Anlamayan sensin. Kıskançlığın ne kadar büyük bir tetikleyici olduğunu, bir araya getirme gücünün ne kadar kuvvetli olduğunu bilmiyorsun."

Arif ona dikkatle baktı. Muhtemelen haklıydı. Bu topraklar, burada yaşayan insanlar, onun geldiği yerden, bildiklerinden farklıydı. Ama alışmalıydı. Ömrünün geri kalanını Yağız'ı ve onun ailesini koruyarak geçireceğine dair sözü vardı. Bu yüzden de ayak uydurmaya başlasa iyi olacaktı. Önden hızlı adımlarla yürüyen adamı takip etti. En iyisi... Her şeyi akışına bırakmaktı.

Kapı arkalarından usulca kapanırken fırtına içeride hapsoldu. Mira direncinin son kırıntılarını harcamış olarak adama döndü. Ellerini iki yanında yumruk yapıp, hışımla ilerledi. İlk yumruğu adamın sağ göğsüne isabet etti. İkincisi ise sol göğsüne, kalbinin hemen üzerine çarptı. Yağız'ın bedeninde yaratamadığı sarsıntıya inat, ruhunu bir deprem gibi sallıyordu. Onun öfke kokan bakışları genç adamı mahvediyor, kendi hislerini bile unutturuyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Mira. "Nasıl yumruklarsın onu? Nasıl?" derken gözlerinden tek damla yaş akmıyor, adeta bir güç timsali olarak kocasına dikleniyordu. Sürekli adamın bedenine darbeler indiren elleri direnişini koruyor, adamın yüzündeki ifadeyi görmezden geliyordu.

"Onu mu koruyorsun?" diye kükredi Yağız duyduklarına inanamayarak. Ancak kadının cevap vermeyişiyle delirdi. "Onu mu koruyorsun diyorum, Mira?" Omuzlarından sertçe tutup sarstı. Bedenini kendisine yaslamış, kaçmasına imkân vermemek için önlemini almıştı.

"Ne saçmalıyorsun sen ya? Ne koruması? Elin adamını neden koruyayım?"

Genç kadını bir kez daha hoyratça kendisine çekti. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum ya! Elin adamı sana neredeyse ilan-ı aşk ediyordu. Bir kez daha... Üstelik bu defa kucağındaki çocuğa aldırmadan..."

Mira'nın gözleri büyüdü. Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. Yağız bunları kastediyor olamazdı.

"Konuşsana, Mira!"

"Ne konuşayım, söylesene!" diye bağırarak onu kendinden hışımla itti. "Allah kahretsin ya! Tek sorunumuz bu mu bizim? Söylesene, bu mu?"

Yağız onun gitmesine izin vermedi. Kolundan sıkıca tutarak bir adım daha atmasını engelledi. "Hiçbir yere gitmiyorsun! Konuşacağız!" dedi ürkütücü bir ses tonuyla. Ancak bu ikisinin de umurunda değil gibiydi.

"Bunun için mi geldin kafeye? Beni kontrol edip, bana güvenmediğini göstermek için mi?" Mira canhıraş haykırdı. "Bana güvenmemen bir yana, bunu herkese kanıtlamak için mi yumrukladın onu? İnanamıyorum sana! Allah kahretsin! Beni düşürdüğün duruma bak!"

Yağız onun sözleriyle daha da öfkelenirken, mantıklı yanı uçup gitti. Onun incecik bileğini kıracakmış gibi sertçe tutmaya devam ederken elini cebine attı. Hâlâ orada olan küçük kutuyu hışımla çıkardı. "Bunun için geldim kafeye!" diye bağırdı gözlerinden taşan katıksız bir öfkeyle. "Bu lanet olasıca kutu için. Bunun hesabını sormak için geldim, Mira!"

Omuzlarından tutup kendisini öfkeyle sarsan adamın eline baktı. Gördükleriyle irkilirken, sırtını pişmanlıkla duvara yasladı. "Nasıl... Nasıl buldun onu?" diye fısıldadığında, bakışları kocasınınkilere odaklandı. Ancak Yağız'ın gözlerinden taşan acıyla kalbi sıkışmış, o bakışlarda okuduğu hayal kırıklığı genç kadını yıkmıştı.

"Benden habersiz nasıl yaparsın bunu?" diye sordu Yağız kıyamet gibi bir sesle. Son ana kadar inkâr etmesini beklemişti. Yapmadığını, gördüklerinin bir saçmalıktan ibaret olduğunu duymak istemişti. Ancak gerçek yüzüne bir tokat gibi çarparken sersemlemişti.

"Ne yapmamı bekliyordun?" diye bağıran Mira, onu sıkıca tutan ellerinden kurtuldu. Merdivenlere doğru koşup, seri adımlarla yukarı çıktı. Yağız hızla arkasından yatak odasına girdiğinde, onu çıldırmış gibi odanın içinde dolaşırken buldu. İkisinin de kırgınlıklarını, hayal kırıklıklarını ve öfkelerini dizginleyen zincir, o anda tamamen kopmuştu.

Bakışlarını kocaman yatağa çevirirken, "Bu odada uyandım sensiz!" diye bağırdı. Gözyaşları görüşünü kapatsa da aldırmadı. "Her şeyin güzel olacağı umuduyla indim aşağıya. Bunun aptallık olduğunu anlayamadım." Sesi gittikçe yükselirken bir an bile duraksamadı. "Seni bulacaktım. Gece sevişmekten sonra beni bir fahişe gibi yatakta tek başıma bırakmıştın. Ama ben o kadar saftım ki, bunu bile unutmaya hazırdım. Ne salaklık ama!" Yanaklarından süzülen yaşlar, güçlü görünebilmek adına kurduğu tüm setleri yıkmıştı. "Aşağı indiğimde beni karşılayan tek şey kapı duvar oldu. Ah! Bir de bembeyaz bir kâğıt. Üzerinde yazanların karanlığına inat bembeyaz..."

Tuvalet aynasına doğru yürüyüp, günler önce yalıdan gelen mücevher kutusuna uzandı. Kapağını usulca aralayıp, Yağız'ın fark edebildiği kadarıyla içindeki gizli kapağı kaldırdı. Hafifçe sararıp yıpranmış kâğıdı kavradığında, Yağız gözlerini zorlukla kapatıp açtı. Hemen ardından Mira'nın parmaklarıyla tuttuğu zincirin görüntüsü, somut bir darbeymişçesine iri bedenine çarptı.

Mira, elindeki kâğıdın ve zincire geçirilmiş yüzüklerin o lanet hissine dayanamadan ona doğru fırlattı. "Al! Oku içinde yazanları!" diye bağırıp, alaycı bir tavırla devam etti. "Sen unutmuşsundur. Ama ben bir an bile aklımdan çıkarmadım." Yağız'ın yerinden kıpırdamadığını gördüğünde tam anlamıyla

çıldırdı. "Okumuyor musun? Önemli değil. Ben söyleyeyim içinde ne yazdığını sana. *Mira, seninle yüz yüze konuşmak isterdim. Ancak buna ne vaktim, ne de isteğim var. Gidiyorum buradan.*"

Ezbere bildiği sözlerin devamını getiremedi. Yağız elini dudaklarına kapatıp onu susturmuş, belinden sımsıkı sararak narin bedenini kendisine doğru çekmişti. Mira'nın ayakları, onu taşıyabilecek gibi değildi. Kustuğu geçmiş içinde kocaman bir boşluk yaratırken, bedenindeki tüm güç tükenmişti. Ancak henüz tüm kâbusları kapalı bir kutuya kilitleyememişti.

Zorlukla dizlerinin üzerine çöktüğünde, Yağız da onunla birlikte yere oturdu. Hıçkırıklarla sarsılan narin bedenini kollarının arasına almış, saçlarını okşayarak sözlerine devam etmesini bekliyordu. Yağız ondan gelebilecek iyi ya da kötü her şeyi uzun zaman önce kabullenmişti. Ancak ona verdiği acıya bir kez daha tüm çıplaklığıyla şahit olmak, kendisinden nefret etmesine neden oluyordu.

"Hamile olduğumu öğrendiğim gün... O kadar yalnız hissettim ki kendimi. Sen yanımda ol, elimi tut istedim," dediğinde hıçkırıklarına karışan sözcükler canını yakıyordu. "Karnım büyürken, ellerin tenimde gezinsin istedim. Erim'in ilk kıpırtılarını hissettiğimde, ilk tekmesinde ya da adına karar verdiğimde... Her an yanımda ol istedim. Ama sen gittikten sonra hastanede gözlerimi açtığımda, bir daha asla dönmeyeceğini öğrenmiştim. O an... Kalbimde bitiremesem de, aklımda bitirdim seni. Bir daha sormadım, adını anmadım. Bu gurur muydu, bilmiyorum. Umursamadım, çünkü yapayalnızdım. Etrafımdaki tüm kalabalığa rağmen bir başınaydım. Yanımda olmasını istediğim tek insan sendin. Ama benimle değildin, bırakıp gitmiştin. Ben her şeye rağmen seni, sen varmışsın gibi sevmeye devam ettim."

Hıçkırıkları artarken, gözyaşları yanaklarından boynuna süzülüyordu. Berrak damlalar Yağız'ın ellerine düşüyor, yanağına bulaşıyordu. O gözlerden akan yaşların tuzu diline

dudağına değerken nefesi kesiliyordu. Yalnızca "Ağlama," diyebiliyordu. "Ağlama. Dayanamıyorum gözyaşlarına..." diye inliyor, onun tüm acısını yüklenmek istiyordu.

Ellerini karısının yanağına koydu. Gözyaşlarıyla ıslanan tenini parmaklarıyla usulca kuruttu. Onun bu hırpalanmış, yıkık dökük hali, kalbinin demir pençeler tarafından sıkılmasına neden oluyordu. Ellerini yüzünde, boynunda nazikçe, aşkla dolaştırırken, Mira'nın iç çekişleriyle dolan sessizliğin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Onun titrek sesinden dökülenleri duyduğunda, bir kez daha ölmeyi diledi.

"Hiç... Kalp ağrısıyla uyuduğun oldu mu?"

Yanan gözlerini kapattı. Onu kucağında daha sıkı sarıp, dudaklarını boynuna bastırdı. Son nefesine dek, ona olan özlemini dindiremeyeceğini biliyordu. "Her gece..." diye fısıldadı. "Senin yokluğunda her gece..."

"Bense... Sen döndükten sonra, kollarındayken bile... Her gece... Her sevişmemizde... O günden beri her gece, kalbimde nefesimi kesen bir ağrıyla kapattım gözlerimi. Seni, sana dair her anıyı unutmayı diledim. O yüzükler..." diye hıçkırdı. "Defalarca atmak istedim. Ama beceremedim. Onları... Onları her gördüğümde şuramdaki ağrının arttığını hissediyorum," derken elini sol yanına götürüp göğsüne bastırdı.

"Atacağız o yüzükleri, takmayacağız. Başka yüzük alırız, Mira'm."

"Hayır!"

Onun iç çekişini ve itirazını duyduğunda zorlukla yutkundu. "Tamam, başka yüzük yok. Nasıl istersen öyle olsun. Yeter ki ağlama, Mira. Artık ikimizi de yormasın geçmiş. Sence de çok fazla şey yaşamadık mı?"

Mira zorlukla başını salladı. "Gücüm kalmadı artık. Eski Mira'yı bir yerlerde arayıp bulamamaktan yoruldum. Dürüstlüğümü özlüyorum. Ama sen döndüğünden beri, ne kadar

çabalasam da hislerimi dile getiremiyorum. Sanki... Dudaklarımdan çıktığı anda, bir sihir gibi kaybolacağından korkuyorum."

"Asla olmayacak bu! Bir daha seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi Yağız tereddütsüzce. Sözlerine devam edecekken, Mira'nın elini boynuna, alnına, yüzüne sürdüğünü gördü. Az önceki patlamadan sonra vücudu bitap düşmüş, kan ter içinde kalmıştı. "Çok terledin, Mira'm. Seni rahatlatalım," dedi buruk bir gülümsemeyle. Dudaklarını onun nemlenmiş boynuna dokundurdu. Terlediği halde teninin mis gibi kokusu burnundan içeriye doldu. "Seni duşa sokacağım şimdi," diyerek karısının ince bedenini kucakladı. Kucağında kıymetlisiyle ayağa kalkıp banyoya adım attı. Banyonun loş ışığında Mira'nın üzerindekileri çıkarırken, çırılçıplak kalan bedenini kollarının arasına aldı. Hissettiği aşk, sevgi, şefkat birbirine karışmış, onun tenine dokunan elleri tutkudan, arzudan soyutlanmıştı.

Onun ardından kendi üzerindekileri de çıkarıp, hemen peşinden duşa girdi. Suyu uygun bir sıcaklığa getirip, öylece gözleri kapalı bir halde ayakta duran kadını yeniden kollarına aldı. Ilık su üzerlerine dökülürken, Yağız onu sarıp sarmaladı. Saçlarını öpüp okşadı. Nazik dokunuşlarını sırtında dolaştırdı. Mira'nın bedeni suyun da etkisiyle gevşeyerek genç adama yaklaşmıştı.

"Ben..." diye fısıldadı. Bugün konuşulması gereken her şeyin son bulmasını arzuluyordu. "O gün giderken... Sadece seni ve o yüzüğü değil, kalbimi de burada bıraktım. Tüm gece seni kollarımda tutup, bir saniye bile uyumamıştım. Onların senin canını yaktıklarını gördüğüm andan beri, aklımda bir tek gitmek zorunda olduğum vardı. Üstelik daha fazlasını yapacaklarını biliyordum. O günkü adamların seni hırpalayışı yalnızca uyarıydı. Senin güvenliğinle, hayatınla tehdit edilirken, başka türlü davranamazdım. Gittim ama... Ruhum hep

burada kaldı. Yerim senin yanındı. Ama mecburdum, Mira. Benim yüzümden sana bir şey olsaydı, yaşayamazdım."

Mira başını onun omzundan kaldırdı. Gözyaşları akan suya karışsa da, dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "O hapı kullanmadım," dedi tek solukta.

Yağız'ın Mira'nın saçlarını okşayan eli bir anlığına durdu. Duyacaklarını hazmetmesi gerektiğini düşünüyordu.

"O gün sen... Bir bebek daha istediğini ima edince deli gibi korktum. Nereye kaçacağımı bilemedim. O telaşla eczaneye gittiğimde, aslında o hapı kullanamayacağımı biliyordum. Hâlâ Erim'i emziriyorum. Ama öyle olmasaydı da... Bunu sana yapmazdım."

"Şşşt! Bu, konuşacağımız son konu bile olamaz. Korkularını anlıyorum artık. Daha iyi kavrayabiliyorum." Çenesinden tutarak kendisine bakmaya zorladı. "Ama seni bırakmayacağım, Mira. Bir daha asla! Buna inanmanı istiyorum," deyip alnını onun alnına dayadı. İkisinin de bedenleri sırılsıklam olmuştu ancak ısınmak ister gibi birbirlerine çekiliyorlardı. "O gün söylemeye çalıştığım, hemen bebek sahibi olmak istediğim değildi. Evet, elbette istiyorum, bunu inkâr edemem. Senin içindeki boşluğu doldururken, kendi yaralarımı da kapatmak istiyorum. Ancak henüz erken, biliyorum. Henüz çok erken..." Elini onun ıslak yanaklarında gezdirdi. "Artık... Mutlu olalım istiyorum, Mira. Seninle, oğlumuzla çok mutlu olalım istiyorum."

"Bugün seninle içimdeki her şeyi, tüm korkularımı, endişelerimi, sakladıklarımı konuşmaya karar vermiştim." Mira başını kaldırıp, Yağız'ı hafifçe kendinden uzaklaştırdı. "Ama fırsat bırakmadın. Sakin sakin konuşmak varken, yaşadığımız şeye bak!" derken bir nefes uzağındaki adama öfke dolu bakışlar attı.

"Ne yapmamı bekliyordun? O herifin söylediklerini duymamış gibi mi davranacaktım?" diye hırladı Yağız yeniden aklına gelenlerin siniriyle.

"Bu kadar büyütmeni gerektirecek bir şey yoktu. Kıvanç'ın niyeti kötü değildi. Adamı resmen yumrukladın, Yağız? Eskiden de böyleydin ama zorbalığının ne zaman bu seviyeye geldiğini anlayamıyorum."

Yağız içindeki fırtınanın durulduğunu düşünürken, bir kez daha o adamın adının Mira'nın dudaklarından dökülmesiyle aynı çıldırmışlıkla baş başa kaldı. "Sus!" diye hırladı. Onu belinden sertçe kavradığı gibi kendine yaslayıp, hırsla dudaklarına kapandı. Hissettiği öfkeyle onu hoyratça öperken, kanını kaynatan tadı diline dudağına yayılmıştı. Yağız nefes nefese karısının dudaklarından ayrılarak alnını onun alnına dayadı. "Sus! Bir daha başka bir adamın, bir yabancının ismini anmayacaksın!" Yeniden o dolgun, örselenmiş dudaklara uzandı. Dilini ıslak bir kuyuyu andıran ağzına kaydırıp, sıcacık diliyle buluşturdu. Bedeninde artık alışkını olduğu, Mira'nın yanındayken neredeyse hiç normale dönmeyen o sertliği hissettiğinde elini saçlarının arasına daldırdı. Dudaklarını ondan zorlukla kopardığında, homurdanarak devam etti. "Ben ne zaman mı bu hale geldim? Her ne olduysa, senden ayrıyken oldu. Her gecem kâbuslarla doluydu. Gecelerce hayatına başka birini aldığını görüp durdum." Dudaklarını hafifçe Mira'nın dudaklarına sürtüp derin bir iç çekti. Başparmağı onun dolgun dudaklarının üzerinde gezindi. "Oysa... Benim tek hayalim, tek rüyam sendin. Senli bir hayat, senin kokunda can bulduğum bir ömür ve..." Gözlerini onun ışıldayan mavileriyle birleştirdi. "Ve sen kokan bir çocuk hayal ettim. O gün seni kucağında Erim'le gördüğümde, onun senin yüzüne dokunan minik ellerine, mırıltılarına, aranızdaki bağa şahit olduğumda... Sanki tüm yaşadıklarıma rağmen yeniden doğdum, Mira. Uzun zamandır ilk kez gerçekten yaşadığımı hissettim."

Mira duyduklarının etkisiyle ona usulca yaklaştı. Elini, okşayan bir temasla göğsünden omuzlarına çıkardı. Parmakları adamın yanağına uzandı. Dudaklarının kenarına, her gülüşünde gamzelerinin belirdiği yere değdirdi parmak uçlarını.

"Bir tek..." diye fısıldadı. "Bir tek senin kokuna karıştı kokum." Yağız'ın sırtından aşağılara süzülen dokunuşlarıyla gözlerini kapattı. Kalçaları avuçlandığında aldığı hazla başını geriye attı. Kulaklarında Yağız'ın sıklaşan sert solukları, teninde onun heybetli bedeninin sıcaklığı vardı. "Bir tek senin tenin değdi tenime. Sadece sen..."

Yağız dişlerinin arasından, "Başka bir ihtimal yok!" diye tısladı. "Hiçbir zaman olmayacak!" Dudaklarını açlıkla boynuna bastırıp, o pürüzsüz teni hafifçe ısırdı.

"Bitsin..." Adamın dudaklarının değdiği boynunu daha da açığa çıkarmak için başını yana eğdi. Tenindeki dokunuşları daha fazla hissedebilmek için çıldırıyordu. "Bitsin bu karmaşa... Unutalım her şeyi..." dedi son bir nefesle.

Zorlu bir dönemeçten dönmüş, dikenli tellerle örülü bir duvarın üzerinden geçmişlerdi. İkisi de çok değişmiş, aralarındaki büyü adına yalnızca aşk denemeyecek kadar güçlenmişti. Hissettikleri yalnızca sevgi değildi. İkisi de bir diğerine, katıksız bir tutku ve yakıcı bir arzuyla esirdi. Artık her şey daha sarsıcıydı. Her dokunuş daha fazla dağıtıyor, daha büyük bir ateş yaratıyordu. Aşkın affettiği tüm kusurlar örtülüyordu bir bir. Geçmiş bazen hüzünle, bazen de mutlulukla anılmak üzere sandıklara kilitleniyordu. Zaman zaman birbirlerini üzeceklerini biliyorlardı. Ancak her şeye rağmen hissettiklerinin büyüklüğü, yaşananları unutabilmek için ilk adımı atmalarını sağlıyordu.

Karısının dudaklarından dökülenler, Yağız'ın miladıydı. "Unutalım," diye yanıtladı dudaklarına kapanırken. Sesi vahşi, dokunuşları yeniden doğuştan farksızdı. Hoyratça Mira'nın her yerine dokunuyor, tenini alev alev yakıyordu.

Mira ise, dolgun dudakları adamın dudakları arasında örselenirken bilincini yitiriyordu. Yağız'ın ustaca dokunuşlarının altında fırtınaya tutulmuş bir yaprak misali titrerken kendini kaybediyor, bu kayboluşa Yağız'ı da ortak ediyordu.

Oysa Yağız buna dünden razıydı. "Deliriyorum sana," diye inledi. Hissettiği bu uçsuz bucaksız ihtirasa inanamıyor, Mira'ya her dokunuşunun bir ilk olduğunu düşünüyordu. Dilini onun ıslak ağzına kaydırırken, ellerini dolgun göğüslerinde, pembe göğüs uçlarında dolaştırdı. Üzerlerinden akan suya aldırmadan, kollarına sokulan kadını tek hamlede kucakladı. Karısının incecik, muhteşem güzellikteki bacakları beline dolandığında, sırtı da soğuk, ıslak fayanslara yaslanmıştı. İşte şimdi yüz yüze duruyorlardı.

Mira'nın bir okyanusu andıran mavileri, şiddetli bir fırtınanın içindeymiş gibi büyük dalgalar yaratmıştı. Yağız birazdan o dalgaların derinlerinde soluk soluğa kalacağını biliyordu. Ancak çekinmiyor, bir erkek olarak sevdiği kadına ruhunu açarak hislerini tam anlamıyla ortaya sermekten korkmuyordu.

O Mira'ydı. Kadını, ilk ve son aşkı... O, aşkıyla hayatını masala çeviren kadındı. Kendisine affetmenin büyüklüğünü yaşatan, tüm yaşadıklarına rağmen gücünü koruyan karısıydı. Oğlunun, hayallerinde büyüttüğü bebeğin annesiydi. Aylar önce çilek tadındaki bir öpücükle ona aşkı getiren gencecik, cesur kızdı. Mira bunların hepsiydi. Ve... Kollarında tuttuğu bu kışkırtan, her şeyi unutturan arzulu kadın ona aitti.

Dokunuşlarını beline dolanan narin bacaklarda dolaştırdı. Ellerinin altındaki pürüzsüz ten, aklını oynatmasına neden olan kıvrımlar, tükenen sabrının şekil değiştirerek, kopkoyu bir arzuya dönüşmesine neden oluyordu. Nefes nefeseydi. Buna rağmen söylemek istediği öyle çok şey vardı ki bugünle, Mira'yla ve onun hissettirdikleriyle ilgili... İçinde birikenleri tutmadan, her şeyi konuşmaya kararlıydı. Bundan sonra Mira'nın, aşkı konusunda şüphe duymasına dayanamazdı. "O gece..." Banyoda yankılanan sesi inlemekten farksızdı. "O lanet sabahın gecesinde de böyle sevmiştim seni. Böyle... Kendimden geçer gibi." Elleri göğüslerine uzandı. "Gitmek zorunda oluşuma duyduğum öfkeyle, seni kendimden uzaklaştırmaya karar vermiştim. Bu yüzden seni o gece öyle bıraktım. Ama bundan sonra

ayrılık yok, söz veriyorum." Aceleci parmakları onun kadınlığına dokundu. Sırılsıklam olduğunu hissettiği anda başını arkaya atarak hırladı. "İçimde çok fazla özlem biriktirdim, Mira!" diye soluk soluğa inledi. Elleri karısının ıslak sıcaklığında dolanmaya devam ediyordu. "Seni bu şekilde o kadar çok hayal ettim ki... Böyle kollarımda... Çırılçıplak... Hayallerimde bile sana öyle susamıştım ki..."

Mira dudaklarını adamın dudaklarına hafifçe sürttü. Sanki mümkünmüş gibi kendini ona biraz daha yasladı. Daha yakın olabileceklerini biliyordu. Kalbine dokunacak kadar derinlerinde gezinebildiğini, tenini tenine katabildiğini, kimsenin olamayacağı kadar onun olabildiğini biliyordu. Yokluğunda da ona ait olmamış mıydı? Bedeni ona yeniden, bir kez daha dokunabilmenin arzusuyla kıvranmamış mıydı? Gururunu koruma çabalarına rağmen, özlemden aklını yitireceği günler olmamış mıydı? "Ya ben..." diye inledi kalçalarını Yağız'ın sertliğine hafifçe sürterken. Bu hareketinin kocasını nasıl tahrik ettiğini fazlasıyla hissedebiliyordu. "Ben nasıl özledim seni, Yağız..." derken adamın kollarında daha da yükseldi. Sırtında fayansların soğukluğunu hissediyor ancak onun güçlü kolları tarafından ısıtılan bedeni bunu önemsemiyordu.

Yağız kendini ona biraz daha bastırdığında Mira küçük bir çığlık attı. Bu, her şeyin başlangıcıydı.

"Konuşmayalım," dedi ikisi de nefes nefese. İkisinin de o anda tek istediği, birbirlerinin tenlerinde kaybolmaktan başkası değildi.

Yağız'ın elleri onun güzeller güzeli yüzüne uzandı. Bakmaya doyamıyor, her bakışında büyüleniyordu. Genç kadının tırnaklarını omuzlarında hissettiğinde, "Mira!" diye hırladı. Onu hızla kucağından indirip yere bıraktığında, o seksi bacakların yokluğunun farkındaydı. Mira'nın iki elini de kavrayıp, kollarını iki yana açarak duvara dayadı. Şimdi onun tüm güzelliği, seksi bedeninin akıl kaybettiren kıvrımları tam karşısındaydı.

"Çok güzelsin..." diye fısıldadı nefes nefese. Ona yalnızca bakarak bile patlayabileceğini hissediyordu.

"O kadar güzel değilim..." dedi Mira kocasını şaşkınlığa uğratarak. "Doğumdan sonra veremediğim birkaç kilo daha kaldı. Ve sen böyle dikkatle bana baktıkça..."

"Şşşt!"

Mira onun itiraz etmesine izin vermedi. "Vücudumun değiştiğini fark etmiş olmalısın. Ve... Ve şuradaki iz..." dediğinde, bahsettiği yere Yağız'ın eli uzandı. Karnının aşağısındaki o minicik dikiş izi, Erim'in doğumunun kanıtıydı. Yağız orayı usulca okşadı. Ve hızla dizlerinin üzerine çöktü. Bu hareket, Mira'nın başını inleyerek geriye atmasına neden oldu. Utanıyordu. Onu güzel bulmamasından korkuyor, masum bir kız gibi kollarında titriyordu. O izin üzerine değen ıslak dudaklar, daha aşağılara uzanan arsız parmakları hissettiğinde nefesini tuttu. Ama dudaklarından dökülen şiddetli iniltiye engel olamadı. "Yağız? Ne-ne yapıyorsun?"

"Seni seviyorum, sevgilim. Her yerini seviyorum," deyip devam etti. Bulunduğu pozisyon gereği kaslarının acımasına aldırmadı. Önce karısını rahatlatması gerektiğinin farkındaydı. Parmağını onun sıkılığına kaydırdığında, Mira telaşla saçlarına yapıştı. "Bırak kendini bana, Mira'm. Güven bana. Nasıl güzel olduğunu bilsen, içimdeki seni bir görsen..."

Mira, Yağız'ın parmaklarının dokunuşunu, derinlerine süzülüşünü tüm şiddetiyle hissediyordu. Nefes nefese kalmıştı. Hâlâ üzerlerine sıçrayan su bile onu serinletmiyordu. "Güveniyorum," dedi son bir gayretle. "Sadece... Beni eskisi kadar güzel bulmamandan korkuyorum."

"Vücudun, tenin... Her yerin öyle güzel ki, Mira... Ben sana her bakışımda kafayı yiyorum." Parmağı hâlâ içindeyken dudaklarını onun kadınlığına dayadı. Sertçe ve arzuyla ıslaklığını emmeye başladığında, Mira'nın çığlığı kulaklarını çınlattı. "İşte böyle..." dedi Yağız homurtuyla. Elini erkekliğine götürüp sıktı. "Seni seyretmek beni nasıl delirtiyor, haberin var mı?"

Mira, "Yağız!" diye bağırdı. Hissettiklerine, yükselişine engel olamadı. O kadar kuvvetli ve parçalayıcıydı ki, sarsılmaları başladığı anda Yağız'ın kollarında dağılmıştı. "Bu... Çok fazla..." dedi bir yandan hemen bitmesini, diğer yandan sonsuza kadar bu zevkin devam etmesini dilerken.

Yağız'ın da nefesi sıklaşmış, sert parçası zonklamaya başlamıştı. Ancak o an yalnızca Mira'nın zevkine, onun kendini muhteşem bir kadın gibi hissetmesine odaklanmıştı.

"Yağız! Tut beni! Sakın bırakma! Bu..." diye bağırdı Mira ama devamını getiremedi. Sonrası delilikti. Kendini Yağız'ın güçlü kollarında kaybetmişti. O kollarda, o dudakların arsız dokunuşlarıyla sanki son nefesini verip cennete yükselmişti.

Saniyeler sonra, bedenindeki tatlı kasılmalar, o devinim halen devam ederken adamın güçlü kollarına yığıldı. Az önce ayakta durdukları büyük jakuzinin içine birlikte oturdular. Mira, Yağız'ın kucağındaydı ve hâlâ titremeleri devam ediyordu. Bacakları bu kez adamın beline dolanmak yerine önüne uzanmış, sırtı kaslı göğsüne yaslanmıştı. Bakışları mahmurdu. Yaşadığı zevkin etkisiyle buğulanmış gözleri usulca kapanmıştı.

"Bu neydi, Yağız?" diyebildi nefes nefese. Kucağında durduğu adamın yaşayamadığı tatmine rağmen, soluk soluğa kaldığını fark ettiğinde gülümsedi. Bu bile... Yalnızca Mira'nın bu zevki yaşamış olması bile, onu bu denli etkilemiş miydi?

"Cennetti, Mira'm. Seninle yaşadığımız her an, her sevişme, her öpüşme cennet."

Mira başını geriye atıp, dudaklarını adama uzattı. Yağız'ın niyeti küçük bir öpücükten sonra Mira'yı dinlendirmekken, bu kez onun dokunuşlarının oyuncağı olmuştu. Mira ellerini sertliğine uzattığı anda onu durdurdu. "Mira'm... Dinlenmelisin."

Mira onu dinlemeyerek, seri bir hareketle dönüp üzerine tırmandı. Bakışlarını onun tutkuyla koyulaşmış elalarına odakladı. Saklamaya çalıştığı ama karakterinin en önemli göstergesi olan eşsiz bir cesaretle baktı. Onun da zevk almasını, kendini

kaybetmesini istiyordu. "Şşşt! Bu sefer de sen kendini bana bırak!" dedi şuh sesiyle.

Yağız onun söyledikleriyle gür bir kahkaha attı. Mira'nın her şeyine olduğu gibi, doyumsuzluğuna da hayrandı. "Seve seve, Mira'm..." diye fısıldadığında, bu kez her şey ikisi için de yeniden başlamıştı.

Mira bacaklarını açıp onun kasıklarının üzerine yerleşti. Genç karısının oynattığı kalçaları aklını başından alsa da direndi. Tüm sevişmeyi kendi yönetmek için çıldırsa da, onun hâkimiyeti ele geçirmesine izin verdi. Üstelik birkaç dakika sonra bundan delicesine zevk aldığını fark etti.

Üzerinde tüm güzelliğiyle yükselip alçalan bu kadın onun hem sonu hem de ilkiydi. Yağız son nefesini böyle, ona tutkuyla karışmışken verecekti. Ellerini onun tüm kıvrımlarında, girinti ve çıkıntılarında dolaştırırken başını arkaya attı. Dakikalar geçip gittikten sonra Mira onun üzerine yığılmış, yüzünü boynuna dayamıştı. Düzensiz soluk sesleri duvarlara çarparken dünyayı unutmuşlardı.

Mira, çok uzun zamandır dile getirmediği sözcükler dilinin ucuna geldiğinde bu kez kendini tutmadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Adamın kollarında dönüp sırtını onun geniş göğsüne yaslayarak biraz soluklanmaya çalıştı.

"Bunu bir daha duyamayacağımı düşünmüştüm," dedi Yağız dudaklarını onun başının tepesine bastırırken.

"Söylememek için kendimi tuttum, Yağız. Korkuyordum."

"Biliyorum. Seni suçlamıyorum." Tek hareketiyle jakuziyi dolduracak suyu açtı. Hemen yanındaki şişedeki banyo köpüğünden birazcık suyun içine sıktı.

"Hmm..." diye mırıldandı Mira. "Seninle küvette olmayı da seviyorum."

Yağız evlendikleri geceyi, burada, biraz ileride duran antika küvette geçirdikleri anları anımsadı. "Birkaç çeşit daha

mu küvet alsak, ne yapsak? Belki biraz daha geniş... Sevişirken rahat olması açısından."

Mira kıkırdadı. "Resmen terbiyesizsin. Bu amaçla küvet alındığı nerede görülmüş?"

"İnsanlar başka ne için alıyorlar ki bunu? Tam bir fantezi unsuru."

"Azgın!" dedi Mira esnemesine engel olamayarak.

Yağız onun yorgun olduğunu hatırladı. "Hadi... Yum gözlerini. Biraz dinlen. Erim'i de yarın alırız." Banyo süngerini kavrayıp, karısının incecik bedeninde gezdirmeye başladı. "Hem yarın birlikte bir şeyler yaparız. İster misin?"

Mira "Harika olur!" diye cıvıldadı. O andan itibaren gözlerini kırpmayacağını biliyordu. "Tıpkı hayallerimdeki gibi," dedi ansızın.

Yağız onun son sözleriyle kalbinde ince bir sızı hissetti. Ama hayal ettiği ne varsa, bir bir yerine getirecekti. Ancak ilk iş olarak en kısa sürede, kâbuslarının simgesi olan bu evi değiştirecekti.

Yağız sesli homurtularını serbest bırakırken, kaşlarını çatarak Mira'ya baktı. Geldikleri mekânın rengârenk şaşaasına rağmen, bir tek o dikkat çekiyordu. Beyaz, fırfırlı kolları aşağı düşerek omuzlarını açıkta bırakan bir bluz giymişti. Altındaki yer yer yıpranmış daracık kot pantolonu ve ayağındaki dolgu topuk sandaletlerle inanılmaz genç ve seksiydi.

Kucağında Erim'i taşıyordu. Küçük oğlu büyük bir adam gibi tatlı bir şort ve yakalı tişört giymişti. Ayağındaki yumuşacık ayakkabılarla tam tamına minyatür bir erkekti. Tek yumruğu ağzının içindeyken, diğeriyle ilerideki atlıkarıncayı gösteriyordu. Babasınınkinin benzeri olan ela gözleri kocaman oyuncağa ışıltılarla bakıyordu.

"Atlıkarıncaya binmek istiyor sanırım," dedi Mira geldikleri lunaparkta Erim'i hangisine bindireceğini şaşırarak. Yağız'ın

çatık kaşlarını gördüğünde gülümsedi. "Somurtma, koca adam! Seni binmen için zorlamayacağız," diyerek kıkırdadı.

"Zaten öyle bir niyetim yok!" dedi Yağız sertçe. Ardından sıkıntıyla etrafına bakındı. "Çok dikkat çekiyorsun. Bu bluz..."

"Çok güzel, değil mi?"

"Güzel... Gereksiz derecede güzel!"

"Eh! Sorun yok o zaman. Sen oğlumla ikimizin atlıkarıncadayken fotoğraflarımızı çekersin işte! Çok tatlı kareler çıkar." Saçlarını savurarak kocaman, etrafı altın varaklarla süslü, gördüğü en güzel atlıkarıncaya doğru ilerledi. Erim'in elleriyle kolları iyice hareketlenmişti. Kıkırtıları artarken yanaklarındaki gamzeler belirmiş, Mira o tombul teninden tatlı sesler çıkarak onu öpmüştü. "Seni yemin ediyorum yiyeceğim, küçük serseri!" dedi kucağında miniğiyle atlıkarıncaya adım attığında. Erim'in en çok dikkatini çeken beyaz minik ata doğru ilerledi. Onu atın üzerine oturtup sıkıca sardığında, devasa oyuncak sevimli bir müzikle dönmeye başladı. "Güzel mi, oğlum?" diye cıvıldadı. Erim minik tombul bacaklarını sanki atı gerçekten sürmek ister gibi oynatmaya başladı. Mira'nın kahkahaları etrafta yankılanırken, Yağız'ın elindeki telefonuyla onlarca fotoğraf çektiğinin farkına varamadı.

Oysa Yağız'ın karşısındaki bu manzarayla kalbi sıkışıyordu. Mira ve Erim birlikte o kadar güzellerdi ki, genç adam onları nasıl koruyup kollayacağını şaşırıyor, ikisini de en kuytularında saklamak istiyordu. Bir zamanlar bu duyguları yalnızca Mira'ya karşı hissetmişti. Şimdi bir de oğlunun olması, onu dünyanın en mutlu adamı yapıyordu.

Dakikalar sonra Mira gülerek kucağında Erim'le birlikte yanına geldi. "Çok eğlendik!" dedi kıkırtıyla. Ardından Erim'i Yağız'ın kucağına teslim etti. Hemen sonra bakışları ilerideki dondurmacıya takılmış, dudaklarını yalayıp yutkunması Yağız'ın elbette ki dikkatini çekmişti.

Onun nereye baktığını gördüğünde, elinden sıkıca tutarak dondurmacının olduğu alana götürdü. Mira'nın küçük bir kız gibi hevesle dondurmalara bakması onu güldürmüştü.

"Neli istiyorsun?" diye sordu dondurmacıya yüklü bir miktar para uzatırken.

"Çilekli."

Birkaç saniye sonra eline aldığı dondurma külahını ıştahla yaladı. Yağız'a takılırcasına bakıp, "Sen neden yemiyorsun?" diye sordu.

"Ben sevmem öyle dondurma falan!" dedi adam çatık kaşlarının altından ona bakarken.

"Aman karizmanız çizilir, Yağız Ağa! Zaten lunaparkta resmen eğreti durdun şu cüssenle!" Gülümseyerek onun yanına yaklaştı. "Birazcık tadına bak bari! Boğazımdan geçmez."

"Keyfine bak sen, Mira'm," diyerek yüzünü ona yaklaştırdı. "Ben daha güzel bir şeylerin tadına bakmayı planlıyorum." Bakışlarını onun dudaklarında dolaştırdı. Mira adamın vaat dolu sözleriyle ansızın duraksamıştı. "Ama dur!" dedi Yağız ona doğru uzanırken. "Şurada küçük bir damla kalmış." Mira'nın alt dudağının üzerinde kalan dondurmayı diliyle yaladı. Dudağını hafifçe ısırdığında, onun inleyerek gözlerini kapattığı dikkatinden kaçmadı. "Ne oldu? Dilin mi tutuldu?"

"Yooo! Neden dilim tutulacakmış?"

"Bilmem. Bana dayanamadığın içindir belki," dedi Yağız parmağını onun boynundaki minicik kahverengi bene uzatırken. "Boynundaki bu minik beni bile özledim, biliyor musun? Onu çok sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?"

"Hayır!" dedi Mira dudakları şaşkınlıkla açılırken. "Bir de süslü lafların adamı değilim demiştin bana, Yağız. Her sözünle aklımı başımdan alıyorsun."

"Hâlâ süslü lafların adamı değilim. Ben seni kelimelerle değil..." Onun boştaki elini tutup kendi kalbinin üzerine koydu.

"Şuramla seviyorum. Sözcüklere dökebiliyorsam eğer, bundan memnunum."

Mira ona yanıt vermek için dudaklarını araladı. Ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Birden parmaklarına değen ıslaklıkla irkildi. Yağız'a bakarken güzelim çilekli dondurması resmen erimişti. "Ayy!" dedi parmaklarına bulaşan pembeliği gördüğünde. "Hep senin yüzünden Yağız ya!" diye haykırdı ellerini peçeteyle temizlemeye çalışırken. Yağız'ın dudaklarının kıvrıldığını, gamzelerinin belli olduğunu gördüğünde, kirli sakalının gölgelediği yüzüne küçük bir öpücük bıraktı. "Ben de seni seviyorum, Yağız..." dedi onun az önceki sözlerine hitaben. "Tüm kalbimle."

Erim sıkılgan mırıltılarıyla aralarına girdiğinde, Mira dondurmasını atıp onu kucağına aldı. Ancak küçük adam uzakta bir şeye doğru ellerini çırpmaya başlamıştı. Mira neye baktığını merak ederek arkasına döndü. Atlıkarıncanın hemen yakınında bir baloncu duruyordu. Ellerinde rengârenk balonlar tutarken, lunaparktaki küçük çocukların ilgisini çekmeye çalışıyordu. Birininkini çekmeyi çoktan başarmıştı.

"Şimdi de balon mu istiyorsun?" diye sordu Mira, Erim'in minik burnunu okşarken. "Ya sen daha kaç aylıksın? Balondan ne anlayacaksın acaba?" Oğlunun aguları arttı. Mira gülerek Yağız'a döndüğünde, genç adam onun elinden tutup baloncuya doğru bir adım attı. Saniyeler sonra Yağız baloncuyla konuşurken, Mira kucağında oğluyla birkaç adım geride bekliyordu. Baloncu ona yaklaşıp balonlardan birini Erim'in eline tutuşturdu. Ardından elinde kalan onlarca rengârenk balonun ipini Mira'nın avuçlarına bıraktı. "Hepsini mi aldın?" diye bağırdı Mira kocasına doğru.

Yağız bir an etrafta sessizce, kendilerini göstermeden duran adamları kontrol edip, Mira'ya doğru yürüdü. "Çok güzel oldunuz," dedi dudakları hafifçe kıvrılırken. Tam o anda Erim sevinçle kollarını oynattı ve balonu kendine yaklaştırıp

ağzına sokmaya çalışırken ip elinden kaydı. Mavi renkteki balon gökyüzüne doğru yükselirken, oğlu alt dudağını öne çıkardı.

"Eh! Her kuşun eti yenmez, tombişim. Balonu bile ısırmaya çalışırsan öyle olur," dedi Mira onun başını hafifçe öperken. Yağız'ın gülüşünü gördüğünde bir nefes yakınına geldi. "Seni gördüğüm ilk andan beri... Her şeyi özgür bırakmıştım." Onun dudaklarından minicik ama daha fazlasını arzulattıran bir öpücük çaldı. "Hislerimi... Davranışlarımı... Sözlerimi..." Yutkundu zorlukla. Gözleri hafifçe dolsa da mutluydu. "Sonra her şey tepetaklak oldu. Tüm cesaretimi kaybetmiştim sen döndüğünde. Duygularını dile getiremeyen, etrafına duvarlar ören bir kadın olmuştum. Şimdi... Yine eskisi gibi hissediyorum." Bir adım geriye gitti. Oğlunu kucağında iyice sararken başını göğe çevirdi. Elinde tuttuğu balonların ipini havaya kaldırdı. Ve avucunu açarak onları serbest bıraktı. Farklı renkteki balonlar mavi gökyüzünü bir gökkuşağına çevirirken, delicesine âşık olduğu adama baktı. "Hissettiklerimi bir kez daha, bu balonlar gibi özgür bıraktım. Çünkü ben, benim için her şeyi feda edebilecek kadar gözü kara bir adama âşığım. Ve ömrümün sonuna kadar bunu ona söylemekten bıkmayacağım."

Erim başını uçan balonlara çevirip ellerini birbirine çarptı. Yağız dudaklarını karısınınkilere sürterken, elini saçlarının arasına daldırdı. "Bunları, şu lanet olası parkın ortasında söylediğin için şanslısın," dedi hayatında hiç olmadığı kadar mutlu hissederek. "Baş başa kaldığımız anda tekrarını istiyorum. İlk prova bu gece..."

"Provaysa üzerinden yüzeysel bir şekilde geçebiliriz."

Yağız onun belini sıkıca kavradı. "Ah, kesinlikle her detayını canlandıracaksın!"

"O zaman sessiz film gibi olsun. Erim uyanabilir."

"Asla! Ben senin çıkardığın her gürültüye âşığım. Özellikle de çığlıklarına." Onun yanıt vermesine olanak tanımadan dudaklarına tutkuyla kapandı. Yağız'ın heybetli görüntüsüne hiç yakışmayan bir lunaparkın ortasındaydılar. Ancak

umursamadı. Kollarındaki bu kadın, en berbat yeri bile göz alıcı bir cennet yapardı.

Akşamın karanlığı çökerken, çok kalabalık olmayan lüks bir restorana girdiler. Korumalar Arif'in yönlendirmesiyle bahçenin ıssız bir köşesinde yerlerini almışlardı. Mira ve Yağız ise bahçede boğazın nefis havasını solumak isteseler de, minik Erim'in üşüme ihtimali bunu arka plana itmişti.

"Dışarıda oturmak güzel olurdu ama Erim üşüyebilir."

Mira başını salladı. "Hava iyice serinlemiş bu akşam. Hem zaten baksana, bayılacak yorgunluktan," dedi onun tombik suratına gülerek bakarken. "Mamasını yediği anda sızacak kesin." Yağız onun kıkırdayışına gülümseyerek elini tuttu. Kucağında minik oğlunu sararak birlikte içeri girdiler.

Garsonlar hızla yanlarına geldi. "Hoş geldiniz, efendim."

Yağız başıyla kısa bir selam verdi. Bu sırada Mira'yı kendine iyice çekmiş, beline sarılarak yürümeye devam etmişti. Bu hareket, *kollarımdaki kadın bana ait* demekti. Restorandaki inceleyen gözler hoşuna gitmemişti. Bu davranışı saplantılı olsa da, Mira'nın tenine değecek yabancı gözlere asla tahammül edemezdi.

Dakikalar sonra siparişlerini verdiklerinde, minik Erim önündeki ekmek sepetine kafayı takmış gibiydi. Yağız ona küçük bir parça ekmek verirken, tatlılığıyla dalga geçmekten de kendini alamıyordu. "Al bakalım, obur paşa. Seni nasıl doyuracağız biz acaba?" Mira gülümseyerek baba oğlu izlerken, bir yandan da Erim'in tükürükleriyle ıslattığı ekmek parçalarını toplamaya çalışıyordu.

Yemekleri gelene kadar Erim'in oburluğundan, Mira'nın onunla nasıl başa çıkabildiğinden bahsettiler. Mira ailesinden, kuzenlerinden konuşmayı da ihmal etmedi. Hatta Bengi'nin birkaç gündür bir adamla görüştüğünü bile söylemişti. Ancak detayları Mira da bilmiyordu.

Yağız karısının bıcır bıcır bir ses tonuyla anlattıklarını dinledi. Yemekleri servis edildiğinde göz ucuyla bahçede oturan adamlara bakıp, ardından gözlerini yeniden karısıyla oğluna çevirdi. Erim'e sütünü içirmeye çalışırken, Mira'nın büyük bir iştahla önündeki et ve salatayı yiyişini içinden taşan şefkatle izledi. "Çok mu acıkmışsın?" diye sorduğunda, küçük bir kız gibi başını sallayan karısı onu gülümsetmişti. "Bir porsiyon daha söyleyelim, ister misin?" diye sordu Yağız. Ancak bunu dalga geçmek için söylememişti.

"Aşk olsun, Yağız. Sen bana şişko demeye mi çalışıyorsun?"

Yağız onun kızdığını gördüğünde bunun üzerine gitti. "Yani önündekileri hızlıca yediğin için..."

Mira elini öfkeyle onun omzuna geçirdi. "Kaba herif!" dedi kaşlarını çatarken. "Ağalık oralarda senin ruhuna işlemiş. Zaten dediğim dedik, emir vermeye bayılan kıskanç adamın tekiydin, şimdi bir de odun oldun."

"Hakkımda ne kadar güzel şeyler düşünüyorsun, Mira'm. Ağzından bal damlıyor." Mira'nın bir şey söylemeden omzunu silktiğini gördüğünde hafifçe güldü. Dudakları gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde kıvrılırken yakıcı bir sesle fısıldadı. "O bal damlayan dudaklarla ilgili ne hayallerim olduğunu bir bilsen..."

Yan taraftaki masalardan üzerlerine sabitlenen bir bakış hissetti. Aniden kaşlarını çatarak o tarafa döndüğünde, bir grup adamın terbiyesizce olmasa da beğeniyle karısına baktıklarını fark etti. Oturduğu yerde kıpırdanıp ellerini sıktığında, Mira'nın da gerildiğini anladı. Gözlerindeki ışıltı aniden sönmüş, Yağız'a olay çıkarmaması için yalvarır gibi bakmıştı. Her zaman böyle mi olacaktı? Mira'nın güzelliği böyle etraflarındaki her adamın başını döndürecek, Yağız da bunun etkisiyle çıldıracak mıydı? Derin bir nefes alıp bakışlarını onun üzerinde dolaştırdı. Ardından onu rahatlatmak, gergin havayı azaltmak adına, "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Mira dudaklarını hafifçe ısırıp rahatlatıcı bir soluk çekti. Yağız'ın öfkeli hareketlerde bulunmaması içine su serpmişti. "Güzel miyim?"

"Öylesin. Hem de çok güzelsin. Sana değen her yabancı göz, beğeniyle süzen her bakış beni delirtiyor."

"Ama senin bakışlarından başkası benim umurumda değil ki, Yağız."

"Biliyorum," dedi dudaklarını karısının alnına değdirirken. "Gözlerinde görüyorum. Ama yine de kıskanıyorum. Engel olamıyorum buna."

"Engel olma. Beni kıskanman hoşuma gidiyor. Sadece... Gerçek bir neden yokken ortalığı ayağa kaldırıp adamları yumruklama!"

Yağız konunun dönüp dolaşıp buna geleceğini tahmin etmeliydi. "Benim olanı arzulayan herkes düşmanım. O yüzden benden bu konuda rahat davranmamı bekleme. Seni asla incitmem ama kimsenin sana beğeniyle bakmasına, senin başrolde olduğun hayaller kurmasına da izin vermem."

Mira parmaklarını adamın alnına dökülen gür saçlarına uzattı. "Kıskançlığını da özlemiştim."

Yağız onun dudaklarının seksi bir şekilde kıvrıldığını gördüğünde etrafına huzursuzca bakındı. Ardından onun bakışlarının istekli bir şekilde kendi üzerinde dolandığını gördü. "Beni delirtmek mi istiyorsun öyle bakarak?"

"Etkisi oluyor mu?" diye sordu genç kadın onun sakallarını okşarken.

"Hem de nasıl! Burada biraz daha kalırsak, etkisini görürsün," dediği sırada çoktan hesabı ödemesi için bakışlarıyla Arif'e işaret vermişti. "Hadi! Hemen gidiyoruz!" dedi arzu tüten sesiyle.

Apar topar oturdukları masadan kalktıklarında, Erim babasının kucağındaki yerini alarak minicik başını omzuna yasladı. Yağız içindeki arzuyu biraz olsun bastırabilmek için,

arabaya yürürlerken konuyu değiştirmeye çabaladı. "Yarın da nereye istiyorsan oraya gideriz, Mira. Hatta başka planlar da yapabiliriz."

"İsterim, Yağız. Çok isterim hem de. Ama..."

"Ama ne?"

"Onunla görüşüp ne istediğini sormayacak mısın, Yağız? Sidar'la... Daha ne kadar etrafımızda bir koruma ordusuyla dolaşacağız?"

Yağız arabaya bindiklerinde dişlerini sıktı. Onun adını duymasıyla kasılmış, artık bunu daha fazla erteleyemeyeceğinin farkına varmıştı. Karısına böyle bir hayat yaşatamazdı. En kısa sürede bunun çaresine bakmalıydı. Kuzgun'la da konuşmalı, Berzan'ın artık icabına bakmasını istemeliydi. "Görüşeceğim. En kısa zamanda..." dediği anda Mira kollarına sokulmuş, ancak az önceki huzur Yağız'ı terk etmişti. Onların güvenliğinden gerçekten emin olmadan rahatlayamayacağının da bilincindeydi.

O sırada, başka bir restoranda karşılıklı oturup yemeklerini yemeye devam eden iki kişi daha vardı. Sidar ve Bengi, genç kızın arkadaşının kaldığı otelde birkaç kez daha karşılaşmışlar, adamın geçen günkü kabalığı yüzünden özür dilemesi üzerine gerginliği ortadan kaldırmışlardı. Bunun üzerine Sidar genç kızı yemeğe davet etmişti ve sözleştikleri gibi, birlikte yemek yemek üzere buluşmuşlardı.

"Biraz kendinden bahset, Bengi. Neler yaparsın?"

Elindeki çatal bıçağı nazik bir biçimde masaya bırakarak adama baktı. "Ben... Küçüklüğümden beri bale yapıyorum. Mesleğim de bu. Küçük bir dans okulum var. Orada minik kızlara ders veriyorum."

"Ne okudun peki?"

"Sanat Tarihi," diye yanıtladı genç kız. Aynı soruları kendisi de sormak istiyor ama bir şey ona engel oluyordu. Bu,

Sidar'da var olan bir şey miydi, Bengi'nin saçma kuruntusu muydu, bilmiyordu?

"Peki ailen? Onlar nerede?"

"Ailem de İstanbul'da. Ancak evimiz... Şehir merkezine çok uzak," derken gülümsüyordu. "Sanırım babam annemi kimseye göstermek istemiyor." Sidar'ın kopkoyu gözlerle ona baktığını fark ettiğinde yutkundu. "Bu yüzden onlardan ayrı yaşıyorum. Böylesi daha kolay oluyor. Hem evime yakın bir yerde amcamlar oturuyor. Bir de kuzenimin küçük bir kafesi var. Sürekli onların yanındayım."

Sidar hafifçe gülümsedi. "Nerede bu kafe? Belki beni de götürürsün," dedi şaka yapmak ister gibi.

"Götürürüm tabii ki. Evime çok yakın. Toz Pembe adında bir kafe..."

Sidar duyduğu isimle aniden irkildi. İçinden *Toz Pembe...* diye geçirirken, geçmişte yaşadığı bir an gözlerinin önünde belirdi. Karşısındaki kıza bir şey belli etmek istemese de, bu isim onu sarsmış, dünyanın o kadar büyük bir yer olmadığını göstermişti.



Serin bir İstanbul günü olsa da, Mardin'in havasından fazlasıyla farklıydı. Buraya gelme nedenini ve ardından olanları anımsadı. Yağız'ın onu düşman bilerek Mardin'e gelişinin üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti. Ancak olaylar başlamadan hemen önce onun yanında gördüğü kızı hiç unutmamıştı. Bu yüzden de Kıbrıs'a gitmesi gerekirken kendisini burada bulmuş, her şeyin Yağız'ın bıraktığı gibi olduğunu görmeyi arzulamıştı.

Ancak hiçbir şey Yağız'ın bıraktığı gibi değildi.

Önündeki kahveden bir yudum alırken, "Tamam, anneciğim," diyen kadına baktı. O kızdı. Yağız'ın ışıl ışıl baktığı o kızın

kucağında minicik bir bebek vardı. Gözlerini o manzaradan ayırmadan eline telefonunu aldı. Uzun zamandır sesini duymadığı adamı aradı. Telefon birkaç çalışta açılmış, Mardin'deki olaylar için iletişimde kaldığı adamın sesi kulağına dolmuştu.

"Efendim, Sidar!"

Sidar selam vermeye gerek duymadan konuya girdi. "İstanbul'da olanlardan haberin var mı senin?" diye sordu.

"Ne olmuş? Benim tüm dikkatim Berzan köpeğinin üzerinde. Bunu sen de biliyorsun."

"Yağız'ın İstanbul'da bıraktığı kızın, bıraktığı gibi olmadığını biliyor musun peki?"

Karşısındaki adam bir an duraksadı. "Sen nereden duydun?" dedi soğuk bir sesle.

"Şu anda kafesindeyim. Kucağında bir bebek var. Yağız'a benzeyen bir bebek..."

"Sidar!" diye kükredi telefondaki sesin sahibi. "Hemen çık oradan! İtlerin hepsini oraya mı toplamaya niyetlisin?"

Sidar'ın kaşları çatıldı. "Bana ne zaman güveneceksin, Kuzgun?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Yağız'a zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı ne zaman anlayacaksın?"

"Berzan'ın ipliğini pazara çıkarmayı başardığımda. Bunun için bana ettiğin yardım bir sonuca varırsa, o zaman bunları Yağız'a da anlatacağım."

Genç adam, "Merak etme!" diyerek oturduğu yerden kalktı. Masanın üzerine kahvenin ücretinden çok daha fazlasını bıraktı. "İstediğini alacaksın."

"Şevin akşam teyzesine gideceğini, kadın hasta olduğu için birkaç gün orada kalacağını söylemiş konaktakilere."

Yağız, "Nereden duydun?" diye sordu duydukları irkilmesine neden olurken.

"Adamlardan biri duymuş. Bu gece Yağız... Bir şeyler planlıyor olabilirler. Berzan sabah erkenden konaktan ayrılmış. Ama nereye gittiği belli değil."

"Şevin'i takip edeceğim o halde."

"Edeceğiz demek istiyorsun herhalde?"

Yağız derin bir nefes aldı. "Hayır, Arif. Bu işte yalnızım. Hata kaldıramayacağım. Kalabalık olursak fark edilme olasılığımız çok yüksek. Bu gece... Her şey bitecek, hissediyorum. Sen yalnızca tırlara göz kulak olunmasını sağla. Kuş uçmayacak. Bizi başka yere çekip, malları sınırdan çıkarmasına izin verme."

"Malları hâlâ bulamadılar, değil mi? Nerede saklıyor olabilir?"

"Bilmiyorum. Küçük bir şey değil ki bu. Kuzgun burada bir grubun gece gündüz arama yaptıklarını söyledi. Ama Berzan'la ilgili somut delil olmadığı için, onun mülklerini arama izinleri de yok," dedi Yağız sıkıntılı bir nefes alarak. Şevin'in odasındaki telefon konuşmasını, kaçış planlarını duymasının üzerinden birkaç gün geçmişti fakat kadın konaktan dışarıya adım atmamıştı. Yağız, gece herkes uyuduktan sonra, bir ses duyma umuduyla defalarca onun odasının önünden geçmişse de bir şeye rastlamamıştı. Ancak bu gece her nedense Yağız'ı şüphelendiriyordu.

Tam o sırada konağın geniş salonunda yankılanan ayak sesleriyle bakışlarını geriye çevirdi. Şevin oradaydı. Bakışları elinde tuttuğu küçük bavula kaydı. "Bir yere mi gidiyorsun, Şevin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Şevin duruşunu dikleştirdi. Yakalanmamak, soğukkanlı görünmeye çalışmak için ekstra çaba harcıyordu.

"Teyzem hasta, Yağız. Onunla ilgilenmeye gidiyorum."

"Kalacak mısın?" diye sordu bu kez Yağız.

"Evet. Kimsesi yok benden başka. Yanında birkaç gün kalmak istiyorum."

"Çocuklardan biri götürsün seni."

"Gerek yok," diyerek gereksiz bir tepki verdi. Ancak kendini hızla toparladı. "Çarşıdan alacaklarım var benim. Çarşıya bıraksalar yeter."

"Tamam," dedi Yağız onun paniğini fark ederek. İstediği şey tam da buydu. Onu yalnız göndererek rahatlamasını ve hata yapmasını sağlamak istiyordu. "Telefonun açık olsun. Aradığımızda ulaşılabilir ol. Aradığımda ulaşamazsam, saatin kaç olduğuna bakmadan gelirim seni almaya." Onun iyice telaşlandığını gördüğünde doğru yolda olduğunu anladı.

"Merak etme, Yağız. Telefonum açık. Ama bazen... Orada telefon çekmiyor."

"Ben anlamam. Teyzenin ev telefonu vardır herhalde konakta." Tam o sırada salona inen ablasını görünce ona seslendi. "Şevin'in teyzesinin telefon numarası bizde var mı, abla?" diye sordu Yaren'e.

"Var. Teyzene mi gidiyorsun, Şevin?"

"Evet, abla. Gideyim bir göreyim dedim."

Karşılıklı birkaç saniyelik bakışmadan sonra Yağız yeniden önüne döndü. Bu, Şevin için bir izin niteliği taşıyordu. Bavulunu sıkıca kavrayıp avluya yöneldi. Artık sondu, bitecekti. Geride bıraktıklarını, yol açtıklarını, yıkıp parçaladıklarını umursamadan gidecekti. Babası hâlâ onu ve Bozo'yu oyalamaya devam ediyordu. Ancak Bozo'nun sabrı taşmıştı, artık daha fazla beklemek, Berzan'ın onu kullanmasına izin vermek istemiyordu. Çok fazla çamura batmışlardı. Bir an önce ortadan kaybolmaktan başka çareleri yoktu.

Adımlarını avludan dışarıya atıp, kapıda bekleyen arabaya bindi. Şoföre, "Çarşıya gideceğiz," dedikten sonra yol boyunca tek kelime etmedi. Bakışlarını dışarıda gezdirirken içine titrek bir nefes çekti.

Çarşıya vardıklarında güneş batmaya yüz tutmuştu. Ancak Şevin ortalığın tamamen kararmasını bekliyordu. Günler

önce Bozo tarafından ayarlanan özel arabaya çarşının ilerisindeki ıssız bir ara sokaktan bindi. Kimsenin onu görmediğinden emindi. Yola çıkıp başını arabanın camına yasladığında, aklı aylar önce yaşananlara gitti. Babasının evinde olduğu bir akşam, onun Bozo'yla özel bir konuşma yaptığına şahit olmuştu. Sabaha karşı kimsenin uyanık olmadığı saatte gerçekleşen bu görüşmede, Bozo'yu gören olmamıştı. Şevin onların konuşmalarını dinlemiş ve Bozo'nun, küçükken evlerinde çalışan hizmetçi kadının oğlu olduğunu anlamıştı. Bilerek kendini gösterdiği, konuşulanları duyduğunu belli ettiği gece, Bozo'yla yıllar sonraki ilk karşılaşmalarıydı. O günden sonra da Bozo'nun babasıyla yaptığı çoğu görüşmede onu görmüş, zaten sonra da ilişkileri başlamıştı.

İkisi de birbirlerinin çocukluk aşkıydı. Ancak Şevin'in evli olması ellerini kollarını bağlamıştı. Babası ise Bozo'yu uyuşturucu kaçakçılığı işinde kullanmak istiyordu. Yıllardan beri bu pisliği yapıyor olsa da, artık mallarını istediği kadar rahatça sınırdan geçiremiyordu. Yakup'un tırlarına ihtiyacı vardı. Ancak Yakup, buna izin vermemekte kararlıydı. Şevin, gözü döndüğü bir akşam babasına teklifini sunmuş, Berzan'ın gözlerinde kıvılcımlar çakmıştı.

Yakup'un ve işe ortak olan diğer erkek kardeşi Yağız'ın teker teker ortadan kalkması halinde, Berzan anlaşma gereği gücünü herkese gösterecekti. Şevin babasına Yakup'un öldürülmesini Bozo'nun üstleneceğini söylemiş, karşılığında da Bozo'yla kaçmalarına göz yummasını istemişti. Gecelerce devam eden tartışmaların ardından karar verilmişti. Ve Yakup'u alışveriş yapmaya ikna ettiği bir gün olay gerçekleşmişti. Bozo, babasının adamlarından birini Yakup'un arabasına gizlice şoför olarak yerleştirip kaçırmıştı. Amaç arabayla birlikte Yakup'u ortadan kaldırmaktı. Ancak Bozo, Berzan'ın karşısında hiç kozu olmamasını göze alamamış, Yakup'u arabadan sağ salim çıkararak, şoförün arabayla birlikte yok olmasını sağlamıştı. Kül

olan arabadaki cesedin Yakup'a ait olduğu söylenmiş, araştırma yapılmaması işlerine gelmişti.

Şimdi ise nihayet kaçmak üzereydiler. Bozo'nun planına göre, Mardin'den uzaklaştıklarında, Yakup'un yerini belli eden bir not yollayacaklardı.

Düşüncelerinden sıyrılıp, elindeki telefonu açarak Bozo'ya mesaj yazdı.

"Yaklaştım."

Buluşma yerine gerçekten de yaklaşmıştı. Kimsenin bilmediği bir köyün girişinde karar kılmışlardı. Arabayı kullanan adam, bu işi para karşılığı yapıyor, olayın ne olduğunu umursamıyordu. Şevin elindeki başörtüsünü iyice başına sardı. Tanınmamak için yapabileceği ne varsa yapacaktı.

Tam anlaştıkları köyün girişinde indi. Birkaç dakika arabanın uzaklaşmasını bekledi. Bozo belirdiğinde, beklemeye başlayalı iki dakika bile olmamıştı. İkisi de tek kelime etmediler. Bozo'nun arabasına doğru sessiz bir telaşla yürüdüler. Adam yürürken belindeki silahı kontrol ediyor, bakışlarını da etrafından ayırmıyordu.

"Artık bitti!" diye fısıldadı Bozo arabaya binmeden hemen önce. Eli hâlâ bir şey olabilecekmişçesine belindeydi. Karanlığa park ettiği arabanın ön koltuğuna Şevin'i bindirmeden önce alnına küçük bir öpücük bıraktı. Ancak tam o anda, karanlık sokakta bir ses yankılandı.

"İkiniz de kımıldamayın!"

Bozo, Şevin'i arkasına alıp kımıldamamasını fısıldadı. Bir adım öne çıktı. Aydınlığa... Birkaç adım daha... Eğreti sokak lambasının aydınlattığı kısma geldiğinde ikisinin de yüzü açıktaydı. Ancak karşısındaki adam onu gördüğüne çok da şaşırmamıştı.

Bozo, "Sen..." diye fısıldarken, adamın arkasından koşarak kendilerine yaklaşan telaşlı ayak seslerini işitti. Bir karşısındaki adama baktı, bir de ayak seslerinin git gide yaklaştığı

sokağın başına... Telaşlanmış, eli çoktan belindeki silaha uzanarak yerinden çıkarmıştı. Silahını hızla karşısındaki adama doğrulttu. Ancak onun da elinin boş olmadığını anlaması uzun sürmemişti.

Sesler artık yalnızca birer ayak sesi olmaktan çıkmıştı. Sokağın başında bir siluet belirdi. Elindeki siyah metali gördüğünde Bozo telaşlanmış, ne yapacağını bilemeyen halleri artmıştı. Bir adım geri giderken silahı hâlâ karşısındaki adama doğrultulmuş durumdaydı.

Şevin arkasından ona yaklaşmış, "Yapma!" diye inliyordu. Hıçkırıkları kulağına dolarken kadını hızla kenara itti. Karşıdaki siluet git gide yaklaşıyordu.

"İkinizin de sonu geldi. Bitti artık!" diyen adama öfkeyle baktı.

Sonra bir şey oldu. Eline doğru atılan el, yanındaki kadına aitti. Şevin, Bozo'yu engellemeye çalışsa da bir işe yaramamıştı. Şevin'le yaşadığı boğuşma yalnızca birkaç saniye sürmüş, Bozo'nun elindeki silah, karşısındaki adam silahın namlusunu kendisine doğrulttuğu sırada ateş almıştı. İlk ateş anıyla aynı anda bir el daha ateş sesi duyuldu. Ardından yalnızca birkaç saniye sonra bir el daha... Dizlerinin üzerine çöken kadın nihayet adamın elindeki silahı almayı başarmıştı. Ancak yerde yatan adam... Şevin'in tamamen sonu olmuştu.

Namlulardan fırlayan üç kurşun... Ve bunlardan birini bedeninde taşıyan bir adam... Yağız yerde nefes nefese, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi soluklanarak yatıyordu. Gözleri usulca kapanmış, eli istemsizce sol göğsünden koltuk altına doğru uzanmıştı. Buradaydı... Oradan akan kanı parmaklarının ucunda hissedebiliyordu. Sıcak ve ıslaktı.

Gözlerini açmaya çabaladı. Kulaklarına birden fazla ses doluyor, Yağız'ın bunları anlamlandırması zorlaşıyordu. Bir kadının kesik hıçkırıklarını işitiyordu. Sonra tanıdık bir adam sesi duydu. Adını söyleyen, hatta haykıran bir sesti bu.

"Aç gözlerini! Sırası değil bunun! Tam her şey bitmişken değil!" diye bağırıyordu. Arif... Yağız onun sesini tanıyordu. Yalnız gideceğim, gelme dese de, onu dinlemeyeceğini biliyordu. Peki ya o adam, Bozo? Ona ne olmuştu?

Gözlerini zar zor, büyük bir güç harcayarak açtı. Arif, Yağız'ın başını avuçlarının arasına almış sesini duyurmaya çabalıyordu. Yağız dudaklarını araladı. Bir kelime söylemek istedi ama yapamadı. Ne yaparsa yapsın sesi çıkmıyordu. Sanki boğazında bir şey takılı kalmıştı ve konuşmasına da, nefes almasına da engel oluyordu.

Yeniden Arif'in sesini duydu. Birine bağırıyordu. Onun yalnız gelmediğini anladığında rahat bir nefes almış, ardından yarasını tarif ederken söylediklerini duymuştu. "Kurşun göğsüne çok yakın!" diye bağırdı Arif. "Hemen koltuk altında..."

Yağız bunu hissedebiliyordu. Oradaki o kesif, soluğunu kesen acıyı tüm göğüs kafesinde duyumsuyordu. Acı, açık yaranın olduğu yerden dağılarak, adeta tüm bedenine yayılıyordu. Gözlerini açık tutamıyor, yalnızca uyumak istiyordu. Son kez bir şeyler söylemeyi deneyerek fısıldadı. "A-Arif..." dedi ancak sözlerini tamamlayamadı. Dudakları aniden açılıp kapandı, ciğerleri öksürme isteğiyle tıkandı. Küçük bir öksürükle birlikte dudaklarının kenarından kırmızı, yoğun bir sıvı akmaya başlamış, hemen sonra Arif'in sesini duymuştu.

"Yağız! Kapatma gözlerini. Kapatma!" diye bağırıyordu Arif.

Oysa Yağız'ın günler önce umutla bakan gözleri çoktan kapanmıştı. Yağız sonra bir ses daha duydu. Bu kez çok uzaklardan gelir gibiydi. Çok eski... Çok özlediği... Özlemekten deliye döndüğü bir kadına aitti. Ciğerlerine derin bir nefes çekti. Gözlerinin önünde görüntüsünün belirmesini istese de, karanlıktan başka her şey silindi. Gülüşünü, bakışını bir kez görse halbuki... Yağız o zaman kendini böyle bırakmaz, direnirdi. Onun yüzüne bakarken, bu kadar bitkin hissetmezdi. Ama yine de... Bu bile yeterliydi. O anda buram buram genzine dolup, burnunun direklerini sızlatan bir koku vardı ki...

Her şeye değerdi. Gülümsedi. Bedeni bu kadar acı içinde kıvranırken, bunun tek bir belirtisini bile göstermeyişi, hayali bir koku ve sesle gülümseyişi normal miydi? Belki de ölüyordu ve onu son bir kez daha göremeyecekti. Ciğerlerinden bir öksürük daha çıktı. Bu seferki, acıyı iliklerine kadar hissetmesine yetmişti.

Son bir güç harcayarak yarasına baskı uygulayan adamın adını fısıldadı. "A-Arif..."

"Buradayım!" diye bağırdı Arif. "Buradayım, Yağız! Yorma kendini. Adamlar arabayı getiriyorlar."

"Arif... Sakın! Sakın kimseye haber verme!"

Arif onun ne demek istediğini anladığında gözlerini yumdu. "Tamam. Konuşma. Hastaneye yetiştireceğiz seni."

Yağız'ın son duyabildiği bunlardı. Oysa o bunu zerre kadar umursamıyordu. O anda hissettiği huzurun önüne hiçbir şey geçemiyordu.

O zifiri karanlık sokakta, her şey inanılmaz bir hızla gerçekleşmişti. Yerde yatan iki adam... Dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerinden akan yaşların farkında olmadan elindeki silahı sımsıkı tutan bir kadın...

Kadının kıpkırmızı kesilmiş gözleri önce âşığı olduğu yüzde gezinip, onun hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen kıpırtısız bedeninde dolandı. Ardından diğer tarafında yatan adama döndü. Yağız sol göğsünün hemen yanını tutuyordu.

Az önceki ayak seslerinden bir tanesi artık yanı başındaydı. Göremeyen gözlerini onu oturduğu yerden geriye iten adama odakladı. Adam ona nefretle bakarken, hızla yerde yatan Yağız'a çevirmişti keskin bakışlarını.

"Yağız!" diye bağırdı. Onun kapalı olan gözlerini açmasını bekledi. "Yağız!" dedi bir kez daha. "Aç gözlerini! Sırası değil bunun! Tam her şey bitmişken değil!"

Bakışlarını ileriye odakladı. Birkaç adım ileride, elinde silahla bekleyen bir adam vardı. Sidar katıksız bir üzüntüyle bakıyor, hiçbir şey söylemeden öylece bekliyordu.

"Kurşun göğsüne çok yakın! Hemen koltuk altında!"

Sidar kabul edemeyerek başını iki yana salladı. "Bir şey olmayacak!" diye fısıldadı. "Hiçbir şey olmayacak!"

"Adamları çağır!" diye bağırdı Arif, Yağız'ın kendinden geçtiğini fark ettiğinde. "Gelip götürsünler şu herifi. Tabii onu da..." derken Şevin'e bakmamıştı. Kadının duvarın dibine iyice sindiğini, elindeki silahı bir an bile bırakmadığını görememişti.

"Arabaları getirsinler. Hepsini. Sadece bir tanesi hastaneye gitsin önden. Her şey hazır olsun."

Sidar adamlara doğru hızla yürüdü. Yaptığı hatanın o an için farkına varamadı. Şevin'i yanında götürmemiş olmasının doğuracağı sonuçları kestiremeden ilerledi. Yağız'ın adamları, onlara verilen emre uyarak arabaların etrafında tetikte bekliyorlardı.

"Bir araba hastaneye gitsin! Hemen!" diye bağırdı Sidar.

"Yağız Ağa'ma bir şey mi oldu?"

Sidar bunu soran gence baktı. Dişlerini sıkarak yanıtladı. "Vuruldu!" dedi duraksamadan. Bu kelimenin içinde yarattığı etkiye rağmen bağırdı. "Yağız vuruldu! Şimdi çabuk olun. Bir araba hemen hastaneye gidecek. Orada her şeyin hazır olmasını sağlayacaksınız."

Az önce konuşan adam birkaçını öndeki arabaya yönlendirdi.

"Sen!" dedi Sidar bakışlarını ondan ayırmadan. "Arabalardan birini ilerideki dar sokağın başına getir. Acele edin!"

Yeniden koşar adımlarla az önce geldiği yere ilerledi. Yağız'ı daha fazla vakit kaybetmeden arabaya taşımaları gerekiyordu. Bir de Şevin vardı. Onu da konağa götürmeliydi ama Yağız'ın yanından ayrılmak istemiyordu.

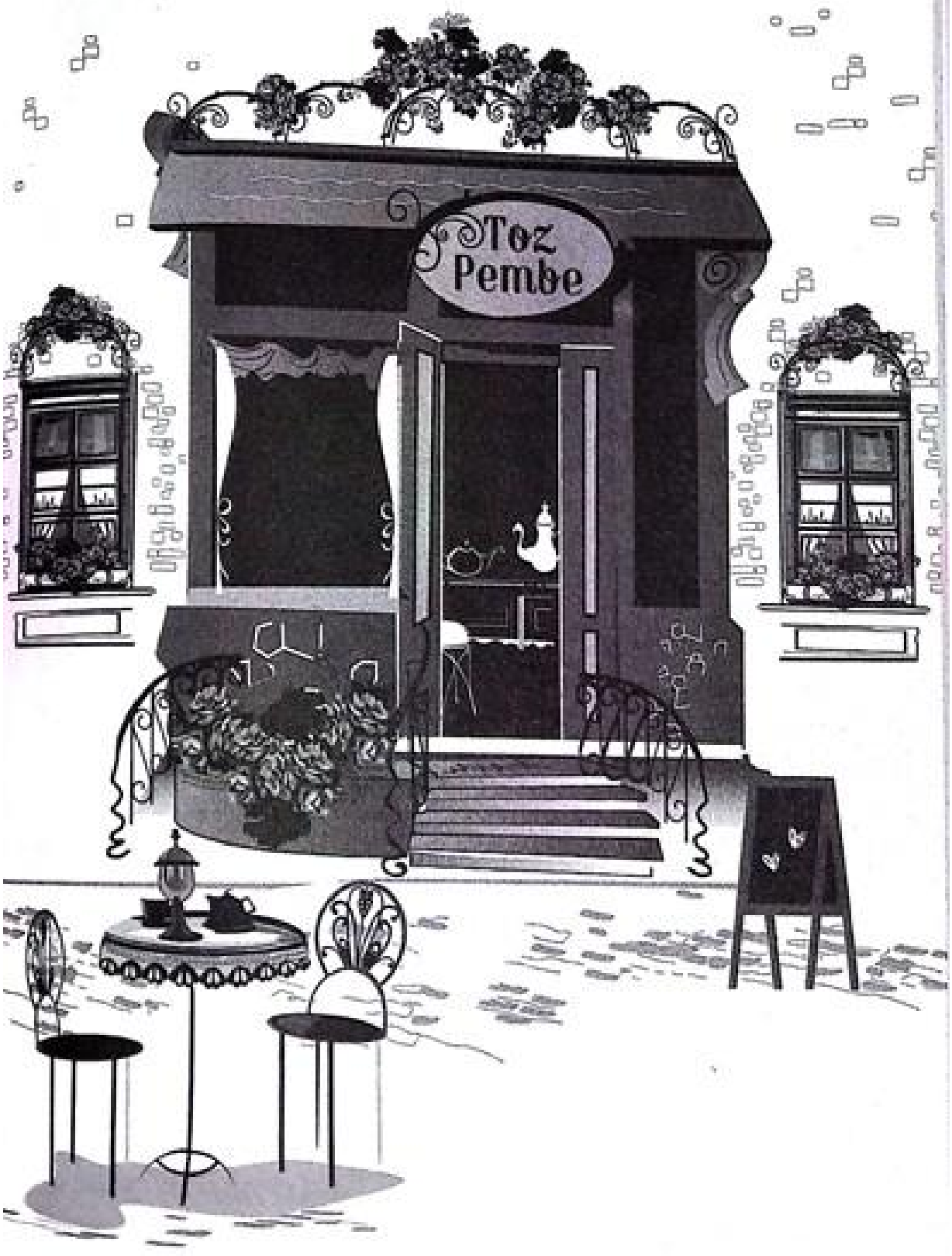
Arif'in yanına koştuğunda, onun hâlâ Yağız'ın yarasına baskı yapmaya çalıştığını gördü. Dizlerinin üzerine çöküp, Yağız'ın yüzüne baktı. Onun kapalı gözlerini gördüğünde zorlukla yutkunmaya çalıştı. "Onu arabaya taşımalıyız. Sarsmadan..."

Arif başını salladı. Bakışlarını Şevin'e çevirdiğinde, onun sırtını duvara dayamış, dizlerini bedenine çekmiş bir halde yerde oturduğunu gördü. Titriyordu. Başı dizlerine düşmüştü. Muhtemelen yaptığı hatanın getireceği sonuçları düşünüyordu. Umursamadı. Yağız'ı incitmemeye çalışarak sırtından destekledi. Sidar da bacaklarından tuttuğunda, aynı anda adamın iri gövdesini zorlukla kaldırmayı başarmışlardı. Dar sokağın başına yanaşan arabaya ulaştıklarında, adamlar çoktan arabadan inip yardıma koyulmuşlardı. Boylu boyunca arka koltuğa yatırdıkları Yağız'ın yanına Arif geçmiş, Sidar'a da yapması gerekenleri sıralamıştı.

"Şevin'i konağa götür. Yağız'ın konağına! Başka bir yere değil!"

Sidar başını salladı. Tam geriye döndüğü anda, boş sokakta keskin bir silah sesi yankılandı. Gecenin karanlığına bomba gibi düşen sesle Arif'e baktı. İkisi de ne olduğunu tahmin edebiliyorlardı. Arif, önceliği Yağız olduğundan arabanın kapısını hızla kapattı. Lüks araba hastaneye doğru son hızıyla ilerlerken, Sidar sesin geldiği sokağa koşmaya başlamıştı.

Onuncu Bölüm





Eve girdiklerinde saat iyice geç olmuştu. Birlikte geçirdikleri koca bir günden sonra, Mira'nın içinde kıpır kıpır bir heyecan vardı. Yağız'ın bundan sonra hep onlarla olmasının, artık her şeyi birlikte yapacak olmalarının heyecanını hissediyordu.

Merdivenleri çıkarken kucağındaki miniğini biraz daha sarmaladı. Yağız da arkalarından geliyordu. Erim'i uyandırmamak için ikisinden de çıt bile çıkmıyordu.

Nihayet Erim'in yatağının bulunduğu odaya geldiklerinde Mira adımlarını hızlandırdı. Onu usulca yatağına bıraktı. Erim ellerini başının iki yanında yumruk yapmıştı. Dudaklarının arasında, onu daha da şirin gösteren emziği vardı. Hafifçe eğilerek onun mis kokulu başına küçük bir öpücük bıraktı. Dudaklarının orada birkaç saniye durmasına izin vererek bebek kokusunu içine çekti. Bedenini yeniden doğrulttuğunda, sırtı arkasındaki adamın göğsüne yaslanmıştı.

"Bu kadar tatlı olması hâlâ inanılır gibi değil."

Mira, Yağız'ın sözlerine sessizce kıkırdadı. "Onu ilk kucağıma aldığımda aynı şeyi düşünmüştüm."

Yağız onun beline sarılıp kendisine çevirdi. "Aşağıya inip bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Olur," diye fısıldadı Mira. Yağız'ın restoranda tutkuyla kararan gözleri farklı şeyler vadetse de, Mira bunu düşünmemeye çalıştı. Eli Yağız'ın elinde odadan çıkarken, aklına gelen şeyi hatırlatmadan duramadı. "Erim'in odasında birçok şey eksik, Yağız. Ne yapacağız?"

"Merak etme," diye yanıtladı adam avucundaki eli dudaklarına götürürken. "Hiçbir şeyi eksik olmayacak. Yarın ilk iş

birlikte alışverişe gideriz. Ne lazımsa alırız," derken aslında aklında çok daha başka planlar vardı. Evet, her şeyi birlikte seçeceklerdi ancak eşyaların yerleşeceği ev burası olmayacaktı.

Yağız aşağıya indiklerinde kendisine bir kadeh şarap doldurdu. Mira içmeyeceğini söyleyerek kendisine bitki çayı yapmıştı. Üzerine de ince bir pike almış, kısık bir müzik açarak kanepeye yayılmıştı.

"Üşüdün mü?" diye sordu Yağız onun yanına yaklaşırken.

"Ev geceleri serin oluyor. Ürperdim sadece biraz."

Kanepede yanına kurulmadan önce, elindeki kadehi sehpaya bıraktı. Ardından Mira'ya sarılarak kolunu omuzlarının üzerinden geçirdi. İşte bu an... Bu yakınlık... Yaşadığı her zorluğun üzerindeydi.

"Yağız?"

Yağız onun sesindeki soru işaretleriyle dolu tınıyı duyduğunda, çenesinden hafifçe tutup başını kaldırdı.

"Efendim."

"Şey... Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"O nereden çıktı?"

"Bilmem." Umursamaz görünmeye çalışarak omzunu silkti. Ancak hafifçe kızaran yanakları onu ele veriyordu. "Sen... Restorandan çıkarken eve gelmek için çok acele ediyordun. Yani o adamdan bahsetmeden önce... Ben sandım ki..."

Yağız'ın dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. Ve Mira'nın taptığı o çukurlardan biri ortaya çıktı. "Ne sandın, Mira'm? Günlerdir yaptığım gibi, eve gelir gelmez seni açlıkla yatağa götüreceğimi mi?"

Mira duyduklarıyla başını havaya dikti. "Açlığın geçti mi yani? Doydun mu?" diye sordu hırçın bakışlarla.

Yağız başını onun yüzüne yaklaştırdı. Nefesini dudaklarına üflerken, ondan yayılan enfes kokuyu da içine çekiyordu. Belinden sertçe tutarak onu kucağına çekti. Dudaklarını boynuna

gömerek oradaki o pürüzsüz teni hafifçe dişledi. "Sana doyabilir miyim sence? İçimdeki bu açlık dinebilir mi? Sensiz geçirdiğim tüm o zamanlara rağmen..."

"Dinmez mi?"

"Asla!" dedi genç adam hırıltıyla. Mira'nın elleri adamın göğsünden omuzlarına doğru yol aldığında sözlerine devam etti. "Günlerce, gecelerce seni özlemekten tükendim. Yüzün, gülüşün her an gözlerimin önündeydi. O ıssız adada çektiğin fotoğraflara bakmak yetmese de, başka çarem yoktu. Ama en zoru, avuçlarımdaki sıcaklığını yitirmekti," derken onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ve kokun... Onu duyamamak cehennemdi."

Mira'nın parmağı adamın dudaklarının kenarına, gamzelerinin belirdiği noktaya dokundu. "Peki, bu çukurlar? Onları kimseye gösterdin mi?"

"Çukurlar mı?" diye sordu Yağız şaşkınlıkla.

"Evet. Yanaklarındaki, her gördüğümde öpme isteği uyandıran bu çukurlar..."

Yağız'ın gülümsemesi genişledi. Gamzelerinin Mira'nın üzerindeki etkisini tahmin edememişti. "Çok mu seviyorsun onları?"

"Çok seviyorum. Hep sevdim. Ve onların aynısını Erim'de gördüğümde..."

Yağız içine derin bir nefes çekti. Onu yeniden kollarında sardı. Mira adamın kucağından hafifçe koltuğa kayarak, yeniden sıcağına sokuldu.

"Ne zaman fark ettin?"

Mira gülümseyerek başını kaldırdı. "Doğduktan birkaç hafta sonra... İlk gülücüğünü attığında."

"Hamile olduğunu nasıl öğrendin?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyordum, biliyorsun. Ama balayımızın son gününde ve döndükten sonra... Aklım o kadar

seninle meşguldü ki, birkaç tane hapı almayı unuttum. Sonra sen gittikten bir süre sonra günümün geçtiğini fark edip doktora gittim. Hoş, ne duyacağımı içten içe biliyordum."

"Peki ya doğum?"diye sordu merakla. Her detayı öğrenmek istiyordu. "Çok zor muydu, Mira? Anlat bana."

"Zordu," diye fısıldadı Mira gözlerini kaçırarak. "Hem de nasıl zordu! Doktorun belirlediği tarihe henüz iki hafta vardı. Birden sancılandım evde. Geceydi." Sanki yeniden o zamandaydı. "Anneme sesimi hemen duyurmuştum neyse ki. Apar topar hastaneye gittik dördümüz. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama olmuyordu. Yapamıyordum. Suyum çoktan gelmişti. Hemen doğuma alınmıştım. Suni sancıya gerek bile yoktu. O kadar canım yanıyordu ki... Bu kadar acıyacağını hiç tahmin etmemiştim. Ama acıyan canım mıydı, yoksa kalbim mi, bilmiyorum." Yağız onun elini tutarak iri parmaklarını Mira'nın narin parmaklarının arasından geçirdiğinde devam etti. "Sen yoktun. Ve ben seni istiyordum. Yanımda ol, elimi tut, kulağıma yapabileceğimi fısılda istiyordum. Gücüm tükenmiş gibiydi. Doktorun benden istediği hiçbir şeyi yapamıyordum. Sadece ağlıyordum. Annem yanımdaydı ama sanki benim için önemsizdi. Tek ihtiyacım sendin," dedi titrek sesiyle. "Sonra... Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Uzun olmalı. Doktorun sesini duydum. Benim bilincimi kaybettiğimle ilgili bir şeyler söylüyordu ama dikkatimi çeken bu değildi. Bebeğin tehlikeye girdiğiyle, sezaryene almaları gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu."

Yağız'ın Mira'yı saran kolları sıkılaştı. Kalbinde sürekli kanayan bir yara, ruhunda derin bir pişmanlık vardı.

"Uyandığımda... Bunun korkusunu hissettim. Karnım hâlâ biraz şiş olsa da, alışık olduğum o büyüklük yerinde değildi. Üstelik bebeğin tehlikeye girdiğiyle ilgili o cümle beynimin içindeydi. Sonra... Gözlerimi sağıma bir çevirdim." Hafifçe gülümsedi. "Bembeyaz bir pamuk yumağı duruyordu

karşımda. Öyle tombuldu ki, Yağız. Görmeliydin. Ama asıl zor olan neydi biliyor musun?"

"Neydi?"

"Erim'in... Senin bana evlenme teklif ettiğin günle aynı tarihte dünyaya gelmesiydi. O gün... Benim için zaten zorken..." Bakışlarını adamın yüzüne çevirdiğinde, onun ela gözlerindeki kesif acıyı gördü. "Yağız..." diye fısıldadı üzgün sesiyle. Niyeti onu üzmek, bunun eksikliğini hissettirmek değildi. Sadece o anları anlatıp paylaşmak istemişti. Yeniden, bu kez o dakikalara Yağız'ın yanında giderse, yaşamındaki o boşluk tamamlanır sanmıştı. Ancak doldurmaya çalıştığı hiçbir boşluk, eksikliğini hissettiği yaşanılmayan hiçbir anı, kollarına sığındığı adam kadar değerli olamazdı. "Özür dilerim."

"Ben özür dilerim," diye inledi Yağız. "Çok... Çok özür dilerim. Sana bunları yaşattığım... Seni eksik bıraktığım için özür dilerim. Oğlumuzun doğumunda yanında olamadığım için, gözyaşlarını silemediğim için... Yaşayamadığımız her şey için affet beni."

"Affettim," diye fısıldadı Mira sessizce. Akmaya başlayan gözyaşları Yağız'ın parmaklarına değiyordu. "Çoktan affettim. Kalbim o kadar razıydı ki seni affetmeye... Sen yeniden çıkıp geldin. Sorgusuz sualsiz sızdın yine içime. Saçmaladığım, inkâr ettiğim her ana inat kalbim emindi. Kendimi eninde sonunda sana yeniden teslim edecektim."

Yağız dudaklarını onun saçlarında dolaştırdı. "Seni korumak için gitmişken, bu kadar canını yakmış olmak... En çok bu mahvediyor beni, Mira."

"Korudun beni. Bizi korudun, Yağız. Orada yaşadığın her şeyi anlatmadın henüz. Merak ettiğim çok şey var. Ama sen, benden vazgeçerek korudun beni. Üstelik sadece beni de değil. Erim'i de..."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet... Üstelik Erim'in varlığını öğrenmiş olsaydın bile, yaptıklarından vazgeçmeyeceğini biliyorum. Bizi korumak için, bu kez ikimizden de vazgeçeceğinden eminim. Ve bu eskisi kadar acı vermiyor, Yağız. Oğluma babasının kahramanımız olduğunu anlatacak olmak yalnızca sevindiriyor."

Yağız derin bir nefes aldı. Elini saçlarının arasından geçirip Mira'ya baktı. "Kahraman değilim, Mira," dedi buruk bir gülümsemeyle. Ardından yalnızca kısa bir süre öncesine gitti. Şevin'in yaptıklarını, Berzan'ın asıl planını, ardından vurulduğu anı... Hepsini hiç ara vermeden anlattı. Ancak Mira'nın tepkisi genç adamı duraksatmıştı.

"İnanamıyorum." Mavi gözleri kocaman açılmış, narin elleri hissettiği şaşkınlığın etkisiyle dudaklarına kapanmıştı. Yağız o incecik, bakımlı parmaklara uzandı. Ellerini iki eliyle sıkıca tutarak dudaklarına bastırdı. Mira az önce duyduklarını asla unutmayacaktı. Elini adamın ellerinden usulca çekip kalbine götürdü. O heybetli bedenin kurşun yarasına maruz kalmasını anlayamıyor, kabullenemiyordu. "Ben... O yarayı nasıl görmedim?"

"Şşşt!" dedi Yağız onu kollarına alırken. "Görmemen normal. Hemen şurada ufacık bir yara..." Yaranın olduğu yere, koltuk altının biraz aşağısına uzandı. Mira bununla yetinmeyip, Yağız'ın tişörtünü bir çırpıda çıkardı. "Burada," dedi Yağız onun teninde okşarcasına dolaşan parmaklarını hissettiğinde.

Mira dikkatle baktı. Gerçekten de küçüktü. Fakat içinde yarattığı deprem, ruhunu yerle bir ediyordu. "Peki... Sonra ne oldu? Ne kadar kaldın hastanede?"

"Yalnızca bir hafta... Bir şey olmamıştı. Kurşunu çıkarmışlardı sadece. Ertesi gün kendimdeydim zaten."

Mira, bu kadar basit olmadığını tahmin edebiliyordu. Yağız ondan saklamaya, üzülmemesini sağlamaya çalışıyordu. "Saklama benden. O yarayı benim için almadın mı? Sebebi ben değil miydim? Beni korumak için... Bu yüzden gitmeseydin oraya..."

"Mira'm..." Karısının sözünü hızla kesti. "Senin için aldığım o yaranın hiçbir önemi yok. Daha fazlasını da yapardım. Senin için ölürdüm de..."

"Sus!" Mira hızla gözlerini kapattı. Elini adamın dudaklarına örtüp daha çok yaklaştı. "Söyleme. Ölümden bahsetme. Daha fazla ne olabilir? Daha fazla ne yaşayabiliriz, Yağız?"

"Hiç... Bundan sonra hiçbir şey olmayacak, Mira'm. Sadece sen, ben, oğlumuz olacağız."

"O adamı da buradan gönder, Yağız. Neden burada ki? Her şey bitmiş işte. Ne istiyorlar hâlâ? Berzan'ı da bulsunlar artık."

"Bulacaklar, merak etme."

"Çok üzgünüm, Yağız. Olanlar, herkesin başına gelenler için... Ben... Yine de bir kadının bu şekilde ölmesini hazmedemiyorum. Neden yaptı ki böyle bir şeyi? Değer miydi?"

Yağız bir an düşündü. Onun yaptığı da, aşk için ölümü hiçe saymak değil miydi? Evet, kabul edilebilir değildi. Ama nihayetinde... "Bilmem. Belki de değerdi, kim bilir..." dedi daha fazla düşünemeyerek. "Ben de senin için, sevdiğim kadın için ölümü göze almıştım. Bunun ondan bir farkı var mı, bilemiyorum. Annem... Babam, Berzan'ın uyuşturucu işlerinden sıyrılmak istediği için öldü. Berbat bir kaza, muhtemelen bir tuzaktı. Ablam da arabadaydı üstelik. Annem gitmiş, ablam da ölümden dönmüştü. Çok zaman geçti üzerinden. Ama babamın annemi koruyamadığı için duyduğu pişmanlığı hiç unutmadım. Ben babam olamazdım. Canının yanmasını, hatta belki hayatının son bulmasını göze alarak seninle kalamazdım."

İkisi de suskun, ne diyeceklerini bilemez bir halde öylece durdular. Yağız, Mira'yı kollarında sımsıkı sarmaya devam ederken, yukarıdan bir ağlama sesi duyuldu.

Mira oturduğu koltuktan hızla ayağa fırladı. Koşar adımlarla merdivenlere yöneldi. Ancak Yağız ondan çok daha hızlı davranmıştı. Erim daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli ağlıyordu. Sanki bir şey canını yakıyormuş gibi...

Yağız merdivenleri ikişer üçer tırmanırken, Mira da hızlı adımlarıyla onu takip ediyordu. İkisinin de kalbi ağızlarında atıyordu. Yağız hızla odaya girdi. Erim'in yatağında katılırcasına ağladığını gördüğünde nefesi kesildi. Birkaç adım daha atıp, oğlunun küçücük bedenini kucağına aldı. "Oğlum..." diye fısıldadı. Alnına ufacık bir öpücük kondurmak isterken, hissettiği ısıyla irkildi. Ellerini ensesinde, çıplak kollarında, bacaklarında gezdirdi. "Ateşi var," derken korku dolu bakışlarını Mira'ya çevirmişti.

Dakikalar sonra panikle evden çıkmışlardı. Adamları çağırıp arabaya bindiklerinde, Erim annesinin kucağında hâlâ ağlıyordu.

"Çok ağlıyor," dedi Mira titrek sesiyle. Kendisinin de gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu biliyordu. Oğlunun gözyaşları içini acıtırken, onu her şeyden koruma isteği bir kez daha tüm benliğini sarıyordu.

Sidar ve Bengi gecenin bitiminde arabalarına doğru yürürlerken, yaz gecesinin serinliği genç kızın tenini ürpertiyordu. Ancak bunun sebebi yalnızca gecenin serinliği değil, aynı zamanda adamın içini titreten varlığıydı. Nihayet arabalara ulaştıklarında etraf sessizdi. Onlardan başka kimse yoktu. Sidar adamlarını çoktan göndermişti. Bengi'yle geçirdiği akşama kimsenin şahit olmasını istemiyordu.

Genç kız sessizlik içinde arabasına ilerlerken adama baktı. "Burada ayrılıyoruz o halde. İyi geceler, Sidar. Çok hoş bir geceydi."

Sidar başını salladı. Bir şeyler eksikti ama düşünmemeye çalıştı. "İyi geceler, Bengi," diye yanıtladı. Genç kızın, sanki bir şeyler söylemesini ister gibi baktığının farkındaydı. Ancak sessizliğini korudu. Saniyeler sonra Bengi arkasını dönüp arabasına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Sidar bir an durup kızın arkasından baktı. Hemen sonra nasıl olduğunu fark etmediği bir şekilde adımları ona doğru hızlandı. Kolundan tutarak kızı kendisine doğru çevirdi. Dudaklarına sertçe kapandığında, bal tadındaki yumuşaklık aklını başından almaya yetmişti. Kollarındaki kızın acemice verdiği karşılıklar ise kanını kaynatıyordu.

Bengi çoktan düşler âlemine yükselmişti. Adamın dudaklarına kapanmasının ardından, kendisini ona karşılık verirken bulmuştu. Şimdi ise yaşadıklarına, daha doğrusu hissettiklerine inanamıyordu.

Bakışlarını, nefes nefese ondan uzaklaşan adamın yüzüne çevirdi. Göğüsleri aldığı hızlı solukların etkisiyle inip kalkıyor, Sidar'a seyirlik bir görüntü sunuyordu.

"Ben..." diye fısıldadı genç kız.

Sidar, "Şşşt! Bir şey söyleme!" diyerek onu susturdu. "Sadece... Git hadi..."

Gözleri hayal kırıklığıyla kapanırken adamın kollarından sıyrıldı. Onun içinde ne denli büyük bir fırtına olduğunu bilmiyordu. Yeniden arkasını döndü. Arnavut kaldırımlı sokakta, ayağındaki yüksek topuklularla dengede kalmaya çalışmak fazlasıyla zordu. Ancak umursamadı. Duruşunu dikleştirip adımlarını hızlandırdı. Fakat yalnızca birkaç saniye sonra ayağını burkup, arabasına tutunmak zorunda kalmıştı. Üstelik acıyla attığı çığlık tüm sokakta yankılanmıştı.

Sidar ise onun arkasından dağılmış bir şekilde bakarken, dudaklarında Bengi'nin tadı vardı. Elleri ona dokunamıyor olmasının etkisiyle cebinde yumruk olmuştu. Neden gitmesine izin verdiğini bilmiyordu. Ancak daha o gitmek için arkasını döndüğü anda pişman olmuştu. Gözlerinin hayal kırıklığıyla kapanması canını acıtsa da, elinden başka türlüsü gelmiyordu. İki gün sonra buralardan gidecek bir adam olarak, Bengi'yi bu saçmalığa dâhil etmesinin anlamı yoktu.

Genç kızın arabasına doğru yürümesini izlerken, aniden sendeleyip arabaya tutunmasıyla hışımla ona doğru koştu. Zaten aralarında yalnızca birkaç metre vardı.

"İyi misin?" diye sordu telaşla. "Canın acıyor mu?"

Bengi başını salladı. Acıyan ayağına mı, zedelenen guruna mı ağladığını bilmiyordu. Tek bildiği, gözlerinden akan yaşlara engel olamadığıydı.

Sidar yavaşça uzanıp genç kızın bileğine baktı. Bu arada onu çoktan kaldırıma oturtmuştu. "Kızarmış. Kötü incitmişsin. Çatlak falan olabilir."

"Önemli bir şey değil. Eve gidince buz falan koyar, bir çaresine bakarım."

"Buzla geçebilecek bir şey değil bu. Hastaneye gitmek gerek."

Sidar yeniden onu kucaklayıp arabasına doğru ilerlediğinde, Bengi sesini çıkarmadı. Konuşursa sesinin titreyeceğinden korkuyordu. Az önce *git* diyen adamın, şimdi neden onunla ilgilendiğini anlayamıyordu.

Dakikalar sonra yol üzerindeki hastanelerden birine ulaşıp, acil servisin kalabalık kapısından hızla içeri girdiler. Bengi yürümekte zorlandığı için Sidar'a tutunmaya çalışıyor, hastanenin içinde onu kucağına almasına izin vermiyordu.

Nihayet doktorlardan biri Bengi'yle ilgilenirken, Sidar da rahat bir nefes alabilmişti. Doktorun yalnızca bir burkulma olduğunu söyleyen sesini duymak, adama iyi gelmişti.

Doktor odadan çıkıp Bengi'ye toparlanması için zaman tanıdığında, Sidar ona yaklaştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Başını kaldırıp adama baktı. "İyiyim, merak etme. Sen git istersen. Seni de alıkoydum burada. Teşekkür ederim yardımların için."

Adam elini uzatarak çenesine dokundu. Başını kaldırıp, genç kızı kendisine bakmaya zorladı. Ancak onun kırgın bakışlarını

görmeyi beklememişti. "Seni evine götüreceğim, Bengi. İyi olduğundan emin olmam gerek."

"Neden?" diye sordu Bengi onun davranışlarına anlam veremeyerek. "Git demedim miydin? Sen git işte!"

Sidar derin bir nefes aldı. "Ben ne yaptığımı biliyor muyum ki? Neler hissettiğimi bile anlayamıyorum. Bana ne yaptığını kavrayamıyorum." Dudakları yeniden kıza yaklaştı. Ancak bu kez alnına dokunmuş, kokusunu içine çekerek küçük bir öpücük bırakmıştı. "Hadi seni eve götüreyim, prenses. Hatta ailenin evine bırakayım. Bu gece yardıma ihtiyacın olabilir."

Bengi, üstünü başını toparladıktan sonra odadan çıktıklarında, hâlâ Sidar'ın kucağında taşınmamakta ısrarcıydı. Onun, belinden tutan ellerinin sıcaklığını tüm bedeninde hissederken, daha fazlasını kaldıracağını sanmıyordu. Tam köşeyi dönüp kapıya yaklaşmışlardı ki, karşılarından gelen bir ses duyuldu.

"Bengi!"

Genç kız başını kaldırdı. Kucağında bebeğiyle ona doğru şaşkın bakışlarla bakan kuzeni tam karşısındaydı.

Mira ve Yağız, Erim'i muayene ettirdikten sonra eve dönmek üzere hastaneden ayrılıyorlardı. Erim diş çıkardığı için ateşi yükselmiş, doktorun yaptığı iğneyle kendine gelmişti.

Tam hastanenin kapısından çıkmak üzereyken, Mira'nın Bengi'nin adını seslendiğini duydu. Önce karısına baktı, ardından onun baktığı yere döndü. Gözleri bir müddet tam karşıdaki esmer kızda gezindi. Sonra onun yanındaki uzun boylu adama baktı. Önce kaşları çatıldı. Karısının elini hafifçe sıktığının farkına varamadı. Dudaklarından tek bir kelime çıkarken, olayın gerçekliğinin farkına vardı.

"Sidar!" diye seslenirken, onun Bengi'yle ne işi olduğunu anlamıyordu. "Ne işin var senin burada?" Bengi'yi tanıyıp tanımadığını düşündü. Onun Mira'nın kuzeni olduğunu biliyor muydu? Yağız kafasındaki soru işaretleriyle boğuşurken,

karşısındaki adam susuyor, belki de anın şokuyla kendisini toparlamaya çalışıyordu.

Sidar'ın cevap vermediğini gördüğünde Bengi dayanamadı. "Siz tanışıyor musunuz?"

Yağız alaycı bir şekilde güldü. "Evet!" dedi sertçe. "Tanışıyoruz."

"Nereden?" diye sorarken bakışlarını bir Sidar'da, bir Yağız'da dolaştırıyor, Mira'nın tedirginliğini fark edemiyordu.

Sidar ise sıkıntılıydı. Ama bir yandan da rahatlamıştı. Yağız'ı gördüğüne sevinmiş, bu karşılaşmanın onları konuşmaya zorlayacağını düşünmüştü.

"Mardin'den!" diye yanıtlayan Sidar'dı. Bengi'nin şaşkınlıkla açılan gözlerini gördüğünde irkildi. Çünkü o gözlerdeki yalnızca şaşkınlık değildi. Onun korktuğunu fark ettiği anda, dişlerini öfkeyle sıktı.

"Sen... Yağız'ın Mira ile Erim'i bu kadar koruma altına almasındaki sebep sen misin?"

Bengi başından beri Mira'nın yanındaydı. Olan bitene karışmıyor, müdahale etmiyor gibi görünse de, etraflarında dönen her şeye hâkimdi. Bu nedenle önündeki tüm belirtileri bir araya getirerek sonuca ulaşması zor olmamıştı. Ancak yine de onun inkâr etmesini beklemeden yapamamıştı.

"Evet," dedi Sidar soğukkanlılıkla. "Ben oyum. Ama Yağız'ın bu konuyla ilgili bilmediği çok şey var."

"Sen..." diye fısıldadı bakışlarını adamın gözleriyle birleştirirken. Onun son söylediğini umursamadı. "Bu yüzden mi yaklaştın bana? Biliyor muydun kim olduğumu?"

Yağız, Sidar'ın yanıt vermesine olanak tanımadı. İşlerin sarpa sarmaya başladığını gördüğü gibi, Sidar'ın bakışlarının da farkına varmıştı. Anlamış ama konduramamıştı.

"Mira! Siz eve gidin!" dedi itiraza izin vermeyen sesiyle. Erim'i Mira'nın kollarına bıraktı. "Bengi, lütfen sen de Mira'yla birlikte git. Bizim Sidar'la konuşmamız gerekiyor." İçinden onu

yalnızca yumruklamak geçse de, bu konuşmayı daha fazla erteleyemeyeceklerinin farkındaydı. "Arif, sen de onlarla git!"

Mira itiraz edercesine başını salladı. "Hayır, Yağız. Biz diğer korumalarla gideriz. Arif Abi seninle gelsin. Lütfen!"

Arif de Mira'ya hak vermek üzere atıldı. "Ben de seninle gelsem iyi olur, Yağız," dedi gözlerini Sidar'a çevirerek. "Sidar bu kez konuşmama izin verirse, benim de anlatacaklarım olacak."

Arif'in söyledikleri kafasını karıştırsa da, o an gereken dikkati veremedi. "Tamam, Mira'm. Sen hemen eve git. Ben işimi halledip geleceğim."

"Çok gecikme, Yağız. Seni bekleyeceğim."

"Gecikmem." Derin bir nefes alıp devam etti. "Erim yeniden ateşlenirse, hemen ara beni."

"Tamam, ararım. Görüşürüz," derken önden giden kocasından gözlerini alamadı. Kucağındaki oğlunu ince örtüye daha sıkı sararken, yanlarına korumaların gelmesiyle duruşunu dikleştirdi. "İyi misin?" diye sordu Bengi'nin yanında dışarıya yürürken.

"İyiyim. Bileğimi burktum yalnızca. Ama şu an hissettiğim bunun acısı değil."

"Hadi eve gidelim, canım," dedi şefkatle. "Bana olan biteni anlat. Nasıl, nerede tanıştığınızı... Ve benim bundan neden haberimin olmadığını elbette."

Bengi bakışlarını kaçırdı. Ona anlatmaya fırsatı olmamıştı. Ama yine de kuzeninden sakladığı için mahcuptu. Kalbini demir bir pençe gibi saran bu sıkıntının nedeni ise çok başkaydı. Ya düşündükleri doğruysa? Sidar, Bengi'ye gerçekten kim olduğunu bilerek yaklaştıysa? Arabaya apar topar bindiklerinde kuzeni Erim'le ilgilenirken başını cama yasladı. Sidar'ın davranışlarını düşündü. Konuşmalarını... Bakışlarını... Hepsini bir bir yeniden tarttı. Ancak daha fazla bu düşüncelerin içinde

yarattığı fırtınaya dayanamayıp gözlerini yumduğunda, aklında bu akşamki öpüşme vardı.



"Buldum onu, Arif Abi! Hemen buraya gelmelisin." Kulağını telefondan uzaklaştırmadan bakışlarını yeniden içeriye dikti.

"Ne diyorsun, Sidar? Kimi buldun?"

"Yakup Abi'yi buldum. Bozo'nun evinde..."

"Gördün mü? Yanında mı?" diye sordu adam telaşla.

"Yanımda değil. İçeri girmedim ama görüyorum, orada biri yatıyor. Senin buraya gelmen gerek. Beni görmesini istemiyorum."

"Saçmalama, Sidar! İçeri girip, çıkar adamı oradan!"

"Olmaz! Ben kimseye bir şey anlatmayacağım. Berzan'ın yaptıkları kanıtlanana kadar olmaz."

Arif şaşkındı. Onun ne saçmaladığını anlamıyordu. Dikkatini hastanede bilinçsizce yatan Yağız'a mı versin, yoksa Sidar'la mı uğraşsın, bilemiyordu. "Yağız'a anlatmayacak mısın, Sidar? Bilmesine izin vermeyecek misin?"

"Hayır. Bilmesine gerek yok. Buradaki her şeyi yoluna koymak üzere işte. Bir an önce çekip gitsin buralardan."

"Olmaz. Ben uyandığında anlatacağım ona."

"Hayır!" diyerek lafını kesti. "Ben... Kuzgun'a Berzan'ın mallarının yerini bulacağıma söz verdim. Ancak bu şekilde onların güvenini kazanabilirim."

"Sen Kuzgun'la görüşüyor musun?"

"Birkaç kez Yağız'la ilgili konularda konuştuk. Ama Yağız gibi, o da bana güvenmiyor. Üstelik Berzan'ın ortadan kaybolması da beni temize çıkarmıyor şimdilik." Sidar, Bozo'nun

evinin bodrumunun küçük camından bir kez daha içeriyi gözledi. Yatan adamın Yakup olduğuna inanıyordu.

"Tamam. Bunu konuşuruz sonra. Sen kapıda bekle beni, tek başıma geliyorum."

"Bekliyorum," deyip telefonu kapattığında rahat bir nefes aldı. Şevin'in intiharı ve Berzan'ın ortalıktan kayboluşundan sonra soluklanamamıştı. Aşiretteki kimse olan bitene inanamıyor, Berzan'ı tam anlamıyla günah keçisi ilan ediyorlardı.

Sidar ise günlerdir Yakup'u bulmak için uğraşıyordu. Yağız'ın vurulmasından sonra bir şekilde bunun Bozo'yla ilgili olacağına emin olup evine gelmiş ve yanılmadığını anlamıştı.

Evin arka avlusunda duyulan fren sesiyle eğildiği yerden doğruldu. Hızlı adımlarla o yöne doğru ilerledi. Arabadan inen Arif'i görmesiyle içine bir rahatlama yayıldı. Artık her şey sona eriyordu.

"Evin kapısını açmamız gerek!" diye seslendi Arif'e. Kendisi de tekrar eve doğru yönelip, kapıyı kırmak için uygun pozisyonu almıştı. Ve birkaç saniyenin ardından omzuyla attığı ilk darbede yıkılan kapı, hepsine yepyeni, tertemiz bir yol yaratmıştı.

Günler sonra...

Yağız, arabadan inmesine yardım etmeye çalışan adama, "Ben iyiyim, Arif. Tutmaya çalışmaktan vazgeç artık!" diye homurdandı. Günlerce kaldığı hastaneden çıkıp, konağa henüz adım atmıştı. Önünde yükselen taş yapıya bakarken, hiçbir şey hissedemiyordu. Bunun sebebi, artık her şeyin bitmiş olmasından kaynaklanıyordu.

Avluya ilk adımını attığında, son bir işi daha hallettikten sonra buradan çekip gideceğini düşündü. Ablasının sevinçli sesini duyduğunda gülümsedi. Ve yaklaşıp onu kollarına aldı.

Yaren, Yağız hastanede kaldığı süre boyunca, yanından ayrılmamak için dirense de kimse izin vermemişti. Ve şimdi kardeşini karşısında sapasağlam gördüğüne fazlasıyla sevinmişti.

"Hoş geldin, Yağız'ım. İyi misin? Gel, hadi. Otur şöyle."

Yağız, bahçedeki sediri gösteren ablasının elini tutarak oraya doğru ilerledi. Kendisiyle beraber onu da yanına oturturken gözleri etrafta geziniyordu. "İyiyim ben, abla. Merak etme. Siz ne yaptınız asıl? Hallettiniz mi söylediğim şeyi? Enişte m baktırdı mı o herifin evine?"

Yaren buruk bir şekilde gülümsedi. "Her şey halloldu, merak etme sen. Düşünme artık bunları."

Bunun imkânsız olduğunu, hastanede abisine ne olacağını düşünmekten kafayı yediğini söyleyecekken avlunun arka tarafından bir ses geldi. Yere vuran bir cisim gibiydi. Arkasına döndü ve bakışları sesin geldiği yöne sabitlendi. Gözleri şaşkınlıkla açılırken, elindeki bastona tutunan adamı fark etti. "Abi..." diye mırıldanırken çoktan ayağa fırlamış, sargılarına dikkat etmeden koşar adım ilerlemişti.

Nihayet ona ulaştığında bir an duraksadı. Bakışları adamın kendisininkine benzeyen gözlerini bulurken, daha fazla dayanamayarak sımsıkı sarıldı. Abisinin titreyen elleri sırtındayken, burada yaşadığı her şey bir anlığına da olsa aklından çıkmıştı.

"Yaşıyorsun..." diye fısıldadı. Hafifçe ondan uzaklaşıp yüzüne baktı. Son gördüğünden beri yaşlanmıştı. Gerçi bir an düşününce, onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamayacak kadar buralardan uzaklaştığının farkına varmıştı.

"Buradayım, Yağız."

"İyi misin? Nasıl oldu bu?" diye sordu. Bastonuna ve topallayan bacağına baktı.

"Beni düşünme artık," dedi abisi onun buraya gelerek neleri feda ettiğinin bilincinde olarak. "İyiyim ben. Kaza sebep oldu bacağımın bu hale gelmesine." Yağız'ın yardımıyla, az önce

onun oturduğu sedire doğru ilerledi. Nihayet yan yana otur-
duklarında, olan biten her şeyi onunla konuşmaya niyetliydi.

Dakikalar o sedirin üzerinde, Mardin'in ayazında geçip git-
mişti. Hava kararıp, aydınlık yerini geceye bıraktığında, tüm
sözler tükenmişti. Yakup'un o anda istediği tek bir şey vardı.
Bunu da dile getirmekten çekinmemişti.

"Git buradan artık!" dedi net bir şekilde, boğazında koca-
man yumruyla. "Arkanda bıraktıklarını sana geri veremem.
Burada olmanın sebep olduklarını tamir edemem. Daha önce
sana bir söz vermiştim. Seninle anlaşmıştık. Babamın ölü-
münden sonra, Berzan'la aralarındaki sözleşmeye uymaya-
cağımı, onun işlerine bulaşmayacağımı söylemiştim. Sözümü
tuttum. Şimdi sana bir söz vereceğim. Bir daha buradan tek
bir insan bile dokunmayacak sana, karına. Berzan'ın nerede
olduğunu bırak sorumlu kimse o bulsun. Artık istese de hiç-
bir şey yapamaz."

"Bir daha buraya adım atmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Gelme. Burası senin evin değil artık. Hiç olmadı. Birini bu
kadar mutsuz eden bir şehir, zaten onun memleketi olamaz."
Yakup bir an güldü. Hemen sonra kardeşine döndü. *"Bir ka-
dını sevdiğinde, tüm ezberin bozulur, kalkanların düşer. Ve o kadınla
bir ömür için, her şeyden vazgeçersin,* derdi babam. O annemi her
şeyden çok sevmişti. Ama onu korumayı başaramadı. Şimdi
senin de bir kadını bu kadar sevmen..."

"Ben babam değilim!" Tavrı katıydı. "Sevdiğim kadını ko-
rumak için, ondan vazgeçmeyi göze aldım ben. Bu, babamın
bizi şu anda soktuğu durumla kıyaslanamaz bile," dedi Ya-
ğız göğsünde artık alışkını olduğu o sıkışmayı hissederken.

"Biliyorum. Sen buraya ait olmamak, buradan tamamen
uzaklaşmak için soyadını bile değiştirdin. Annemin ailesin-
den kalan miras dışında, tek kuruş bile kabul etmedin. Para-
nın temiz olmadığını düşündüğünü biliyorum. Ama artık te-
miz olduğundan emin olabilirsin. Karına dön, Yağız. Artık

zamanı geldi. Bir gün buralar senin için feda ettiklerini hatırlatmazsa, o zaman bir misafir gibi gelirsin."

"Buradan tek kuruş istemiyorum, abi. İhtiyacım yok. Belki bir gün... Yeniden... Bu konakta bir araya geliriz."



Duyduklarının etkisinden nasıl çıkacağını bilemiyordu. Karşısındaki adamın anlattıklarını dinledikçe, kaybettiği zamana duyduğu nefret daha da şiddetleniyordu. Yalnızca Mira ve Erim'den değil, en yakın arkadaşından da çok uzun zaman ayrı kaldığının farkına varıyordu.

Yağız onun gerçekleri saklamasına inanamayarak "Neden?" diye sordu. "Neden anlatmadın her şeyi? Ben her şeyi senin başlattığını düşünüp nefretimi gizlemezken, neden kendini temize çıkarmak için tek kelime etmedin?"

Arif çoktan yanlarından ayrılmıştı. İkisinin baş başa konuşmasının daha doğru olduğunu düşünüp, arabada beklemeye karar vermişti. Şimdi karşılıklı oturan iki adam, geçmişi tamamen geride bırakmaya niyetliydi.

"Söyleyemedim. Seni Mardin'e gelmen için tehdit ederken, olacakları biliyordum. Üstelik bir de karına zarar verdiğimi düşünüyordun. Dikkatinin dağılmasındansa, nefretini tercih ettim."

"Keşke bana olan biteni anlatsaydın. Sana güvenmemi söyleseydin. O zaman her şeyi birlikte halledebilirdik." Yağız, Arif'in onları yalnız bırakmadan önce anlattıkları sayesinde, Sidar'ın doğru söylediğini biliyordu. Ancak onun dürüst tavrı da şüphe duymaması için yeterli oluyordu.

"Sana planlarımı anlatsaydım, o zaman sen de benim için her şeyi yapardın, biliyorum. Ayrıca işbirliği içinde olmamız çok dikkat çekerdi. Bu riski alamazdım."

"Peki, neden benim tek başına halletmeme izin vermedin? Sen neden bulaştın? Seni yetiştiren adamın tüm pisliklerini ortaya döktün."

"Seni takip etmeye çok önce başlamıştım. Abin henüz ortadan kaybolmamıştı. Her şey sorunsuz ilerliyordu." Derin bir nefes aldı. Söyleyeceklerini doğru şekilde aktarmak istiyordu. "Seni gördüm. Karınla birlikte..." dediği anda Yağız'ın kaşları çatıldı. Sidar, onun karısı söz konusu olduğunda verdiği tepkiye gülümseyerek devam etti. "Bakma öyle, kötü bir niyetim yoktu. Yalnızca senin nasıl olduğunu merak etmiştim. Aylar sonra işler karıştı. Abin ortadan kayboldu ve Berzan saçma sapan bir evlilik diye tutturdu. Planlarını çaktırmadığını düşünüyordu. Oysa her şeyin farkındaydım. Kaçakçılığı bir türlü bırakmadığını, tüm gücü eline almaya çalıştığını hepimiz biliyorduk. Abini defalarca ikna etmeye çalışmıştı. Bu kez seni istiyordu. Kimse anlamasın diye de evlilik diye tutturmuştu."

"Bana bunların hepsini söyleyebilirdin," dedi Yağız. Ancak Sidar'ın hemen sonra söyledikleriyle irkildi.

"Söyleyemezdim. Berzan hayatında biri olduğunu öğrenmişti. Benim dışımda da seni takip etmelerini emrettiği adamları varmış. Mira'nın canını yakanlar da onlardı. Onun senin için sıradan bir ilişki olduğuna inandırdım Berzan'ı. Bunu yapmak zorundaydım. Eğer Mira'nın senin karın olduğunu öğrenselerdi..."

"Sus!" dedi Yağız dişlerinin arasından. Evliliğinin öğrenilmesi halinde, Mira'nın başına gelebilecekleri düşündü. Gözlerinin önüne onun zarar gördüğü görüntüler gelirken, buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. "Eğer bir kez daha onun kılına zarar gelseydi, yemin ediyorum aşiret diye bir şey kalmazdı. Sırf onun canını yaktılar diye kabul ettim her şeyi. O hayatımda olmasaydı, oraya asla adım atmazdım. Ama sen onu ikna etmeseydin de, evliliğimi öğrenemezdi. Kuzgun her şeyi saklamıştı."

"Biliyorum," diye yanıtladı Sidar. "Ama yine de riske atamazdım."

Yağız elini saçlarının arasından öfkeyle geçirdi. "Neyse... Hepsi bitti artık." Geçmişi daha fazla konuşmayı reddediyor, o toprakları da, yaşadıklarını da geride bırakmak istiyordu. "Sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Bundan sonra ne olacak? Mardin'e dönecek misin?"

Sidar bakışlarını uzaklara çevirdi. "Bilmiyorum. Artık kendimi oraya ait hissedemiyorum. Ama başka bir yere ait de değilim. Hayatımın sonuna kadar çalışmasam bile lüks içinde yaşatacak kadar çok param var." Alay edercesine gülümsedi. "Kıbrıs'taki kumarhanenin ve aşirete olan hizmetimin bana kazandırdıkları... Sanırım kumarhaneyi satıp, keyfime bakacağım."

Yağız gecenin başından beri aklını kemiren soruyu sordu. "Peki ya Bengi? O bu planların neresinde?"

Sidar onun sorusuyla oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Dudaklarındaki içini yakan tattan saatlerdir kurtulamamıştı. "Bilmiyorum. Birbirimizi tanımıyoruz. Sandığı gibi kim olduğunu bilerek yaklaşmadım ona. Hoş, bunu neden yaptığımı da bilmiyorum. Belki de her şey burada, olduğu gibi kalmalı."

Yağız tek kaşını kaldırdı ve ardından tutmakta zorlandığı kahkahasını serbest bıraktı. "Harika! En başa döndük desene!"

"En başa mı? Nasıl yani?" diye sordu Sidar şaşkınlıkla.

"En başa işte... Benim başladığım yere..." Sidar'ın anlamayan bakışlarını gördüğünde devam etti. "Ben de Mira'yı ilk gördüğümde böyle düşünüyordum. Her gün bu sefer son diyerek gidiyordum kafesine. Ayrılırken yarın gelmeyeceğime karar versem de, ertesi gün kendimi yine onun yanında buluyordum." O günleri hatırladığında tatlı bir hüzünle çevrelendi. "Onu ilk öptüğümde... Bu bir hata deyip kaçmıştım."

Sidar duyduklarının etkisiyle sersemledi. "Ben... Ben de buna benzer bir şey yapmış olabilirim."

"Bu kesinlikle bizim oraların havasından suyundan olsa gerek!"

Sidar konuyu değiştirmek için elindeki tek koza sarıldı. "Abin, aksini söylese de seni görmek istiyor, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedi Yağız düşünceli bir şekilde sakallarını ovuştururken. "Ama bu, oraya gitmek istememe neden olmuyor."

"Oğlunu da görmek istiyorlardır."

Yağız başını iki yana salladı. "Ne oğlumu, ne de karımı oraya götürmem. Hele Berzan hâlâ bulunamamışken."

"Yakında çıkacaktır. Daha fazla saklanamaz. Malların yeri hâlâ bulunamadı. Sonuçta onların bir yere taşınması gerekiyor, kendini riske atmaz. Kızının intiharından sonra da kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı."

"Neyse... Bunları konuşmanın anlamı yok. Mardin defteri sonsuza kadar kapandı. Kuzgun, Berzan'ı yakalattığında daha rahat olacağım." Oturduğu yerden kalktı. "Artık eve gitmeliyim. Mira beni bekliyordur. Üstelik Erim de hastaydı. Şu anda onların yanında olmaktan başka istediğim bir şey yok."

"Yağız İlhanlı'nın bu kadar âşık olabileceğini kim tahmin edebilirdi?"

Yağız, birlikte arabaya doğru yürürlerken Sidar'a ukala bir bakış fırlattı. "Seni de göreceğiz."

"Bu akşam seni hastanede gördüğümde, sağlam bir dayak yemeğe kendimi hazırlamıştım."

Yağız arabanın yanına geldiklerinde duraksadı. "Ben de yumruğumu suratına geçirmeye hazırdım. Ama hiçbir şey beklediğim gibi olmadı." Onun minnet dolu, dost bakışlarını gördüğünde elini omzuna attı. "İyi ki de olmadı, Sidar. İyi ki..." İçinden ona sarılmak geçse de, şimdilik aralarındaki her

şeyi zamana bırakmaları gerektiğinin farkındaydı. "Nerede kalıyorsun?" diye sordu yalnızca. Aldığı cevaba ise şaşırmadı.

"Otelde."

"Pekâlâ! Görüşürüz. Konuşacak çok şey var hâlâ, biliyorsun."

"Biliyorum. Bunu ben de istiyorum."

Tam arkasını dönüp arabaya binecekken, bir şey Yağız'ı durdurdu. "Sidar!" dedi kendine engel olamadan. "Yarın görüşelim. Seni oğlumla tanıştırayım," dediği anda Sidar'ın yüzündeki gülümsemenin büyüdüğünü gördü.

"Çok isterim."

"Tamam... Görüşürüz," deyip onu geride bıraktığında, bunun doğru bir karar olduğunu biliyordu.

Evin kapısını yavaşça açtığında sessizlikle karşılaştı. Anahtarını portmantoya bırakıp, ses yapmamak adına ayakkabılarını kapıda çıkardı. Merdivenleri tırmandıktan sonra Erim'in odasına girdi. Ancak kapıyı açtığında, küçük beşiğin boşluğuyla karşılaştı. Erim, annesinin koynunda olmalıydı. Gülümseyerek yatak odalarına girdiğinde, yaşamak için ihtiyaç duyduğu nefes sesleri kulağına çalındı. Birkaç adım daha attı onlara doğru. Mira başını yatağın uç kısmına koyarak uyuyakalmıştı. Hemen kollarının arasında da oğulları vardı.

Yağız onları uyandırmamaya özen göstererek, yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Oğlunun beyaz badisinden açıkta kalan tombul bacaklarına küçük birer öpücük bırakırken mis kokusunu soludu. Onun suratındaki sevimli ifadeye taptığını düşünüyordu. Dudaklarını hafifçe alnına dayayarak ateşini ölçmeye çalıştı. Teninin sıcaklığı normal görünse de, üzerini örtmemeleri iyi olacaktı.

Mira'nın kıpırdandığını gördüğünde yatağın kenarına oturup, çıplak omuzlarından öptü. Onun enfes bir nazla açılan gözleri, adamı daha fazlası için kışkırtıyordu. "Uyandırdım seni."

Mira gülümseyerek, "Önemli değil," diye fısıldadı. Bakışlarını kollarında huzurla uyuyan oğluna çevirdi. Elini boyun çukuruna uzatıp ateşini kontrol etti.

"Ateşi düşmüş, şimdi baktım. Huzursuz muydu? Kolay uyudu mu?" dedi Yağız onların neler yaptığını duymak isteyerek.

"Mamasını yedikten sonra hemen uyudu. Yorgunluktan bayılacaktı neredeyse." Şefkat ve önleyemediği bir endişeyle oğlunun başına küçük bir öpücük bıraktı. "Bu gece burada uyusun, Yağız. Sürekli odaya gitmek zor olacak."

Yağız onlara bakarken boğazı hâlâ düğümleniyor, bir an bile ayrı kalmak istemiyordu. "Elbette burada yatacak, Mira'm." Oturduğu yerden kalkarak soyundu. Bu geceyi bitirmekten başka bir şey istemiyordu.

Mira yatakta doğrularak ona baktı. Yağız'ın yüzünden bir şey anlamak imkânsızdı. "Neler oldu, Yağız? Konuştunuz mu?" diye sordu merakla.

"Konuştuk. Sabah detaylı anlatırım. Şimdilik sadece hiçbir şeyin benim sandığım gibi olmadığını, Sidar'ın güvenilir bir adam olduğunu bil."

Mira rahat bir nefes alarak gülümsedi. "Merak ediyorum neler olduğunu. Ama şimdilik bu kadarı yetti. Çünkü kendisi bizim cadalozu fazlasıyla çarpmış."

"Sahi... Bengi nerede?"

"Evine gitmek istedi."

Yağız onun saçlarını okşayarak dudaklarına doğru fısıldadı. "Uyu artık, Mira'm. Çok hareketli bir gün oldu."

Mira onun elini saçlarının arasında hissettiğinde gözlerini kapattı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Aklında kocasının aşk tüten bakışları, mutlu olacakları ömrün hayali vardı.

Sabahın ışıklarıyla değil, yüzüne atılan güçsüz küçük yumruklarla uyandı. Yüzündeki darbelerin ne olduğunu anlaması zor olmamış, gözlerini henüz açmadan dudakları mutlulukla kıvrılmıştı. Oğlunun gülen sevimli suratını, kıpkırmızı yanaklarını gördüğündeyse gülümsemesi artmıştı.

"Günaydın, oğlum," diye fısıldadı sessizce. "Anne uyanmasın. Çok yorgun."

Yattığı yerde seri bir hareketle doğruldu. Karısının çıplak omzundan öptü, ardından oğlunu kucaklayarak yataktan kalktı. "Anneye kahvaltı hazırlayalım mı? Hı? Becerebilir miyiz sence?" diye sorarken, aslında bunu nasıl yapacağını kestiremiyordu. Ancak kollarında kıymetlisini sararken, her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordu.

Kucağında Erim'le birlikte gardıroba doğru yürüyüp, aşağıda giymek üzere bir şort aldı. Seri adımlarla merdivenleri inerken, Erim sanki dün ateşlenmemiş gibi iki minik dişini göstererek gülümsüyordu. Onu mutfaktaki mama sandalyesine oturtup, elindeki şortu çamaşırının üzerine giydi. "Hadi bakalım! Görev zamanı, tombik paşa!" Buzdolabına yönelip, ilk olarak kahvaltılıkları çıkardı. Ancak dakikalar geçtikçe, planladığı hiçbir şeyi yapamadığının farkına varıyordu. Domates ve salatalıklar Mira'nınkiler gibi olmuyordu. Önündeki eğri büğrü görüntüye bakarken, bu işin kesinlikle ona göre olmadığını anlıyordu.

"Pekâlâ! Mutfakta iyi olmayabilirim. Ama babanın da becerileri var, Erim Bey!" Oğlunun yanında diz çökerek bakışlarını ona odakladı. "Mesela..." diye fısıldadı. "Yeni bir ev yapmakta üstüme yok. Üstelik bu sürpriz olacak, oğlum. Annen çok mutlu olacak, hissediyorum." Öğleden sonra bu konuya ağırlık vermesi gerektiğini düşünerek işine devam etti. Tam o sırada kapı çalmış, Yağız bu saatte kimin geldiğini merak etmişti. Oğlunu kucağına alarak kapıya doğru ilerledi. Ancak kapıyı açtığında karşısında gördüğü kişi, beklediği son insan bile değildi. "Sidar!" dedi şaşkınlıkla. "Günaydın."

Sidar'ın yanında duran Arif konuşmaya başladı. "Ben getirdim Sidar'ı. Dün akşamdan sonra konuşmak istedim. Sonra görüşeceğinizi söyleyince, buraya getireyim dedim."

"Yağız!" dedi Sidar mahcup bir şekilde. "Sabahın köründe kusura bakma. Gelmeyecektim ama Arif Abi'ye dinletemedim."

"Saçmalama da gir içeri! Biz de Erim'le kahvaltı hazırlıyorduk," diyerek onu içeri davet etti. Arif yeniden adamların yanına gittiğinde, Sidar'la birlikte mutfağa girdiler. Yağız, yukarıda uyuyan karısına haber vermesi gerektiğini düşündü. Sidar sandalyelerden birine oturduğunda, Erim'i hızla onun eline tutuşturdu. "Sen birkaç dakika Erim'le ilgilen. Ben de Mira'yı uyandırayım," deyip ondan uzaklaştığında gördüğü son şey, Sidar'ın kucağına aldığı Erim'e bakarken dehşete düşmüş olduğuydu. Ancak oğlunun kendini herkese sevdireceğinden şüphe duymuyordu. Yukarıya çıkarken, Sidar'ın, oğlunun amcası olarak hayatlarında kalmasını istemekten kendini alamıyordu.

Yatak odasından içeriye süzüldüğünde, müptelâsı olduğu koku usulca tenine değdi. Kapıyı kapatıp, sessiz adımlarla yatağa doğru ilerledi. Âşık olduğu, her görüşünde kalbine baharı getiren kadın, yataklarında sere serpeydi. Huzurlu bir uykunun kollarında olduğunu belli eden gülümseme güzel yüzüne sinmişti.

Yavaşça yatağın köşesine oturup, karısının bedenini saran kumaşın açıkta bıraktığı tenine uzandı. Yuvarlak, yumuşacık omuzlarına ıslak bir öpücük bıraktığında, dudakları arsızca kıvrıldı. Dili, dudakları bir süre teninde dolandı. Oradan geceliğinin ortaya serdiği pürüzsüz sırtına ulaştığında, Mira çoktan çarşafların arasında kıpırdanmaya başlamıştı.

Mira, sırtında hissettiği, içini ürperten dokunuşlarla uyandı. Daha gözlerini açmadan onun varlığını hissetmiş, kalbi bunun mutluluğuyla sarmalanmıştı. Usulca gerindi ve mırıldanarak yatakta sırtüstü döndü. Ellerini iki yana açtığında, bacaklarının çarşafın kenarından kışkırtıcı bir şekilde ortaya serildiğinin farkında değildi. Geceliğinin yakasından taşan dolgun

göğüslerinin, Yağız'ın bedenini ne denli şiddetli bir ateşin içine attığını ise bilemezdi. Kendine gelmeye çalışırken gözlerini aralayarak, "Yağız..." diye mırıldandı.

"Günaydın," diyen adamı dudaklarına bir nefeslik mesafede bulduğunda, bakışları nihayet odağını kazanmıştı.

"Günaydın, sevgilim," diyerek kollarını kocasının boynuna doladı. Dudaklarını yanağına yaklaştırıp, sakallarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. Ancak bu öpücüğün bu kadar masum kalamayacağını biliyor olmalıydı. Nitekim dudaklarına uzanan arsız dudaklar, bunu yeniden ispatlamıştı.

Dudaklarının talepkâr dudaklar tarafından kıstırılışı, genç kadını kıvrandırıyordu. Ağzının içine sızan sıcacık diliyle bedeninde gezinen iş bilir elleri, sabahın bu saatinde bile hırçın bir tutkuyla dolup taşmasına neden oluyordu.

Yağız da ondan farksızdı. Aklından evde yalnız olmadıkları düşüncesi geçiyor olsa da, Mira'nın verdiği ateşli karşılıklar aklını başından alıyordu. Karısının yumuşacık teni, dolgun dudakları, kulaklarına dolan iniltileri, Yağız'ı iliklerine kadar sarsıyordu. Mira'nın elleri daha fazlasını istercesine Yağız'ın sırtına uzanıyor, onu kendine her çekişinde kopkoyu bir fırtına ikisini de esir alıyordu.

Yağız soluk soluğa, içinde zorlukla bulabildiği irade kırıntılarının yardımıyla karısından uzaklaştı. Alnını alnına dayayıp, "İşte şimdi gün aydınlandı," diye fısıldadı. Bakışlarını, kollarındaki kadının yüzünde dolaştırdı. Onun mahmur, sersemlemiş görüntüsü, Yağız'ın içinde bir yıldırım etkisi yaratmıştı. Oysa Mira'nın her tavrının, her bakışının, yüzünün aldığı her şeklin kalbini aşkla doldurmasına alıştığını sanıyordu. "İyi uyudun mu?" diye sordu bakışlarını ondan bir an bile ayırmadan.

Mira başını hafifçe salladı. "Hı hı..." derken nefesini hâlâ düzene sokamamıştı. "Çok güzel uyudum hem de. Sen?" diye sorduğunda, az önceki yakıcı öpücüğün sarsıntıları bedeninde bir elektrik akımı gibi dolaşıyordu.

"Ben de..." Ellerini onun saçlarına uzatarak okşadı. "Hadi artık, kalkma vakti. Aşağıda bir misafirimiz var."

Mira yatakta doğrulurken, şaşkınlıkla duraksadı. "Kim var? Hem Erim nerede? Yatağında mı?"

"Misafirimiz Sidar. Erim de şu anda Sidar'ın kucağında."

"Sidar mı?" Mira kaşlarını hafifçe çattı. "Onun hakkında eminsin, değil mi Yağız? Yani dün gece söylediklerin..." Yataktan kalkıp giyinmek üzere gardıroba doğru yürüdü.

"Evet, Mira'm... Eminim, merak etme."

Omzunu hafifçe silkti. "Sen öyle diyorsan..." Saçlarını savurarak gülümsedi. "Ama benim tombişimin karnı çok acıkmıştır. Gece emmişti gerçi ama..."

"Hiç huysuzluk yapmadı. Ama ona uzaylı görmüş gibi bakan Sidar'a ne yaptığını düşünemiyorum." Mira'nın kıkırdayışı kulaklarına ulaşırken, ona doğru döndü ve aynanın önündeki siluetle öylece kalakaldı. Kaşları çatıldı. Bakışları hızla Mira'nın üzerinde dolandı ve tek bir görüntüde duraksadı. Kanının akışını hızlandıran, bakışlarının koyulaşmasına neden olan manzaranın etkisiyle, dudaklarından çıkanlara engel olamamıştı. "O elbiseyi giymeyeceksin herhalde, değil mi?"

Mira ona tavrını anlamamış gibi baktı. "Aslında giydim bile, sevgilim." Kendinden emin adımlarla kapıya doğru ilerledi. Ancak tam o sırada sert bir tutuş hareket etmesini engelledi. Bedeni güçlü kollarla sarılırken, sırtı hışımla kapıya yaslandı. Yağız'ın elleri belini kavrayıp, güçlü vücudunu kendisininkine bastırdı.

"Bu elbiseyle..." dediğinde, sesi boğuk bir hırıltı halinde çıkmıştı. "Asla dışarı çıkamazsın!"

Mira onun heybetli bedeninin sıcaklığıyla erimemeye çalışarak, çenesini gururla kaldırdı. "Nesi varmış elbisemin? Gayet de yakışıyor."

Yağız derin bir nefes alıp, yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Sorun da bu zaten. Çok yakışıyor. O kadar yakışıyor ki, tenine

değebilecek yabancı gözlerin düşüncesiyle bile deliriyorum." Bir eli incecik belini tutmaya devam ederken, diğeri yavaşça yukarı tırmandı. Elbisesinin yakasına ulaşıp, o açıklıktan görünen yumuşaklığı usulca okşadı. Mira'nın nefesinin hızlandığının, bunun etkisiyle bir körük gibi inip kalkan göğüslerinin farkındaydı. "Bu ten... Tam burası..." Parmakları seksi köprücük kemiğinden, göğüs oluğuna doğru kaydı. Dudakları ellerinin çizdiği rotayı takip ederken, "Sadece benim..." diye fısıldadı. Dudaklarını göğüslerinin üzerine dokundurdu ve bir eli o dolgun yuvarlaklığı avuçlarken, diğeri elbisenin eteğini sıyırarak kıvrımlı kalçalarına uzandı. "Sadece ben görmeliyim. Benim düşüncelerimi süslemeli tenin. Kokun... Yumuşaklığın... Bedeninin sıcaklığı..."

Mira soluk soluğa, "Yağız..." diye inledi. O yaramaz ellerin, kalçalarından çok daha hassas yerlere ilerlediğini hissettiğinde, adamın dudaklarını hırçın bir şekilde dişledi. "Hiç adil oynamıyorsun."

"Biliyorum." Yağız'ın, parmaklarında hissettiği çıldırtan sıcaklık, dişlerinin arasından hazla tıslamasına neden oldu. "Ama aşkta her şey mubahtır. Anlayamadın mı?"

"Sırf bu elbiseyi çıkarayım diye yapıyorsun."

Yağız gülümseyerek bedenini ona bastırdı. Söz konusu karısı olduğunda, hareketlerinin ardında asla tek sebep olamazdı. "Yanılıyorsun, Mira'm. Seni sadece kendime saklamak istediğimden yapıyorum. Bir tek ben göreyim diye... Bir tek ben seveyim diye..." Dudaklarını yeniden onun yumuşacık boynuna götürüp hafifçe emdi. "Şimdi lütfen... Başka bir şey giyer misin?"

Mira derin bir nefes alıp, bakışlarını adamın yüzüne sabitledi. Ona böyle aşkla bakıp, dokunuşları kanını kaynatırken, karşı koyması mümkün değildi. Oflayarak, *hayır* diyemeyecek olmanın yalancı öfkesiyle yanıt verdi. "Of, Yağız ya! Tamam, değiştiriyorum. Ama ona da bir kulp takarsan, asla başka bir şey giymem!"

"En uygun elbiseyi giyeceğinden eminim," dedi Yağız istediğini elde etmenin zaferiyle. "Ben şimdi aşağıya iniyorum. Sen de geç kalma."

Adamın odadan çıkmasıyla iç çekerek gardıroba doğru yürüdü. Aynadaki aksine bakarken, istemese de Yağız'a hak veriyordu. Göğüsleri fazlasıyla ön plandaydı ve dikkatleri üzerine topluyordu. Emzirmenin etkisiyle dolgun olsalar da, basit bir elbisenin bu kadar kışkırtıcı durabileceğini düşünmemişti.

Üzerine yakası az öncekinden daha kapalı kolsuz bir elbise geçirdiğinde, doğru bir seçim yaptığını biliyordu. Ancak Yağız'ı kıskandırmak da hoşuna gidiyordu. Yakın zamanda o homurtuları tekrar duyacağını düşünüyor, bundan zevk alacağından ise şüphe duymuyordu.

Saçlarına biraz şekil verip, hafif bir makyaj yaptıktan sonra aşağıya indi. Mutfağa girdiğinde, Yağız ve Sidar karşılıklı oturmuşlardı. Erim ise babasının kucağındaydı ve keyfi oldukça yerindeydi. Yağız'ın onu süzen bakışlarından etkilenmemeye çalışarak dikkatini misafirlerine verdi. "Hoş geldin, Sidar," dediğinde adam ayağa kalkmış, Mira'nın yalnızca ismini söyleyerek resmiyeti kaldırmasıyla gülümsemişti.

"Hoş buldum, Mira. Teşekkürler."

"Kahvaltıya başlayalım mı artık? Bu yumurcak acıkmıştır," diyen kocasına yaklaştı ve gülümseyerek oğlunu kucağına aldı.

"Siz başlayın, ben de Erim'in kahvaltısını hazırlayayım."

Tezgâha doğru dönmüşken Sidar'ın sesi duyuldu.

"Yağız, ben gideyim artık. Daha fazla rahatsızlık vermeyeyim."

Mira bakışlarını Sidar'a çevirdi. "Rahatsızlık mı? O da nereden çıktı?"

"Yani... Siz ailece birlikte olun. Ben gitmeden tekrar gelip, sizi ve Erim'i görürüm."

Yağız duyduklarına inanamayarak, "Nereye gitmeden? Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Başını sallayarak bunu onaylayan Sidar, şüpheye yer bırakmıyordu.

"Önce kahvaltımızı edelim, Sidar," diye lafa girdi Mira. "Bize birkaç saatini ayırabilirsin bence." Ardından oğlunun kulağına eğilip fısıldadı. "Bakalım Sidar, Bengi Teyze'ne layık mıymış, oğlum."

Dakikalar sonra Erim'e mamasını yedirmiş, kendi kahvaltısına başlamıştı. Kocasına gizliden göz kırpıp Sidar'a baktı. "Eee, Sidar? Madem gidiyorsun, Bengi'yle aranda bir şey olmayacak diye tahmin ediyorum."

Sidar yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Şey... Evet, tabii. Aramızda bir şey yok. Tesadüfî bir tanışmaydı zaten. Bengi'nin kim olduğunu, seninle olan bağını bilmiyordum."

"Hmm... Peki, güzel..."

"Nesi güzel?" diye sordu Sidar merakına yenik düşerek. Onu Bengi'nin yanında görmek istemiyor olabilecekleri düşüncesi canını sıkmıştı.

"Yani, ne bileyim... Bengi genç ve güzel bir kız. Onu beğenen, peşinden koşanlar var. Senden bir şey beklememesi onun yararına olur, değil mi? Ne zaman gidiyordun sen?"

"Aslında... Yarın diye düşünmüştüm."

"Tamam, seni geçiririz. Öyle değil mi, Yağız?"

"Tabii, Mira'm..." diye yanıtladı Yağız. Karısının cadılığı karşısında dili tutulmuştu.

Tatlı bir sohbet eşliğinde devam eden kahvaltıları, laf arasına Mira'nın sıkıştırdığı Bengi konulu konuşmaları da içermişti. Ve Bengi'nin her adı geçtiğinde, Sidar'ın hali, yüzünde beliren o ifade Mira'nın kafasındaki soru işaretlerini gidermeye yeterliydi. Biraz dürtüklenmesi gereken bu iki insana da Mira şüphesiz müdahale edecekti.

Sidar yanlarından ayrılalı birkaç saati geçmiş, Mira ve Yağız oğullarını da alarak evden ayrılmışlardı. Arif'in kullandığı arabada, arka koltukta yan yana oturuyorlardı. Erim babasının kucağında türlü şebeklikler yaparken, bir aile gibi hareket etmenin mutluluğunu yaşıyorlardı.

Mira, Nişantaşı'na yaklaştıkları sırada aklına gelen şeyle telefonunu eline aldı. Ezberindeki numarayı çevirip açılmasını bekledi. Birkaç çalışın ardından Bengi'nin sesi duyuldu. "Neredesin, canım?" diye sordu. Oysa evde olduğundan adı gibi emindi.

"Evdeyim. Uzanıyorum."

"Ayağın nasıl oldu, ağrın var mı?"

"Üzerine basınca biraz acıyor ama önemli bir durum değil. Sadece okulu birkaç günlüğüne kapatmak zorunda kaldım. Velilere haber verilmesini organize ediyorum sabahtan beri."

"Anladım. Dün akşam konuşamadık seninle." Bakışlarını Yağız'a çevirdiğinde, kıkırdamamak için kendisini zor tuttu. "Şu Sidar meselesiyle ilgili..."

"Konuşulacak bir şey yok ki. Aramızda hiçbir şey olmadı. Yağız konuşabildi mi onunla?"

Mira gülümsedi ama ses tonundaki ciddiyeti bozmadı. Bengi'nin meraktan çatladığından şüphesi kalmamıştı. "Evet, konuştular. Her şey yanlış anlamaymış. Hallettiler yani. Sidar yarın İstanbul'dan ayrılıyor," dediğinde nefesini tutmuş, Bengi'nin tepkisini beklemeye başlamıştı.

"Ayrılıyor mu? Hemen mi?"

"Hı hı... Hemen dönecekmiş. Sonuçta sizin aranızda bir şey yoktu. Öylesine bir tanışmaydı, değil mi? Evi de burası olmadığına göre, dönmesi normal."

Karşı tarafta birkaç saniyelik duraksama oldu. "Tabii..." dedi Bengi somurtkan olduğunu belli eden bir şekilde. "Evi burası değil."

"Neyse, güzelim... Biz şimdi alışverişe geldik. Sonra ararım seni yine. Akşam belki Sidar'ın yanına, Beşiktaş'taki şu yeni yapılan otele uğrarız. Sonrasında görüşürüz, ne dersin?"

"Tabii... Konuşuruz. Öpüyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Mira kendini daha fazla tutamayarak kahkahasını serbest bıraktı. Arif onun sesiyle bir an irkilmiş, Erim ise kıkırtılarıyla annesine katılmıştı.

"Bu yaptığına inanamıyorum, Mira!" dedi Yağız onun gülen gözlerinde, dudaklarında beliren kıvrımda, yanaklarındaki pembelikte kaybolurken. "Neden karışıyorsun koskoca insanların işine? Laf arasında Sidar'ın kaldığı oteli de söyledin, aferin!"

Mira umursamazca omzunu silkti. "Ne yapayım? Onların adım atacağı yoktu."

Yağız söylense de, Mira'nın yaptığı şeyin hoşuna gittiğini inkâr edemedi. Arabadan iner inmez oğlunu kollarında sararken, bir elini karısının beline dolayarak kendine çekti. "Seni seviyorum, Mira'm," diye inledi. Dudaklarını onun saçlarına sürtmüş, içini kaplayan huzur genç adamı sersemletmişti. "İçten kahkahalarını, güzelliğini, hırçınlığını, dikbaşlılığını... Her şeyini seviyorum."

Hafta içi olması nedeniyle kalabalık olmayan kafe, ikisine de nefes alma imkânı sunmuştu. Dışarıda oturan birkaç müşteri dışında kimse yoktu. Bu yüzden daha sakin, daha huzurluydu.

Yağız alışverişten dönerken Mira'ya ofisini gösterip, bir yandan da ustaları kontrol etmişti. Bir aya kalmadan her şey hazır olacak, Yağız da evden çalışmak yerine projelerini ofisinde yönetecekti. Sonrasında da *İlhanlı Architecture*'ın temellerini atacak, yalnızca yurt dışında değil, kendi ülkesinde de projeler hayata geçirecekti. Daha şimdiden yeni yapılacak iki üniversite için teklif almıştı. Hatta bu da yetmemiş, yabancı ortaklı birçok şirket Türkiye'de kuracağı ofislerin Yağız'ın

tasarımı olmasını istemişlerdi. Tüm bunlarda Yağız'ın yurt dışındaki başarısı ve oradaki bağlantıları çok etkiliydi. Kısa sürede tıpkı Amerika'da olduğu gibi, burada da çok iyi işlere imza atacağı belliydi.

"Bir mutfağa bakmam gerek."

Mira'ya hafifçe gülümseyip, kafedeki eski masasına oturdu. "Sen işlerini hallet. Biz Erim'le buradayız. Benim de yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

"Tamam, sevgilim," diyerek Erim'e ait eşyaların bulunduğu çantadan bebe bisküvisini çıkardı ve Yağız'ın eline tuttuşturdu. "Birkaç tane yiyebilir, Yağız. Ama çok fazla verme. Bu obur prensin maalesef sınırı yok."

"Tamam... Hadi sen bizi düşünme!" Mutfağa doğru ilerleyen karısına gülümseyerek baktı. Ardından oğlunun eline bir bisküvi tutuşturdu. "Al bakalım, Erim. Ama idareli ye, tamam mı? Yavaş yavaş..." Gülerek telefonunu eline aldı. Daha önceden tanıdığı emlakçının numarasını telefon rehberinde bularak arama tuşuna bastı. Birkaç çalışta açılmıştı. "Merhaba, Ali Bey... Ben, Yağız İlhanlı. Sizinle daha önce tanışmıştık."

"Evet, Yağız Bey. Hatırladım. Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim. Sizden bir isteğim olacaktı."

"Buyurun, derhal."

"Ailemle birlikte oturacağım bir ev arıyorum. Bu konuda sizden yardımınızı bekliyorum."

"Şu anki evinizden memnun değil misiniz?"

"Evle ilgili bir sorun yok. Sadece bizim beklentilerimizi karşılamıyor artık. Boğaz'da bir ev arıyorum. Büyük ve bahçeli olması önemli."

"Anladım, Yağız Bey. İstediğiniz gibi iki ev var elimde."

"Bir isteğim daha var aslında. Büyük bir ev istiyorum ama yanında çalışanların da konaklayacağı, konforlu küçük

bir yapı daha olması gerekiyor. Giriş çıkışların aynı bahçeye açılması şart."

"Çalışanlar derken?"

"Korumalar... Erkeklerin kalacağı, her türlü ihtiyaca yönelik bir yer gerekiyor. Ekstra bir talep olduğunun farkındayım ama bir şeyler yapabileceğimizden eminim. Gerekirse ikinci evin planlarını ben çizebilirim ve gerekli izinlerin de alınmasını sağlayabilirim."

"Aslında gerek yok, efendim. Sarıyer'de böyle bir yol yalısı var elimde. İçinde geniş bir korusu var. Ev iki katlı. Arka tarafında garaj ve küçük, tek katlı bir ev daha bulunuyor. Sizin için uygun olacağını düşünüyorum."

Adamın tarifi kulağa hiç fena gelmiyordu. Üstelik Mira'ya ailesinin evindeki konforu ve lüksü vermek istiyor, onun yalıyı ne kadar sevdiğini düşünerek tüm dünyayı ayaklarına sermekten çekinmiyordu. "Yarın sabah yanınıza geleceğim o halde. Hemen gidip bakalım. Gerekli tadilatları görmüş olurum."

"İç mimara ihtiyacınız var mı?"

"Şimdilik bekleyelim. Ben size dönüş yapacağım."

"Peki, efendim. Yarın görüşürüz o halde."

Telefonu kapattığında yanına gelen garsona gülümsedi. Oğlunun elindeki bisküviyi bitirdiğini gördüğünde bir tane daha verdi.

"Bir şey alır mıydın, Yağız Abi?"

Tanıdık olan garsona döndü yeniden. "Bir filtre kahve alayım." Hemen sonra gözlerinin önüne akın eden geçmişe dair anılarla duraksadı. Dudakları biraz burukça, biraz da bundan sonra çok güzel günler yaşayacak olmalarının sevinciyle kıvrıldı. Mira'nın çilek kokulu hamurlu elleriyle mutfakta uğraşmasını nasıl da özlediğini düşündüğünde, boğazında oluşan yumruyu yutamadı. Her şeyin eskisi gibi olabilmesi için zaman gerektiğinin farkındaydı.

Garson gider gitmez anılardan sıyrılarak Sarp'ı aradı. Telefon birkaç çalışta açılmıştı.

"Efendim, Yağız."

"Merhaba, Sarp... Müsait miydin?"

"Evet, Ela'yla birlikteyiz. Ben de sizi arayacaktım. Akşam annemlerde toplanabilir misiniz?"

"Olur. Akşam oraya geçeriz Mira'yla."

"Sen ne söyleyecektin?"

Yağız derin bir nefes aldı. "Şirket için tüm sözleşme işlerini yürütecek bir avukata ihtiyacım var."

"Kuzey halleder," dedi Sarp net bir şekilde. "Kendi şirketinden bir avukatı tamamen senin şirketten sorumlu olacak şekilde ayarlar. Akşam onlar da gelecek. Konuşuruz. Şu bahsettiğin sürpriz işi ne oldu?"

"Yarın eve bakmaya gideceğim. Sonrası kolay zaten."

"Halletmene sevindim. Mira bayılacak."

"Umarım her şey istediği ve hak ettiği şekilde olur. Mutlu olmasını istiyorum."

"Mutlu zaten. Her gün aradığımda cıvıl cıvıl sesini duyuyorum. Kendini bu kadar hırpalama."

"Erim ve Mira'nın gülüşü için gösterdiğim çabanın lafı bile olmaz."

"O zaman akşama görüşürüz. Herkes orada olacak."

"Tamam, dostum. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra rahatlamıştı. Evle ilgili sürprizden sonra, Mira'yı tatile götürmeyi planlıyordu. Bu kez dönüşünde de sonsuza kadar mutlu olacakları ikinci balayı fikri muhteşem görünüyordu.

Erim'in kıkırtısını duyduğunda, onun bisküvilerle kaplı yanaklarına parmaklarıyla dokundu. Tam o sırada yanlarında beliren gölgeyle başını kaldırdı. Ancak karşısında gördüğü manzaraya hazırlanamamıştı. Bakışları kendisine gülerek bakan

kadına odaklandı. Ardından elindeki tepsiyi, tepsinin içindeki çilekli tart ve kahveyi gördüğünde boğazı düğümlendi, kalbi sızladı. Bu manzarayla ilk karşılaştığı gün, dün gibi aklındaydı. Sonrasında her geçen gün ona nasıl çekildiğini, delicesine, nefesi kesilircesine âşık olduğunu anımsadı. Elini kalbinin üzerine koyup, "Mira'm..." diye fısıldadı.

Mira, Yağız'ın yanına oturup, bulundukları masanın kuytuda olmasının rahatlığıyla ona sokuldu. Yüzünü genç adama yaklaştırırken, "Sadece kahve içmene gönlüm razı olmadı," dedi tıpkı geçmişte olduğu gibi. Dudaklarının arasında bir nefeslik mesafe kaldığında elini onun sakallarında gezdirdi. "Yanında çilekli tart getirdim. Özlemişsindir."

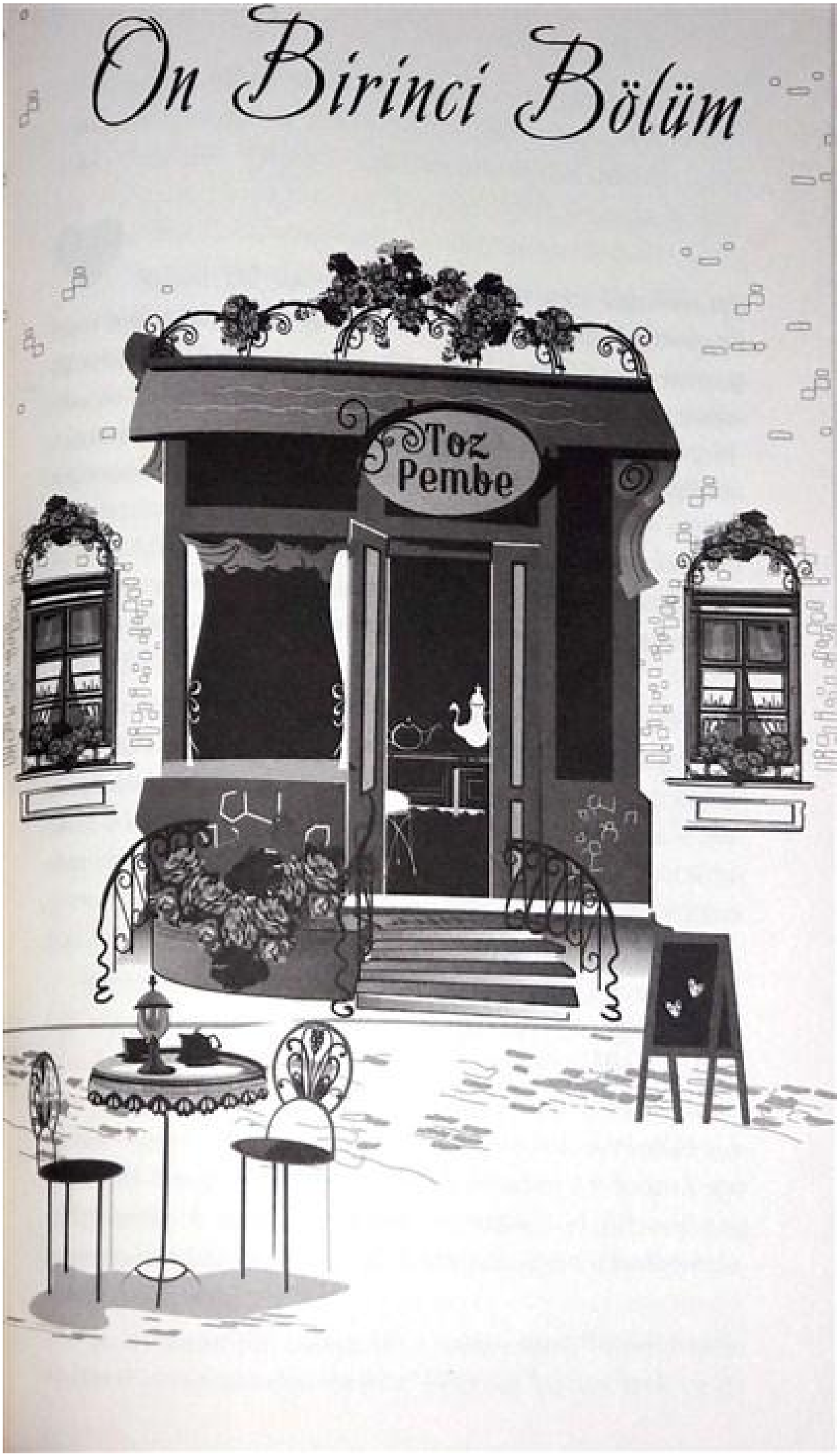
Elindeki çatalı tabaktaki tartın üzerindeki çileklerden birine batırdı. Gözlerini Yağız'ın kıvılcımlar çakan ela gözlerinden ayırmadan, çileği dişlerinin arasına bıraktı. Solukları birbirine karışırken, Yağız'ın eli saçlarının arasına girmiş, ardından boynunu okşamaya başlamıştı.

Genç adamın boğazındaki çözülemeyen düğüm, ağzındaki çileği yutmasına engel olsa da başardı. Karısının, dudaklarına sürtünen dudakları, ensesinde, boynunda gezinen, oradan saçlarının arasına uzanan elleri iradesini sarsmıştı. "Çıldırtıyorsun beni!" diye inledi. Alt dudağını hafifçe kıstırdıktan sonra tabaktaki çileklerden birini parmaklarının arasına aldı. Çileği yemesi için ona uzattıktan hemen sonra, parmağının onun dudakları arasında emildiğini duyumsadı. Boğazının derinlerinden gelen haz dolu bir hırıltıyla dudaklarını ele geçirdiğinde, yaşadığı heyecan ilk öpüşmelerinden farksızdı.

Mira soluk soluğa kendini ondan kopardığında, "Seni seviyorum, Yağız. Çok seviyorum," diye fısıldadı. Bu denli tahrik olacağı, daha fazlasını arzulayacağı bir an planlamamıştı.

Yağız onun dağılmış, sersemlemiş haline gülümsedi. "Bense artık bu sözcüklerin sana olan aşkımı anlatmaya yeterli olduğunu sanmıyorum."

On Birinci Bölüm





Yalının bahçesinde, enfes Boğaz havasını solurken, oğlunu kollarında daha sıkı sardı. Üzerindeki ince battaniyeyi düzelterek üşümesine engel oldu. Artık havalar iyice ısınmış olsa da hasta olmasını istemiyordu. Ardından yeniden masanın etrafında toplanmış adamlara döndü. Oğlunun sesten etkilenmeden uyuyor olması onu rahatlatıyordu. Çünkü oğlunu kollarından bir an bile ayırmak istemiyor, o mis gibi cennet kokusundan uzak kalmaya dayanamıyordu. Daha kısa bir süre öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığı birini bu kadar sevmek, kalbini patlayacak kadar yoğun hislerle dolduruyordu.

Adamlar masanın etrafında koyu bir sohbetin içindeyken, biraz ileride duran siluete baktı. Uzun dalgalı saçları gecenin rüzgârında savrulan, muhteşem gülümsemesi yüzünü aydınlatan o kadın, uzun zaman önce çilek kokularının içinde bulduğu kızdı. Onun yeniden eskisi kadar mutlu ve tasasız olduğunu görmek, yaptığı hiçbir fedakârlığın boşuna olmadığını hatırlatıyordu.

Bugünün hatıraları gözlerinin önünde belirirken, hissettiği tamamlanmamış zevki anımsadı. Mira'nın dudaklarını kendi dudakları arasında kıstırırken okşadığı yumuşacık tenini hâlâ parmaklarının ucunda hissediyordu. Kafeden direkt olarak buraya gelmişlerdi. Bu yüzden de onu kolundan tuttuğu gibi eve götürerek sıcaklığında kendini kaybetmek için çıldırıyordu. Ancak onun ailesinin yanında da ışık saçtığını görmek, içindeki ona doymak bilmeyen azgın adamı frenlemesini sağlıyordu.

"Şu iç mimar işini halledelim o zaman yarın," diyen Fırat'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Mira'nın kuzeni İpek ve eşi

Fırat da, Sarp'ın isteği üzerine diğer kuzenlerle birlikte yalıya gelmişlerdi. Sarp birkaç saat önce Ela'yla evleneceklerini açıklamış, küçük kutlamadan sonra erkekler kendi aralarında bahçede toplanmışlardı.

"Çok iyi olur. Yarın yanına uğrarım." Kollarında hafifçe kıpırdanıp, derin ve tatlı uykusuna devam eden minik oğluna baktı. Alnından öpüp, dikkatini yeniden konuşulanlara verdi.

"Sen ofis işini ne yaptın, Yağız?" diye sordu Mira'nın teyzesinin oğlu Hazar. Hepsi neler olup bittiğini merak ediyorlardı. Mira'nın Yağız'ı affettiğini bakışlarından anlıyor, sormanın yersiz olacağını düşündükleri için yalnızca destek oluyorlardı. Ancak hepsi değer verdikleri kuzenlerinin evli olduğu adamın, ona nasıl bir hayat yaşatacağını öğrenmeyi görev sayıyorlardı.

"Bir şeyler ayarladım gibi," dedi Yağız aslında gerçekleşmekte olan başarısını küçümseyerek.

"Benimle çalışsana," dedi Fırat bir an bile tereddüt etmeden. "Senin gibi bir mimara ihtiyacım var."

Yağız gülümsedi. Onların endişelerini anlıyordu. Ancak buna sebep olanın kendisi olduğunun farkındaydı. Yağız'ın, ömür boyu çalışmasa bile, hayatını rahat içinde devam ettirecek kadar mal varlığına sahip olduğunu kimse bilmiyordu. "Teşekkür ederim, Fırat. Gurur duydum," dedi kendisine yöneltilen teklife kibarca. "Ancak ben toplu projeler, standart yaşam alanları konusunda tecrübe sahibi değilim. Şimdiye kadar daha niş, kişiye özel yapılar tasarladım. Aradığın kişi olduğumu sanmıyorum." Onların içini daha da rahatlatmak adına devam etti. "Açık konuşacağım," dedi gülümseyerek. "Endişelerinizi, kuzeninize iyi bir hayat yaşatıp yaşatamayacağım konusundaki korkularınızı anlıyorum. Ve birbirinize bu kadar bağlı olduğunuzu görmek çok güzel. Ancak buna hiç gerek yok." Hepsi itiraz etmek üzereyken Yağız onları susturdu. "Şu andan itibaren ömrümüz boyunca bir gün bile çalışmasak, Mira da Erim de hiçbir şeyin eksikliğini çekmez. Aşiretten tek kuruş almıyorum. Sebebini sanırım hepiniz biliyorsunuz.

Öyle bir parayı kabul etmem imkânsız. Ama annemin ailesinden kalan büyük bir miras vardı. Bu yalnızca Mira ve Erim'e ayrılmış durumda. Tabii bu çalışmayacağım anlamına gelmiyor. Boş oturacak bir adam değilim. Ama başkasının emrinde çalışabilecek biri de değilim." Önündeki şaraptan bir yudum aldığında Sarp araya girdi.

"Anlat da rahatlasınlar, Yağız."

"Bir mimarlık şirketi kurmak üzereyim. Yurt dışında çok iyi projeler almıştım. Onun bağlantılar konusunda bana epey yardımı oldu. Daha şimdiden elimde okul, hastane ve holding projeleri var. Mira'yı tatile götürdükten sonra, ekibi kurmaya başlayacağım. Ancak öncesinde hukuki işleri yönetecek birine ihtiyacım var. Bu konuda Kuzey'in yardımını istemek aklımdaydı."

"O iş kolay. Yarın ilk iş, şirketten iyi bir avukatı görevlendiririm."

Tüm kuzenlerin içleri rahatlayınca sohbet devam etti. İç mimar konusu yeniden açıldığında, Kuzey'in bakışları biraz ilerideki sarışın kadında sabitlendi. "Selin'le* konuşurum bunu. Başka projesi yoksa o yapar. Yine haberleşiriz."

Yağız, bahçedeki kışkırtıcı kahkaha sesiyle duraksadı. Karısının kanını kaynatan gülüşünü duyup, daha da güzelleşen yüzünü gördüğünde oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı. *Kahretsin!* Mira'nın tek bir gülüşüyle kaya gibi sertleşme hızı inanılmazdı. Artık orada bir saniye daha duramazdı.

Kucağında oğluyla ayağa kalkarken, bakışlarını bir an bile karısından ayırmadı. "Biz kalkalım artık. Yarın görüşürüz," deyip masadan uzaklaştı.

Karısının olduğu tarafa doğru yöneldiğinde arkasında bıraktığı topluluktan bir kahkaha yükseldi. "Karın için çıldırdığını bu kadar belli etme, dostum!" diyen Mira'nın amcasının oğlu Baran'ın sesi, başka bir kahkaha furyası tarafından bastırıldı.

---

* **Kuzey & Selin:** Yazarın CEZAYİR MENEKŞESİ adlı hikâyesinin karakterleri.

Yağız, onu görerek oturduğu yerden kalkan Mira'ya ulaştığında, aslında çok daha fazlasını yapmayı arzu ederek incecik belinden sıkıca sarıp kendisine bastırdı. "Gidelim buradan. Yoksa delireceğim," diye fısıldadı.

Mira sıkıntıyla etrafına bakındı. İnsanların anlamasından çekiniyordu. Ancak Yağız'ın koyulaşmış bakışları ateş saçıyor, tutku bir nefes gibi içine dolarak damarlarında dolaşıp en hassas noktalarında birikiyordu. Zorlukla, bacaklarını birbirine bastırarak yutkundu. O anda Yağız'a, bir sonraki soluğundan daha çok ihtiyaç duyuyordu. "Tamam," dedi kulağına doğru. "Birkaç dakika ver bana."

Evdekilerle vedalaşırken, kaçamak ama arzulu bakışlarını birbirlerinin üzerinde gezdiriyorlardı. Yağız, Mira'nın her gülüşünde ayakta huzursuzca kıpırdanıyor, içinden acele etmesini diliyordu.

Nihayet yalıdan çıkıp arabalarına bindiklerinde, Mira oğlunu kucağına alarak arka koltuğa geçti. Yağız'ın kullandığı arabada sessizce, dikiz aynasından birbirlerine attıkları istek dolu bakışlarla eve vardılar. Kapılar hızla açıldığında, beklemeden indiler. Korumalar arabayı park ederken, tek kelime etmeden eve girdiler. Sıklaşan soluk sesleri duvarlara çarparken merdivenleri çıktılar. Sessizlik evin içerisinde büyürken, Erim'i yatağına yatırıp odasından çıkmayı başarmışlardı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve ikisi de fırtına gibi odaya girdiler. Yağız'ın dayanacak gücü kalmamıştı. Banyoya girmek üzere olan Mira'yı kollarından yakaladı. Kendisine çevirerek kaskatı bedenine bastırdı. "Gel buraya!" diye hırladı nefes nefese. Vahşi bir tutkuyla sarmalanan sesi, Mira'nın dudaklarına çarptı. Onu yatağın hemen karşısındaki koltuğa götürüp yüzünü duvara çevirdi. Dudaklarını hızla üzerindeki elbisenin sırtına değdirdi. Bu kadının sırtı açık tüm elbiselerini bulup imha etmeliydi. "Çıldırdım bütün gece." Dilini onun sırtında ve omuzlarında gezdirdi. "Kahkahaların kulaklarıma doldukça, gülüşünü gördükçe deliye döndüm."

Mira önündeki koltuğa sıkıca tutundu. Bedenini arkaya, kocasına doğru yaslayıp kalçalarını ona sürttü. "Neden?" diye sordu soluk soluğa. Oysa o anda Yağız'ı içinde hissetmekten başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

"Seni istedim çünkü. Kendimi sende, sıcaklığında, ıslaklığında kaybetmek istedim."

"Ben de..." diye fısıldadı kalçalarında hissettiği sertlikle aklı başından giderken. "Ben de seni istedim. Ama dudaklarımız mı, yoksa bedenlerimiz mi konuşacak? Daha ne kadar bekleteceksin beni?" diyerek şuh bakışlarını Yağız'a çevirdi.

Yağız'ın bir eli onun incecik belinden dolgun göğüslerine doğru ilerlerken, diğer eli aşağılara iniyor, elbisenin eteğinden içeriye sızmaya çalışıyordu. Ancak Mira'nın arsız sözlerini duyduğunda gözleri parladı. "Ben her ikisini de konuşturmayı planlıyorum." Elbisesini yukarı doğru sıyırıp eteklerini Mira'nın belinde topladığında, açıkta kalan kalçasını sertçe ısırdı.

"Ah! Ne yapıyorsun, Yağız?"

"Seni yiyip bitiriyorum."

Yeniden doğrulup, üzerindeki elbiseyi parçalarcasına çıkardı ve onu üzerindeki siyah dantel iç çamaşırlarıyla bıraktı. Sutyenin kopçasını çözdüğünde, kokusuna, dolgunluğuna, tadına bayıldığı göğüsler ortaya çıkarak nefesini kesti. Elini, neredeyse hiçbir yerini kapatmayan tangasına uzattığında, Mira onu durdurarak tek bacağını koltuğun kenarına attı. Ardından minicik külotunun ipini kenara sıyırdığında, Yağız'ın içindeki, ona saldırmaya hazır bekleyen canavar serbest kalmıştı.

"Beni öldüreceksin, kadın!" diye hırladı. Kemerini hızla çözüp, pantolonuyla beraber boxer'ını da indirdi. Tam olarak soyunamamıştı. Bir an önce sıcaklığına dalmak isteyen erkekliği acı vermeye başlamıştı. Yağız sertçe o sımsıkı ıslaklıktaki yerini aldığında, Mira avuçlarını duvara bastırmıştı.

"Sen. Benim. Nefesimsin." Kelimeler, kesik soluklarının arasından bedenini sarsarak çıktı. Mira'nın zevk dolu çığlıkları,

Yağız'ın adını fısıldayışları, yarım kalmış aşk dolu sözcüklere karışıyordu. Yağız yalnızca onun dudaklarından inilti şeklinde dökülen kendi ismini duyuyor, girdiği haz dolu uçurumun içinde her saniye daha derine batıyordu. Titreyen vücutları her hamlede iç içe geçerken, Yağız'ın elleri öne doğru uzanarak en hassas noktasında geziniyordu. Terden ıslanmış narin omuzlarını ısırıyor, onunla birlikte alevlerin içine atlamayı bekliyordu.

Bekledikleri deprem onları birkaç saniye sonra vurdu. Sanki dünya bir anda yok olmuş, sonra her şey küllerinden yeniden doğmuştu. Mira'nın bedenindeki titremeler artçı sarsıntıları andırıyordu. Yağız'ın kalbi göğsünü şiddetle dövüyor, ona yaşama nedeninin kollarında tuttuğu, soluğunu paylaştığı kadın olduğunu hatırlatıyordu.

Dakikalar sonra gecenin karanlığında, birbirlerinin kollarında hâlâ nefeslerini düzene sokmaya çalışıyorlardı. Yağız, az önceki o büyük patlamanın ardından karısını kucaklamış, ikisinin de terden ıslanmış bedenlerine aldırmadan yatağa uzanmıştı. O anda kıvrımlı bedenini okşamayı sürdürürken, yaşadığı mutluluğu nasıl tarif edeceğini düşünüyordu. Dudaklarını alnına bastırıp, "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı. Onsuz geçen aylardan sonra bir daha asla duygularını saklamayacağını biliyor, Mira'nın sevildiğini her saniye hissetmeye layık olduğunu kendine hatırlatıyordu.

Mira ise yaşadıklarına inanamıyordu. Yağız'ın kollarında geçirdiği anların, tüketen dokunuşlarının her an etkisinin artmasına şaşırıyordu. Ancak Yağız'ın parmaklarının kendi bedenine her temasında, dudaklarının her tutkuyla buluşmasında ikisini de içine alan zevk dolu fırtınaya alışması gerektiğini biliyordu.

Gülümseyerek başını kaldırdı ve yüzünü adamın boyun çukuruna bastırdı. Kokusunu derin derin solurken, esmer

tenine doğru fısıldadı. "Sanki dünyada benden daha mutlu kimse yokmuş gibi..."

Yağız, onun çenesinden tutarak gözlerini o eşsiz mavilerle birleştirdi. "Bir tek ben varım. En az senin kadar mutluyum. Kollarımda seni tutuyorum." Onun narin omuzlarını okşayan ellerini, enfes bel çukuruna sürükledi. "Hayallerimde bile her santimini hatırladığım yumuşacık tenine dokunuyorum. Bana yeniden gülümsüyorsun. Aşkla bakıyor gözlerin. Ve kokun... Özlemden çıldırdığım anlarda yokluğuyla burnumu sızlatan o kokun... Hemen burada. Bir nefes yakınımda..." Mira mırıldanarak kendisine sokulduğunda gülümsedi. "İçeride minik bir melek uyuyor." İç çekti. "Bana benziyor üstelik. Onu kollarımda tutmak, ona *oğlum* demek, beni dünyanın en mutlu erkeği yapıyor, Mira'm."

Başını onun boynundan kaldırıp eşsiz bir gülüşle baktı. İki elini birbirine bağlayarak genç adamın kaslı geniş göğsüne koydu ve çenesini ellerinin üzerine yasladı. Gözleri birbirine mühürlenmişken, özlem dolu günlerin artık geride kaldığının farkındaydı. "Ben de dünyanın en mutlu kadınıyım. Senin kollarındayım. Bakışların..." diye fısıldadı nefesi Yağız'ın yüzünü yalayıp geçerken. "Bakışların üzerimde geziyor ya hani... Dokunmadan sever gibi... İstekle, aşkla, tutkuyla... İşte o zaman dünyadaki en güzel kadın olduğumu hissediyorum. Eşsizmişim gibi hissettiriyorsun, Yağız."

"Öylesin," dedi tereddütsüzce. Dağılmış saçlarını okşadı. "Eşsizsin. Senden başka kim böyle güzel bakabilir? Kim yalnızca gülümseyerek bir adamın dünyasına baharı getirebilir?" Onu göğsünden hızla kaldırıp, sırtüstü yatağa bıraktı. Burnunu kadınsı kokusunun kaynağına, taptığı minik kahverengi noktanın üzerine dayadı. "Kim çilek kokabilir senin gibi? Dudaklarıma ömür boyu gitmeyecek o tadı bırakabilir..." dedikten sonra Mira'nın dudaklarını ele geçirmiş, emerek çekiştirdiğinde sarsan ve tüketen yepyeni bir fırtına başlatmıştı.

"Geç mi kaldık?" diye sordu Mira aceleyle topuklu ayakkabılarını giyerken. Akşamüzeri kafeden gelir gelmez hızlı bir duş alıp hazırlanmaya başlamıştı.

Yağız gün içinde işlerini hallettikten sonra Mira'nın kafesinde Sidar ve Bengi'yi bir araya getirmiş, konuşmalarını sağlamıştı. Uzun süren konuşmanın ardından, Sidar daha rahat ve mutlu görünmüş, Bengi'nin ise yüzünde çiçekler açmıştı. Birazdan onlarla buluşup, yemek yiyeceklerdi. Saat epey geç olduğu için de önce Erim'i yalıya bırakmışlar, sonra da üstlerini değiştirmek üzere eve gelmişlerdi.

Mira dudaklarına koyu renk rujunu sürerken, "Sen hazır mısın, Yağız? Ne yapıyorsun?" diye seslendi. Köşedeki koltuğa uzanarak çantasının içinden allığını aldı. Dün gece bu koltukta yaşananlar gözlerinin önünden geçtiğinde, yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Orada neler yaptıklarını, Yağız'ın tutkusunu, kendi cesaretini hatırladı. Tam o anda arkasından gelen fısıltı içini titretmiş, arsız düşüncelerini saklayamamıştı.

"Hazırlanıyordum. Ama şu anda tam da senin düşündüklerini düşünüyorum."

"Ben ne düşünüyormuşum?" dedi Mira çenesini kaldırarak.

"İşte biliyorsun... O koltuk... Dün gece... Dudaklarımın altındaki kalçalar... Etrafımı saran sırılsıklam sıcaklık..."

"Yağız!" diye bağırdı itiraz edercesine. Ellerini domatese dönmüş yüzüne kapattı. "Senin bu yaptığına terbiyesizlik denir. Beni neden utandırıyorsun?"

"Ben bir şey yapmıyorum." Çok masummuş gibi, karısının suçlamasına yapmacık bir şaşkınlık gösterdi. "Unuttuysan diye hatırlatayım dedim. Ama teorilerden hiç hoşlanmam. Pratikte anlatmayı tercih ederim. Sen gel bakayım buraya!" Koltuğa otururken Mira'yı da kendisine doğru çekti. Mira onun tutuşuna direndiğinde, sırtını görecek şekilde kucağına oturttu. Dudaklarını ensesine bastırıp, ürperen tenine doğru güldü.

Sanki her dokunuşunda, bedenine görünmez bir damga bırakıyordu. "Bu yeterince öğretici mi?"

"Sanmıyorum," diye inledi Mira. Kalçalarını Yağız'ın sertleşen erkekliğinin üzerinde kıvırarak oynattı. "Bence bu daha iyi..." diyerek sürtünmeye devam etti.

"Of, Mira'm! Pratiğe hiç ihtiyacın yokmuş!"

"Eh! Ustam çok iyi."

"Sen..." diye hırladı Yağız onu kucağında sertçe döndürürken. Aralarındaki tutku, elle tutulabilecek kadar somut ve yoğundu. Kıvrandırıp soluksuz bırakan o ateş bir kez daha yükselirken, kollarındaki kadından başka bir şey düşünemiyordu. "Senin bu yaptığına da kocayı kışkırtmak denir."

"Hmm..." Mira dudaklarını onun boynuna değdirip, erkeksi kokusunu içine çekti. "Ama kocam da kışkırtılmaya pek meraklı. Benim kabahatim ne?"

"Senin kabahatin..." dedi Yağız onun göğüslerini avuçlarken. "Bu kadar güzel olmak... Bu kadar güzel kokmak... Etkileyici dokunuşların, kulağıma dolan gülüşün en büyük suç!"

"O zaman yapmamalıyım."

"Olmaz!" Mira'nın kulağına çikolata kadar yoğun ve karşı konulmaz bir sesle fısıldadı. "Ben bayılırım suçlara. Hele senden geliyorsa... Her şeyimle taparım," dediği anda Mira'nın elleri gömleğinin düğmelerine uzanmış, gidecekleri yere geç kalacaklarına dair şüpheleri kalmamıştı.

Haftalar sonra...

Âşık çift, her şeyin kusursuz olduğu bir gece yaşıyordu. Mira bakışlarını gülümseyerek etrafta dolaştırıyor, bu anları yaşamayı çoktan hak etmiş Sarp ve Ela'yı mutlulukla izliyordu. Göz alıcı bir ihtişamla gerçekleşen düğüne bir an bile iç çekmiyordu. Kendi yaşayamadıklarını, sade bir nikâh ve dümdüz bir alyansla geçiştirilmiş olmayı, hayalindeki gelinliği

giymeyişini önemsemiyor gibi görünüyordu. Oysa tüm bunlar, Yağız'ın boğazındaki geçmeyeceğine emin olduğu yumruyu büyütüyor, sızılı bir nefesle yaşamaya zorluyordu.

Bakışlarını yeniden pembeler içindeki, kalp acıtan güzellikteki karısına çevirdi. Nikâhın kıyıldığı anı gözlerini bile kırpmadan izleyişinde takılıp kaldı. Parmakları dudaklarının kenarındaki o tatlı kıvrılışa uzandı. Ve dudaklarından, onu bu elbisenin içinde gördüğü ilk andan beri kaçıncı kez dile getirdiğini bilmediği sözler çıktı. "Çok güzelsin..." Ona doğru dönen kadına bakarken iç çekti. "Ama bu kadarına gerek yoktu bence," dedi içindeki pişmanlığı kafasından atmaya çalışırken.

"Nedenmiş o?" diye sordu Mira gülümseyerek.

Yüzünü onunkine yaklaştırırken, "Çünkü..." diye fısıldadı. Etraflarındaki kalabalığın onları izleyip izlemediğini umursamıyordu. Tek derdi karısıydı. Tek arzusu ona kalp atışı kadar yakın olmaktı. "Herkes sana bakıyor. Gözlerini alamıyorlar senden. Elbisen..." Dudaklarını onun yanağına bastırdı. Mira'nın gözlerinin istemsizce kapandığını gördüğünde, bedeni arzuyla çalkalandı. "Elbisenin böyle sımsıkı sardığı bedenin... Kalbimi sızlatan güzelliğin... Hepsi tüm gözlerin sana dönmesine neden oluyor."

"Dönse ne olur ki?" diye yanıtladı Mira. Elini göğsüne götürerek siyah smokinin içinde nefes kesici görünen bedenini usulca okşadı. Onun kor bir ateşle parlayan gözlerini gördüğünde amacına ulaşmıştı. Bu elbiseyi onu kıskandırmak, gözlerindeki bu koyuluğu görebilmek için almıştı. Günlerce ne giyeceğini öğrenmek için harcadığı çabaya rağmen, göstermeye razı olmamıştı. Birkaç saat önce ilk karşılaştıklarında Yağız'ın attığı kıskanç bakışlar, başarılı olduğunu kanıtlamıştı. "Benim gözlerim senden başkasını görmedikten sonra, ne önemi var?"

O sırada yeni evli çifte hitaben kopan alkışla, Yağız için her şey önemini yitirdi. Mira'nın dudaklarına kapanırken, gecenin sonunda yapacağı sürpriz aklına geldi. Yalnızca onu mutlu etmeyi amaç edinmişken, birkaç saniye sonra etrafta

yankılanan müziği işitti. İç gıcıklayan şarkının melodisi yükselirken, elini sevdiği kadına uzattı. "Dans et benimle," diye fısıldadı dudakları genç kadının kulağını okşarken. Mira'nın teninin ürperdiğini daha ilk bakışta, o derin iç çekiş kulağına çalındığında anlamıştı.

Ayağa kalkıp etraftaki kalabalıktan sıyrılarak dans etmeye başladıklarında, Yağız çok eski bir zamanı hatırlıyordu. Mira kollarına sokulup başını omzuna koyduğunda, ılık nefesi boynuna çarpıyordu. Kanını alevlendiren kıvrımları elinin altında hissederken, elbisenin açıkta bıraktığı çırılçıplak sırtında parmaklarını gezdiriyordu. Burnuna dolan çilek kokusunun içinde yarattığı etkiyle baş etmeye çalışırken, etraflarında karısına bakan birilerinin olup olmadığını keskin bakışlarıyla kontrol ediyordu.

Ellerini, Mira'nın çırılçıplak sırtında aşağılara kaydırdığında, tıpkı gecenin başında olduğu gibi homurdandı. "Bu elbiseyi bana neden bir türlü göstermediğini tahmin etmem gerekirdi!" dedi parmakları kalçalarının üzerine kadar açık olan teninde sahiplenircesine gezinirken. "Bir kez daha söylüyorum! Bu elbisenin sırtı yok, Mira!"

Mira kıkırdayarak başını onun omzundan kaldırdı. "Sorun çıkarma, Yağız. O kopkoyu bakışların, beğenmekle kalmayıp bayıldığını ele veriyor."

Ateş saçan bakışlarını genç kadının kusursuz güzellikteki yüzünde, omuzlarından aşağıya uzanan dalga dalga saçlarında gezdirdi. İnatla kıvrılan o dudakları öpücüklere boğmayı arzuluyordu. "Sana bundan sonra pembe giymek yasak!" dedi kalbinden geçenlere rağmen.

"Sen bana yasak koyamazsın, Yağız Ağa!" diyerek minik burnunu gururla havaya dikti. Ancak dudaklarına bırakılan hoyrat öpücükle sersemledi.

"O laftan hoşlanmıyor olmama rağmen, sen söylediğinde neler düşündüğümü biliyor musun?"

"Neler düşünüyorsun?"

"Bana her Yağız Ağa deyişinde, seni yatağa atmak istiyorum."

"Hımm... Hiç yapmadığın şey halbuki... Şaşırdım bak şimdi."

Yağız onun alay ederken bile muhteşem göründüğünü düşündü. Onu kollarından hafifçe uzaklaştırdı ve döndürerek yeniden kendine çekti. Dudakları neredeyse birbirine değecekti. "O sözcük dudaklarından her çıktığında, yatakta benim insafıma kaldığın anlar düşüyor zihnime." Kulağını sertçe dişlediğinde, Mira'nın hızlanan nefesinin bilincindeydi. "Bana boyun eğdiğini, daha fazlası için yalvardığını ve sonunda sana istediğini verdiğimde kollarımda zevkten paramparça olduğunu hayal etmek, beni ne hale getiriyor bir fikrin var mı?"

"Birkaç fikrim var." Mira kalbinin göğsünü sertçe dövdüğünü hissediyordu. Kulakları uğulduyor, ağzı kuruyor, gözlerinin önünde Yağız'ın çizdiği kare beliriyordu.

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ben... Sen böyle konuştuğunda, içimde varlığından bile haberdar olmadığım bir kadın olduğunu hissediyorum. O kadın... Senin ona yapacağın her şeyin daha fazlasını istiyor. Asla doymuyor, verdiklerinle yetinemiyor." Yağız'ın gecenin siyahına bürünmüş, tutku tüten gözlerine baktı. Dudaklarını hafifçe yaladığında o gözlerde yükselen alevin farkındaydı. "Bazen bana öyle bir bakıyorsun ki... Her bir zerremi tüketmek istiyormuşsun gibi."

"Şu anda olduğu gibi mi? Çünkü şu anda seninle, dudaklarından adımdan başka sözcük çıkmayana kadar sevişmek istiyorum."

"Ve ben de... Bunun için deliriyorum."

Müziğin sonlanıp, daha hareketli başka bir müziğin başladığını fark ettiklerinde durdular. Mira, Yağız'ın bakışlarındaki gizli vaadi görüyordu. Gecenin bitmesini artık o da iple

çekiyor, kocasına bağımlı olmayı zerre kadar bile umursamıyordu.

Eğlenceli ve muhteşem geçen düğün sona erdiğinde, otelde kendileri için ayrılan odaya gelmişlerdi. Mira, Erim'i emzirip Hasret Anne'ye emanet ettikten sonra, yeniden aşağıya inmişlerdi. Mira, biraz daha vakit geçirip evlerine döneceklerini sanıyordu. Oysa Yağız'ın bu gece için çok başka planları vardı. Mira'nın ailesi de sürprizden haberdardı. O nedenle kimseye görünmeden otelden ayrılmışlardı.

Yağız, Mira'yı arabaya bindirmek üzere kapıyı açtı. "Buradan gidiyoruz, Mira'm."

"Erim?" diye sordu Mira şaşkınlıkla. "Onu almadık."

"Erim bu gece annen ve babanla kalacak. Biz başka bir yere gidiyoruz."

"Nereye?"

"Sürpriz," dedi adam gülerek. "Biraz sabretmen gerekecek."

"Sürpriz mi? O nereden çıktı ki?"

Mira'nın şaşkın gülüşünü, mutlulukla ve beklentiyle ışıldayan gözlerini gördüğünde içi nefesini kesen bir şefkatle doldu. "Soru sormak yok," diye fısıldadı onu kollarında sararken. "Yalnızca sabret."

Dudaklarını alnına değdirdi, Mira'nın küçük bir kız gibi başını sallayışına gülümsedi. Onu arabaya bindirip, deniz kızı görünümündeki elbisesinin eteklerini düzgünce içeri soktu. Kalbi dörtnala bir hızla atıyordu. Mira'nın sürprizden hoşlanmasını diliyor, bunu çok daha önce yapması gerektiğini bilse de, bir şeyleri telafi edebilmeyi umuyordu.

Yol boyunca aralarındaki sessizlik, Mira'nın saf heyecanının, Yağız'ın gerginliğinin sonucuydu. Nihayet eve vardıklarında, otomatik demir kapı içeride bulunan korumalar tarafından açıldı. Arabayı evin ihtişamlı merdivenlerinin önünde durdurdu ve inmeden önce Mira'yı uyardı. "Bekle..." Arabadan

inip Mira'nın tarafına geçti ve kapısını açarak elini uzattı. Nihayet o da indiğinde, meraklı bakışlarla karşı karşıyaydı.

"Neresi burası, Yağız?"

"Şşşt! Soru sormak yok. Gel benimle."

Avucundaki narin eli sımsıkı kavrayıp eve doğru yöneldi. Mira'nın yavaş adımlarına uyum sağlamaya çalıştı. Bembeyaz sütunlarla çevrili merdivenlerden çıkarlarken, Mira'nın soru dolu bakışlarını görüyor, gözlerindeki beğeninin ise farkına varamıyordu.

Birkaç saniye sonra eve girdiklerinde, Mira ondan uzaklaşarak etrafında döndü. Bakışları evin geniş ve ihtişamlı girişinde dolaştı. "Ne kadar güzel bir yermiş burası!"

"Beğendin mi?" Onu yeniden kollarına alıp bakışlarını birleştirdi.

"Evet. Harika bir yer. Kime ait?"

"Bize..." Zorlukla yutkundu. "Bize ait, Mira'm. İkimize..."

"Bize mi?" Mira'nın sesi titrek, gözleri buğuluydu.

"Birçok şey için geç kaldım. Sana... Oğluma... Aşkımıza... Bunun yoksunluğuyla baş etmeye çalışırken, sana aynılarını, hatta çok daha kötüsünü yaşattım. O eve yeniden girdiğinde, yüzündeki hayal kırıklığı, gözlerindeki hüzün, hiç kimsenin, hiçbir şeyin üzemeyeceği kadar üzdü beni. O ana kadar nasıl büyük bir aptallık yaptığımın farkında değildim."

"Yağız, ben..."

Yağız onun konuşmasına izin vermedi. Artık Mira'da açtığı yaraları iyileştirme vaktiydi. "Bırak ben konuşayım." Onun başını sallayışıyla devam etti. "Bir süredir bunu planlıyorum. Bu evi... Bu başlangıcı... Geleceğimize burada adım atalım istiyorum. Sen, ben ve oğlumuz... Yaralarımızı birlikte, bu evde saralım istiyorum. Eğer sen de istersen..." Sözleri boynuna dolanan kollarla yarım kaldı. Burnuna dolan koku, ona her şeyi unutturuyordu.

"İsterim. Sen varsan, yanımdaysan, hem de nasıl isterim, Yağız."

"Mira'm..." Dudaklarını inleyerek onun yumuşacık boynuna kapattı. "Bundan sonra beni senden ancak ölüm ayırır. Başka hiçbir güç, senden uzaklaşmama neden olamaz."

"Ölümden söz etme!" Dudaklarını Yağız'ınkilere yaklaştırdı. Nefesi nefesine karışıp, teni tenine dokunurken, Mira onu kavuracak ateşin aralarında harlandığını hissediyordu. "Yalnızca aşkımızdan söz et. Bizden, ikimizden, geleceğimizden..."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Yağız. Dudaklarına yaklaşan dudakları yakaladığında, karısını tek hamlede kucağına aldı. "Aşkımızdan yukarıda, yatak odamızda söz etmeyi tercih ediyorum."

Karısının, kalbini kafesinde döndüren kahkahası kulaklarına çalındığında, adeta hırlayarak incecik boynuna arzuyla kapandı. Yukarı çıkan merdivenleri kucağında Mira olduğu halde ağırlığını hissetmeden tırmanırken, aklındaki tek şey yine Mira'ydı. Çilek kokusunda aşkı yaşatan, mutluluğunun mimarı, çocuğunun annesi, kalbinin tek sahibi karısı... Canını hiç düşünmeden, bir an bile tereddüt etmeden uğruna feda edebileceği kadın... Kadını...

Dakikalar sonra, kıyafetler üzerlerinden çıktı. Mira, çırılçıplak sırtı yumuşacık yatağa değer değmez kollarını kocasına dolamış, kendisini onun yarattığı fırtınaya bırakmıştı.

Aşk dolu fısıldayışlara, kadının tatlı kıkırdayışları eşlik ediyor, ardından Yağız'ın inleyişleri, karısını severken dudaklarından süzülen kelimeler karanlık geceye akın ediyordu.

"Mira'm..." diyordu adam, karısının zaten aşkla dolu kalbinin bu tek kelimeyle patlayacak şekilde dolmasına neden olduğunu bilmeden. Yağız başından beri başka sevgi sözcüğü kullanmadan onu fethediyor, Mira her defasında daha çok Yağız'a ait olduğunu hissediyordu.

Sıcak bir gecenin koynunda tüm yoksunluklar siliniyor, özlemlerin ise asla dinmeyeceğinin farkına varılıyordu. Yağız'ın, Mira'sız gecelerin koynunda geçirdiği zamana inat, onu alıp tutkuyla dolu zirveye çıkarışı saatler sürüyordu. Bir kez daha adanmışlığını ortaya sererken, aynı şekilde sevildiğinin farkına varıyordu.

Mutlulukla kıvrılmış, pembeliğini koruyan dolgun dudaklar... Arabanın camından içeriye dolan rüzgârın etkisiyle savrularak uçuşan saçlar... Baş döndüren bir ışıltıyla parlayan okyanus mavisi gözler... Üzerindeki bembeyaz elbisenin ikinci bir ten gibi sardığı kışkırtan beden... Yağız hepsine direnebilir, hislerini frenleyebilir, ona dokunmak için çıldırdığı halde bekleyebilirdi. Ancak dün gece dokunuşlarıyla taptığı, parmak uçlarında halen sızısını hissettiği o tenden yayılan enfes koku, Yağız'ın iradesini zayıflatıyordu. Ve şimdi yeni evlerinden çıkmış oğullarını almaya giderken, Mira'nın sabah aldığı haberle yerinde kıvranmasını zevkle izliyordu.

"Keşke tatile nereye gideceğimizi söylesen, Yağız. Kalbim bu kadar heyecanı kaldırmayacak."

Yağız gülümseyerek onun eline uzanıp, avucunun içine küçük bir öpücük kondurdu. Vitesi tutarken onun elini bırakmadı ve dudakları çapkın bir şekilde kıvrıldı. "Çok hoşlanacağını düşündüğüm bir yer. Tahmin edebilecek misin, merak ediyorum."

Mira alt dudağını çıkararak pofladı. Öğrenmek için çıldırıyordu. Dün geceden sonra sabah da muhteşem bir güne uyanmış, nihayet görebildiği evin güzelliği karşısında dili tutulmuştu. Sarıyer'de bulunan tarihi yol yalısının önünden işlek bir cadde geçiyor, buna rağmen ev huzurunu koruyan bir yapı gibi ihtişamla yükseliyordu. Annesiyle babasının evleri kadar büyük sayılmazdı ama Mira onu bir yuva haline getireceklerini biliyordu. Evin, Mira'nın zevkine göre dekore edilmesinin yanında, arkasındaki çiçeklerle bezeli yemyeşil koru

tam da ailelerine uygundu. Yine korunun içinde, çalışanların kalabileceği küçük bir ev bulunuyordu.

"Bir tahminin yok mu?" diyen adamın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"İpucu vermeyecek misin?"

"Hımm... Bir düşünelim." Yağız tek kaşını kaldırdı. "Bol bol İspanyolca konuşabileceğin bir yer."

"İspanya?" dedi Mira kıkırdayarak.

Yağız daha fazla ona eziyet etmek istemedi. "Hayır. Meksika... Cancun'a gidiyoruz."

Mira'nın dudakları şaşkınlıkla açıldı. Bir an sessiz kaldıktan sonra, çığlık çığlığa Yağız'a doğru atıldı. Yağız bir an direksiyona hâkim olamasa da kendisini toparladı. Yanaklarına bırakılan onlarca öpücük, doğru bir seçim yaptığının kanıtıydı. "Dur! Sakin ol!" dedi gülerek.

"Harikasın! İnanamıyorum. Muhteşem bir yere gidiyoruz. Hep çok istemiştim." Yağız'ı birkaç kez daha öptü ve boynundaki kollarını gevşetti. "İnternette fotoğraflarını görmüştüm. Yağız... Orası çok çok çok efsane bir yer!"

Yağız onun neşesine gülerek başını iki yana salladı. "Senin bu sevincin efsane asıl! Böyle tepki vereceğini tahmin etmemiştim."

"İstesem de sakin olamam. Tatil boyunca taşkınlıklarıma hazır ol!"

Birkaç dakika sonra, Mira ailesinin evine girdiklerinde hafifçe durularak toparlandı. Ardından arabayı kullanan kocasına baktı. Onun yakışıklılığı, sahip olduğu karizma, geniş omuzlarıyla çevrili heybetli bedeni karşısında sesli bir iç çekmeden duramadı.

Yağız, üzerinde gezinen bakışlara daha fazla dayanamadı ve arabayı evin önünde durdurup ona döndü. Dudakları çapkın bir şekilde kıvrılırken, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Aklından geçenleri tahmin etse de duymak istiyordu.

"Nasıl bakıyormuşum?"

Mira'nın yüzündeki enfes gülümsemeyi gördüğünde, yüzünü onunkine yaklaştırdı. Ilık, tatlı nefesi nefesine karışırken, aralanan dudaklarına doğru fısıldadı. "Böyle işte... *Beni baş başa olacağımız bir yere götür,* der gibi..." Mira'nın kahkahası arabada yankılandığında, tek isteği onunla bir an önce yalnız kalmaktı.

"Bakışlarımla kesinlikle öyle bir şey ima etmiyorum. Bunu düşünen sensin. Beni kötü emellerine alet etmeye çalışıyorsun."

"Kötü emeller, öyle mi?"

"Hı hı..." Dudaklarını hafifçe yalayıp, onu tahrik etmeye çalıştı. Yağız, bu aklını başından alma oyununu her zaman kazanamayacağını anlamalıydı. "Çok... Çok kötü ve edepsiz emeller..."

"Dün gece o edepsizliğe bayılıyordun. Şikâyet ettiğini hatırlamıyorum."

"Baskı altındaydım," diye fısıldadı Mira. Ancak söylediklerinin Yağız tarafından başka yerlere çekildiğini onun yüz ifadesinden anlamıştı.

"Baskı... Evet, kesinlikle baskı altındaydın." Yağız onun kulağını hafifçe dişledi. "Daha fazlasını hissetmek için çıldırdığın bir baskı olduğunu anımsıyorum. Çığlıkların hâlâ kulaklarımda."

Mira çatık kaşlarının altından baktı. Yağız'ın cüretkâr bakışlarından etkilenmemeye çalışarak öfkeyle söylendi. "Sen... Sen... Çok..." Bu adamı alt edememekten sıkılmıştı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Yağız kahkahasına engel olmadan. "Seni zevkten çılgına çeviriyorum, Mira'm. Bunu dün gece defalarca söylemiştin."

Tam o sırada önünde durdukları evin kapısı açılınca, Yağız onun yanıt vermesine fırsat bırakmadan arabadan indi. Ancak Mira'nın altta kalmayıp, bunun acısını fena çıkaracağından emindi. Eve doğru ilerlerken, bunu dört gözle beklediğini

aklından geçirdi. Öldürücü bakışlar fırlatan bu ateş parçası intikam melekliğine soyunduğunda, ortalığın yanıp tutuştuğunu daha önce tecrübe etmişti.

Mira da Yağız'ın arkasından arabadan indi ve evin önündeki kalabalığa doğru yürüdü. Oğlunu annesinin kucağında gördüğünde adımlarını hızlandırdı. Onu bir gün bile görmese özlüyor, ayrı kalmaya dayanamıyordu.

Erim onları görür görmez, kollarını bacaklarını sevinçle oynatmaya başlamıştı. Yağız ona doğru uzandı. "Oğlum..." diye seslendi minik bedenini kollarına alırken. Kokusu eşsizdi, cennetti, mutluluktu. Boynuna vuran tatlı nefesi, omzuna yasladığı minik başı, Yağız'ın hissettiği şefkatle gözlerini kapatmasına neden oldu. "Ben de seni çok özledim, oğlum."

"Valla Erim sizi mi özledi bilemem ama özlediği bir şey var."

Mira kıkırdayan annesine döndü. "Nasıl yani?" diye sordu gülerek.

"Seninki dün akşamdan beri aranıyor. O eller ağza sokulmaktan bitti, tükendi. Her tarafımız ıpıslak tükürük. Obur değil, tükürük paşa diyeceğiz bundan sonra."

Mira kahkahasına engel olamadı. "Oğlum, sen mamayı mı özledin?" dedi onun tombul kollarını öperken.

Küçük Erim, başını babasının omzundan usulca kaldırdı ve gülerek annesine baktı. Pembe dudakları hafifçe açıldı ve gözüken iki küçük diş eşliğinde bağırdı. "Ma-ma!"

Mira ve Yağız başta olmak üzere, evin önünde toplanmış herkesin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Erim'in dudaklarından dökülen ilk kelime hepsini şaşırtmıştı. Bir anlık sessizliğin ardından serbest bırakılan kahkahalar Erim'i de güldürdü. Yağız gülüşüne engel olamayarak onu kollarında daha çok sardı. Bir elini de karısının beline atarak onu kendine doğru çekti. "Söylediği ilk kelime bile mama!"

Burcu'nun sözleriyle ortam az da olsa duruldu. "Kızlar gidip Mira'nın ve Erim'in bavullarını hazırladılar. Seninki zaten

hazırmış. Hepsi Arif'e teslim edildi. Gerçi ben hâlâ Erim'in burada kalmasında ısrarcıyım, Yağız."

Yağız minnetle gülümsedi. Oğlu olmadan gitmek istemiyordu. Karısıyla baş başa kalabilmek için çıldırsa da, henüz minicik bir bebek olan oğlunu yalnız bırakmaya gönlü razı gelmiyordu. "Biliyorum. Çok teşekkür ederim yardımlarınız için. Ama..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Burcu anlayışla. "Onun tek bir anını bile kaçırmak istemiyorsun."

"Çok sağ olun. Biz artık gidelim. Yolumuz uzun..." Gülümseyerek Mira'ya baktığında, onun da kendisinden farksız olduğunu gördü. Demir Bey ve Burcu Hanım'la vedalaştıktan sonra, Yağız birkaç dakikalığına kayınpederiyle özel olarak konuşmak istedi.

Mira, Erim'le birlikte arabaya bindiğinde, Yağız'ın babasıyla ne konuştuğunu merak ediyordu. Ancak tüm dikkatini oğluna çevirdiğinde bunu sormak aklından gitmişti.

Demir karşısındaki adama bakarken, içinde uzun zamandır hissedemediği bir rahatlama vardı. Kızının yüzündeki mutluluğu, gözlerindeki ışıltıyı görmüştü. Bunun bozulmamasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu. "Onu mutlu et," dedi kalabalıktan uzaklaştıklarında. "Bu gülüşü yüzünde hep görmek istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Yağız ona saygıyla bakarken. "Ben... Tıpkı sizin gibi ona yepyeni bir ev hediye etmek istedim. Sanırım siz de... Geçmişte Burcu Anne'me yapmışsınız böyle bir sürpriz." Demir gözlerinde soru işaretleriyle baktığında açıkladı. "Sarp bahsetmişti."

"Evet, doğru... Yeni bir yuva, her zaman yeni bir başlangıçtır. Biz burada hayatımızın en mutlu anlarını yaşadık. Sizin için de öyle olmasını umuyorum. Aksi halde..." dedi Demir kaşlarını çatarken. "Kızımı üzdüğünü anladığım anda celladın olurum."

"Merak etmeyin. Hayatımı onu mutlu ederek geçirmeyi planlıyorum." Bir an durduktan sonra ciddileşti. "Sizin de burada dikkatli olmanızı isteyeceğim. Her ihtimale karşı... Hâlâ bir haber çıkmadı çünkü."

"Tetikteyiz. Siz tatilinize odaklanın. Erim'e ve Mira'ya iyi bak. Gerisini düşünme."

Yağız kayınpederiyle ayrıca vedalaştıktan sonra direksiyona geçti. Rotalarını sahil yoluna çevirdiklerinde telefonunu eline aldı. Rehberde istediği numarayı bulunca hızlıca arama tuşuna bastı. Birkaç çalışta Arif karşısındaydı. "Arif, ne yaptınız?"

"Havaalanındayız, Yağız. Bavulları uçağa verdik. Her şey hazır, sizi bekliyoruz."

"Tamam. Geliyoruz biz de yoldayız. Uçakta Erim'in ve Mira'nın ihtiyaç duyacağı her şey var mı?"

"Evet, var. Hiçbir eksiğimiz yok, merak etme."

"Uçak dışında her şey kontrol altında mı?"

"Ters bir durum yok. Geldiğinde yine konuşuruz."

Telefonu duyduklarından memnun kalarak kapattı. Ardından kırmızı ışıkta durduğu sırada bakışlarını karısına çevirdi. Aklına gelen düşünceyle içini ani bir tereddüt kapladı. "Sana danışmadan karar verdim."

"Hangi konuda?" diye sordu Mira.

"Erim'i yanımızdan ayırmak istemedim. Arif ve birkaç adamı da bizimle gelecek şekilde organize ettim. Orada onlara ihtiyacımız olabilir. Ama söz veriyorum, varlıklarını hissetmeyeceksin."

Mira onun vitesi tutan eline uzandı ve üzerine küçük bir öpücük bıraktı. Hemen sonra o iri eli yanağına yaslayıp, tüm şüpheleri yok edercesine fısıldadı. "Önemli değil, Yağız. Şikâyetim yok benim. Aksine çok iyi olmuş böyle yaptığın."

Yağız usulca onu alnından öptü. "Seni seviyorum. Seni hak edecek ne yaptım, bilmiyorum. Ama benim olduğun için şükrediyorum."

"Her zaman seninim ben. Ne olursa olsun seninim, Yağız. Tıpkı senin evinde geçirdiğimiz o gece söz verdiğim gibi... Çok seviyorum seni. Canımı verecek kadar çok."

Duyduklarının kalbinde yarattığı o enfes etkiyle karısının dudaklarına uzanacakken, arkalarından duyulan korna sesleriyle kendisine geldi. Homurdanarak önüne döndü ve gazı kökledi. Mira'ya baktığında kıkırdadığını fark etti.

"O gece verdiğin söz, kâbuslarımın gerçek olmayacağına ikna etmişti beni."

"Senden başkasının bana dokunmasına izin verir miydim hiç? Üstelik sen beni bırakıp gittiğin halde, boşanma davası için tek bir hamlede bile bulunmamışken..."

"Sahi..." dedi Yağız bu konuyu hiç konuşmadıklarını fark ederek. "Neden hiçbir şey yapmadın?"

"Senin adım atmanı bekledim. Kendi kendime, eğer beyefendi boşanmak istiyorsa kendisi irtibat kuracak dedim. Ama aslında içten içe hep geri dönmeni beklemişim." Yağız'ın bakışlarının bir anlığına pişmanlıkla dolduğunu gördüğünde konuyu değiştirdi. "Hem... Şu eve geri dönelim. Ne oldu o bekâr dairene?"

"Mardin'e döndükten sonra Kuzgun'a satmasını söyledim. Artık orası bana ait değil."

"Kuzgun'dan... Hiç bahsetmedin," dedi Mira merakla.

"Çok eski arkadaşım. Mardin'den... Ama o da artık orada yaşamıyor. Annesiyle babasını kaybettikten sonra oradan ayrıldı. Ve kardeşini... Tam olarak ne iş yaptığını ben de bilmiyorum. Hiç sormadım, o da anlatmadı. Yalnızca ilgi alanının uyuşturucu kaçakçılığı olduğunu biliyorum. Sanırım gizli..."

"Peki, hayatını kurtardığın arkadaşın o muydu?"

"Evet. Saçma sapan işlere bulaştığı, her şeyi boş verdiği bir dönemdi."

"Merak ettim bu Kuzgun'u. Sen ona bu kadar kıymet verdiğine göre, gerçekten iyi biri olmalı."

"Kendisi kötü olduğunu savunuyor. Tanışırsınız bir gün."

"Neden Kuzgun peki? İsmi yok mu?"

Yağız güldü. "Var," dedi tek solukta. "Ama bu da Kuzgun'un anlatması gereken *bambaşka bir hikâye*..."

"Umarım bir gün dinleme şansım olur," dedi Mira gülerek. Başını adamın omzuna yaslarken, kısa bir süre öncesine kadar hissettiği hüznü anımsıyordu. Ancak hatıralar bu kez canını acıtmıyordu. Yaşadığı mutluluk öyle fazlaydı ki, geri kalan her şey önemini yitiriyordu. Kötü hatıralarını gömmüş, kocasıyla, oğluyla yaşayacağı mutluluk dolu geleceğe odaklanmıştı. Bu kez bu mutluluğun sonsuza kadar süreceğinden şüphe duymuyor, Yağız'ın onu hiçbir şartta bırakmayacağını biliyordu.

Başını gülümseyerek gökyüzüne kaldırdı ve güneşin yakan ama aynı zamanda da mutlu eden ışınlarının bedenine çarptığını hissetti. Tıpkı bir haftadır yapmaya devam ettiği gibi... Cancun'un sımsıcak, hatta bazen bunaltıcı havasına birkaç gün içinde alışmıştı. Elinden geldiğince güneşin en yoğun olduğu saatlerde çıkmamaya gayret ediyordu. Ama önünde deniz uzanan, Cancun'un çok kalabalık olmayan koylarından birinde bulunan kendilerine özel tutulmuş ev, güzelliği karşısında Mira'ya pek de fazla seçenek bırakmıyordu. Hoş, buraya ev demek kesinlikle basitleştirmek olurdu. Yağız kendilerine resmen devasa bir malikâne tutmuştu. Evin özellikle alt katındaki salonun yerleri tamamen camdı. Ve altından masmavi bir havuzun suları görünüyordu.

Günlerini denize girip, miskin bir şekilde uzanarak ve belli saatlerde tatlı oğluyla oynayarak geçiriyordu. Yağız ve Erim'in kocaman ağaçların gölgesinde yuvarlanmalarını, Erim'in

babasının yaptığı her şeyle kahkahalara boğulmasını izliyordu. Şikâyeti yoktu. Gündüzleri huzur ve mutlulukla bezenmiş saatler geçirirken, geceleri tutkunun esiri olduğunu inkâr edemiyordu. Yağız'ın yarattığı alevlerde yanmaktan, onun bazen hoyrat, bazen şefkatli dokunuşlarını her gece hissetmekten zevk duyuyordu.

Kafasını meşgul eden tek şey, artan uyuma isteği ve iki sabahtır devam eden mide bulantılarıydı. Buna rağmen iştahının arttığını hissediyor, getirdiği minik şortlar belini hafifçe sıktığı için bir iki kilo aldığını anlıyordu.

Uzandığı şezlongdan kulaklarına dolan tatlı çığlık sesleriyle doğruldu. Güneş artık yakıcılığını yitirmişti. Güneş gözlüklerini alıp hızla ayağa kalktı. Ancak aynı anda başının dönmesi ve bunun etkisiyle sendelemesi bir olmuştu. Neyse ki saniyeler sonra dengesini bulmayı başarmıştı.

Yağız'ın, "Mira?" diye seslendiğini duysa da yanıt veremedi. Parmaklarını gözlerine kapatıp, görüşündeki karaltının düzelmesini bekledi. Yağız'ın Erim'i minderlerin üzerine yatırıp kalktığını ve seri adımlarla yanına geldiğini fark etmemişti.

"Mira'm! İyi misin? Ne oldu?"

Gülümsemeye çalıştı. Böyle sabit durmaya devam ederken bile başı dönmeyi sürdürüyordu. "İyiyim. Aniden kalkınca başım döndü birden. Güneşte de çok kaldım herhalde," dedi kendince açıklamaya çalışarak.

"Emin misin? Hemen bir doktor bulalım mı?"

"Gerek yok, Yağız. Biraz gölgede otursam geçer, merak etme," diyerek kocasının kollarının arasına girdi. "Hadi gel!" dedi sesine farkında olmadığı bir cilve katarak. "Oğlunla uzandın, biraz da birlikte keyif yapalım şu minderlerde."

Yağız'ın gülerek, tek hamlede onu kucağına almasıyla dudaklarından küçük bir çığlık fırladı. Kahkahalarla kollarını kocasının boynuna doladı. Birkaç saniyenin ardından, geniş minderlerin üzerine, oğlunun hemen yanına bırakılmıştı. Onu

kendisine doğru çekerek tombik göbeğine dudaklarını dayadı ve hoşuna gittiğini bildiği o garip sesleri çıkarmaya başladı. Erim'in kıkırtıları kulaklarındayken, bundan daha güzel bir an var mıydı?

Dakikalar sonra Erim harcadığı enerjiyle acıkmıştı. Ağzına sokmaya çalıştığı yumruklarıysa bunun belirtisi olmalıydı. Ancak birkaç gündür Erim, Mira'nın sütünü istemiyor, ağzını buruşturuyordu. Zaten sütü de artık azalmıştı. Belki de oğluna artık yalnızca ek besin ve mama verse iyi olacaktı.

"Ben Erim'e mama hazırlayayım, sonra sahilde yürüyüşe çıkar mıyız, Yağız? Belki denize de gireriz. Akşamüzeri daha güzel oluyor."

"Üşüteceksin, Mira!" dedi Yağız kaşlarını çatarak. "Bu saatlerde su soğuk oluyor."

"Hmm, olsun," diye mırıldandı küçük, masum bir kız gibi.

Yağız, o böyle bakarken nasıl karşı koyabileceğini bilmiyordu. "Tamam," dedi pes ederek. "Gideriz." Mira adeta sekerek evin içine girdiğinde oğluna döndü. "Ben senin bu anneni ne yapacağım, tombik paşa? Neden hiç *hayır* diyemiyorum ona?" Erim'in agularını duyduğunda yan taraftaki kitabını eline aldı. "Sen de mi aynı fikirdesin? Çok mu karşı konulmaz senin annen?" Erim bir kez daha agu dedi ve elindeki oyuncakla oynamaya devam etti. "Agu tabii ya!" dedi Yağız onun umursamazlığına gülerek. "Sen babayı hep onayla böyle."

Minik Erim başını oyuncağından gülerek kaldırdı ve güneşin etkisiyle gözlerini kıstı. Babasının ikizi gibi olan bakışlarını ona odakladı. Elindeki oyuncağı yumuk, boğum boğum elleriyle babasına uzattı ve dudaklarından tek kelime çıktı.

"Ba-ba!"

Mira mutfak tezgâhında oğlunun biberonuna mamasını doldururken gülümsüyordu. Burada harika günler geçiriyordu. Her gün Erim'i, kaldıkları evin yönetimini sürdüren otelin bakıcılarına bırakmış, yanlarına da korumalardan ikisini

vermişlerdi. Farklı yerleri gezmişler, bol bol yüzmüşler, hatta tekneyle bile açılmışlardı. Tabii ikisi de okyanusun berrak sularında yan yana olmayı, tenlerinin suyun içinde bile birbirine değmesini tercih ediyorlardı.

Her şey bu kadar mükemmelken, aklında dolanan düşünceler huzuruna gölge düşürüyordu. Günlerdir yoklayan baş dönmeleri, mide bulantıları... Elindeki biberondan yayılan mama kokusuna bile tahammül edemiyordu.

Tüm bunları düşünmeyi başka bir zamana bırakarak bahçeye yöneldi. Ancak tam bahçeye adım attığında kulaklarına dolan o sevimli ses ve aynı anda şiddetle bastıran mide bulantısıyla kaskatı kesildi. Elini dudaklarına kapattı sanki engel olabilecekmiş gibi. Bakışları ise, karşısındaki manzaraya kilitlenmişti. Mide bulantısını yutkunarak geçirmeye çalışırken, beyni durmuş gibiydi. Hissettiği belirtiler aklını kuşatıyor, tek bir ihtimali güçlendirebilmek adına yan yana geliyordu. Mira nasıl hareket edeceğini bilemiyor, düşündüğü şeyin doğruluğundan emin olamıyordu.

Yağız için, oğlunun pembe, minicik dudaklarından çıkan o iki heceden sonra tüm sesler kesildi. Hareketleri duraksadı, zaman mevhumunu yitirdi. Dudakları ve gözleri şaşkınlıkla açılmış, bakışları karşısındaki sevimli yaratığa dikilmişti.

Saniyeler sonra gözleri Mira'nın az önce girdiği kapıya çevrildi. Onun da elindeki süt biberonuyla kapının önünde öylece kaldığını gördü. Elini şaşkınlıkla dudaklarına kapatmıştı.

"Baba dedi!" diye bağırdı Yağız şaşkınlığı hâlâ devam ederken. Hafifçe gülümseyen karısından bakışlarını çekip yeniden oğluna döndü. "Baba dedi!" diye haykırdı bir kez daha. Ardından oğlunu hızla kucağına aldı. Öpücüklerini onun yanaklarına, gıdısına, boynuna bırakırken gülmeye, kahkahalarıyla bahçeyi inletmeye devam etti. Oğlunu kollarında sımsıkı sararken, karısının az önceki göstermelik gülüşünün solduğunu göremedi.

Mira oğlunun ilk kez *baba* demesine sevinmekle, kafasında kahkahalar atarak dönüp dolaşan düşünceler arasında sıkışıp kalıyordu. Bakışlarını yeniden kocasıyla oğluna çevirdi. Gülümsemesini yüzüne yerleştirip, adımlarını hayatındaki iki erkeğin oturduğu yere yönlendirdi. Minderlere yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü. Ve ikisine küçük birer öpücük verdi. Şimdilik bunu düşünmemesi gerektiğini biliyor ancak endişelenmeden edemiyordu. Aylardır regl de olmamıştı ama Erim'in doğumundan sonra zaten düzensizdi. Bu yüzden de tehlikeli dönemin ne zaman olduğunu kesin olarak bilemiyordu. Her ne kadar o malum kavgalarından sonra Yağız korunmaya başlamış olsa da, öncesindeki sevişmelerinde hiçbir önlem almamışlardı. Gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldı. Yağız'ın tüm dikkatini Erim'e ve onun konuşmasına vermiş olmasına seviniyordu. Allak bullak olmuş ifadesini fark etmemesi işine geliyordu.

"Demek ilk baba dedi bu yaramaz?" dedi kendini toparlamaya çalışarak. Sesine sahte bir sitem katmayı denedi. Ancak Yağız'ın gözlerinde beliren gurura ve yüzünden okunan mutluluğa bile dâhil olamadığını hissediyordu. Onun için tek bir şey vardı o anda. Her şey, tüm dünya tek bir olasılığın etrafında dönüyordu. Yağız'ın bakışlarının kendisinden uzaklaştığı bir anda ellerini karnında birleştirdi. Doğru olabilir miydi?

Kocasının koluna sarmaşık gibi dolanırken huzurla gülümsedi. Yağız'ın kucağında taşıdığı minik Erim de annesi ve babasıyla birlikte deniz kenarında olmaktan hoşlanmış gibiydi. Dayanamayıp onun tatlı suratına bakarken kıkırdadı. "Hoşuna mı gitti, yaramaz?" dedi parmaklarını onun yumuşacık yanaklarında gezdirirken. Bebekler için olan güneş koruyucusunu dışarı çıkmadan önce Erim'in vücuduna güzelce sürmüştü. Onun pamuk teninin etkilenmesini istemiyordu. Kafasındaki sevimli şapkayı çekiştirip, üzerindeki badinin açıkta bıraktığı kollarını, tombul bacaklarını sevgiyle okşadı. "Biraz

denize girelim mi, anneciğim? İster misin?" Minik bebek kollarını annesine uzattı. Ancak Mira'nın önce elbisesini çıkarması gerekiyordu.

"Biz girelim," dedi Yağız onun alnına küçük bir öpücük bırakırken. Sen de elbiseni çıkarıp gel."

"Tamam." Mira endişeyle uyardı. "Erim'i hemen ıslatma ama... Halâ korkuyor olabilir."

"Merak etme, Mira'm." Oğlunun üzerindeki badiyi çıkarıp, yanlarında getirdikleri deniz simidini alarak denize doğru ilerledi. Üzerinde yalnızca deniz şortu olmasının avantajıyla adımlarını suya yönlendirdi.

Mira ise uzaktan onları izliyordu. Yağız'ın kocaman, güçlü kollarının arasında minicik kalan tatlı oğlunu, onun babasının omzuna başını sevimli bir şekilde dayayışını gördüğünde içi gidiyordu. Yağız'ın Erim'in üzerine titreyen bakışlarını gördükçe, dünyadaki en mutlu kadın olduğunu hissediyordu. Yağız yaralarını her dokunuşunda, her bakışında tekrar tekrar sardığı içinse minnet duyuyordu.

Elbisesini çıkarıp kumların üzerine bıraktı. Bulundukları koyun ıssızlığı onlara rahat hareket etme olanağı sağlıyordu. Pembe bikinisini hafifçe düzeltip, denize doğru adımını attı. Tam o sırada Erim'i hâlâ suya sokmamış olan Yağız'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Birbirlerinin her anına şahit olup, bedenlerinin her santimini ezberlemişken, Yağız'ın seven, okşayan, hatta sevişen bakışlarını üzerinde hissetmek Mira'yı iliklerine kadar titretiyordu. Hâlâ böyle hissetmesi normal miydi? Azalmayacak mıydı duygularının şiddeti? Ama aralarındaki ilişkinin asla bir alışkanlığa dönüşmeyeceğinden emindi. Çünkü bambaşkaydı Mira'nın Yağız'ı delicesine sevişi...

Yağız'ın aç bakışları eşliğinde masmavi sulara doğru yürüdü. Ayağını soktu önce ve ılıklığı hoşuna gitti. Yavaş yavaş tüm bedenini suya bırakırken, gözlerini bir an bile kocasından ayırmadı. Yavaş adımlarla yanlarına kadar gitti ve bedenini Yağız'a yaklaştırdı. "Öyle bakma!" diye fısıldadı adamın

kulağına. Oysa bunu söylerken bile, elini adamın kaslı kollarında dolaştırıyordu.

"Üzerindeki pembe bikiniyle karşımda salınacaksın ve ben bakmayacağım, öyle mi? İmkânsızı isteme benden," dedi Yağız gülerek. Erim'in bacaklarının kıpırdanmasıyla, onu araba şeklindeki deniz simidinin içine soktu. Simit korunaklıydı. Erim'in başının üstünü bile örtüyordu. Dışarıdan bakıldığında ise sevimli bir araba izlenimi yaratıyordu.

"Bikinimin o kadar kışkırtıcı bir yanı yok bence," dedi Mira, Yağız'ın işini bitirip yanına yaklaştığını gördüğünde.

"Beni çıldırtan bikini değil, Mira'm. Ben içindekine bayılıyorum."

"Yağız..." diye fısıldadı cilveyle.

Adam onu hızla kollarına alıp, bacaklarını beline sardı. İkisini birlikte seri bir hamleyle suya sokup birkaç saniye sonra çıkardığında sırılsıklamlardı.

"Çok fenasın!" diye bağırdı Mira ıslak saçlarını düzeltirken. Bacakları adamın kalçalarını daha da sıkarken kendisini arkaya bıraktı. Sırtı suya değdiğinde kollarını iki yana açtı. "Ama su çok güzelmiş. Ilık... İyi ki girdik."

Yağız elini onun dümdüz göbeğine, ardından göğüslerine uzattı. Hemen sonra belinden kavrayıp doğrulmasını sağladı. "Güzelmiş, evet. Ama ılıklığının bana pek yararı olduğunu söyleyemem. Soğuk bir duş fena olmazdı."

Mira kasıklarında hissettiği sertlikle gözlerini açtı. Ardından eliyle suyu savurup Yağız'ın yüzüne sıçrattı. "Azgın su yaratıkları varmış burada!" diye bağırıp, Yağız'ın kahkahalarından fırsat bulup kollarından sıyrıldı. Yapmacık bir kaçışla ondan uzaklaşıp, balıklama olarak suya daldı. Çıkıp yeniden yanlarına yüzdüğünde ise, Erim'in ellerini suya sokmaya çalıştığını gördü.

"Düt dütünü sevdin mi, Erim?" dedi Mira onun yanağını öperken.

Yağız onu şişme arabanın içinden çıkarıp hafifçe suya soktu. "Oğlum..." dedi denizde hafifçe açılarak. Şimdi su göğsüne geliyor, Erim'i sokması da kolaylaşıyordu. "Çok mu sevdin sen yüzmeyi?" Minik bebek sanki gerçekten yüzmeyi biliyormuş- çasına ellerini çırptı ve suratına sıçrayan sulara kahkahalarla güldü. O güldükçe Yağız'ın da bakışları değişiyor, şefkat yüklenerek adeta Erim'i bir kalkan gibi sarıyordu.

Mira karşısındaki bu eşsiz manzarayla yutkundu. Günlerdir yaptığı gibi elini karnına götürdü. Her ne kadar yarın evlerine dönecek olsalar da, iyice artan bulantıları karşısında ne yapacağını, bunu Yağız'dan nasıl saklayacağını bilemiyordu. İçten içe emin olmuştu. Kesinlikle, yanılgıya yer bırakmaz bir şekilde hamileydi. Şüphesi yoktu. Zaten öncesinde korunmadan birlikte olduklarını düşündüğünde, bunu ihtimal dışı bırakmak hata olurdu.

Yağız'ın geri döndüğünden beri kendisine yaşattığı her şey, her bakış, her gülüş, her dokunuş, Mira'nın yaralarını iyileştirmeyi başarmıştı. Onun ne sevgisinden şüphesi vardı, ne de ömrünü onunla geçirmekle ilgili bir soru işaretine sahipti. Hamilelikle ilgili şüphe duyduğunda, sahip olduğu tek duygu tedirginlikti. Bütün yaralarını sardığını düşünse de, Erim'e hamileyken geçirdiği yapayalnız ayları hatırlamadan edememişti. Elinde değildi. Bu sefer her şeyin çok başka olacağını bilse de, paniğini engelleyememişti.

Bunu Yağız'a nasıl söyleyeceğini de henüz bilemiyordu. Ya tahminleri doğru değilse ve bir sorun varsa diye düşünüp, onu ümitlendirmek istemiyordu. Çünkü öğrendiğinde kocasının vereceği tepkiyi az çok tahmin edebiliyordu. Sevinçten havalara uçacağından adı gibi emindi ve ona bu haberi vermeden önce kesinleştirmek istiyordu.

Günlerdir hissettiği her bulantıda, içi Erim'i taşıdığını öğrendiği andaki gibi ucu bucağı olmayan bir duyguyla doluyordu. İkinci bir bebek istemediğini düşünmesinin tek nedeni, Yağız'ın gerçekten döndüğüne bir türlü inanamayışıydı.

Sanki adamın gelişi bir rüyaydı ve Mira bir sabah yine bomboş bir yatakta uyanacaktı. Ama şimdi... Şimdi aralarındaki bağ somut bir şeymiş gibi hissedilebilirdi. İkisi de hayatlarının iplerini birbirlerine bağlamış, ikisi de diğerini soluğuna ortak etmişti.

Düşüncelerinden sıyrılarak onlara yaklaştı ve yavaşça eğilerek kendini suya bıraktı. Yağız, Erim'i suda hareket ettirdikçe minik bebeğin kahkahaları yükseliyordu. Onu tamamen suyun içine sokup tekrar çıkardığında, suratının aldığı o sevimli hal Mira'yı güldürüyordu. Islanmış suratı, yüzüne gelen suyu küçük pembe dilini dışarı çıkararak yalamaya çalışması, sürekli oynattığı kollarıyla, annesi ve babasına tapılası bir görüntü sergiliyordu.

"Tam küçük bir balık oldun sen, Erim. Tatlı, sevimli, keltoş bir balık..." diye şakıdı.

Yağız onu yeniden kucağına alıp kollarıyla sardı. "Ama bu balık sanki biraz üşüdü," dedi teninin ısısını kontrol ederken.

"Hadi, çıkalım o zaman. Ev şurası zaten. Benim elbiseme sararız onu."

Aceleci adımlarla denizden çıktılar. Yağız, Mira'nın verdiği elbiseye Erim'i sararken, adamların başka bir yerde vakit geçiriyor olmalarının rahatlığıyla karısının eve kadar bikinisiyle yürümesine sesini çıkarmadı. Mira'nın tenine değebilecek ufacık bir bakışa bile tahammülü yoktu. Üstelik her geçen gün daha da güzelleşen karısına kendisi bile bakmaya doyamazken, başka gözlerden sakınmak doğal geliyordu.

Hızlı bir şekilde kumların üzerinden geçerek eve doğru yürüdüler. Nihayet eve girdiklerinde ilk görevleri Erim'i yıkamak olmuştu. Mira, Erim'i giydirdikten sonra kendisi de duşa girmiş, Erim'e bakma görevi Yağız'a düşmüştü. Ancak minik bebek birkaç dakika sonra kollarında uyurken, Yağız onun sevimli yüzüne bakıp iç çekmekten başka bir şey yapamamıştı.

Mira duştan üzerinde kendisine neredeyse iki beden büyük gelen beyaz bornozla çıktığında gülümsedi. Aslında duşta ona katılmak istemiş fakat onun gözlerinde gördüğü yorgunluk nedeniyle bu isteğini bastırmıştı.

"Ben de duşa giriyorum," dedi ona bakarak. "Sen de üstünü giyin hemen, üşütme. Saçlarını da kurutmayı unutma."

Mira hafifçe başını salladı. Gözleri uykulu, bakışları mahmurdu. Zor ayakta duran halini gördüğünde sormak istese de, onun çoktan gardıroba doğru yürüdüğünü gördüğünde vazgeçti. Duşa girdi ve onun gözlerinden okunan bitkinliğin beynini kemirmesine izin vererek, bedenine akan suyu hissetmeye çalıştı. Daha birkaç saat önce denizdeyken fazlasıyla dinçti. Belki de tatilin yorgunluğunu hissediyordu. İstanbul'a döndüklerinde, yeni evlerinde çalışacak kişileri de seçmeleri gerektiğini düşündü. Mira'nın yorulmasını istemiyordu. Bu nedenle, mutfak ve ev işleri için iki kişi, Erim için de bir bakıcı almaya karar vermişti. Minik oğlu artık git gide büyüyor ve ağırlaşıyordu. Bir bakıcı neredeyse şart hale gelmişti.

Duşunu alıp, kapının arkasındaki bornozlardan birine sarındı. Belki Mira'yla bir şeyler içip gün batımını izleyebilecekleri düşünerek banyodan çıktı. Ancak hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Mira üzerindeki bornoz ve saçına sarılı havluyla, yatağı bile açamadan uyuyakalmıştı. Hızlı ama sessiz adımlarla yanına yaklaştı. Yatağın yanında diz çökerek ellerini karısının yüzünde ve boynunda gezdirdi. Ateşi yoktu. Fakat öyle derin bir uykudaydı ki, Yağız'ın dokunuşlarını bile hissetmiyordu. Hafifçe doğruldu ve üzerini giyinmek üzere gardıroba yürüdü. Karısı üşümeden onu da giydirmenin iyi olacağını düşünürken, hastalanıyor olabileceği fikri aklında dolanıyordu.

Bitkin bir şekilde sırtını klozetin karşısındaki duvara yasladı. Saçları alnına, Yağız'ın akşam giydirdiğini tahmin ettiği giysiler ise soğuk terler döken bedenine yapışmıştı. Kendini

berbat ve bir o kadar da bitkin hissediyordu. Ancak ikinci bir bulantı dalgası vücudunu yoklamadan, çöktüğü bu yerden kalksa iyi olacaktı. Tahminlerinde yanılması uzun sürmedi ve narin bedeni bir bulantıyla daha sarsıldı. Yeniden klozete doğru kapanırken, aklında artık bunu Yağız'dan saklayamayacağı, İstanbul'a döner dönmez hastaneye gitmesi gerektiği vardı.

Yağız ise banyodan gelen boğuk seslerle gözlerini açtı. Yatakta tüm gece kollarında sardığı, gözünü bile kırpmadan saatlerce nasıl olduğunu kontrol edip nefesini saydığı karısını bulamadı. Hızla yerinden fırladı ve banyodan dışarıya sızan şiddetli sese doğru koşar adım yürüdü. Ancak kapıyı açtığında karşısında gördüğü manzara beklentilerinin dışındaydı. "Mira!" dedi endişe yüklü sesiyle. Hemen onun yanına çöktü ve kollarına aldı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Midem..." diye inledi genç kadın. "Çık, Yağız. Lütfen... Beni böyle görmeni istemiyorum."

Bitkin bir şekilde klozetin önünde durmaya çalışan karısını kucakladığı gibi sımsıkı tutarak ayağa kaldırdı. Lavaboya doğru yürütüp, yüzünü güzelce yıkadı. "Yüzünü kurulayalım, biraz uzan."

Havluyla onun solgun görünen yüzünü kurularken, endişelerinin boşa olmadığından emin oluyordu. Akşam için ayarladığı dönüşü öne çekmeyi düşünürken, zihninde onun nesi olabileceği sorusu dönüp duruyordu.

On beş saat süren bir uçuş, bitkin bir şekilde saatler boyu uyuyan karısı... Endişelenmemek, kalbinde hissettiği, nefesini kesen bu korkuyu görmezden gelmek imkânsızdı. Beynini kemiren tek düşünce Mira ve onun sağlığıydı.

Yağız kararını vermişti. Henüz birkaç saattir devam eden bir sorun olsa da, döner dönmez doktora gideceklerdi. Hatta uçağa binmeden hemen önce Mira'dan habersiz, İstanbul'daki en iyi hastanelerden birini arayıp randevu almıştı. Akşamın

geç saatlerinde şehre ayak basacak olsalar da, hastanenin en yetenekli doktoru karısını muayene edecekti. Mira'yı çömez asistanların ya da acil servisteki doktorların sahte ilgilerinin eline bırakacak değildi.

Arif, Erim'i alarak diğer arabaya bindi. İstanbul'da kalan korumalardan biri onları almaya gelmişti. Şimdi sıra Mira'yı hastaneye gitmeye ikna etmekteydi.

"Erim neden oraya bindi, Yağız?" diye sordu Mira şaşkınlıkla. Saatlerdir uyumasına rağmen hissettiği bitkinlik genç kadını şaşkınlığa uğratıyordu.

"Erim annenlere gidecek. Biz seninle hastaneye gidiyoruz," dedi Yağız bir çırpıda. Ne olursa olsun, ne kadar direnirse direnşin, bu gece karısının neyi olduğunu öğrenecekti. Basit bir üşütmeden ibaret de olsa, Yağız bunu kendi kulaklarıyla işitecekti.

"Ama..."

"Aması yok Mira!" dedi taviz vermeyen sesiyle. "Sen saatlerdir uyuyorsun ve buna rağmen öyle bitkin görünüyorsun ki... Üstelik sabahki bulantılar, kusmalar... Ben burada korkudan ölüyorum. Bu gece hemen hastaneye gidip, ne olduğunu öğreneceğiz."

"Tamam... Tamam, gidelim," dedi Mira kocasının kollarına sığınırken. Yol boyunca arabada bir an bile onun sıcağından ayrılmadı. Aslında muayene olmadan önce ona şüphelerini söylemek istiyordu. Ama bunu nasıl dile getireceğini bilmiyordu.

Hastaneye gider gitmez Mira'dan kan almışlardı. Kendilerine söylenen saate göre, beş dakika sonra sonuçları çıkmış olacaktı. Hem doktoru, hem de sonucun çıkmasını beklerken kocasının yüzüne baktı. "Yağız..." Adamın endişe yüklü bakışlarını gördüğünde, artık aklındakini söylemesi gerektiğini anladı. "Benim sana söylemek istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Şey... Ben..."

"Evet..."

"Yağız, ben midemin neden bulandığını biliyorum." Yağız'ın anlamayan bakışlarını gördüğünde, adeta nefes almadan devam etti. "Yağız, ben... Sanırım hamileyim," dediğinde tutuğunun bile farkında olmadığı nefesini hızla bıraktı. Bakışlarını bir an bile adamın yüzünden ayırmadı. Onun tepkisini ölçmeye çalıştı. Bu an... Hayallerinden elbette farklıydı. Ona sürpriz yapmak, özel bir anda paylaşmak isterdi. Ama eğer doğruysa, bunu doktorun ağzından duymasına izin veremezdi.

"Mira..." dedi Yağız şaşkınca. Konuşamadı. Bedeni kaskatı kesilmiş, hareketsizliğine rağmen kalbi dörtnala bir ritimle koşturmaya başlamıştı. Eğer bedenine kan pompalayan bu organın tenini yırtıp dışarı çıkması mümkünse, bunun gerçek olmasına ramak kalmıştı. "Sen... Ne diyorsun?"

Mira telaşla hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Ben emin değilim gerçi. Olmayabilirim de... Ama yine de tüm belirtiler bunu gösteriyor. Yani regl de olmadım. Ama doğumdan sonra düzene girmediği için, ne zaman olmam gerektiğini de bilmiyorum."

Yağız onun nefes nefese sıraladığı cümleleri takip etmekte zorlanıyordu. Elini onun pembe dudaklarına bastırıp fısıldadığında, içinde engel olamadığı tarifsiz bir heyecan hissediyordu. "Şşşt! Yavaş, Mira! Ben... Kalbim öyle hızlı atıyor ki... Beynim allak bullak... Sen emin misin? Böyle bir şey gerçekten olabilir mi?"

Mira başını sallayıp, onun heyecanına dayanamayarak kollarını boynuna doladı. Sımsıkı sarılıp erkeksi kokusunu içine çekerken fısıldadı. "Başka bir ihtimal gelmiyor aklıma. Mide bulantılarım, baş dönmelerim bir süredir var. Hem... Birazcık kilo da aldım." Başını kaldırıp, suçlu bakışlarla kocasına baktı. Acaba kilo aldığının farkına varmış mıydı? "Fark etmedin mi?" diye sordu masum bir şekilde. "Çok yediğim için benimle dalga geçiyordun. Şimdi iyice artacak iştahım!"

"Neyi, Mira? Neyi fark etmedim mi?"

"Kilo aldığımı tabii ki."

Yağız derin bir nefes alarak, elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışlarını yeniden sanki az önce dünyanın en önemli haberini vermemiş gibi bakan karısına çevirdi. "Bunu gerçekten sormuyorsun, değil mi? Konumuz senin kilo alman mı? Mira çıldıracağım, hamile olabilirsin! Bu gerçek, değil mi?"

Elini bu kez karısının saçlarına uzattı. Aşkla, sevgiyle ve o anda en çok şefkatle okşadı. Mira'nın gerçekten hamile olabileceğine inanamazken, söylemek istediği çok şey vardı. Ancak tam o sırada kendilerine seslenilmesi ve *Mira İlhanlı* ismini duymasıyla ayağa kalktı. Ne zaman odaya girdiklerini, doktorun karşısına alındıklarını bile anlamamıştı. Tek farkına varabildiği, dakikalar sonra doktorun elindeki kâğıttan başını kaldırdığıydı. Bir de... Bir de Mira'ya ve ona bakarak gülümsediği...

"Tebrik ederim! Anlaşılan minik bir bebek sizi ömür boyu ziyarete geliyor!" diyen doktorun sözleri, o andan itibaren ömrünün sonuna kadar hafızasının en özel yerinde olacaktı.

Elini bırakamıyordu. Heybetli bedeni kendisine yakışmayacak şekilde sarsılırken, bakışlarını onun güzel yüzünden ayıramıyordu. Hislerini gözlerinden okumayı arzu ediyor, bu bebeği, bebeklerini istediğini orada görebilmeyi diliyordu.

Doktor Mira'yı ultrasonla muayene edebilmek için sedyeye aldığında, bir an bile ellerini çekmedi. Birbirine kenetlenen parmaklarını ayırmadan, karısının içinde küçücük bir canlı olduğunu düşündü.

Doktorun, Mira'nın gerginliğini koruyan karnına daha önce görmediği bir jel sıkmasını, ardından elindeki aleti karnında gezdirmesini bir hayal gibi izledi. Yağız, baba olmanın getirdiği tüm duyguları Erim'e karşı iliklerine kadar hissediyor olsa da, bu ana şahitlik etmesi onun için ilkti.

Boğazındaki yumru büyürken, sürekli yutkunmayı deniyor ama bir türlü başaramıyordu. Tam o anda duyduğu gümbürtüye benzeyen ses, irkilmesine neden oldu. Doktora şaşkınlıkla baktı. Ardından Mira'ya döndü.

Doktorun, "Bu duyduğumuz bebeğimizin kalp atışları. Oldukça güçlü bir bebek. Yalnızca altı haftalık..." deyişi kulaklarına doldu.

Mira'nın gözlerinden akan berrak yaşları gördüğünde, alnını alnına dayadı. Duyduğu sesin etkisiyle koşturan kalbini bastırmaya çalıştı. Ama mümkün değildi. Üstelik heyecanının kaynağı yalnızca duyduğu ses de değildi. Karısının alnına küçük bir öpücük bırakıp, "Mira'm!" diye fısıldadı inlercesine. O sırada doktorun onları yalnız bıraktığının farkına varamamışlardı.

"Çok bekledim," diye hıçkırdı Mira. "Bu anı o kadar çok istedim ve tüm kalbimle diledim ki... Onun kalp atışlarını işitirken, aynı şu anda olduğu gibi elimi sımsıkı tut istedim. Gözlerin bana aşkla baksın istedim."

"Özür dilerim," dedi Yağız boğuk sesiyle. Mira'nın yanaklarını ıslatan tertemiz yaşları parmaklarıyla kuruladı. "Özür dilerim, Mira'm."

Mira elini adamın dudaklarına bastırdı. Onun artık pişmanlık duymasını, kendini suçlamasını istemiyordu. Bu yüzden sözlerini toparlamalı, hissettiklerini doğru kelimelerle anlatmalıydı. Yutkundu. Yağız'a baktığında onun da defalarca yutkunmaya çalıştığını gördü. Parmaklarını yanağına uzatıp sakallarını okşadı. "Dileme. Artık bitti, sevgilim," dedi onu mutlu etmeye çalışarak. "Artık her şey geride kaldı. Korkmuyorum hiçbir şeyden."

"İstiyor musun onu? Gerçekten istiyor musun, Mira?"

"Nasıl istemem? Nasıl kabul etmem senden bir parçayı? Erim'i öğrendiğimde, ondan vazgeçmeyi bir an bile geçirmedim

aklımdan. Şimdi sen yanımdayken, elimi tutuyorken, nasıl istemem bebeğimizi?"

"Bebeğimiz..." Aklına gelenleri söylemeden duramadı Yağız. Onun emin olmasını istiyor, sonrasında pişmanlık duyacağı bir şey yapmasına dayanamayacağını düşünüyordu. "Çok erken demiştin. Erim çok küçük demiştin. Ben..."

"Şşşt! Yağız... Sevgilim... Sana yemin ederim, onlar gerçek hislerim değildi. Senin bir parçanı mucize kabul ettim ben kendime. Erim benim mucizemdi. Tutunacak dalımdı. Her şeyimdi. Hayatım boyunca sevdiğim ve seveceğim tek adamın canındandı. Ve şimdi bu minik... O bizim için yeniden başlangıç, değil mi?"

"Öyle... Sizi çok seviyorum, Mira'm. Çok fazla seviyorum ve bu kalbime artık sığmıyor. Şuram..." dedi elini kalbinin üzerine bastırırken. "Şuram öyle dolu ki... Patlayacak gibi... Yemin ederim, hep, her daim, son nefesimi verene kadar çok seveceğim sizi. Seni, oğlumuzu, bebeğimizi her şeyden, kendi canımdan çok seviyorum, seveceğim. Hiç korkma. Hiçbir şeyden korkmanı istemiyorum. Birlikte, yan yana büyüteceğiz onları. Söz veriyorum." Yağız onun ağladığını gördükçe yanaklarını kuruluyor ama o sildikçe yenileri akıyordu.

"Korkmam..." diye fısıldadı Mira dudaklarını uzatırken. Küçük bir öpücük bırakmak istese de Yağız buna izin vermedi. Dudaklarını hafifçe kıstırıp emdiğinde, gözyaşlarının tuzu adamın dilindeydi. Nefes nefese ondan ayrılıp yanağını çenesine dayadı. Dudaklarının değdiği yeri hafifçe okşadı. "Sen yanımdasın ya, hiçbir şeyden korkmam," dedi dudakları yeniden buluşmadan hemen önce. "Sen yanımdasın ya, hiç vazgeçmem senden, seninle yarattıklarımızdan."

Birkaç ay sonra...

Huzurlu uykusundan sıkıntıyla, dili damağı kurumuş bir şekilde uyandı. Yanında derin uykusuna devam eden adamı uyandırmamaya çalışarak doğruldu ve bacaklarını aşağıya sarkıtarak ayağa kalktı. Elini hafifçe kendini belli etmeye başlamış karnındaki şişlikte dolaştırdı. Ancak ne yaparsa yapsın, aklındaki düşünceyi atamadı.

Hemen başucundaki komodinde duran sürahiden kendine bir bardak su doldurdu. Belki su içmek, unutmasına yardımcı olurdu. Ancak bunun da bir işe yaramadığını anlaması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Böyle olmayacaktı. Daha fazla dayanamayacak, bu hissin geçmesini bekleyemeyecekti.

Hızlı adımlarla yatağa yaklaştı. Yapacağı şeye gönlü elvermese de, elinden başka türlüsü gelmiyordu. Yatağın ucuna oturup, elini hâlâ uyumakta olan adamın saçlarına uzattı. Uykunun etkisiyle dağılmış gür saçları, adamın çekici ve karizmatik havasını daha da karşı konulmaz hale getiriyordu. "Yağız..." diye fısıldadı. Panik yaratmamaya çalışıyordu. "Yağız... Sevgilim, uyan."

Adamın gözleri ağır ağır açıldı. Gözlerini kısıp neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak karşısında Mira'yı gördüğünde, yattığı yerden panikle kalktı. Mira'nın bütün çabası boşa çıkmıştı.

"Mira'm?" dedi telaşla. Sesine korku sinmiş, sanki duyacaklarına kendisini hazırlamıştı. "Ne oldu? Ağrın mı var? Kötü mü hissediyorsun?"

Mira onun art arda sorduğu sorulara gözlerini devirdi. "Sakin ol, Yağız. İyiyim ben, bir şeyim yok."

"Neden kalktın o zaman?" Yağız onun karnına baktı. Elleri istemsizce içini her defasında tarifsiz bir heyecanla dolduran o sevimli şişliğe uzanmıştı.

"Şey... Şey oldu."

"Ne oldu? Korkutma beni, Mira?"

Mira derin bir nefes alarak, masum ve aynı zamanda mahcup bakışlarını kocasının gözleriyle birleştirdi. "Yağız, benim canım bir şey çekti."

Yağız'ın gözlerine inanılmaz parlaklıkta bir ışıltı doluştu. Mira'nın aylardır devam eden aşermeleri Yağız'ı anlatamayacağı şekilde keyiflendiriyordu. Gecenin hangi saati olursa olsun üşenmeden onun isteklerini yerine getiriyordu. "Bu sefer ne çekti canın?"

Genç kadın duyduğu cümleyle kaşlarını çattı. "Ne demek bu sefer, Yağız?" diye sordu kızgınlıkla. "Sürekli bir şeyler mi istiyorum ben?"

"Eh! Öyle sayılır. Bu yaramazın canı sürekli bir şeyler çekiyor." Ellerini usul usul karısının karnında gezdirmeye devam ederken bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Ancak karşısında gördüğü manzarayla şoka girmiş gibi kalakaldı. Mira'nın mavi gözleri gecenin karanlığında karanlık ve bulanık bir göl gibi sulanmış, alt dudağı hafifçe öne doğru sarkmıştı.

"Sen bana obur mu diyorsun, Yağız? Zaten kilo aldım, bir de sen vur yüzüme bunu."

Genç kadın hızla, karnındaki engel ona mani olsa da kalkmayı başardı. Yataktan uzaklaşıp banyoya doğru ilerleyecekti ki, güçlü eller tarafından tutuldu. Yağız ona arkadan sımsıkı sarılırken, burnu ve dudaklarını da boynuna bastırmıştı.

"Sen asla obur değilsin. Kilo falan aldığın da yok. İnceciksin hâlâ! Yalnızca bu minicik çıkıntı..."

"Az önce sürekli yemek yediğimi yüzüme vuruyordun ama..."

Yağız onun küçük bir kız gibi her fırsatta kapris yapmasına güldü. "Öyle bir şey der miyim, Mira'm? Ben sen aşerdiğinde, beni bunun için uyandırdığında mutlu oluyorum."

"Oluyor musun gerçekten?" diye sordu gözlerini kocaman açıp kocasına dönerek.

"Oluyorum elbette. Bu anları yaşıyor olmak rüya gibi benim için."

"Gerçekten mi?" diye sordu yeniden onay bekler gibi.

"Gerçekten. Hadi şimdi söyle bakalım, canın ne istedi?"

"Şey... Mercimek çorbası. Ama süzme ve bol limonlu."

"Mercimek çorbası mı?" diye sordu genç adam. Ancak dudaklarını hafifçe ısırmayı ihmal etmedi. Daha ilginç bir şey isteyeceğini düşünürken, mercimek çorbasını duymak komik gelmişti.

"Evet, Yağız. Çok istedim. Rüyamda seninle bir çorbacıya gitmiştik." Dudaklarını yaladı hafifçe. Mercimek çorbasını düşünmek bile yutkunmasına, ağzının sulanmasına neden olmuştu.

"Ama sen dudaklarını öyle yalamaya devam edersen, mercimek çorbasına o kadar kolay kavuşamayabilirsin."

"Çok canım istedi ama..." diye cilveyle söylendi.

Yağız, ellerinin altında onun hamilelik nedeniyle dolgunlaşmış, aklını uyuşturan kıvrımlarını hissetmenin hazzını yaşıyordu. "Benim de canım çok fena şeyler istiyor. Onu ne yapacağız peki?"

"Şşşt!" diye fısıldadı genç kadın dudaklarını adamınkilere yaklaştırırken. Tatlı ılık nefesi Yağız'ın yüzünü yalayıp geçerken devam etti. "Önce benim canımın istediğini yapalım. Seninki için de bir şeyler düşünebiliriz."

Yağız tam onun dudaklarına kapanmak üzereyken, Mira belli etmeden kollarından sıyrılıp gardıroba doğru yürüdü. "Hadi beni çorbacıya götür, kocacığım. Oğlun ya da kızın mercimek çorbası diye tutturdu. Sabırsızlanıyor."

Yağız gülerek başını salladı. "O zaman bekletmeyelim," diyerek giyinmeye başladı.

Evden çıkmadan önce, tatilden dönüşlerinin ardından işe başlayan Süheyla Hanım'ın odasına uğradılar. Süheyla Hanım

artık Erim'in bakıcısıydı. Oğullarına çok iyi bakan orta yaşlı kadın, Yağız ve Mira'yı da çok seviyordu. Ona çorbacıya gittiklerini söyleyerek evden çıktılar.

Saatler geçip gitti, nihayet çorbalarını içip eve döndüler. Odalarına girdiklerinde Mira uykusuzdu. Ancak gecenin bir vakti Yağız'ın telefonu çalmaya başlayınca gözleri açıldı.

Yağız cebinden telefonunu çıkarıp baktı. Sidar'ın aradığını gördüğünde kaşlarını çattı. "Efendim," diye yanıtladı bakışları Mira'nın üzerindeyken. Ardından Sidar'dan işittiği birkaç kelimeyle, Mira'nın alnına küçük bir öpücük bıraktı. "Ben şimdi geliyorum. Sen yat," dedi odadan çıkarken.

Mira onun bu tavrına anlam veremedi. Bir an tedirgin olsa da, onun sözünü dinleyerek gardıroba doğru ilerledi. Ancak içine küçücük de olsa bir şüphe yerleşmişti.

Sidar, "Berzan'la ilgili çok önemli bir konu var. Müsait misin?" diye sormuştu. Yağız, Mira'nın endişelenmemesi için yanından ayrılmış, çalışma odasına yönelmişti.

"Evet," dedi içeri girip kapıyı arkasından kapatırken. "Ne oldu?"

Masaya doğru yürüdü. Çizim dosyaları, taslaklar etrafa dağılmıştı. Masanın bir kenarında T cetveli duruyordu. Birbirinden farklı kalemlerin sağ köşesinde de, son projesinin tamamlanmamış maketi bekliyordu.

"Berzan'ın yakın bir adamı aradı. Onunla birlikte olduğunu söyledi."

"Nerede?"

"New York'ta."

"Olay ne peki? Ne istiyorlar?"

"Olay şu ki... Sizin tırların büyük bir filosu kayıp. Az önce abini aradım. Doğruladı."

"Bu ne demek?" dedi Yağız sinirle camın önüne ilerlerken. "Tırlara yükleme mi yapmış?"

"Öyle görünüyor. Ve eğer sen onunla görüşmek için New York'a gitmezsen, sınırdan geçtikleri sırada tırları yakalatacakmış. Adamlarından biri ihbar için bekliyormuş."

"Bu nasıl bir saçmalık ya? Hâlâ mı plan derdinde bu lanet olası herif? Tırları ne zaman çıkaracağını da söyledi mi?"

"Evet. Yarın akşam."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Yağız koltuğun kenarını tekmelerken. "Kuzgun'a haber vereceğim. Hemen arama başlatsın."

"Tamam. Ama vaktimiz yok, Yağız. İstanbul'a dönmeden önce, şirketin bir yıldan fazla zamanlık tüm faaliyet raporlarında senin imzan var. Tırlar yakalanırsa..."

"Biliyorum, Sidar. Ama son ana kadar elimdeki bütün fırsatları değerlendireceğim."

Telefonu öfkeyle kapatıp vakit kaybetmeden Kuzgun'u aradı. Sidar'ın anlattıklarını nefes bile almadan anlattı. Kuzgun birkaç dakika içinde adamlarına telefon sinyalinin nereden geldiğini sormuş, Sidar'ın verdiği bilgi doğrulanmıştı.

"Mardin'dekilere de haber vereceğim. Sakın bir saçmalık yapma, Yağız. New York'ta sinyalin geldiği yere oradaki ekipten birilerini yollayacağım. Teyit ettikten sonra ne yapacağımıza bakarız."

Yağız çalışma odasındaki büyük koltuğa oturdu. Dakikalar saatlere dönüşürken, Berzan'ın yakalandığına dair bir haber bekliyordu. Nitekim sabah saatlerinde Kuzgun yeniden aradığında, her şeyin bittiğini düşünmüştü.

"Adamlarından birini sinyalin geldiği yerde bulduk!" dedi Kuzgun öfkeli bir tonlamayla. "Ama Berzan yok!"

"Sorguladınız mı adamı? Söylemiyor mu yerini?"

"Hayır. Berzan'ın uyarısı devam ediyormuş. Gece yarısında tırlar sınırı geçecekmiş. Eğer sen New York'a gitmezsen..."

"Tırlardan haber yok mu? Mardin'i aradılar mı? Civar illeri?"

"Hiçbir şey yok!" diye kükredi Kuzgun. "Sen hemen hazırlan, Yağız. Başka çaremiz kalmadı. Tırları yakalatırsa, sorumlulardan biri de sen olacaksın."

"Bana biraz zaman ver. Mira'yla konuşmadan hiçbir yere gidemem."

"Tamam. Saat dokuzda havaalanında buluşalım."

"Farklı bir gelişme olursa haber ver," deyip kapattı telefonu. Seri adımlarla odaya çıktı. Mira derin bir uykudaydı. Giyinme odasına doğru yürüyüp, gömleklerinden birini aldı. Üzerini değiştirdiği sırada Mira gözlerini açmış, bakışları hızla Yağız'a odaklanmıştı.

"Yağız? Nereye bu saatte?"

Yağız bir an ona durumu nasıl anlatacağını bilemedi. Gömleğinin düğmelerini ilikleyip, bakışlarını onun uyku mahmuru yüzüne sabitledi. "Amerika'ya gidiyorum," dedi sözlerinin ardında yatabilecek anlamı kavrayamadan.

Mira aniden sanki tokat yemiş gibi irkildi. Elini şişkin karnının üzerine koyduğunda, gözlerinin önüne durumun netliğini kavrayamamasına neden olan bir perde inmişti.

"Yine mi?" diye bağırdı kalbi nefesini kesercesine sıkışırken. "Yine mi gidiyorsun?" Yağız'ın şaşkınlıkla kendisine baktığını fark edemeden bir kez daha haykırdı. "Ne oldu? Sorumluluk almaktan mı korktun? Bir bebeğin daha gelmesi seni mutlu etmişti hani?"

"Saçmalama, Mira! Ne söylediğinin farkında mısın?" dedi Yağız hışımla onun yanına gelirken.

Mira yataktan kalkıp ellerini karnına sardı. "Yine bir sabah kaçan sensin ama saçmalayan benim, öyle mi?" dedi boğazında kocaman bir yumruyla. Gözleri akıtmamak için direndiği gözyaşlarıyla dolarken, içine sığamayıp taşmak isteyen bir volkan vardı. "O kadına mı?"

Yağız elini kaldırarak onu susturdu. "Sakın!" dedi dişlerinin arasından hırlayarak. "Sakın sözlerinin devamını getirme!"

Onun kimden ve neden bahsettiğini anlamıştı. "O kadın diye bir şey olmadığını, bunun o zaman için gerekli bir kılıf olduğunu çok iyi biliyorsun. Döndüğümden beri, sana yeniden gideceğimi düşündürecek hiçbir şey yapmadım." Sesi adeta kıyametten farksızdı. "Senin yaralarını sarmaya, kendimi affettirmeye, en önemlisi de her şeyi unutturmaya çalıştım. Ama anlaşılan başaramamışım." Telefonunu cebinden çıkarıp eline aldı. "Eğer nereye gittiğimi, neler olduğunu merak edersen, Arif sana anlatır. Gerisini... Ben döndüğümde konuşuruz."

Arkasına bakmadan odadan çıkıp gittiğinde, Mira yalnız başına kaldı. Tüm benliği ansızın pişmanlıkla kavrulurken, Yağız'ın gözlerindeki o soğukluğu düşündü. Onun canını yakmıştı. Anlamadan dinlemeden onun yeniden gittiğini görmenin travmasıyla ne yaptığının farkına varamamıştı.

Seri hareketlerle giyinip odadan çıktı. Erim'i kontrol ettikten sonra aşağıya indi. Kapıda Arif'i bulduğunda, olayın büyüklüğünü tahmin edemeyerek yanına gitti. "Neler oluyor, Arif Abi?" diye sordu endişeyle. Arif tüm olan biteni anlattığında, bedeni titremeye başladı. "Ben... Tek başına mı gitti, Arif Abi? Sen neden gitmedin onunla?" diye bağırdı Süheyla Hanım'ın kucağında Erim'le merdivenlerden indiğini duymadan. "Neden yalnız bıraktın onu? Ya bir şey olursa?"

"Olmayacak. Eğer gitmeseydi olacaktı. Yağız her şeyi halledecek, merak etme. Üstelik... Siz buradayken, ben onunla gidemezdim. Yağız buraya döndüğünden beri, tüm korumaların önceliği sizsiniz."

Mira onun imasını anladığında gözlerini yumdu. Tüm korumaların önceliği onlarsa, Yağız daha mı az korunuyordu? Peki, ona bir şey olursa, Mira'nın burada hayatına devam edeceğini mi sanıyordu?

Süheyla Hanım onların hararetli konuşmalarından Erim'i uzaklaştırmak amacıyla bahçeye çıktı. Kapının önünde birkaç koruma vardı. Erim'i sıkıca sarıp arkadaki salıncağın olduğu

kısma götürdüğünde, Mira'nın da merdivenlerden indiğini gördü.

Mira içeride daha fazla kalmaya katlanamayarak bahçeye indi. Bir yandan da telefonda abisiyle konuşuyordu. Olayı kabaca anlattığında, Sarp onun arkasından gideceğini söyledi. Annesi, babası ve Ela ise birazdan Mira'nın yanına geleceklerdi.

Boğaz'ın sabah serinliği üzerine vururken, bahçeye göz gezdirdi. Erim'in ilerideki küçük salıncakta sallandığını fark ettiğinde, yanlarına doğru ilerledi. Ancak tam o anda, arkalarındaki koru girişinden art arda gürültüler duymuş, o tarafa doğru baktığında yabancı bir adamla göz göze gelmişti. Arif'in ve yalının girişindeki korumaların da onlara doğru koştuğunu gördüğünde, adamın kim olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Yağız havaalanına giden yolda ilerlerken, sol tarafında can yakan bir sızı hissediyordu. İki elini de yumruk yapmıştı. Hissettiği öfke adeta kanıymışçasına damarlarında dolanıyordu. Mira'nın, onları terk edeceğini düşünmesini kabullenemiyor, bunca zamandır onu kendisine inandıramadığını görmek nefesini kesiyordu.

Telefonu çaldığında, düşüncelerinden sıyrılarak hızla yanıtladı. "Efendim, Sidar," dedi bıkkın bir tavırla.

"Neredesin?"

"Havaalanına gidiyorum. Kuzgun orada bekliyor."

"Ben de geliyorum," dedi Sidar bir an bile düşünmeden.

"Hayır. Sen yalıya git. Orası size emanet." Elini sıkıntılı bir tavırla saçlarının arasından geçirdi. Ardından aklında hızla bir ışık yanmış, Yağız'ın kalbi göğüs kafesini delip geçmek ister gibi atmaya başlamıştı. "Bir dakika!" dedi şoföre işaret edip dönmesini söylerken. Aklını toparlamaya çalıştı. "Her şey... Çok basit olmadı mı?"

"Nasıl yani?"

"Berzan'ın adamı seni aradı. New York'ta olduklarını söyledi. Beni çağırdı. Gitmemem halinde olacakları söyleyerek tehdit etti. Sonra New York'ta adamı yakalandı. Ama Berzan ortaya çıkmadı. Onun gerçekten orada olduğundan emin miyiz?" Sidar'dan cevap gelmeyince soluk soluğa konuştu. "Ben yalıya dönüyorum. Kuzgun'u ara. Sen de vakit kaybetmeden oraya git."

Telefonu kapatıp, bu kez Arif'in numarasını çevirdi. Defalarca çalmasına rağmen bir türlü cevap gelmedi. Neyse ki yalıdan fazla uzakta değillerdi. Şoför arabanın gazını kökleyip hiçbir kurala uymadan sahil yolunda ilerlerken, gözlerinin önünde ölümü olacak görüntüler belirmişti.

Yalının önüne geldiklerinde, araba henüz durmadan Yağız adeta atlarcasına indi. Mutfak girişinin biraz gerisinde kalan erzak kapısından içeri girdi. Saniyeler sonra bahçeye çıkan merdivenleri inmiş, etrafı kolluyordu. Kalabalık bir koruma topluluğu korunun girişine yakın bir yerde duruyor, Yağız o kalkanın ardında neler olduğunu görmek istiyordu. Bir daha hissetmemek için her şeyini feda edebileceği bir korkuyla koştu. Adamlara yaklaştığında, Arif aniden arkasına döndü. Gözleri tarifsiz bir endişe yüklenmişti, özür dilercesine Yağız'a bakıyordu. Genç adam bunun sebebini biliyor ancak duymak ya da görmek istemiyordu. Bir an bile düşünmeden kendisini usta bir hareketle sol tarafa attı. Küçük bir deponun girişi olan bu kapı, aynı zamanda korunun ön tarafına açılıyordu. Yağız buradan girerse, olayın tam ortasında belireceğini biliyordu.

Hızlandı. Bir an sonra beklediği manzara karşısındaydı. Saniyeler sonra dışarıya çıktığında, müthiş bir hareketlenmenin de farkına varmıştı.

Mira, karşısındaki yaşlı adama bakarken duruşunu dikleştirdi. Onun Berzan dedikleri adam olduğunun bilincindeydi. Kalbi göğsünü sertçe döverken tüm dikkati arkasındaki oğlunun üzerindeydi.

"Neden buradasınız?" diye sordu kendinden emin bir tavırla.

"Demek kim olduğumu biliyorsun?"

"Tahmin etmek zor değil. Bilmediğim şey, evime neden hırsız gibi, arkadaki adamların kafasına silah dayayarak girdiğiniz!"

"Tam her şeyi bilen şehirli kızısın, öyle değil mi?" diye sordu Berzan gülerek. Ona doğru bir adım attı. Ancak hemen yan tarafta duran Arif, tehdit edercesine belindeki silahı kavradı. "Sakin ol, Arif. Hata yapmak istemezsin," dedi Berzan soğuk bir uyarıyla.

"Asıl buraya gelmekle sen hata yaptın, Berzan. Yağız birazdan burada olur."

"Hiç sanmıyorum. O şu anda beni bulmaya gidiyor." Yüzünde alaycı bir tavır belirdi. "Ama ben karısının ve küçük oğlunun yanındayım."

Mira onun üstü kapalı sözleriyle irkildi. Elleri titremeye başlamıştı. Erim'i kollarına almak, sıkıca sarmak istiyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu zorlukla yutkunarak. "Neden teslim olmuyorsunuz?"

"Yağız'ın babası da... Beni yarı yolda bırakmıştı." Berzan bir an geçmişe gitti. "Her şey yolundaydı. Ama o... Devam etmek, ailesini böyle işlere daha fazla karıştırmak istemediğini söyledi." Güldü. "Ne aptallık! Bedelini karısıyla ödemek zorunda kaldı."

Mira'nın duyduğu gerçeklerle canı yandı. Bir insanın, nasıl bu kadar acımasız olduğunu anlamıyordu.

"Yakup'un hiçbir şeyi yoktu. Ama Yağız'ın kaybedecek çok şeyi var. Tıpkı babası gibi..."

"Ben asla babamın yaptığı hatayı yapmam, Berzan! Sen beni tanıyamadın mı?" diye bağıran tok bir ses yankılandı.

Mira'nın bakışları o tarafa çevrildi panikle. Yağız elindeki silahı Berzan'ın üzerine doğrultmuş, adeta bir ölüm meleği gibi adama bakıyordu. Aniden Berzan'ın arkasında bir arbede oldu.

Mira devamını göremeden kendini hızla Süheyla Hanım'ın kollarında buldu. Kadın onu hemen yanına çekmiş, Mira da hızla Erim'i kucağına almıştı.

Yağız silahı Berzan'a doğrulttuğunda, korunun girişindeki adamların arkasında Sarp'ı gördü. Arkasından Sidar belirmiş, Sarp'ın koruma ordusu da peşlerinden gelmişti. Yumruklar havada uçuşurken, adamların indirilmesi çok vakit almamıştı. Yağız da Berzan'ın dibindeki adamın üzerine atlayarak, silahı kafasına geçirmişti. Geriye yalnızca Berzan kaldığında, Yağız ve ikisi için hesaplaşma vakti çoktan gelmişti.

"Demek buradasın!" dedi Berzan çenesini öfkeyle sıkarken.

"Ne sanıyordun? Senin tuzağına düşeceğimizi mi?" Yağız alayla güldü. "Zekâmı çok küçümsemişsin, Berzan."

Berzan'ın bakışları karardı. "Yaptıklarının, önüme koyduğun engellerin hesabını vereceksin, Yağız!" diye tısladı. Hırsının kurbanı olduğunu kabul edemiyordu.

"Şunu anla!" diye kükredi Yağız ona doğru bir adım atarken. Mira'nın panikle öne atıldığını görse de durmadı. Nitekim biri onu tutmuş, Yağız'ın dikkati de dağılmamıştı. "Hesap verecek olan kişi sensin. İçeriye tıkıldığında, senin için epey uzun bir süreç olacağına eminim." Acımasızca devam etti. "Ya da şurada kendi kafana sıkıp, kızının yanına gidersin. Ama orada da seni uzun bir hesaplaşma süreci bekliyor olacak!"

Berzan, onun Şevin'le ilgili imasına dayanamayarak silahını doğrultup öne atıldı. Ancak karşısındaki adam kendisinden çok daha gençti, onu hızla ablukaya alması zor olmamıştı. Yağız'ın yumrukları suratının ortasına art arda inerken, bahçede çığlık ve haykırış sesleri yankılanmış, dakikalar sonra Berzan tüm tehditlerini, kötülüklerini geride bırakmıştı.

Yağız gece yarısına doğru, bitkin bir halde yatak odasına giden merdivenleri çıktı. Saatlerdir emniyette, bugün olanların sonuçlarıyla uğraşıyordu. Berzan'ın adamları tırların

yerini sorgu sırasında söylemiş, her şey açığa çıkmıştı. Ancak Berzan'ın uyuşturucu kaçakçılığı ve adam öldürme suçlarından yargılanma süreci henüz başlamıştı.

Sarp, Sidar ve Kuzgun emniyette onunla beraberlerdi. Her şeyi konuşmuşlardı. Yağız, Sidar ve Sarp'ın yalının girişinde tesadüfen karşılaştıklarını öğrenmişti. Yalının girişinde koruma olmamasından şüphelenerek korunun arka tarafından girmeyi uygun görmüşler, sonrasında da Yağız'ın çok önemli olan o desteği vermişlerdi.

Mira'nın kuzenleri Kuzey, Baran ve Hazar da yanlarındaydılar. Kuzey uzmanlık alanı olmasa da, Yağız'ın avukatlığını üstlenerek işleri onun için kolaylaştırmıştı. Ve şimdi gecenin bu saatinde ancak dönüyordu. Mira'yla gün içinde hiç konuşamamış, yalnızca Arif'ten nasıl olduğu bilgisini almıştı.

Oğlunun odasının kapısını aralayıp içeri girdi. Miniği mışıl mışıl uykudaydı. Ellerini başının iki yanına doğru açmış, pembe dudaklarından sessiz nefesler alıyordu. Yağız şükretti. Nihayet her şey bittiği ve oğlu şu anda yakınında olduğu için Allah'a şükretti. Aksi halde... Düşüncelerinin dahi devamını getiremedi. Onu uyandırmamak için odadan çıktığında, kendi yatak odalarından çıkan kayınvalidesiyle göz göze geldi.

"Yağız..." diye fısıldadı kadın bakışlarında sonsuz bir endişe varken. "Hoş geldin, oğlum."

Yağız onun yanına yaklaştı. "Hoş buldum, anne," dedi tamamen içinden gelerek. Daha önce bu sözcüğü bu kadar açıkça dile getirmemişti.

Burcu ansızın kendisine sarıldığında gülümsedi. Kadının şefkatli elleri omuzlarının üzerindeydi. "Nihayet bitti her şey," dedi elini artık tamamen oğlu gibi gördüğü Yağız'ın yanağına koyarken. Onun kızı için yaptıklarından sonra, hakkında aksini düşünemezdi.

"Bitti. Sonunda... Artık rahat bir nefes alabiliriz."

Burcu başını salladı. Ardından aklı kızına gitmiş, onun bugün anlattıklarından sonra dile getirmeden duramamıştı. "Mira içeride," dedi anlayış bekler gibi Yağız'a bakarken.

"Ben bir bakayım."

"Yağız!"

"Efendim."

"Ona karşı anlayışlı ol, olur mu? Bugün çok üzüldü. Seni de üzmüş. Ama perişan oldu. Birbirinizi kırmayın artık."

"Merak etmeyin," dedi Yağız onun ellerine uzanıp üzerine saygıyla küçük bir öpücük bırakırken. "Onu kıracak bir şeyi asla yapmam."

Hemen sonra beklemeden içeri girdi. Mira camın önündeki koltukta bacaklarını uzatmış oturuyordu. Bakışları dışarıya çevrilmişti. Kapının sesini duyduğunda ona baktı. Mavi gözlerinde derin bir pişmanlık vardı.

Yağız, aralarında son olacak bir konuşma gerçekleştirmek üzere ona doğru adım attı. Mira ayaklarını koltuktan aşağıya sarkıtırken, Yağız çoktan gelip yanına oturmuştu. Genç kadın başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Bugün, onu bir daha göremeyeceğini sanmıştı. Üstelik o adamla boğuştuğunu, ellerindeki silahları görmek, Mira'yı hiçbir şeyin beceremediği kadar korkutmayı başarmıştı.

Elini onun sakallarına uzatıp gözlerini kapattı. "Yağız..." diye fısıldadı.

"İyi misin?" diye sordu Yağız hafifçe onun karnını okşarken.

"İyiyim. Sen varsan iyiyim." Derin bir nefes aldı. "Yağız, ben..."

Yağız onun konuşmasına izin vermedi. "Şşşt!" diyerek sözünü kesti. "Şimdi beni dinleyeceksin." Onun yüzünü kavrayıp kendine çekti. Ardından alnını alnına dayadı. "Her şeye katlanabilirim," dedi ifadesiz bir sesle. "Beni yapmadığım şeylerle itham etmene... Bıçak gibi keskin sözlerini üzerime savurmana... Yormana... Kıskanmana... Hatta güvenmemene...

Hepsine... Senden gelebilecek iyi ya da kötü her şeyi kabul edebilirim. Hiç önemi yok. Bağır, çağır, kinini kus, sana yaptığım şeyi hiç unutma, istersen beni her fırsatta suçla." Mira'nın dudaklarını bir şey söylemek istercesine açtığını gördüğünde, parmaklarıyla örttü. "Hepsine varım." Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Ama sadece yaşa!" Burnunu onunkine sürttü. "Çünkü seni hayatta tutmak için her şeyi yaptım, yaparım, razıyım. Bunu sakın unutma!"

Mira hıçkırarak onun kollarına atıldı. Sımsıkı sarılıp, erkeksi kokusunu içine çekti. "Özür dilerim," dedi gözyaşları onun boynuna akarken. "O laflar... Söylememeliydim."

"Açıklama istemiyorum, Mira. Anlıyorum. Zamanla bana yeniden güveneceğini biliyorum. Sadece... Seni bir daha asla bırakmayacağımdan emin olmanı istiyorum."

Mira onun kollarına sığındı. Sözlerini geri alamayacağının, kaypakça *onları söylemek istemedim* diyemeyeceğinin farkındaydı. Dudaklarından bir kez çıkmış, aklının ucundan geçmişti. Bunu değiştiremezdi. Ancak bundan sonra elinden gelenin fazlasını yapabilir, Yağız'a gözü kapalı güvenebilirdi.

"Seni seviyorum, Yağız," diye inledi. "Söz veriyorum. Bundan sonra asla şüphe duymayacağım."

Yağız gülümseyerek onun dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Tek hamlede kucaklayıp yataklarına doğru ilerlerken, berbat bir günü geride bırakıyorlardı. Ancak ikisi de bundan sonra her şeyin farklı olacağını biliyor, kalplerinde hissediyorlardı.

Ertesi sabah, yüzüne vuran güneşle gözlerini açtı. Bakışları camın önündeki heybetli bedene odaklandığında, karşısında gördüğü manzarayla dudakları kıvrıldı. Yağız, dudaklarını Erim'in başına yaslamış, onu göğsünde uyutmaya çalışıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı uykulu sesiyle. Yavaş hareketlerle, karnına dikkat ederek yataktan kalktığında Yağız da ona dönmüştü.

"Günaydın." Erim'i sıkıca sarmaya devam ederek Mira'nın yanına geldi. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun?" dedi bir elini karısının karnına koyarken.

"İyiyim, Yağız. Artık iyi olmamam için hiçbir sebep yok." Bakışları yeniden pişmanlıkla doldu. "Sen nasılsın peki?"

Yağız onun alnına ufacık bir öpücük bıraktı. "İyiyim. Nihayet..." Başparmağını onun dudaklarında, çenesinde dolaştırdı. Az da olsa tadını alma isteğine karşı koyamayarak, dudaklarını dudaklarına sürttü. "Kuzgun gelmiştir," dedi genç kadının sıklaşan soluklarını hissederken. "Onunla tanışmak ister misin?"

"İsterim. Ama..." Mira, oğlunun keyfini kaçırmadan elini kocasının sakallı yüzüne uzattı. Gözlerini kapatıp dudaklarına yaklaştı. "Öncesinde istediğim başka bir şey var."

"Neymiş?"

"Öp beni!" diye fısıldadı inleyen bir tonlamayla. Parmak uçlarında yükselip bir nefes kadar yakınına geldi.

"Öpersem... Devamını getirmek isterim," dedi Yağız boğuk bir sesle.

"İşte. Sana engel olan mı var?"

Yağız dudakları kıvrılırken ona yaklaştı. "Engel olsa kaç yazar? Aşmadığım engel kalmadı benim." Onun alt dudağını hafifçe kıstırdı. Ardından karısının inleyişini işittiğinde, dayanamayarak öpücüğünü derinleştirdi. Daha fazlası için yanıyordu. Ancak bugün evin kalabalık olacağını kendisine hatırlatıyor, kısacık kaçamakların yetmeyeceğini çok iyi biliyordu. Dilini onun ağzının derinliklerine kaydırdığında, kendi boğazının derinliklerinden gelen hırlayışla aynı anda kapının çalındığını duydu. "Kahretsin!" diye tısladı ondan zorlukla ayrılırken. Alnını alnına dayadı. "Evet?" diye seslendi kapının

ardındaki kişiye doğru. Mira'nın dağılmış görüntüsü parmaklarının ucundayken, her şeye boş vermeye çok yakındı.

"Misafiriniz vardı, Yağız Bey," dedi hizmetçilerden biri.

"Tamam. İniyoruz," diye yanıtladı. Kuzgun'un geldiğini biliyordu. Mira'nın pembeleşmiş yanaklarla nefesini düzenlemeye çalıştığını fark etti. "Başladığım şeyi bitirememekten nefret ediyorum!" dedi sertçe. "Ama bu gece... Elimden kurtulamazsın."

"Kurtulmak istediğimi sanmıyorum. Bana istediğin şeyi yapabilirsin."

Mira'nın kışkırtıcı bir tavırla söyledikleri karşısında bakışları kararadı. "Yapacağım. Durmam için yalvaracaksın!" Derin bir nefes alıp, dudaklarını onun boynuna bastırdı. "Hadi şimdi giyin. Ben de Kuzgun'u karşılayayım."

Genç kadın başını sallayıp, onun kucağında Erim'le kapıya doğru ilerleyişini izledi. Bir an durup dudaklarını dişledi. "Yağız!" diye seslendi. Adam arkasına döndüğünde, elini karnında dolaştırdı. "Hani... Dün gece dedin ya... Sadece yaşa diye..." Yutkunmaya çalıştı. "Bu... Sadece sen yanımdayken mümkün. Sen olmazsan nefes bile alamam."

Yağız birkaç adımda yeniden onun yanına geldi. "Ben hep buradayım, Mira'm. Gitmeye, seni bırakmaya, sensiz kalmaya hiç niyetim yok." Onun neşesini yerine getirmek istercesine güldü. "Hem... Seni dışarıdaki aç kurtlara bırakır mıyım sanıyorsun?"

Mira, "Bırakmazsın," diyerek kıkırdadı ve kocasına sokuldu. Bu adamın her şeyini delirircesine seviyordu. Kıskançlığına, sertliğine, dediğim dedik hallerine tapıyordu. Bir daha asla dünkü gibi davranmayacağını kendisine hatırlatıyor, Yağız'ın dünyanın en mutlu erkeği olması için her şeyi yapacağını biliyordu.

Günler mutluluk, huzur ve tarifsiz bir aşkla geçip gitmiş, zaman zaman Mira'nın duygusal atakları, alınganlıkları baş gösterse de, bu onları etkilememişti. Bir daha yaşadıkları o cehennemi andıran günü hiç açmamışlar, tamamen geride bırakmışlardı. Mira'nın aşermeleri sıklığını azaltmıştı. Doğal olarak Yağız da artık rahat bir nefes alıyordu. Karnı her geçen gün daha da belirginleşen Mira ise, Yağız tarafından sevilmenin, ilgi görmenin tadına varıyor, oğluyla, kocasıyla, doğacak ve hâlâ cinsiyetini öğrenmemekte inat ettiği bebekleriyle mutlu günler geçiriyordu.

"Doğum günüyle sen uğraşmayacaksın, Mira. Kafede bir sürü insan var. Onlar becerebilirler."

"Ama bu oğlumuzun ilk doğum günü," dedi genç kadın gözleri dolu dolu. Bakışlarını halının üzerinde oturup önündeki oyuncak ayıcıkla oynayan oğullarına çevirdi. Gözlerine şefkat yüklenirken, geçen yıl bu zamanlarda yaşadığı duyguları anımsamadan edemedi. Ne zor günlerdi... Erim'in, Yağız'ın Mira'ya evlenme teklif ettiği günde doğması, genç kadın için fırtınayı andıran bir sarsıntıyı ifade etmişti. "Hem bu... Çok özel bir gün, Yağız. Pastasını ellerimle yapmak istiyorum."

"Biliyorum. Sadece senin yorulmanı istemiyorum."

"Merak etme, çok yormayacağım kendimi. Söz veriyorum. Hem... O gün... Bizim için de özel..." dedi gülerek.

"Benim için seninle yaşadığım her gün özel. Kutlamaları tek bir güne sığdırmaya çalışmak anlamsız."

Mira onun öküzlüğüne kaşlarını çattı. Allah'ın odunu, böyle şeylerden ne anlardı?

"An-ne!" diye seslenen minik oğluna döndü.

"Oğlum..." diye yanıtladı kızgınlığını bir kenara bırakarak. "Tatlı miniğim..."

Erim emekleyerek annesine doğru ilerledi. Arada yorulup poposunun üzerine oturarak dinleniyor, sonra emeklemeye devam ediyordu. Gamzelerini ortaya sererek sevimli bir şekilde

gülümseyip, annesinin karnına doğru yaklaştı. "Anne..." diye şakıdı yeniden. Boğum boğum ellerini annesinin şişkin karnına koydu. Babasından gördüğü şekilde kendince okşamaya çalıştı. "Be-be..." dedi o sevimli ses tonuyla.

"Evet, anneciğim. Bebek... Kardeş varmış orada." Mira ona kıkırdadı. Ancak tombik paşanın sevimlilik gösterisi bitmiş gibi değildi. Daha birkaç gün önce öğrendiği hareketi annesinin karnında da uygulamak istemişti. Annesinin karnına değen minicik, pespembe dudakları, kardeşine ilk öpücüğünü vermişti.

Bu hareket karşısında Mira ve Yağız'dan yükselen kahkaha, minik Erim'i de güldürdü. Babasının eline uzanıp kalkmak istediğini belli etti. Henüz yalnızca birinin yardımıyla ayakta durabilse de, bu isteği yakında ayaklanıp yürüyeceğinin göstergesiydi.

"Gel bakalım, aslan parçası!" diyerek onu kucakladığı gibi omzuna aldı Yağız. Tıpkı Erim'in sevdiği gibi omzunda tutarak birkaç saniye koşturdu. Dört bir yanda Erim'in insanın kalbini saf bir mutlulukla dolduran kahkahaları yankılanıyordu. Mira ise tıpkı hayallerindeki gibi, eli hafifçe karnını okşayarak içinde günbegün büyüyen bebeklerini hissediyordu. Çektiği tüm acılar, hissettiği o yalnızlık kokan günler tamamen geride kalırken, bir daha aynı şeyleri yaşamayacağını artık biliyordu.

"Yoruldun mu, Mira'm?" diye sordu Yağız endişeyle. Elinden gelse onu yerinden kıpırdatmaz, doğuma kadar en kuytusunda saklardı.

"Yorulmadım, Yağız. Annemlerle kızlar buradaydı zaten. Bana yapacak pek bir şey kalmadı. Pastanın bile bir tek şeker hamurunu yaptım."

Gülümsedi. "İstediğin gibi oldu mu pasta?"

"Evet! Harika bir prens pastası oldu. Bayılacaksın."

"Ben senin elinin değdiği her şeye bayılırım."

Geniş salonda yankılanan kahkahalar ikisini birbirinden uzaklaştırdı. Tüm ailenin, Mira'nın neredeyse tüm kuzenlerinin orada olması eve neşe getirmişti. Bir tek belli aralıklarla görüşmeye devam ettikleri Kuzgun gelememişti. Yağız onun yurtdışında olması gerektiğini söylemiş, adamın hediyesini İstanbul'a döndüğünde vermek istediğini de eklemişti.

Genç kadın kıkırdayarak babasının yanına yaklaştı. Babası, Bengi ve Sidar'ın ilişkisini koz olarak kullanıp amcasından intikam alıyordu. "Baba, uğraşmasana amcamla!" dedi babasının oturduğu koltuğun kenarına sıkışmaya çalışırken. Ancak kadınların hepsi panikle doğruldular.

"Allah aşkına! Ne yapıyorsun, Mira? Bu halinle koltuk kenarına ilişmeye çalışmak nedir, anneciğim?"

"Annem, sakin ol. İyiyim ben."

Demir oturduğu koltukta biraz yana kayarak kızına yer açtı ve kolunu kaldırarak yanına çağırdı. Mira onu ikiletmedi. Babasının kollarının arasına mırıldanarak sokuldu. Saçlarının arasına bırakılan ufacık, şefkat ve sevgi dolu öpücüğü hissettiğinde içi mutlulukla doldu. Başını kaldırıp babasının gözlerine baktı. "İyi misin, babacığım?"

"Ben iyiyim, güzelim. Asıl sen iyi misin?" diye sorarak iri elini kızının her geçen gün daha da belirginleşen karnına uzattı. Hafifçe okşadı o şişkinliği.

"Çok iyiyim, baba. Çok da mutluyum."

Demir onu kollarında sımsıkı sarıp şakağından öptü. Ardından bakışlarını Yağız'ın üzerine çevirdi. Genç adamın da gülümseyerek onları izlediğini fark ettiğinde, aralarında artık ikisinin de alıştığı bir bakışma süregeldi. Bu, Demir için bir teşekkür anlamına geliyordu. Kızını mutlu ettiği, gözlerindeki hüznün yerine yeniden o ışıltıları koyabildiği için... Ve Yağız için de aynı şeyi ifade ediyordu. İkinci bir şansı elde etmesine fırsat tanındığı, gerçek bir ailede olduğunu hissettirdikleri için...

"İyi ki doğdun, Erim! İyi ki doğdun, Erim! İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, mutlu yıllar sana..." ♫♫♪

Tombik Erim, küçücük ellerini birbirine çarpmaya, kendisine sevgiyle bakan kalabalığa alkış yaparak eşlik etmeye çalıştı. Tam o anda önüne gelen kocaman, üzerinde prens tacı bulunan pastaya bakakaldı. Gözleri kocaman açılmış, yanaklarındaki Mira'nın deli olduğu o çukurlar ortaya çıkmıştı.

"Beğendin mi pastanı, oğlum? Ne kadar güzel bir prens pastası, gördün mü?"

"Anne!" diye bağırırken, küçücük bir alkış daha koptu ufacık ellerinden.

Erim yüzü pastaya dönük bir şekilde kucağında oturmuş kollarını bacaklarını mutlulukla çırparken, Yağız diğer koluyla karısını sımsıkı sardı. Mira'nın kuzeni Naz'ın elindeki fotoğraf makinesinin flaşları patladı. Üçü aynı anda pastanın üzerindeki kocaman '1' şeklindeki mumu üflediler. Erim henüz üflemeyi beceremiyor olsa da, o sırada dünyanın en mutlu bebeğiydi. Ona yöneltilen sevgi ve o güne kadar gördüğü en ilgi çekici şey olan kocaman doğum günü pastası, tombik suratını güldürmeye yetmişti.

Bengi, "Al bakalım, Kol Boğumları Prensi..." diyerek, Erim'e aldığı küçük hediyeyi verdi. Onu ailenin diğer üyeleri takip etti.

Hediye faslı bitmek üzereyken, Yağız etrafına bakındı ve kendi hediyesini almak için ayaklandı. O sırada Buğra Amca'nın Sidar'a öfke dolu bakışlar attığını gördü. Sidar'ın da yerinde huzursuzca kıpırdanması üzerine gülümsedi. Anlaşılan, arkadaşının işi zordu. Ailede açıklanan Bengi ve Sidar ilişkisi, tek kızını elin adamına kaptırmaktan pek de hoşnut olmayan Buğra Amca tarafından anlayışla karşılanmamıştı. Geri kalan herkes, Bengi'nin ağabeyi Baran da dâhil, bu ilişkiye onay verirken, Sidar'ın müstakbel kayınpederinden 'evet'i koparması kolay olacağa benzemiyordu. Sidar, Kıbrıs'taki kumarhaneyi satmış ve oradan ciddi bir gelir elde etmişti. Hemen sonra Baran'la ortak iş yapacağını açıklamış, Yağız'ın da onunla ilgili

endişesi kalmamıştı. Baran'ın, kendine ait güvenlik şirketinde Sidar'a ortaklık teklif etmesi üzerine Bengi de rahat bir nefes almış, böylelikle ilişkileri herkese açıklanmıştı. O günden beri de sorunsuz devam ediyor gibi görünüyordu.

Yağız kendi hediyesini almak üzere salondan çıkıp, evin küçük bir odasına girdi. İçeride sürekli koşturan sevimli şeyi bir hamlede kucağına aldı. "Gel bakalım, kızım," dedi küçük yavru köpeğin başını okşayarak. Hızlı adımlarla yeniden kalabalığa doğru ilerledi. Kucağında tuttuğu köpek, Sarp'ın kucağındaki Erim'i görür görmez havladı. Ve tam da o anda Erim'in dikkatini üzerine çekmeyi başardı.

Sarp, kucağında yeğeniyle Yağız'a doğru yaklaştı. Herkes adeta nefesini tutmuş, yavru köpeğe karşı Erim'in vereceği tepkiyi bekliyordu. Bir süre Erim ve küçük köpek öylece bakıştılar. Golden Retriever cinsi, sarımsı renkteki köpek burnunu Erim'e yaklaştırıp, yumuk elini yavaşça yaladığında, Erim'in dudaklarından bir kahkaha döküldü. Ardından iki hece takip etti onu. "Hav-hav!"

Mira ve Yağız onun tombik yanaklarına öpücükler bırakırken, tüm aile onların mutluluğuna ortak oluyordu. Geride kalmış hüzün dolu günler ise artık kimsenin hatırında kendisine yer açamıyordu.

"Geleceğini düşünmemiştim, Naz," dedi Mira saatler sonra kız kıza mutfakta otururlarken. "Ama çok iyi ettin." Kuzenine sımsıkı sarıldı. "Çok özlemiştim.

"Bu kadar özleyen insan ziyarete gelirdi."

Mira kaşlarını çattı. "Ay, yok! Ben Amerika'ya falan gelmem! Ön yargılarım var o ülkeyle ilgili. Biliyorsun."

"Sahi... Arıyor mu o yelloz hâlâ?" diye seslendi bir diğer kuzeni Hazel. Hepsi Mira ve Yağız ilişkisindeki detayları biliyordu.

"Hayır. Zaten pek de yelloz sayılmaz," dedi Mira mahcup bir tavırla. "Ben biraz abartmış olabilirim."

"Nasıl yani?" diye sordu Larin gülerek. O da aile dostlarının kızıydı.

"İşte aralarında bir şey yokmuş. Hiçbir zaman da olmamış."

"Yellozlar hakkında yanılmazdık biz aslında," dedi Ela düşünceli bir tavırla. "Demek ki günahını almışız."

"Amaaan, neyse... Siz onu bunu bırakın da, bu Kuzey ve Selin neden gelmedi, ondan haber verin." Bunu soran Lila'ydı. Kaşlarını bilmiş bir tavırla indirip kaldırdı.

Mira gülerek yanıtladı. "Bilmiyorum. Bir şey söylemediler. Bir ara Selin'den neler olup bittiğini öğreniriz artık."

Hepsinin yaşları birbirine çok yakındı. Yalnızca Hazel onlardan biraz daha büyük sayılırdı. Mira'nın şehir dışında ve yurt dışında yaşayan başka kuzenleri de vardı. Ancak ne yazık ki onlar katılamamışlardı.

Kızların hepsi hayat doluydu. Bazıları geçmişte bir şeyler yaşamış, bazıları yaşamaya devam ediyordu. Bazıları ise, kendileri için hazırlanan mutluluğu bekliyor, gelmesinin çok uzun sürmeyeceğini tüm kalbiyle hissediyordu.

Gözlerini karısının üzerindeki, karnını belirginleştiren saten gecelikte dolaştırdı. Ardından kısacık kumaşın altından görünen incecik, upuzun bacaklara baktı. Aklında o bacakların kendi kalçalarına dolandığı görüntüler varken, onu kollarına çekip fısıldadı. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

"Sen bana böyle bakarken..." dedi Mira bedeninde onun sıcaklığını ve gücünü hissederken. "Emin oluyorum. Gözlerin öyle güzel bakıyor ki..."

Yağız üzerindeki siyah boxer sayesinde karısının tüm kıvrımlarını hissediyordu. Mira'nın teni kanını kaynatıyor, değdiği yeri adeta ateşe veriyordu. "Gel buraya," dedi ve yatağın

köşesine oturup onu da kucağına çekti. Kısa bir süreliğine arzusunu bastırmaya çalışarak, hemen yanlarındaki komodine uzandı. Çekmeceden kırmızı bir kutu çıkardığında bakışları onun güzeller güzeli yüzüne odaklanmıştı.

Kutuyu aralayıp içindeki muhteşem yüzüğü ortaya serdiğinde, Mira ellerini dudaklarına kapattı. Yağız ona dönen mavilerin hissettiği duygu yoğunluğuyla karardığının farkındaydı. Mira, "Yağız!" dediğindeyse, sesindeki şaşkınlığa karışmış mutluluk genç adamın kulaklarına ulaşmıştı.

Yağız onun teninin, kokusunun yakınlığıyla, eşsiz güzelliğiyle zorlanarak, "Ben..." dedi. "Hiçbir şeyi doğru yapamadım. Ne sana istediğin gibi bir düğün yaptım, ne de hak ettiğin güzellikte bir yüzük verdim. Gerçekleştirmekte zerre kadar zorlanmayacağım şeylerdi ama akıl edemedim. Yalnızca benim olduğunu, sonsuza kadar bana ait olacağını bilmek istedim. Senin tüm hayallerini göz ardı ettiğimi fark edememiştim."

"Benim tek hayalim sendin," diye fısıldadı Mira. Boğazı düğümlense de duraksamadı. Tüm bunları yaşayamamış olmanın eksikliği, onun yokluğunun yarattığı acıyla kıyaslandığında önemsiz kalırdı. "Ben yalnızca seni istedim, Yağız. Düğün ya da yüzük... Hiçbiri umurumda değildi. Âşık olduğum adamla evlenmek her şeye değerdi."

"Biliyorum, Mira'm. Ama tüm dünyayı ayaklarına sermek istiyorum," dedi Yağız ve onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Geçmişi hatırlatmamak için biraz daha bekleyecektim ama yine bencilliğime yenildim. Parmağının boş kalmasına tahammül edemedim. Bir kez daha... Bana ait olduğunu, benim soyadımı taşıdığını herkese göstermek istedim. Ve bunu tam da bugün yapmak... İki yıl önce sana evlenme teklif ettiğim günde bu yüzüğü parmağına takmak... Uzun zamandır planladığım bir şeydi." Yüzüğü parmağına usulca taktıktan sonra, çenesinden kavrayıp başını kaldırdı. Dudakları arasında yalnızca bir nefeslik mesafe vardı. "Bizi simgelesin bu yüzük..."

Dudaklarını onun kıvrılan dolgun dudaklarına arzuyla sürtüp, alt dudağını hafifçe kıstırdı. "Dünümüzü, bugünümüzü ve yarınımızı..." diyerek kendini çekmeye çalıştı ancak onun tadına karşı koymak olanaksızdı.

Mira'nın inleyerek "Aşkımızı..." deyişini duyduğunda, kendini tutmayı bıraktı ve tüm benliğini saran yakıcı tutkuyla dudaklarına kapandı. Saçlarını avuçlayıp onu kendine çekti ve dudaklarını araladı. Onun kucağında kıpırdandığını ve sıcaklığını sert erkekliğine bastırdığını hissettiğinde dişlerinin arasından tısladı. Ellerini dolgun göğüslerinde dolaştırdı, oradan kalçalarına uzanıp hazla avuçladı. Soluk soluğa dudaklarını ayırdığında, "Her şeyimsin..." diye fısıldadı. Mira'nın bakışlarında saf bir tutku, Yağız'ı deli eden o arzu vardı. Gözlerini ondan bir an bile çekmeden üzerindeki geceliğe uzandı ve adeta parçalarcasına çıkardı. Aklını oynatmasına sebep olan o kışkırtıcı beden, şimdi tam karşısındaydı. Altındaki minicik dantel külotun örtemediği kadınlığına dokunup, parmaklarını kenardaki aralıktan içeri kaydırdı. Hissettiği ıslaklıkla çıldırmış, dişlerini onun omzuna geçirirken sözcükler boğazından bir hırıltı gibi çıkmıştı. "Ölüyorum sana, kadın! Ölüyorum!"

Elleri onun bedeninde tutkuyla dolanırken, Mira'dan da aynı karşılığı görmek genç adamı çıldırtıyordu. Mira vahşi dokunuşlarını Yağız'ın kollarında, omuzlarında ve sırtında gezdiriyor, tırnaklarını hazla onun tenine batırıyordu. Kucağında kalçalarını kıvırdığını hissetmek Yağız'ın ağırdan alma çabalarını yerle bir ediyor, içindeki canavarı serbest bırakmasına neden oluyordu.

Seri bir hareketle onu yatağa yatırdı ve bacaklarının beline dolanmasını sağladı. Büyük bir istekle dudaklarına kapandı. Dolgun pembe dudakları arsızca kıstırdığında, Mira'nın elleri saçlarının arasına dalmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Yağız ondan hafifçe uzaklaştığında.

"Ben daha çok..."

"Sana doyamıyorum. Hiçbir zaman doyamayacağım."

Mira seksi bir şekilde gülümseyip, Yağız'ın sırtüstü yatmasını sağladı. Kucağına tırmanıp kasıklarının üzerine oturduğunda, adamın gözleri karardı. Engel olamadığı bir açlıkla Mira'nın dudaklarına saldırdı. Bedeninin tüm kıvrımları ellerinin altındaydı. Saniyeler sonra tutkunun ateşi onları esir aldığında, dünyada ikisinden başka kimse kalmamıştı.

Final





İstanbul'un yağmurlu akşamına birlikte adım atmışlardı. Tek bir amacı gerçekleştirmek üzere, çok uzaklardan gelip kendilerini bu ihtişamlı şehirde bulmuşlardı. Havaalanının önünde onları bekleyen arabaya binerlerken, adamların ikisinden de çıt çıkmıyordu. Kadın ise nedenini bildiği bir heyecan hissediyor, içi içine sığmıyordu. Ela gözleri mutlulukla parlıyor, akşamın karanlığına inat etrafına ışık saçıyordu.

Araba hareket ettiğinde, adamlardan biri pervasızca "Bize kızabilir," dedi. Sözlerine inat ses tonu rahat, başına gelebileceklere hazırlıklı gibiydi.

Genç kadın kıkırdadı. "Kızamaz. Arkamızı sağlama aldık."

Yanındaki adam, kadının elini tutup sevgiyle ona baktı. "Yine de bizi gördüğünde sevinmez ve ters bir tepki verirse üzülmeyeceksin. Söz mü?"

"Yağız öyle bir şey yapmaz!"

"Yaren! Lütfen!"

"Of! Tamam, Cihan... Söz veriyorum, üzülmeyeceğim," deyip burnunun dikine giderek devam etti. "Çünkü üzüleceğim hiçbir şey olmayacak."

Yakup, ikisinin çocuk gibi birbirlerine laf yetiştirmeye çalışmalarına güldü. Yaren'in bu hallerini gördükçe, Cihan'ın neden çocuk sahibi olamamanın eksikliğini hissetmediğini anlayabiliyordu. "Bizi gördüğünde şaşıracağı kesin. Özellikle de beni."

"Neyse, canım... Ben asıl Mira'yı merak ediyorum. Telefondaki hali çok cana yakın olsa da, karşı karşıya geldiğimizde nasıl olacağını görmek istiyorum. Bir de küçük ağayı tabii ki..." diyerek kıkırdadı. Mira'nın bu sözden hiç hoşlanmadığını

telefonda konuştuklarında anlamıştı. Ancak öyle tatlıydı ki, dudaklarından Yaren'e karşı olumsuz bir söz çıkmamıştı.

"Fotoğraflarını görmüştün ya!" dedi Yakup gülerek. Oysa o da içten içe gelinlerini ve yeğenini merak ediyordu.

"Fotoğrafla gerçek aynı olur mu hiç?" diyen Yaren, ellerini kucağında birleştirdi. Dakikalar sabırsızlık ve biraz da endişeyle geçip gitti. Nihayet ihtişamlı evin önüne yanaşıp açılan kapıdan girdiklerinde, oturduğu yerde dikleşti. Kapı üstlerine kapanırken, evin içerisinde ailesiyle birlikte olan adamın, bu gece geçmişiyle barışacağını tüm benliğinde hissetmişti.

Yağız salona girer girmez, bakışları camın önünde duran karısını buldu. Her bakışında güzelliğiyle büyülendiği kadın, yüzünde hafif bir gülümsemeyle kocaman olmuş karnını okşuyordu. Minik oğlu ise salonun orta yerinde, bir an oyuncaklarının olduğu yere oturuyor, bir an ayağa kalkıp sarsak adımlar atmaya çalışıyordu.

Gülümseyerek karısına yaklaştı. Ancak onun tedirgin olduğunu, beline sarılır sarılmaz irkilmesinden anladı. "Korkuttum mu?" diye fısıldadı. Kokusunu içine çekerken, pürüzsüz boynuna küçük bir öpücük bıraktı.

"Korkmadım." Mira, karnını saran iri elleri sımsıkı tuttu. "Havanın ne kadar yağmurlu olduğunu düşünüyordum. Dalmışım."

Başını arkaya, Yağız'ın göğsüne yaslayıp, huzurla gözlerini kapattı. Ancak aklında, içini kemiren iki şey vardı. Biri, dün geceden beri karnında ve kasıklarında hissettiği can yakan kasılmalardı. Zaman geçtikçe Mira'nın tedirginliği artmış, her saniyesini ellerini karnında dolaştırıp, bebeğini hissetmeye çalışarak geçirmeye başlamıştı. Bir diğer konu ise, birkaç gün önce yaptığı telefon konuşması ve onun sebep olacaklarıydı. Günler önce Arif'ten, Yağız'ın ablasının telefon numarasını almıştı. Yalnızca tanışma amaçlı olduğunu iddia etse de, Yağız'ı

geçmişiyle barıştırma isteğine engel olamamıştı. Üstelik bu, yalnızca telefon konuşmasıyla kısıtlı kalmamıştı. Dilini tutamayıp, onları İstanbul'a davet etmişti. Ancak şimdi, hem onlarla tanışmak için çıldırıyor, hem de Yağız'ın nasıl tepki vereceğini düşünmekten huzuru kaçıyordu.

"Yağız..." diye fısıldadı. Bir an bakışlarıyla oğlunu kontrol ettikten sonra kocasına döndü. "Ablan ve abinle hiç konuşuyor musunuz son zamanlarda?"

"Birkaç hafta önce konuştuk. Erim'in fotoğraflarını yolladım yine."

"Peki, biz ne zaman tanışacağız onlarla? Ne zaman doğduğun evi görebileceğiz?"

"Bilmiyorum." Yağız sıkıntıyla iç geçirdi. Mira'yı oraya, onlardan ve oğlundan ayrı kalmasına sebep olan topraklara götürmek, bu hayatta yapabileceği son şeydi. "Bebeğimiz bir doğsun. Şu anki tek önceliğim bu."

Mira tam o sırada yalının kapısına yanaşmakta olan arabayı gördü. Seri bir hareketle, hızlanan nefesini bastırmaya çalışarak kocasına döndü. "Hadi, oturalım. Ayaklarım ağrıdı," diyerek elini sıkıca tuttu. Onun dikkatinin tamamen kendisine yöneldiğinden emin olduktan sonra koltuğa oturdu. Odanın içinde Erim'in kendi kendine yarım yamalak konuşmaları, önündeki legoları birleştirmeye çalışırken kıkırdamaları duyuluyordu. Ancak oğlunun tatlı sesi, onu sakinleştirmeye yetmiyordu. Kalbi heyecan ve stresle deli gibi atıyor, üstelik bedenindeki tepkiler yalnızca bununla da kalmıyordu.

Bakışlarını Yağız'a çevirirken, terleyen avuçlarını yeniden karnına bastırdı. "Sevgilim! Bana aşağıdan içecek bir şey getirir misin?" diye sorarken, aklında kapıyı onun açmasını sağlamak vardı. Ancak çalan zili duymasıyla geç kaldığını anlamış, içindeki panik artmaya başlamıştı. "Ya da vazgeçtim. Masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su verir misin?" dediğinde, karnındaki ani kasılmayı hissettirmemeye çalıştı. Yağız saçlarına bir öpücük bırakıp kalkarken, Mira acısını geçirebilecekmiş

gibi karnını okşadı. "Şimdi değil, bebeğim. Şimdi olmaz!" diye sessizce fısıldarken, korkuyu iliklerine kadar duyumsamıştı.

Yağız, Mira'nın tatlı bir nazla istediği suyu getirmek üzere hareketlendi. Masaya yaklaştığında kendi kendine gülümsedi. Karısı, hamilelik boyunca bazen küçük bir kız, bazen cilveli bir kadın, bazen de kaprisli, hırçın bir sevgili olmuştu. Yağız ise onun her haline yeniden âşık olmaktan kendini alamamıştı.

Elindeki bardağa suyu doldurdu. O sırada merdivenlerden gelen ayak seslerini işitti. Az önceki zil sesini duyduğunda adamlardan biri olduğunu düşünmüştü ancak yukarıya çıkan adımlar yanıldığını göstermişti.

Mira, merdivenlerden gelen ayak sesleriyle dikleşti. Karnının ve kasılmalarının elverdiği ölçüde yavaşça yerinden kalktı. Tam o sırada kasıklarına giren ve neredeyse ikiye ayrılacağını hissettiren acıyla iki büklüm oldu. Erim'in kendisine baktığını fark ettiğinde, onu korkutmamak için zorlukla doğruldu. Ancak Yağız'ın koridora çevrilen bakışlarını ve bunun etkisiyle kaskatı kesildiğini gördüğünde, hissettiği ağrı genç kadına nefes aldırmıyordu. Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Dudaklarını ısırdığını, dilindeki kan tadını aldığında anlamıştı. "Şimdi değil!" diye fısıldadı bir kez daha. Ancak dayanamıyordu. Ağrısı saniyeler geçtikçe öyle artıyordu ki, dikkatini başka bir şeye veremiyordu. Erim'in "Anne," diyen sesini bile duymuyordu. Kalbi bedenini terk etmek ister gibi atıyor, ayaklarının titrediğini, bedenini tartamaz hale geldiğini hissediyordu.

Yağız karşısındaki manzarayla kaskatı kesildi. Baston yardımıyla yürüyen siluete bakarken, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Arkadan gelen iki kişiyi gördüğünde, gözlerinin ona oyun oynamadığından emin oldu. Tam "Abi! Abla!" demişti ki, arkasından gelen acı dolu inilti onu durdurdu.

Mira'nın koltuğun kenarından destek almaya çalışarak, "Yağız!" diye inlediğini duydu. Onun iki büklüm olmuş, bir eli karnında bir eli kasıklarında görüntüsüyle, beyninden

vurulmuşa döndü. Elinden düşen bardağın çıkardığı sesin, Erim'in ağlayışına karıştığını duyuyordu. Karısına doğru koşup onu sıkıca sardı. Erim'in çığlıkları arttığında, kapıda duran ablasına bağırdı. "Abla! Erim'i al buradan!"

Yaren neler olduğunu anlayamadan hızla yeğenine ulaştı ve onu kucağına alarak odadan çıktı. O sırada Cihan ve Yatini anlayıp Yağız'a seslendi. "Ben kapıdaki adamlara haber veriyorum."

Oysa Yağız, Mira'dan başka bir şeyi işitecek durumda değildi. "Mira'm!" diye fısıldadı zorlukla. "Bak bana! Gözlerime bak!"

Mira, "Yağız! Geliyor! Bebek geliyor!" diye bağırdı. Nefesi sıklaşmış, alnı çektiği acının kanıtı olan ter damlalarıyla kaplanmıştı. "Çok canım yanıyor," dediği anda Yağız onu kucaklamış, adeta uçarcasına odadan çıkmıştı.

"Tamam, Mira'm... Hemen hastaneye gidiyoruz."

"Erim! Erim'e baksınlar!"

Yağız merdivenlerden hızla inip, kucağında Mira'yla kapıya ulaştığında, "Emin ellerde o. Düşünme bunları," dedi. Erim'in bakıcısının kapıda beklediğini, arabaların ise hazırlandığını fark etti.

Karısını arabaya bindirirken, kalbi atmıyordu. Nasıl olup da ayakta durabildiğine, onun acıyla kasılan yüzünü gördüğünde son nefesini vermediğine şaşıyordu. "Süheyla Hanım! Erim size emanet!" dedi arabanın yanına gelen kadına. Adamlara dönüp, "Biriniz burada kalın!" diyerek Arif'in kullandığı arabaya bindi. Yaşadığı korku ve heyecanın etkisiyle, arkasında abisiyle eniştesini bıraktığını fark edemedi. Bir eliyle karısının elini sımsıkı tutarken, diğer elini karnına değdirdi. Dudaklarını mis kokulu saçların arasına bastırırken, onun çektiği acı adeta tüm benliğindeydi. "Mira'm... İyi misin?"

Genç kadın başını telaşla iki yana salladı. Konuşamıyor, çektiği acıyı anlatacak kelime bulamıyordu. Erim'in doğumunda

da böyle acı çekmiş miydi? Üzerinden bu kadar az vakit geçmiş olmasına rağmen hatırlamıyordu. Her his yeni ve daha şiddetli geliyordu. Tam o sırada tanıdık bir şey hissetti. Bacaklarına süzülen ıslaklık ve hemen ardından belinden kasıklarına vuran sancıyla, dudaklarından acı dolu bir çığlık firar etmişti.

Kulaklarına dolan sesle, Yağız cehennemi yaşadığını hissediyordu. Onun acı çektiğini gördükçe adeta ölüyor, bunun bir an önce sona ermesini diliyordu.

Mira "Suyum geldi, Yağız!" diye bağırdıktan sonra, Yağız ne yapacağını şaşırdı. Her konuda cesaretine hayran bıraktıran adam, yabancısı olduğu bir deneyimle karşı karşıyaydı.

"Arif, hızlı sür şu arabayı!" dedi dişlerinin arasından. Titreyen ellerini Mira'nın yüzüne uzattı. Onun solgun tenini gördüğünde, "Korkutma beni," diye fısıldadı.

"Canım çok yanıyor. İçimi oyuyorlar sanki. Bu kadar acı normal değil," diye inledi Mira. "Kesin... Kesin ters giden bir şeyler var."

Yağız bu sözleri duyduktan sonra, Arif'e esip gürledi. Karısının gözlerinin kapandığını, teninin iyice beyazladığını gördüğünde korku iliklerine işlemişti. Sözde Erim'in doğumuna şahit olamayışının eksikliğini, bu heyecanla bir nebze olsun dindirecekti. Ancak Mira'nın bu hali genç adamı mahvetmiş, beyninde dolanan korkunç düşünceler onu sonu olmayan bir uçurumun kıyısına itmişti.

Boğaz'ın kıyısındaki yalının kapıları hızla açıldı. Evden çıkanlar korkuyla arabalara bindi. Yol boyunca herkes sırasıyla aranmıştı. Bebeğin artık geldiği haberi ailedeki herkese ulaşmış, hastanede buluşmak üzere anlaşılmıştı.

Bir eliyle gözlerinden akan yaşları silen Burcu, kocasının elini tuttu. "Korkuyorum," diye fısıldarken, gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. Düşünmüyor, bu tek sözcüğün adamın

kalbini nasıl oyduğunu bilmiyordu. "Keşke tekrar yanında olabilsem," derken, artık hıçkırıklarına engel olamıyordu.

Demir, "Şşşt!" diye fısıldadı. Kalbinde aynı korkuyu hissederken, "Kocası var artık yanında. O elini tutuyor. Tıpkı bizim gibi, küçüğüm... Unuttun mu?" diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

Burcu başını salladı. Geçmiş hızla gözlerinin önünde belirirken, hiç unutmadığını anımsadı. Ancak hiçbir şey kızı için hissettiği endişenin üzerinde olamazdı. Erim'in doğumunda Mira'nın nasıl yıprandığını, narin bedeninin nasıl zor toparlandığını hatırladıkça bu korku devleşiyor, Burcu'ya nefes alacak yer bırakmıyordu. Ancak kızının gücünü biliyor, onun da tıpkı kendisi gibi iyi olacağından şüphe duymuyordu.

Hastanenin acil girişinden geçtiklerinde, yolda haber verdikleri doktorları Mira'nın başındaydı. Bir başkası, çoktan sedyeye alınan Mira'nın durumunu kontrol etmeye başlamıştı. "Bilinci yerinde!" diye bağırdı yanındaki hemşirelere.

Mira'nın doktoru, "Tansiyonu çok düşük," dedi hızlı adımlarla sedyenin yanından ilerlerken. "Hemen sezaryene alacağız."

Yağız onların yanında koşar adımlarla ilerlerken, bakışlarını Mira'nın üzerinden bir an bile ayırmıyordu. "Ters bir şey yok, değil mi?" diye sorduğunda, hemen olumlu bir cevap almak istiyordu.

"Biliyorsunuz, doğum sezaryen olacak, Yağız Bey. Son kontrolümüzde konuşmuştuk." Doktor, Yağız'ı yatıştırmak istercesine devam etti. "Çok kısa sürecek. Endişelenmeyin."

"Doğumda ben de olabilecek miyim?"

Mira, yattığı sedyeden "Hayır!" diye bağırarak itiraz etti. O sırada çoktan bekleme odasına getirilmişlerdi. "İstemiyorum."

"Saçmalama, Mira!" diyerek karısının yanına gitti.

"Lütfen ısrar etme, Yağız. Kimseyi istemiyorum."

"Neden?"

"Ben..."

"Mira'm..." diye fısıldadı onun ne düşündüğünü anlayarak. "Her şey geçmişte kaldı. Kolay olmadığını biliyorum. Ama yanında ben de olacağım. Seni yalnız bırakamam. Bu defa olmaz."

"Peki..." Bedeni bir kasılmayla daha yoklanırken inledi. Gözlerini acıyla yummuş, ellerini karnında birleştirmişti. "Ama elimi hiç bırakma."

Dakikalar sonra birlikte ameliyathanenin kapısından girmişlerdi. Yağız'ı da hazırlayıp karısının yanında olması için içeriye almışlardı. Kalbindeki heyecanı bastırmaya, kendisini her şeyin yolunda gideceğine ikna etmeye çalışırken, Mira'ya lokal anestezi uygulanmıştı. Doktorun bakışları ve sakinleştiren sözleriyle her şey başlamıştı.

Zaman geçip giderken, Yağız karısının kulağına ona nasıl âşık olduğunu fısıldadı. Elini sıkıca tuttu, gözlerini bir an bile içini titreten mavilerden ayırmadı. "Her zaman yanında olacağım. Son nefesime kadar..." derken dudaklarını alnına bastırdı. Onun gözlerinden akan berrak yaşlarla, kalbi asla dinmeyeceğini bildiği o özlemle dolup taşmıştı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Mira gözleri Yağız'ın gözlerindeyken. "Sakın gitme. Bir daha sakın beni bırakıp gitme, Yağız."

"Asla!" dedi Yağız tek nefeste. Dudaklarını onun terlemiş alnına bastırdı, ardından kurumuş dudaklarına sürttü. Solukları birbirine karışırken, Mira'yı ilk gördüğü anı, onunla olan anılarını düşündü. "Seni bir kez daha bırakırsam, yaşayamam," dediği anda ameliyathanede yankılanan kısık çığlığa güldü.

"İşte! Bebeğimizle tanışın," diyen doktorun kollarındaki, pembe ve sırılsıklam ıslak bebeğe baktıkları anda, ikisinin de gözlerinden mutluluk gözyaşları döküldü.

Bir ağlama sesi... Feryat figan, muhtaç... Bir o kadar masum, bir o kadar güçlü...

"Kızımıza, merhaba deyin."

Mira'nın kucağına verilen, sürekli ağlayan, kanlı, ıslak ama dünyadaki en tatlı varlık...

"Kızımız..." diye fısıldadı genç adam ona parmağının ucunu bile dokundurmaya kıyamayarak. Dudaklarını karısının alnında, şakaklarında gezdirdi. Tıpkı onun gibi kendi gözlerinden de yaşların firar ettiğinin farkında değildi. Usulca kapattı gözlerini. İkisinin de nefesini içine çekti.

"Mira'm..." diyebildi nefes nefese. "Bir kız..."

Başını salladı genç kadın zorlukla. "Kız... Bizim kızımız... Yağız! Baksana şuna."

Bu sırada doktor yeniden işleme başlamış, Mira'nın dikişlerini tamamlamak üzere ilk hamlesini yapmıştı.

"Çok güzel, sevgilim. Bir melek gibi... Tıpkı annesi gibi."

Hıçkırdı genç kadın aniden. Bu anı öyle büyük bir hasretle yaşamak istemişti ki... Öyle çok arzu etmişti ki bu dakikaları Yağız ile tüketmeyi. Ve şimdi bunun gerçek olduğunu, dualarının kabul olduğunu bilmek dünyanın en mutlu kadını olmasına yetiyordu.

"Elimi tut," dedi düşünmeden. "Elimi tut. Hiç bırakma."

"Hiç bırakmam, Mira'm. Sizi ne olursa olsun, bir daha asla bırakmam."

Yağız nihayet üzerindeki hastane kokan kıyafetlerden kurtulup, ameliyathaneden çıktığında rahat bir nefes aldı. Kapıdaki telaşlı kalabalığı gördüğünde gülümsedi. "Bir kız..." dedi soru işaretleriyle yüklü bakışlar üzerindeyken. "Mira'ya benzeyen, dünya güzeli bir kız..." dediğindeyse istemsizce geçmişe gitmişti.

Mira'ya evlenme teklif ettiği günü, hayallerini süsleyen o görüntüyü hatırladı. Ancak etrafını saran kalabalık, kulağına çalınan tebrik sözcükleri, kahkahaya dönüşen kıkırdamalar anılardan sıyrılmasını sağladı. Sarp'ın kardeşten farksız

sarılışını aynı şekilde karşılarken, gözlerindeki yaşları kimseye göstermeden kuruladı. Ancak biraz ileride, abisi, ablası ve Sidar onun nasıl hislerle boğuştuğunu görmüş, anlayış ve gururla gözlerine bakmışlardı.

Dakikalar sonra Mira'nın odaya alınması ise müthiş bir telaş içinde gerçekleşti. Genç kadın yorgunluğun etkisiyle, etrafında olan bitenin farkında değildi. Ancak elinde Yağız'ın dokunuşunu hissedip, içine işleyen sesi kulağına çalındığında gözlerini açabildi.

"Mira'm..." diye fısıldayışı boğazını düğümlemiş, bu anı nasıl beklediğini aklından geçirmişti.

"Yağız..." derken, kendisini inanılmaz derecede bitkin hissediyordu. Dikişlerinin acısını henüz duyumsamıyor ama birkaç saat sonra o zorluğun da ekleneceğini biliyordu. Ancak hiçbir güçlüğü umursamıyor, yalnızca kızını sağlıkla dünyaya getirmenin mutluluğunu yaşıyordu.

"Buradayım. Yanındayım."

"Buradasın," diye fısıldadı Mira. Boştaki elini kocasının sakallarında dolaştırdı. "Bu kez yanımdasın."

Yağız karısının dudaklarına küçük bir öpücük bırakmak üzereyken, kapının açılmasıyla duraksadı. Mira'nın hafifçe güldüğünü görmüş, onun mutlu olduğunu bilmek adamı rahatlatmıştı.

İçeri giren kalabalık anlatılamazdı. Bütün aile yanlarında, şen şakrak gülümseyerek bebeğin tatlılığını anlatmaya başlamışlardı.

"Mira'nın küçüklüğüne benziyor," dedi Sarp mutlulukla ve Ela'nın elini bırakarak kardeşinin yanına doğru ilerledi. Gözleri, Mira'ya her bakışında olduğu gibi şefkatle çevrilmişti. Usulca yanına oturup onu sevgiyle kollarına çekti. "Canım..." İpek saçlarını okşarken, "Hep çok mutlu ol. Sen mutlu ol ki, ben de gülümseyebileyim, olur mu? Tıpkı küçüklüğümüzdeki gibi," diye fısıldadı. Güçlü kollarında canının parçasını sımsıkı sardı.

"Seni çok seviyorum, abi. İyi ki varsın, iyi ki canımsın," dediğinde gözlerindeki yaşlar yol bularak akmaya başlamıştı.

Hemen yanlarında onları izleyen adamın bu görüntüyle göğsüne keskin bir ağrı saplandı. Yağız, onun ağlamasını istemiyordu. Gözlerinin mutlulukla ışıldamasını arzu ediyor, yüzündeki her hüzünlü ifadede canının yandığını hissediyordu. Onun gözyaşlarını nasıl dindireceğini düşünürken, içeri giren hemşire imdadına yetişti. Kucağında taşıdığı minik bebek ise herkesi gülümsetmişti.

"Eveeet! Çok acıkmış bir pamuk prenses getirdim size," dediğinde herkes anlayışla odadan çıktı. Yeniden yalnız kalmışlardı.

Mira, bakışları parıldarken, özen ve şefkatle kızını kucağına aldı. Küçük meleği anne sütünü ilk kez tadacak, o tarifsiz bağ ilk kez kurulacaktı.

"Nasıl emzireceğinizi biliyorsunuz, değil mi? İlk değildi."

Mira hafifçe başını salladı. Gülümseyerek "Biliyorum," dedi.

"O zaman sizi yalnız bırakayım, rahat edin."

Hemşire odadan çıktığında, üzerindeki, Yağız'ın evden getirttiği saten pijama üstünün düğmelerini açtı. Kızının başını koluyla destekleyip, minicik dudaklarıyla göğüs ucunu bulmasını sağladı. Onun beyaz tenine, dolgun yanaklarına, hafifçe açılan göz kapaklarının ortaya serdiği mavi gözlerine baktı. Bir tutam kahverengi saçını okşarken, küçük bebeğinin beslenmesi yalnızca birkaç dakikasını almıştı. Yorulduğu için hemen uykuya dalmış, emdiği göğsü bırakmıştı. Yakasını düzeltirken kucağında onu yavaşça kaldırdı ve yüzünü dudaklarına yaklaştırdı. "Cennet gibi kokuyor," diye mırıldandı onun mis kokusunu içine çekerken.

Yağız bakışlarını onun güzeller güzeli yüzünde dolaştırıp, "Sensin cennet," diye fısıldadı. Zorlukla yutkunmaya çalışarak ayağa kalktı ve minik bebeklerini yanlarındaki beşiğe bıraktı. Söyleyeceklerinin onları geçmişe götüreceğinin, üstelik

bunları daha önce hiç dile getirmediğinin farkındaydı. Ancak artık o hayali anlatmak için doğru zaman gelip çatmıştı.

"Seninle ilk birlikte olmaya başladığımızda, benim için her şey bir düşten farksızdı. Bir türlü yorumlayamadığım, anlamını bilmediğim bir rüyaydı. Büyülü gibiydi her şey. Gerçekliğine inanamasam da, uyanmak istemiyordum." Derin bir nefes alıp o parıltılı mavilere baktı. "Önceleri kabul etmekte zorlandım. Kendimi senden uzak tutmaya çalıştıkça, daha çok kapıldım. Farklı olduğunu, sana bir kez dokunduktan sonra başka hiçbir kadının bana o tutkuyu yaşatamayacağını anlamıştım. Ama bunu kabullenmek sersemletici, sarsıcıydı. Sonra... Günler seninle hayatımda benzerini yaşamadığım kadar muhteşem geçmeye başladı. Evimde seni gördüğüm, yatağımda kokunu bıraktığın o gün isteklerim değişti. Eve dönmek zorunda olmanı bile kabullenemiyordum. Gece gündüz benimle kalmanı, kollarımda olmanı, sıcaklığında uyuyup uyanmayı diliyordum. Oysa bağlanmaktan deli gibi kaçtığımı sanıyordum." Dudaklarını onun alnına hafifçe bastırdı. Zihninde beliren gecenin hayali, o anda bile Yağız'ın bakışlarını öfkeyle karartmayı başarmıştı. "Arkadaşının o partisinde, kafam allak bullak olmuştu. Seninleyken, sahiplenme duygusu beni zaten kör ediyordu. Ama o an... Resmen çıldırmıştım. Damarlarımda kan yerine kıskançlık geziniyordu sanki. O gece yaşadıklarımızdan sonra da, sadece benim olacağını, başka bir olasılığa izin vermeyeceğimi biliyordum. Tenine kokum sinmişti. Ellerim, sadece benim olacak bedeninde gezinmişti bir kere. Artık bir başkası parmağının ucuyla bile dokunamazdı."

"Senden başkasının olmaya hiç niyetim yoktu. O gece... Çok daha fazlası için deliriyordum, Yağız."

Yağız çapkın bir şekilde gülümsedi ve dudaklarını onun dolgun dudaklarına sürterek devam etti. "Tek günümü bile senden ayrı geçirmek istemediğim bir anda, kucağında bir bebekle gördüm seni. Yanındaydım. Sen... Kucağında ufacık

bir kız çocuğu tutuyordun. Ona gülüyordun, onunla sevgiyle konuşuyordun."

Şaşkınlıkla Yağız'a baktı. "İpek ablamın kızı mı?"

"Evet," diye yanıtladı Yağız gülerek. "O anda gözlerimin önünde bir hayal belirdi. Sen, bembeyaz bir evin bahçesindesin. Etrafın rengârenk çiçeklerle çevrili... Küçük bir kızın yanında diz çökmüşsün. Gözleri seninkiyle eş, saçları seninkiyle aynı... Onunla kahkaha atıyorsun. O hayal... Boğazımı düğümledi o anda. O hayali bebek beni dağıttı. Bir tek benden çocukların olmalıydı. Bir başkasının sana dokunması, seninle sevişmesi, sana karım demesi imkânsızdı. Üstelik tüm bunları düşünmek, asla sensiz yapamayacağımı, benim hayalimin de sen kokan bir çocuk olduğunu kanıtlamıştı."

"Ben... Bilmiyordum, Yağız. Daha önce hiç anlatmamıştın," derken elini adamın yanağına koyup, dudaklarının kenarını okşadı.

"Neden anlatmadığımı bilmiyorum. Ama şu an, bunun için uygun zamandı. Sen yanımdasın. Bana yine eskisi gibi gülüyorsun. Hayalimiz, benim hayalim olan bebeklerden biri, bana benzeyen oğlumuz evde bizi bekliyor. Senin minyatürün olan kızımız kucağında... Daha ne isteyebilirim, Mira? Bu hayatta daha fazla nasıl mutlu olabilirim?" Sorusunun yanıtını beklemeden karısının dudaklarına uzandı. Alt dudağını hafifçe kıstırdı. Hamilelik nedeniyle uzak kaldığı, özlemiyle delirdiğinden, bir nefes uzağındaydı. Mira'nın ağzına doğru inlediğinde bedeni sertleşti ve Yağız ondan soluk soluğa ayrıldı. Alnını alnına dayarken, iri elleri Mira'nın saçlarında ve boynunda dolaştı. Parmaklarının ucunda, Mira'yı da yakmak için çıldıran bir ateş vardı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Benden vazgeçmediğin, beni beklediğin, Erim'i tek başına dünyaya getirecek kadar güçlü olduğun için teşekkür ederim."

Mira işittikleriyle sarhoş olarak yüzünü Yağız'dan uzaklaştırdı. Ancak bakışlarını, onun tutkuyla koyulaşan ve enfes bir aşkla bakan gözlerinden çekip alamadı. Dudaklarını adamın

boynuna bastırırken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Asıl ben teşekkür ederim. Beni delicesine mutlu eden aşkın için. Çocuklarımın babası olduğun için. Bana... Geri döndüğün için."

Mira'nın gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüğünde, odadaki hüzünlü havayı dağıtmaya çalıştı. "Meleğim, annen çok sulu gözlü oldu. Mutluyken bile ağlamayı başarıyor."

Mira kıkırdayarak kocasına sokuldu. "Sen bana böyle güzel bakarken, beni böyle güzel severken, mutluluktan aklımı kaybetmediğime şükretmelisin."

"Ben seni ilk gördüğüm anda kaybetmiştim. Tüm iradem, mantığım, o sözde kararlılığım beni terk etmişti."

"Hiç de öyle değildi," dedi Mira gülerek. "Arkanı dönüp gitmek için fırsat kolluyordun."

"Arkamı dönsem de gitmeyi başaramıyordum. Öyle büyülenmiştim ki, gözümü kapattığım anda bir başkasının olacaksın diye kafayı yiyordum."

"Ama senin oldum," diye inledi Mira ellerini adamın göğsünde dolaştırırken.

"Başka kimsenin olamazdın!" dedi Yağız adeta hırlayarak. Dudaklarını arsızca dişledi ve hemen ardından emdi. "Nefes aldığım sürece, başkasının senin hayatına girmesine asla izin vermezdim," dedikten sonra dudakları yeniden, bu kez daha vahşi bir tutkuyla birleşti. O andan itibaren aşk ikisini de esir almış, kötü günlerin tümü etkisini kaybetmişti.

Hastanede geçirdikleri iki gün boyunca ziyaretçileri eksik olmamış, ailenin üyeleri sırayla yanlarına gelmişlerdi. Yağız ablasını, eniştesini ve abisini Mira'nın davet ettiğini öğrenmiş, bir kez daha onunla ödüllendirildiği için Allah'a şükretmişti. Onun kalbinin iyiliğine, masumiyetine, her şeyine deliler gibi âşıktı. Üstelik aklını başından alan o tutku ve karısının kışkırtıcı dişiliğiyle, Yağız son nefesine kadar ona tapacağını düşünmeden edememişti.

"Oğlumu çok özledim," dedi Mira, arabada kucağındaki kızını uyutmaya çalışırken.

"Biliyorum, sevgilim." Elini onun saçlarına uzatırken gülümsedi. "O da seni çok özledi. Eve her gidişimde *anne* deyip durdu."

"Acaba nasıl tepki verecek?"

"Çok küçük daha, Mira'm. Bir tepki vereceğini sanmıyorum. Ben yine de Süheyla Hanım'a haber verdim. Bebeği hızlıca odasına götürecek. Böylece daha iyi özlem gidereceksiniz."

"Haklısın. Erva nasılsa her şeyden bihaber, sadece emmekle ilgileniyor," dedi Mira gülümseyerek. Kızının isminin Erva olmasını isteyen Yaren halasıydı. Mira da öncesinde cinsiyetini öğrenmemekte inat ettiği için uygun bir isim düşünememiş, bu işi doğumdan sonraya bırakmıştı. Ancak Yaren, Erva isminin anlamının *'çok güzel'* demek olduğunu söylediğinde, hiç düşünmeden kabul etmişti. Kollarında tuttuğu minik, pamuk tenli bu varlığın çok güzel olduğundan, ismini layıkıyla taşıyacağından şüphe duymamıştı.

Yalıya ulaşıp demir kapıdan içeriye girdiklerinde, evin çalışanları onları kapıda karşıladı. Arif, şoför koltuğundan inerek kapıları açtı. Önce Yağız indi, ardından Mira ile kızının inmesini sağladı. Ablası ve eniştesi de onları kapıda bekliyorlardı. Mira onlardan Erva toparlanana kadar gitmeyecekleri konusunda söz almış, bebekler konusunda ihtiyacı olduğunu söyleyerek onları ikna etmeyi başarmıştı. Yağız onun, ailesinin gönlünü hoş tutmak için çabaladığını anlamış, bundan fazlasıyla hoşlandığını saklayamamıştı.

Merdivenlerden hep birlikte çıkarlarken Erva, halasının kucağında gayet rahat görünüyordu. Mira annesiyle babasının da arkalarından yalıya geldiğini duyduğunda gülümsedi.

"Yenge! Burcu Anne'yle Demir Baba geldi," diyen genç korumaya gülümsedi. Artık iyiden iyiye bir aile olmuşlar,

korumalarla, Süheyla Hanım'la ve Arif'le benzersiz bir ilişki kurmuşlardı.

Annesi ile babasının gelmesini beklemeden yukarı çıkmaya odaklandı. Aklında yalnızca oğluna kavuşmak, onun tatlı gamzelerine öpücüklerini bırakıp, anne deyişlerini duymak vardı. Sabırsızdı. Yürüyüşünü hızlandırmış, kendini zorlamaya başlamıştı.

"Mira! Yavaş, ablacığım! Dikkat et dikişlerine!"

Yaren'in uyarısıyla dikişlerini hatırlayınca yavaşlayıp mahcup bir şekilde gülümsedi. "Çok özledim oğlumu. Ne yapayım?"

Yaren karşısındaki bu gencecik, sevgi dolu, yüreği kocaman anneye anlayışla baktı. "Tamam, canım benim. Hadi sen git. Ama Erim'i kucağına alırken dikkat et, olur mu? Ben de Erva'yı yatırayım yatağına."

"Çok sağ ol, abla," diye yanıtlarken, elini kendisine yetişen kocasının avucuna bırakıp salona doğru ilerledi. Oğlunun sesini duyuyordu. Tatlı mırıldanmaları kulağına çalınıyor, durmadan, "Hav-hav" dediğini işitiyordu. Ardından yarım yamalak konuşmasıyla, "Çi-let!" deyişine kıkırdıyor, bunun köpeğini özleyişinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Salona girdiğinde oğlunu yerde oynarken buldu. Yağız hızla oğluna uzandı ve onu kucaklayıp Mira ile birlikte koltuklardan birine kuruldu.

Erim, Mira'yı görür görmez, "An-ne..." dedi mırıl mırıl ve yumuk kollarını boynuna uzattı.

"Dikkat et, oğlum!" diyen Yağız'a yalvaran bakışlarla baktı genç kadın. "Bir şey olmaz, Yağız. Kucağıma alayım, ne olur!" derken çoktan onu kucağına çekmiş, tombik yanaklarına öpücüklerini bırakmaya başlamıştı. "Oğlum... Anneyi mi daha çok özledin, Çilek'i mi?"

"Anne... Çilet..."

"Evet, anneciğim. Çilek. Oynayamadın mı köpüşünle bugün? Özledin mi onu? Ama ben de çok özledim seni," derken

dudaklarını Erim'in boynuna, gıdısına sürtüyor, mis kokusunu içine çekiyordu. Odada ikisinin kıkırdayışları yankılanırken, yanında oturan, onları gülümseyerek izleyen adama enfes bir manzara sunuyordu. "Çok özledim hem de, Erim. Sen özlemedin mi anneyi?"

"Öz... dim..." diyen Erim'in hecelerinden sonra Mira'nın şen kahkahası duyuldu.

"Özlemiş annesini benim tatlı oğlum. Annesi de onu çok severmiş, hep özlermiş," deyip bakışlarını Yağız'a çevirdi. "Yanındayken bile özlermiş. Tıpkı babasını özlediği gibi..."

Alnına değen dudaklarla gözleri kapandı. Bundan daha mutlu olamayacağını düşünüyordu. Yanılacağını, çok daha fazlasının olabileceğini, Yağız'la geçirdiği aşk, mutluluk, tutku ve huzur dolu yıllar sayesinde anlayacaktı. Onların çilek kokulu aşkı, tazeliğini her daim koruyacaktı.

Yıllar sonra...

"Sana inanamıyorum, Yağız!" diye bağırdı. Çantasını toplarken, ellerini sinirle saçlarının arasından geçirerek dolaşan adama bakmamaya çalışıyordu. Yalnızca kendi kızgınlığına odaklanmış, Yağız'ın da öfkeyle dolup taştığını göremiyordu.

"Neye inanamıyorsun, Mira? Adam pasta ustası mı, manken mi, belli değil! Onunla çalışmana izin vereceğimi sanmıyordun herhalde!"

"Senden izin istediğimi hatırlamıyorum. Hem kim haber verdi sana?" Gözlerini kıstı. "Çalışanlarım bile seni mi tutuyor? Rüşvet mi veriyorsun onlara?" diyerek kararlı durmaya çalışsa da, Yağız karşısında tüm ihtişamıyla dikiliyordu. Öfkeyle koyulaşan bakışları üzerinde dolanırken, Mira'nın iradesini koruması zorlaşıyordu.

"Rüşvet vermeme gerek yok. Rica etmem yetiyor."

"Burada olan biteni sana yetiştirdiklerini itiraf ediyorsun yani..."

"Kimsenin bir şey yetiştirdiği yok, Mira! O adamın tipi, tehlikeyi görmeleri için yeterli. Böyle adamlarla çalışmana izin vermeyeceğimi artık onlar bile anladılar."

"Ama ben anlamıyorum. Neden bu kadar mantıksız davrandığını kavrayamıyorum. Uzun zamandır bir yardımcı aradığımı biliyordun. O adam elimdeki tek şanstı."

"Elin adamı senin şansın falan olamaz, Mira! Delirtme beni!" diye bağırdı Yağız ve onun kolunu tutup sertçe kendine doğru çekti. Kendisini bir kez daha bu denli kaybettiği için haksız olduğunu bilse de, adamın tipini gördüğü anda delirmişti. Kıskançlığın damarlarında kavurucu bir etkiyle aktığını hissetmiş, hisleriyle hareket ederek adama ihtiyaçları olmadığını açıkça söyleyivermişti. Pişman değildi ancak kendisini frenlemeyi ve haksız duruma düşmemeyi artık öğrenmesi gerekiyordu.

Mira hışımla kolunu çekti. Garsonlardan biri mutfağa girip, iş görüşmesi için bir bayanın geldiğini söylediğinde kendisine çekidüzen verdi. Bakışlarını Yağız'a çevirip sinirle, "İzin verirsen bir görüşme daha yapacağım," dedi.

Yağız bir şey söylemek üzere ağzını açtı. Ancak bakışlarını onun yüzünde dolaştırdıktan sonra arkasını dönüp hızla kafenin mutfağından çıktı. Arkasında bıraktığı kadının da öfkeli olduğunu kendisine hatırlatmış, bu konuyu baş başayken konuşmanın doğruluğuna inanmıştı.

"En son görüştüğün kadınla anlaştınız mı?"

"Evet. Pazartesi başlayacak."

Yol boyunca aralarındaki tek diyalog bundan ibaretti. Dakikalarca ağızlarını bıçak açmamış, araba yalının bahçesinde durduğu anda Mira duraksamadan inmişti. Yağız onun arkasından bakıp koşar adımlarla arka bahçeye gidişini izlerken, gönlünü nasıl alacağını bilememişti.

Bahçede onları karşılayan kalabalık, olan biteni unutmalarına biraz olsun yardımcı olmuş gibiydi. Tüm ailenin evlerinde toplanmış olması, şimdilik aralarındaki kavgayı bir kenara bırakmaları için yeterliydi.

Dakikalar sonra kadınlar kendi aralarında gülüşürken, Yağız gözlerini karısının üzerinden alamıyordu. Yalnızca onun ruh halinin nasıl olduğuyla, öfkesinden çok üzgün olup olmadığıyla ilgileniyordu. Öfkesini dindirebileceğinden şüphe duymuyor ancak gözlerinde hüzün görmeye dayanamayacağını biliyordu.

"Anladık, Yağız. Karını seviyorsun. Ama artık dünyaya dönsen diyorum."

Kuzey'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Ellerini bugün kaçıncı kez yaptığını bilmeden saçlarının arasından geçirdi. "Senin tuzun kuru tabii."

Kuzey kendisine engel olamadan güldü. "Eee, sen de akıllı olsaydın."

"Bu sefer farklı. Bana çok kızdı. Gönlünü almam bu kez zor görünüyor."

Sarp, duydukları dikkatini çekince "Ne oldu?" diye sordu. Bakışlarını biraz ileride kahkahalarla gülen karısından çekip Yağız'a yöneltti.

"Adamın teki kafeye geldi. Sözde iş görüşmesi için... Ama tipini görseniz, pasta ustasından çok mankene benziyor."

"Adamın yakışıklılığını mı kıskandın yani?" diyen Baran'a öfkeyle baktı.

"Kıskandım, ne olmuş?" diye homurdandı. "Gencecik, dünya güzeli karımı öyle bir herifin yanında çalıştıracak değilim. Sanki siz benden farklısınız da..."

"Ne yaptın peki? Mira sadece buna sinirlenmiş olamaz."

Derin bir nefes alıp, bir kez daha Mira'ya baktı. "Ona ihtiyacımız olmadığını, pozisyon için birini bulduğumuzu söyledim. Mira'ya fırsat vermeden de adamı yolladım."

"Bravo, Yağız! Biz seninle adam olmayız. Bizim oraların havasını suyunu atamadık bir türlü üzerimizden," dedi Sidar gülerek.

"Abarttım, biliyorum. Ama elimde değildi."

"Haksız olduğunun farkındaysan, git konuş," dedi Sarp net bir şekilde. "Sana karşı koyabileceğini sanmıyorum."

Yağız hafifçe başını salladı ve kucağında Erva'yla bahçeye açılan kapıdan içeri girip mutfağa geçen karısına baktı. Yanlarına gitmek üzereyken, kucağına atılan oğlunu kollarında sımsıkı sardı.

"Baba!" diyerek yanağına Yağız'ın kalbine doğru akan sıcacık bir öpücük bırakan Erim, gamzelerini ortaya sererek gülümsedi.

"Oğlum... Neler yaptınız bugün, aslanım?"

"Bugün kreşe bir adam geldi. Yelken hocasıymış."

Yağız, oğlunun sevimli bir şekilde konuşmasını dinlerken, "Eee?" diye sordu. Duyduklarıyla yerinde duruşunu dikleştiren ve Erim'in anlattıklarına kulak kesilen Sarp'ı görmüyordu.

"İki hafta sonra yelken derslerine başlayacakmışız. Ben de katılabilir miyim, baba?"

"Katılabilirsin elbette, oğlum." Ellerini onun saçlarının arasında dolaştırdı. "Ama önce ben bir araştırayım, Ela yengenle de konuşayım, olur mu?"

"Tamam," diyerek kucağına daha çok sokulan oğlunun başına küçük bir öpücük bıraktı. Erim artık beş yaşına yaklaşmıştı ve onun yaşındaki her çocuk gibi farklı etkinliklerin arayışındaydı. Bir gün resim yapma sevdası baş gösterirken, bir başka gün futbola ya da basketbola merak sarıyordu. Yağız bu durumun, asıl ilgi alanını bulana kadar devam edeceğini biliyor, onun her şeyden hevesini almasına izin veriyordu. Bunda onun fazlasıyla zeki ve sevgi dolu bir çocuk olmasının etkisi büyüktü. Yağız ona her türlü imkânı sağlayıp adeta dünyayı ayaklarına sererken, Erim yalnızca babasının sevgisiyle

ilgileniyordu. Yağız da ona ve kızına karşı beslediği, kalbinden taşan sevgiyi her an göstermekten vazgeçmiyordu.

Zekâsının ve tatlılığının yanında, oğluyla ilgili güldüğü, hatta fazlasıyla ilgilendiği başka bir konu daha vardı. Erim, okuldaki ya da etrafındaki hangi kızdan daha fazla hoşlandığına bir türlü karar veremeyen küçük bir kazanovaydı. Yağız da onunla her defasında dalga geçmeyi kendisine alışkanlık yapmıştı.

"Bugün hangi kız arkadaşınla kreşin kafesinde portakal suyu içtiniz bakalım?" diye sordu. Kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Hiçbiriyle içmedik!" dedi Erim tatlı bir öfkeyle.

"Neden?"

"Hepsiyle konuştuğum ve hepsinden aynı anda hoşlandığım için bana küstüler."

Bahçenin ortasındaki koltuklarda oturmuş adamlar kahkahalarını daha fazla tutamadılar. Son zamanlarda Erim'in çapkınlıkları sayesinde fazlasıyla eğleniyorlardı.

"Haklı değiller mi sence de?" dedi Hazar. "Aynı anda hepsini birden idare etmemelisin."

Erim babasının kucağında hafifçe doğrularak, annesinin kuzeni Hazar dayısına döndü. "Ama Hazar dayı, karar veremiyorum. Mesela Deniz'in gözleri çok güzel. Peri'nin de saçlarını seviyorum." Bir süre düşünüp devam etti. "Dila'nın da gülüşüne bayılıyorum. Nasıl birini seçebilirim ki?" Hazar'ın cevap vermesini beklemeden, babasının kucağından fırlayıp köpeğiyle oynamak için kendisini çağıran kuzenlerine doğru koştu.

"Vay be! Bir zamanların tombik paşasına bak sen!" dedi Kuzey ve Erim'in arkasından bağırdı. "İşin zor, dostum!"

O sırada Sarp ve Yağız oturdukları yerden kalktılar. Yağız az önce Mira'nın girdiği kapıya dönerken, Sarp da biraz ileride sohbete dalmış Ela'ya baktı.

"Bir sorayım bakayım! Şu kreşe gelen yelken hocası kimmiş neyin nesiymiş," dedi Sarp. Gözleri hafifçe kısılmış, hissettiği kıskançlık onu ele geçirmişti.

"Ben de Mira'ya bakayım," diyen Yağız da tıpkı Sarp gibi arkalarında bıraktıkları adamlara dalga konusu olmuştu.

Yağız mutfağa girmeden önce, çiçekleri sulayan Süheyla Hanım'a gülümsedi. "Ne yapıyorlar içeride?"

"Erva bugün çilekli tart yapacağım diye tutturdu. Birlikte Mira'nın tarifindeki tabanı yaptık ama devamını getirmeye korktu. Annemle yapacağım deyip bıraktı. İçeride onu tamamlıyorlar."

"Ben bakayım ikisine de," deyip gülerek içeri girdi ve hemen sonra mutfak kapısının eşiğinde durdu. Karşısındaki manzara kalbini saf, tarifsiz bir şefkatle doldururken, aralarındaki tatlı konuşmayı dinlemeye koyuldu. Küçük kızının yarım yamalak konuşmaları, bir zamanlar Erim'in olduğu gibi hepsini fazlasıyla güldürmeye yetiyordu. O anda da benzer bir sohbet yaşanıyor, Yağız duyduklarıyla kahkahalara boğulmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Tayt hamuyumuz hazıuuuyyyyy..." diyerek tatlı bir edayla bir elini beline koydu. Diğeriyle önündeki eğri büğrü tart tabanını gösteriyordu. Erva açık kahverengi saçları, masmavi gözleri, pembe dudakları ve gülen yüzüyle annesinin bir kopyası gibi duruyordu.

Mira kıkırdamasını bastırıp ciddi olmaya çalışarak, "Peki, Erva şefim... Sırada ne var?" diye sordu.

"Sıyadaaa... Kıyeması vay. Onu dökcez üstüne. Diy miiiiiii?"

"Evet, miniğim. Al bakalım, sen dök!" diyerek, krema kabını kızının minicik, tombik ellerine uzattı. Üç buçuk yaşında olan Erva, annesi gibi mutfakta vakit geçirmeye meraklı olduğunu kanıtlarcasına sürekli bir şeyler yapmak istiyordu. Bir gün kek yapma fikriyle karşısına çıkıyor, diğer gün börek yapmak için tüm şirinliğini kullanıyordu. Ancak isteklerinin

arasında çoğunlukla çilekli tart ağır basıyordu. "Aferin, bebeğim. Şimdi çileklerimizi dizelim bakalım!"

"Anne?"

"Efendim."

"Çiyekleyi dizeyken, öpüşmek mi geyekiyoy?"

Mira duyduklarıyla bir anda öylece kaldı. Nasıl cevap vereceğinin derdine düşmüşken, omzunu kapının pervazına yaslamış adam tarafından gülerek izlendiklerini fark edemiyordu. "O nereden çıktı, miniğim?"

"E siz babamla tayt yapayken hep öpüşüyoysunuuuz."

Genç kadının dudakları hafifçe, şaşkınlığın verdiği etkiyle açıldı. Ardından tek bir kelime edemeden kapandı. O sırada hemen arkalarından gelen gür kahkahayla, hem Mira hem de küçük Erva durdukları yerde sıçramıştı. Ancak minik kız annesine göre daha çabuk toparlandı. Babasına doğru hızla koşmasının ve kucağına, "Babacık!" diyerek atlamasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Meleğim... Bitmedi mi çilekli tart?"

"Bitti, baba. Çiyekleyini diziyoyduk."

"Hmm... O zaman biz çilekleri annenle dizelim, sen de Alin ve Berin'in yanına git, olur mu?" derken Yağız'ın dudakları arsız bir şekilde kıvrıldı. Bakışları tezgâhın önünde, elinde çilek kâsesiyle duran karısına odaklandı. Gamzelerini ortaya çıkaran bir gülüş atarken, Mira'nın kusursuz bedenini yudum yudum içercesine izlemeye başlamıştı.

"Nedeeenn? Yoksa siz annemle yine öpüşcek misiniz?"

Yağız'ın kahkahası ortalığı inletirken, Mira yanakları pembeye boyanmış bir şekilde öfkeyle konuştu. "Yağız! Gülüp durma, Allah aşkına!"

Genç adam kızını kucağından indirdi ve tombul yanaklarına küçük bir öpücük bırakırken kulağına fısıldadı. "Anneyi kızdırdık. Hadi! Sen doğru bahçeye! Ben de annenin gönlünü

alayım." Kızının dışarı çıkmasını sevgiyle izledi ve eğildiği yerden doğrularak bakışlarını karısına odakladı. Kendinden emin adımlarını ona yönlendirirken, Mira'nın geriye doğru adımlar atıp elindeki kâseyi bıraktığı gözünden kaçmamıştı. "Benden kaçıyor musun?" diye sordu. Kollarını onun vücudunun iki yanında sabitleyip, incecik bedeninin tezgâhla kendi bedeni arasına sıkışmasına neden olmuştu.

Mira yakınlıklarından etkilenmemeye, öfkesini canlı tutmaya çalışsa da, Yağız'ın aklını başından alan erkeksi kokusu burnundan içeri dolarken bunun zor olacağını biliyordu. Üstelik çarpık gülüşünün ortaya çıkardığı çukurlar iç geçirmesine, aralarında birkaç saat önce başlayıp hâlâ devam eden o sürtüşmenin bitmesi için fırsat kollamasına neden oluyordu. Ancak Yağız'ın sıcaklığıyla erimek üzereyken hızla toparlandı. Burnunu kendini beğenmiş bir havayla yukarı kaldırırken, benliğini ele geçiren öfke tutkusuna galip geliyordu. "Neden kaçacakmışım? Seninle konuşmuyorum ben!"

"Hâlâ mı? O tatlı öfke birazcık bile geçmedi mi?"

Yağız'ı itip sinirle kendinden uzaklaştırmaya çalışsa da, iri bedenini bir santim bile oynatamadı. "Tatlı öfke, öyle mi? Ciddiye almıyorsun yani bunu?"

Yağız bir eliyle onun incecik belini kavrayıp kendi bedenine bastırdı. Dudakları güzeller güzeli yüzüne bir nefeslik mesafedeyken fısıldadı. "Sence böyle bir şey mümkün mü? Seninle ilgili herhangi bir şeyi önemsemeyip, ciddiye almadığıma gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Mira başını hızla sağa çevirip onun dudaklarından kaçmaya çalıştı. Oysa hissettiklerini ve birbirlerine olan bağlılıklarını inkâr etmek imkânsızdı. Yağız'ın kendisini önemsemediğini asla düşünmüyor, onun aşkına, kalbinin kendisine ait olduğuna yürekten inanıyordu. Ancak kocasının kıskançlıkları ve çoğunlukla sergilediği despot tavırları genç kadını çıldırtıyordu.

"Sence yaptıklarım, seni ciddiye almayışımdan mı kaynaklanıyor?" diye sordu. Dudaklarını onun pürüzsüz, mis kokulu boynuna bastırırken, bedeni arzuyla çalkalanıyordu. "Önemsemiyorum seni, öyle mi? Ciddiye almıyorum öfkeni, hislerini..." derken dudakları usul usul Mira'nın teninde geziniyordu. Yağız yine burnuna dolan bu eşsiz kokunun çiçeklerden mi, yoksa Mira'dan mı yayıldığını anlayamıyordu. Ancak kollarındaki kadının çok daha güçlü bir uyarıcı olduğunu biliyor, parmakları ona dokunma isteğiyle adeta sızlıyordu.

"Yağız!" diye adeta inlercesine fısıldadı. Dudaklarının bıraktığı ıslak öpücükler, Mira'yı çoktan bulunduğu yerden uzaklaştırmıştı. Yalnızca Yağız'ın olduğu, sadece onu hissettiği, soluğuna ortak olduğu anlara doğru taşınmıştı. Nefes nefese, "Yapma!" dedi. Ancak Yağız, onun kollarından uzaklaşmasına izin vermemişti.

"Şşşt! Sen yapma! Uzaklaştırma beni kendinden. Bana bakarken o güzel yüzünü asma!"

"Ama sen de..."

"Sus! Sus, Mira! Sen ne dersen de, fikrim değişmeyecek. Ben seni, sana yakın olan her erkekten, kafene gelen her müşteriden, tenine değen her yabancı bakıştan kıskanmaya ömrüm boyunca devam edeceğim. Bu, engel olabileceğim bir şey değil. Böyle hissetmek elimde değil."

Genç kadın az önce zar zor uzaklaştırdığı bakışlarını yeniden onunkilere sabitledi. "Ama bana güvenmiyor musun, Yağız? Benim sana olan aşkıma inanmıyor musun?"

Yağız'ın dudakları kıvrıldı. Elleri onun belindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve ince ama kıvrımlı bedenini, ona olan yakınlığıyla kaskatı kesilmiş vücuduna tek hamlede bastırdı. "Sence bu sana güvenmediğimden mi? Sen kıskanırken, bana güvenmiyor muydun?"

"Tabii ki güveniyordum."

"O halde benimki neden farklı olsun? Sana bu hayatta herkesten çok güveniyorum ben. Sana, *senin sadakatine güveniyorum* bile diyemem. Bu cümleyi bile yakıştıramam ben ilişkimize. Kıskanıyorum yalnızca. Evliliğimizin üzerinden yıllar da geçse, hissettiklerimin şiddeti azalmıyor." Elini sol tarafına, kalbinin tam üzerine koydu. "Hatta aksine, her sabah gözlerimi şuram bir önceki günden daha dolu bir şekilde açıyorum."

"Ben de... Ben de senden farklı değilim ki," diye yanıtladı kocasını onun kollarına usulca sokulurken. Elini onun kaslı beline dolayıp sımsıkı sarıldı. "Sadece yalnızca senin olduğumu artık bil. Başka adamlar..."

"Benim olduğunu zaten biliyorum," diyerek sözünü kesti ve başka adamlardan bahsetmesine izin vermedi. "Asla! Asla başka adamlarla ilgili tek kelime etme! Son nefesimizi verene kadar sadece benimsin!" der demez onu sertçe kendine çekti ve dudaklarını sert bir kavrayışla sahiplendi.

Mira dudaklarının arsız, talepkâr ve yalnızca alan dokunuşlarla talan edilmesine izin verdi. Onun gücünü, bedeninin ihtişamını, dokunuşlarının sertliğini apaçık hissederken, alt dudağının vahşi bir şekilde ısırılmasıyla inledi. O sırada kolları çoktan Yağız'ın boynuna dolanmış, incecik parmakları gür saçlarının arasına yerleşmişti. Ancak Yağız aniden, nefes nefese kendisini ondan uzaklaştırmış, Mira'nın kısacık bir sürede kapıldığı öpücüğü yarıda kesmişti.

"Ömrümün sonuna kadar seni kıskanmaya devam edeceğim. Buna alışsan iyi edersin. İş için bile olsa, hiçbir zaman öyle bir adamla çalışman mümkün olmayacak. Bunu da kabullen artık!" diye hırladı.

Mira "Yağız!" diye kızgın bir şekilde ona bakmaya, söylediklerine itiraz etmeye çalışsa da, yeniden dudaklarına kapanan dudaklarla sözleri yarım kaldı. Ve Yağız'ın tek bir hamleyle onu kucağına alıp dudaklarını dudaklarından uzaklaştırmasına izin vermemesi, Mira için son noktaydı. Bahçede sohbetlerine devam eden kalabalık önemini yitirmiş, dünyada

yalnızca o ve Yağız kalmıştı. Kocası onu kucağından bırakmadan mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladığında adama iyice sokulmuş, dağıtan, yakıp kavuran tutkusuna kendisini bırakmıştı. "Yağız... Dışarıdakiler..." diye zar zor itiraz etmeye çalışırken, Yağız çoktan odalarına ulaşmış, kapıyı da sıkıca kapatmıştı.

"Dışarıdakiler umurumda değil! Konuşma! O güzel ağzını ikimize de zevk verecek şeyler için arala!" diyerek yeniden dudaklarına kapandı. Elini kapının anahtarına götürdü ve kilidi tek seferde çevirdi. Yatağa gidecek kadar bile sabrı kalmamış, bir an önce ona sahip olmanın isteğiyle dolup taşmıştı. Kıyafetlerinin ne zaman üzerlerinden sıyrılıp yere düştüğünü ise anlayamamışlardı.

Mira kendisini tutku dolu dokunuşlara bırakıp, yalnızca kocasının varlığıyla sarmalanırken, dudaklarından Yağız'ın adı dökülüyordu. Kalbindeki nefesini kesen aşk inleyişlerine karışıyor, her öpüşünde onu soluğuna ortak ediyordu. Ve yine gözleri her buluştuğunda, bu aşkın bitmeyeceğine dair birbirlerine yemin ediyorlardı. Yıllardır azalmayıp aksine şiddetlenen aşkları, onları bir kez daha tutkunun kollarına atıyordu. Mira ruhunu adamın ellerine bırakırken, Yağız da her sevişmelerinde olduğu gibi kadının kalbine hükmetmesine izin veriyordu. Genç adam tüm kimliklerinden, yaşadığı geçmişten sıyrılıyor, onun tenine yalnızca Yağız olarak dokunuyordu. Kulağına aşk dolu sözcükler fısıldarken, Allah'a bir kez daha şükrediyordu. Sevdiği, taptığı tek kadına, kadınına geri dönebilme gücü verdiği, onu aşkla ve dünyalar güzeli iki çocukla ödüllendirdiği için sonsuz teşekkürlerini sunuyordu.

Rüzgâr değdiği teni acıtırcasına eserken, bakışlarını sonbaharı andıran, toprak rengi evlerde, kurak ovalarda gezdirdi. Karısının ona yavaşça sokulduğunu hissederken, Mercedes marka lüks minibüste, taptatlı cıvıltılar yankılanıyordu. Ve Yağız, yıllar sonra ayak bastığı bu topraklarda, belki de ilk

kez tedirgin olmadığını hissediyordu. Bu kez kalbi, hissettiği yoksunlukla sıkışmıyordu. Arkasında bıraktığı, yaşamına hüznün sinmesine neden olduğu bir kadın yoktu. O kadın yanında oturuyor, başını omzuna yaslıyor, sıcaklığını hissetmesini sağlıyordu. Mardin'e girdiklerinden beri Yağız'ın elini sıkıca tutuyor, bakışlarını yüzünde gezdirip nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Az kaldı, Mira'm. Varmak üzereyiz," diye fısıldadı karısının kulağına.

Mira başını yasladığı güçlü omuzdan kaldırdı ve gözlerini adamın elalarıyla birleştirdi. Orada gördükleri, sabah saatlerinden beri anlamını bilmediği, varlığını uzun zamandır hissetmediği hayali bir el tarafından sıkılan kalbini rahatlatmaya yetti. "Tamam, sevgilim... Çok merak ediyorum doğduğun evi."

Yağız onun alnına uzun bir öpücük bırakıp kokusunu içine çekerken, bu denli iyi kalpli oluşuna yıllar sonra bile inanamıyordu. Onu rahatlatmaya çalıştığını anladıkça, karısına olan aşkı katlanarak artıyordu. "Birazdan göreceksin."

Konağa varmaları çok vakitlerini almadı. Minibüsün kapıları art arda açıldı. O kapılardan Yağız ve Mira'nın ardından çıkan ufaklıklar, karşılarındaki ihtişamlı konağa büyülenmiş bir şekilde bakıyorlardı.

"Vay canına!" dedi Erim babasının eşi olan gözlerini etrafta gezdirirken. Dayanamayıp konağın kapısına doğru ilerlerken, abisini taklit etmeye bayılan Erva da onu izlemeye başladı. Yağız ve Mira ise onların hareketlerine gülerken, ikisinin de bakışları birbirlerinin gözlerinden ayrılmıyordu.

Konağın içerisine attıkları ilk adımdan itibaren neşeli bir kalabalık, sıcacık bakışlar, sevgi dolu sarılmalarla karşılanmışlardı. Yaren ablanın seferber ettiği çalışanlar Mira'nın etrafında dolanıyor, bazıları da çocukların yanında gezinip onları oyalamaya, sıkılmamalarını sağlamaya çalışıyorlardı.

Birlikte yenilen lezzetli bir öğle yemeğinin ardından bir süre Yaren, Cihan ve Yakup'la birlikte çardakta kahve içip sohbet ettiler. Ancak Yaren, akşam hazırlanacak yemek için mutfağa bakması gerektiğinden yanlarından ayrıldı. Yakup ve Cihan da Yağız'ın karısıyla bir süre yalnız kalmasının iyi olacağını düşünerek kendi odalarının yolunu tutmuşlardı.

Genç kadın etraflarındaki kalabalığın dağılmasıyla oturdukları sedirde kocasına sokuldu. Elini göğsüne koyup hafifçe okşarken, bakışlarını onun yakışıklı yüzünde gezdiriyordu. "İyi misin?" diye sorarken, burada olmanın nasıl hissettirdiğini ondan duymak istiyordu.

"İyiyim, Mira'm," diye yanıtladı Yağız. Birkaç yıl önce burada soluduğunu hatırladığı acı dolu nefeslere inat, ferah, mutluluk dolu bir soluk aldı. "O gün... Seni arkamda bırakıp buraya geldiğim o gün, tam anlamıyla bitmiştim. Burada geçirdiğim her günden nefret etmiştim." Bakışlarını karısının, her bakışında ilk günkü gibi büyülendiği, her geçen gün daha da güzelleşen yüzünde dolaştırdı. "Şurada..." diye fısıldadı karşılarındaki masayı işaret ederken. "Şurada seni düşündüm hep. Tekrar kokunu duyabilmek, sana dokunabilmek istedim." Parmakları onun yanaklarında ve çenesinde gezindikten sonra dudaklarına uzandı. "Tam şurada..." Başparmağını alt dudağına arzuyla sürttüğünde Mira'nın gözleri hazla kapandı. "Senin dokunuşlarını anımsadım. Hoş... Hiç unutamamış, aklımdan çıkaramamıştım." Hafifçe gülümseyip elini Mira'nın saçlarının arasına daldırdı. Onun dudaklarının aralandığını, nefesinin hızlandığını gördüğünde, Yağız'ın sesi boğuk inleyişlerle sarmalanmıştı. "Bu konağın her köşesinde düşündüm seni. Her gece rüyamda sen vardın. Her şeyi senin için yaptım ve bir an bile tekrar sana döneceğimden şüphe duymadım."

Mira gözlerini usulca araladı. Ellerini onun sakallı yüzüne değdirip dudaklarının kenarında duraksadı. "Sen burada beni düşünürken... Ben de hep seni düşündüm, Yağız.

Her anımda, her nefesimde içimde saklıydın. Gülüşünü, dokunuşlarını, beni öpüşlerini... Ve Erim doğduğunda... Seninkilerin aynısı olan o çukurlarını her gördüğümde, yaşadığım kısa ama mutlu anları anımsadım." Zorlukla yutkunmaya çalıştı. "Her çilek kokusunda yanı başımdaydın. O mutfakta... Çilek tadında bir öpücükle konuk ettim seni rüyalarıma. Ve hep sevdim seni, Yağız. En zor, en acılı, yapayalnız anlarda bile vazgeçmedim. Bundan sonra da ölene kadar, hatta öldükten sonra da seni sevmeye devam edeceğim."

"Son nefesime kadar..." diye fısıldadı Yağız. Onun pembe, fazlasıyla aklını çelen dudaklarına uzanmak üzereyken, Erim'in sesi kulaklarına çalındı. Onun yanlarına gelmesiyle, karısından gülerek uzaklaştı. Oğlunu kucağına alıp onun sevimli bir şekilde anlattıklarını dinlerken, Mira da yanlarından kalkıp, biraz ileride çiçekleri inceleyen kızının yanına gitti. Yağız gülerek, hatta ara ara kahkahalarıyla oğluna eşlik ediyordu. Onun söylediklerine katılıyor, anlattıklarını onaylayarak, zaten fazlasıyla mutlu bir çocuk olan oğlunu daha da mutlu ediyordu.

Yağız, Erim'le olan sohbetine devam ederken, Yakup ve Yaren de onlara katılmıştı. Erim'in tatlı tatlı anlattıklarını dinleyip gülümsüyorlardı. Yağız biricik oğlunun başına sevgi dolu bir öpücük bırakırken, bakışları biraz ileride kızının yanına eğilmiş, gülerek onunla konuşan karısını buldu. Bir zamanlar kurduğu o hayale doğru sürüklenirken, boğazı bu kez mutlulukla düğümlendi. Rüzgârın karısının ve kızının saçlarının arasından geçip, ipeksi kahveleri dağıtmasını zevkle izledi. Erva'nın saçlarının nerede bitip, Mira'nınkilerin nerede başladığından emin değildi. Kızı eşsiz mavilikteki gözlerini gülümseyerek annesininkilere çevirdi. Mira'nın, kızının söylediklerine attığı kahkaha, Yağız'ın kanını kaynatmaya yetmişti.

O anda kalbini ele geçiren duygular, sahip olduğu aşk dolu zamanlar, hayal ettiklerinden çok daha fazlasıydı. Çok daha güzel, çok daha özeldi karısı, oğlu ve kızı... Bundan sonra

da yaşadıkları her an, tükettikleri ömür bambaşka olacaktı. Yağız'ın Mira'yı bir başka sevişi gibi... Aralarındaki aşkın, her aşktan farklı oluşu gibi... Büyülü bir öpücükle başlayan aşk, hayatın her anını yaşatacak, her rengini içinde barındıracaktı. Ama Mira ve Yağız'ın aşkı ömürleri boyunca tutkuyla örülü olacak, her *Çilek Mevsimi*'nde kalplerine sığamayacak kadar çoğalacaktı.

SON